

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

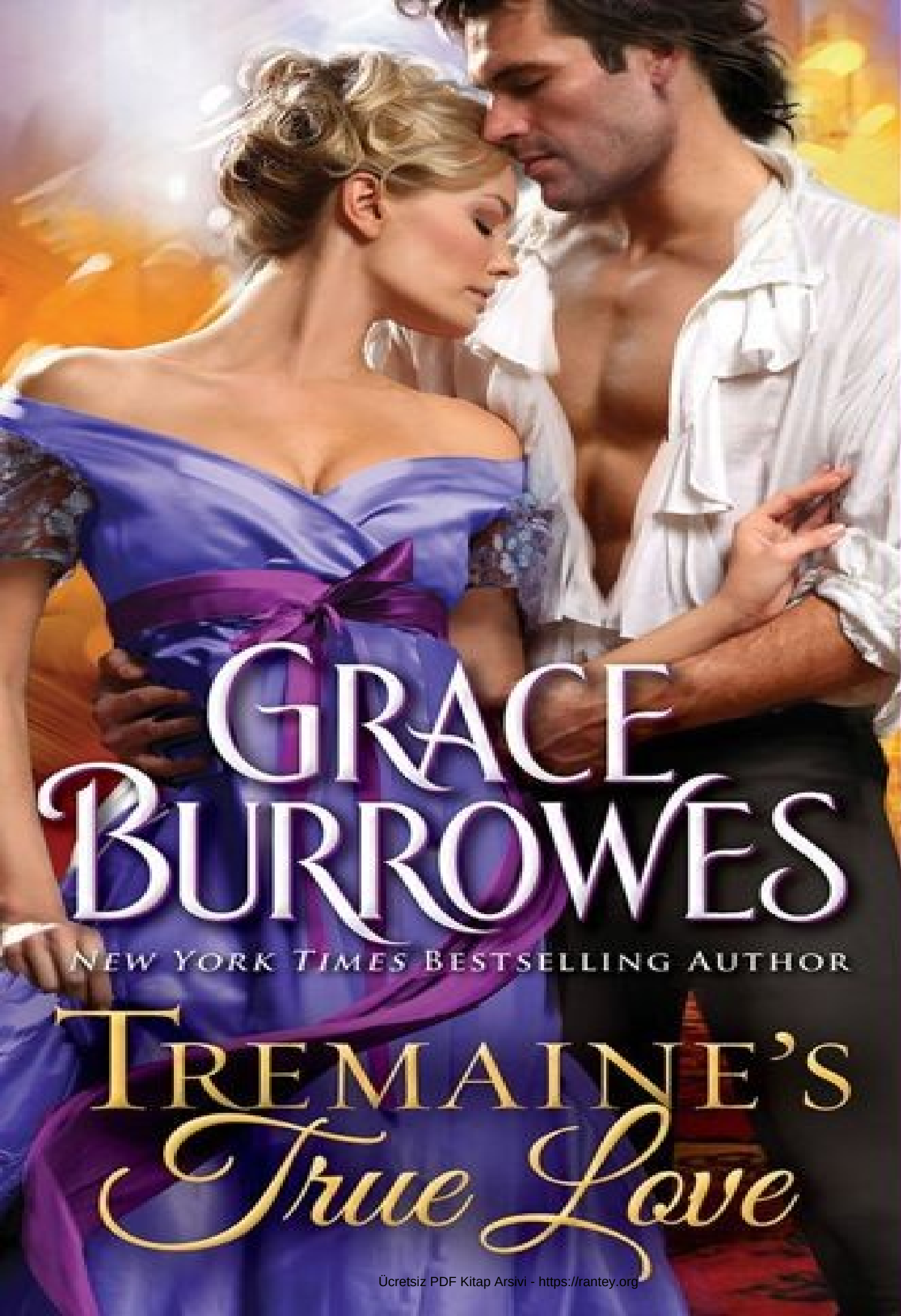
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GRACE BURROWES

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

TREMAINE'S *True Love*

"INTIMATE AND EROTIC." ★ *Publishers Weekly* STARRED Review for *The Bridegroom Wore Plaid*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

REMAINE'S
True Love

GRACE
BURROWES

f #soyceboots
tÆcoobonco

Bu e-Kitabı satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Sourcebooks olarak tek bir şeye inanıyoruz:

KITAPLAR HAYATLARI DEĞİŞTİRİR.

Sizi özel ödüller almaya davet etmekten mutluluk duyarız. VIP tasarruflar, bonus içerik, geliştirmekte olduğumuz yeni fikirlere erken erişim ve en yeni oyunlarımıza göz atmak için şimdi kaydolun!

İyi okumalar!

[ŞİMDİ KAYDOLUN!](#)

Telif Hakkı© 2015 yazan Grace Burrowes

Kapak ve iç tasarım© 2015 by Sourcebooks, Inc. Kapak

resmi Jon Paul

Sourcebooks ve kolofon Sourcebooks, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncısı Sourcebooks, Inc. şirketinin yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere hiçbir elektronik veya mekanik -eleştirel makaleler veya incelemelerde alan kısa alıntılar hariç- hiçbir şekilde çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Sourcebooks Casablanca, an imprint of Sourcebooks, Inc. tarafından yayımlanmıştır.

P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410

(630) 961-3900

Faks: (630) 961-2168

www.sourcebooks.com

Ayrıca Grace Burrowes

Windham'lar

Varis

Asker

Virtüöz

Leydi Sophie'nin Noel Dileği

Leydi Maggie'nin Gizli Skandalı

Leydi Louisa'nın Noel Şövalyesi

Leydi Eve'in Patavatsızlığı

Leydi Jenny'nin Noel Portresi

Dük ve Düşesi / Morgan ve Archer'ın Kurları

Jonathan ve Amy

En Tatlı

Öpücükler Şans

İçin Bir Öpücük

Tek Bir Öpücük

İlk Öpücük Öp

Beni Merhaba

MacGregors

Damat Bir Zamanlar Tartan

Ekose Giyerdi

MacGregor'un Hanımı

Bir Kadının Noel İçin Neye İhtiyacı Var

Mary Fran ve Matthew

Yalnız Lordlar

Darius

Nicholas

Ethan

Beckman

Gabriel

Gareth

Andrew

Douglas

David

Tutsak Kalpler

Tutsak Hain

Laird

Dük'ün Felaketi

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Bir](#)

[İki Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Dokuz](#)

[On](#)

[On bir On](#)

[iki On üç](#)

[On Dört On](#)

[Beş](#)

[Onaltı](#)

[Onyedi](#)

[Onsekiz](#)

[*Daniel'in Gerçek Arzusu'ndan bir Alıntı*](#)

[Yazar Hakkında Arka](#)

[Kapak](#)

*Hayvan sevgisi bir çağrı haline
gelmiş olanlara adanmıştır.*

Bir

"Ölümlü insanın başına gelmiş en büyük bela, huzuruna yönelik en büyük tehdit, hak edilmemiş alçakgönüllülüğün en şeytani kaynağı *kız kardeşidir* ve evde kalmış kız kardeşler kötülerin en kötüsüdür." Resmi salonun dışındaki koridorda, Bellefonte Kontu Nicholas'ın sesi söylediklerinden çok emin geliyordu.

"Elbette lordum," dedi birisi usulca, "ama lordum-"

"Sana söylüyorum, Hanford," diye devam etti Kont, "Kontesimin değer verdiği bazı kişisel erkeklik özelliklerini tehlikeye atmayacaksa, Leydi Nita'yı kendi üzerime çeviririm-"

"*Lordum, bir ziyaretçiniz var.*"

Hanford'un sözleri biraz çaresizlikle söylenmişti ama lord hazretlerinin ağıtını susturmaya yetmişti. Kapının ardında sessizce konuşulanlar, Tremaine St. Michael'a salonun rahat şöminesinden için zaman kazandırdı; burada utanmadan, daha önce eyerde donmuş olan kendi kişisel eşyasını ısıtıyordu.

Bellefonte'un bir süre sonra salona girerken yaptığı selamlama da en az atıp tutması kadar coşkuluydu.

"Kendi Bay St. Michael'ımız! Erkencisiniz. Bu hiç şık değil. Aslına bakarsanız, cana yakın bir ruha sahip olmasaydım, buna son derece sportmenlik dışı derdim."

"Bellefonte." Tremaine St. Michael başını eğdi, çünkü Bellefonte onun sosyal açıdan üstüydü ve aynı zamanda boyu ve kas gücü Tremaine'den fazla olan birkaç adamdan biriydi.

"Hiç kız kardeşin olduğunu sanmıyorum?" Bellefonte alaycı bir gülümsemeyle sordu. "Dört tane var. Büyükannem onlara *canlı* diyor."

O kadar canlıydı ki, Bellefonte, Tremaine'in Belle Maison'un resmi salonundaki lekesiz Hindi halılarına hayranlıkla baktığı on dakika boyunca bu kız kardeşlerden birine bağırıp çağırmıştı. Bellefonte

Üst kattaki bir kapı çarpana kadar kız kardeşinin tepkileri duyulmamıştı.

Tremaine, "Genç bir bayanda canlılık iyi bir özelliktir," dedi, çünkü bu evde misafirdi ve Bellefonte'u önemli bir varlıktan kurtarmak istiyorsa sosyallik gerekiyordu.

Lord Hazretleri dört kız kardeşi de alabilir, çok teşekkür ederim.

Bellefonte, sırtı ateşe dönük bir pozisyon alarak, "Bildiğin çok şey var," diye karşılık verdi. "Eğer Lordlar Kamarası'ndaki herkes *hayat* dolu kız kardeşlerini toplayıp Fransa'ya gönderseydi, Korsikalı bir hafta içinde diz çökmüş, yaşlı George'dan sığınma talep ediyor olurdu. Yolculuğunuz nasıl geçti?"

Bellefonte sarı saçlı ve mavi gözlü bir İngiliz aristokratıydı. Gözlerinin kenarları hoş bir şekilde kırışmıştı ve Tremaine'in selamını içten bir tokalaşmayla takip etmişti.

Bellefonte asla bir arkadaş olamazdı, ama dost canlısıydı.

"Yolculuğum soğuk olsa da olaysız geçti," dedi Tremaine. "Kasabadan bu kadar kısa sürede geldiğim için özür dilerim."

"Şikayet ettiğim için özür dilerim. Ailem gerçekten de çok şanslı ama en büyük kız kardeşim Leydi Nita'nın iradesi çok güçlüdür."

Koridorda kadın kahkahaları çınlarken Bellefonte'un içten neşesi yerini yumuşak bir gülümsemeye bıraktı.

"Ne diyordun?" Tremaine sordu. Lord Hazretleri ne zaman bir konuğuna lanet olası bir içki ikram ederdi ki?

"Önemli bir şey değil, Aziz Michael. Kız kardeşim Kirsten ve kız kardeşim Della gelişinizi haber aldılar. En iyi içkinin ve en sıcak ocağın sizi beklediği kütüphaneye gidelim mi? Beckman'ın bana verdiği bilgiye göre siz çay ve zil sesi seven biri değilsiniz."

Lord hazretlerinin kardeşi bu duyguyu ne zaman ve neden ifade etmişti? Tremaine'in kızgınlığına başka bir düşünce karıştı: Bellefonte kadınlarını kahkahalarından tanırdı. Bu ne kadar tuhaftı?

"Ben viski severim," dedi Tremaine. "Kış birası da fena olmazdı." Ama konyak değil. Tremaine bundan kaçınabilirse olmazdı.

Lord Hazretleri, diyarın dört bir yanındaki hanlardaki rafine zevklere kaşlarını kaldırmayacak kadar iyi yetiştirilmişti.

"Viski o zaman. Hanford!"

Resmi kıyafetli yaşlı bir adam salona girdi. "Lordum?" Bellefonte uşağa kütüphaneye düzgün sandviçler göndermesini, çocuk odasındaki şeytan onu serbest bıraktığında kontesi kocasının yanına getirmesini ve kâhyaya Bay St.

planlanandan daha fazla.

Lord Hazretleri halı kaplı koridorlardan, beyaz gül demetlerinin arasından ve pırıl pırıl parke zeminlerden geçerek yüksek tavanlı, meşe panelli bir kitap hazinesine doğru şık adımlarla ilerledi. Belle Maison, geçen yüzyılın geniş kır evlerine olan düşkünlüğünün bakımlı bir örneğiydi ve evi kim tasarladıysa ışığı çok iyi kullanmıştı.

Kütüphane düzenli aralıklarla açılan yüksek pencerelerle kutsanmıştı ve kırmızı kadife perdeler soğuğa rağmen geriye çekilmişti. Kış güneşi aynalar, pirinç ve gümüşten neşeyle yansıyor ve burada da ocak abartılı bir şekilde yanıyordu.

Tüm izlenim -general Lord Bellefonte; sevgili, vebalı kız kardeşleri; boş odalarda bile kükreyen ateşler; kütüphanenin sonsuz, güneşli raflarında sıradan zenginlik- Tremaine'in kendini yerinde hissetmemesine neden oldu.

Tremaine sayısız aristokrat aile koltuğunda ve birkaç tan fazla şato ve sarayda bulunmuştu. Belle Maison'da yaşadığı yersizlik hissi, Bellefonte'un açıkça sevdiği ve endişelendiği kız kardeşlerin suçuydu.

Tremaine ticareti anladı ve hatta bundan gurur duydu.

Kız kardeşlerin ticarette bir rolü yoktu ama görünüşe göre canlı bir çeşitlilik, heybetli bir aile konağını bir eve dönüştürebilirdi. Bellefonte'nin kız kardeşleri çarpılan kapılara, kardeşçe homurdanmalara ve hatta kahkahalara ilham veriyordu ve bu yönüyle Belle Maison, Tremaine'in unvanlı İngiliz aileleriyle yaşadığı alışlagelmiş deneyimlerden farklıydı.

Bellefonte, uzun bir pencerenin altındaki bir çift sandalyeyi işaret ederek, "Sadece birkaç gün kalmayı planladığınızı biliyorum," dedi, "ama kontesim bunun yeterli olmayacağını söylüyor. Komşuların gelip sizi inceleyebilmeleri için en az iki hafta ziyaret etmeniz gerekiyor. Merak etmeyin. Hangilerinin evlenmeye uygun kızları olduğu konusunda sizi uyaracağım -ki çoğu öyle- ve kardeşim George da genç hanımların dikkatini dağıtacak."

Kasabadan yapılan kış yolculuğundan sonra, rahat kütüphane ve pelüş koltuk son derece konforluydu. Highland kışlarına dair canlı anıları olan Tremaine için rahatlık asla kötü bir şey değildi.

Tremaine, "Ayırabileceğim tek zaman birkaç gün olabilir, lordum," dedi ve minderli lüks koltuğuna oturdu. "İş dünyası kimseyi beklemez ve boşa harcanan zaman genellikle boşa harcanan paradır."

Bellefonte, "İddialarınız ne kadar mantıklı olursa olsun, protesto etmek nafiler," diye karşı çıkarak ikinci sandalyeye uzandı. "Kontesim konuştu ve kız kardeşlerim de onu destekleyecek. Sen uygun bir bekârsın ve bu nedenle de lanetlenmiş bir adamsın."

Kont uzun bacaklarını bileklerinden çaprazlamıştı, *kıyametin* neşeli bir kavram olduğu bir adamın resmiydi.

"Hanımefendileri her öğünde size leziz yemekler sunacak," diye devam etti. "Kirsten seni iş girişimlerin hakkında sorguya çekecek, Susannah seninle şu İskoç şairi tartışacak ve Della sana tüm Kasaba dedikodularını aktaracak. George kız kardeşlerimizin dikkatini dağıtmak için burada olmana sevinecek. Haddonfield kadınları periler gibidir. Bir erkek onların pençesine düşer ve zamanın anlamı kalmaz."

Hayatınız buna bağılıymış gibi perilerden kaçının. Tremaine'in İskoç büyükbabası bu dersi Tremaine'e tecavüz edilmeden önce onun sert kafasına vurmuştu.

"Peki ya kız kardeşiniz Leydi Bernita?" diye sordu Tremaine. Kız kardeşi, ağabeyinin gözlerindeki endişe ve kızgınlığı ortaya koyarak kontun sesini yükseltmesine neden oldu.

Tremaine bir hedefe asla önce keşif yapmadan yaklaşmazdı. Kimin kiminle iyi geçindiğini bilmek çoğu zaman bir anlaşmayı sonuçlandırmakla kârın bir başkasının cebine girmesini izlemek arasındaki farkı yaratırdı.

"Ah, o." Bellefonte'un bakışları, tüm kış ciddiyetiyle teraslı bahçelere bakan pencereye gitti. Gül ağaçları diz hizasına kadar budanmış, geriye sadece dikenli çalılar kalmıştı. Çitlerin gölgeleri kirli karı barındırıyordu ve tek bir kuş bile manzarayı renklendirmiyordu.

Uzun boylu, sarışın bir kadın, ezilmiş beyaz kabuklardan oluşan bir yürüyüş boyunca ahırlara doğru ilerledi. Koyu mavi bir binicilik kıyafeti giymişti.

Akıllı şapkası ya da sülün tüyü kulağının üzerine eğilmişti ve hızlı hızlı sallanan etek uçları çamurluydu.

Bellefonte'un bakışları kadını takip etti, yüzünde kederli bir ifade vardı. "Leydi Nita benim için çok değerlidir. O hepimizin ölümü olacak."

* * *

Bebek küçüktü ve canlıydı, bu onun lehine olan iki noktaydı - muhtemelen sadece iki nokta.

"Annen dinleniyor," dedi Nita bebeğin en büyük kardeşine, "bu da yeni kız kardeşin. Onun bir adı var mı?"

On bir yaşındaki Mary bohçayı Nita'nın kollarından aldı. "Annem bir kızın Annie Elizabeth olacağını söyledi. Ama annem erkek istiyordu. Erkekler daha çok iş yapabilir."

"Erkekler de daha çok yiyor, daha çok gürültü yapıyor ve asker ya da daha kötüsü olmak için kaçıyorlar," dedi Nita. Erkekler, zevklerinden kaynaklanan masum yaşamı umursamadan, kirli güvercinin bir baronetin torunu ve bir silahtarın kızı olduğunu umursamadan, yerel kirli güvercinle takılan genç serseriler haline geldi. "Bugün bir şey yedin mi, Mary?"

"Ekmek."

Zayıf, çilli ve muhtemelen haftalardır yıkanmamış bir elbise giyen Mary, on bir yaşından daha genç görünüyordu - aynı zamanda çok, çok daha yaşlı.

"Annenin bu doğumdan sonra iyileşmesi için ekmekten daha fazlasına ihtiyacı olacak," dedi Nita. "Masanın üzerindeki çuvalın içinde tereyağı, sosis, reçel, şeker, haşlanmış yumurta ve çay getirdim."

Nita'ya da süt gönderilecekti. Nicholas'la olan tartışması yüzünden dikkati dağılmıştı ve Addy Chalmers'ın yanına ulaşma telaşıyla en bariz ihtiyacı ihmal etmişti.

Mary Annie'nin alnına bir öpücük kondurdu. "O çok tatlı biri."

Keşke çocuğun annesi de bebeğe aynı gözle baksaydı. Nita, genç Mary'ye söylenmesi gerekeni daha iyi anlatabilmek için kalçalarının üzerine çöktü.

"Annie mızızlandıığında, onu emzirmesi için annene götürürsün. Annie doyduktan sonra gazını çıkarır ve battaniyesine geri götürürsünüz.

İlk başta çok uyuyacak ama sessiz, sıcak ve güvenli bir yerde uyuması gerekiyor." Gerçi küçük kulübe yaza kadar bir daha ısınamayacaktı.

Mary yeni doğmuş bebeği kucağına aldı. "Ben ona göz kulak olurum, Leydi Nita. Annemin haftalardır geleneği yok, bu da cin yok demek. Minik Annie güçlü bir şekilde büyüyecek."

Mary zeki bir çocuktur.

Nita ayağa kalktı, soğuğu ve saatin geçliğini her ekleminde ve kasında hissediyordu.

"Gelecek hafta papazın karısını gönderirim, sana ve kardeşlerine daha fazla yiyecek ve belki biraz da kömür getirir." Her halükarda papazın hizmetçisi çalışacaktı. "Yiyecekleri kimsenin çalamayacağı bir yerde saklayın ve burada..." Nita cebinden beş şilin çıkardı. "Bunun sende olduğunu kimseye söyleme. Ne annene, ne kardeşlerine, hatta ne de küçük Annie'ye. Bu ekmek ve tereyağı için, cin için değil."

"Teşekkür , Leydi Nita."

"Gelecek hafta anneni kontrol etmek için tekrar geleceğim," dedi Nita, George'un döküntü paltolarından birini omuzlarına atarak. "Ateşi çıkarsa ya da bebeğin durumu kötüye giderse beni çağırın ya da kardeşlerinizden birini gönderin."

Mary kucağındaki bebekle garip bir reverans yaptı. "Evet, Leydi Nita."

O zaman Nita'nın Atlas'ın geniş sırtına tırmanıp atın soğuk karanlıkta eve dönüş yolunu bulmasına izin vermekten başka yapacak bir şeyi kalmamıştı.

* * *

Tremaine, "Hepsi de çok sevimli," dedi. "Büyük, mutlu bir ailenin bir erkeğin soğukkanlılığına neler yapabileceğini unutmuşum." Özellikle de Sakson yakışıklılığına sahip ve hayatın en güzel konforlarını takdir eden büyük, mutlu, sağlıklı bir aile.

Tremaine, William'ın tüylü omuzlarını kaşıyarak, "Bellefonte kendinden geçmiş," diye devam etti. "Kontesi de öyle."

"Bana bu şekilde daha iyi çalıştığı söylendi."

William konuşmamıştı -William bir içdişti ve sesi kesinlikle kadınsıydı.

Uzun boylu, sarışın, soğuktan yanakları al al olmuş bir kadın, eyerlenmiş bir saban örneğini ahır koridoruna doğru götürüyordu. Ahırın tek fenerinin alevi saçlarındaki kırmızı ve altın rengi ışıltıları yaldırlıyordu ve lacivert binici elbisesinin etekleri nemliydi.

Hayvanı William'ın ahırının önünde durdurdu. "Sizi tanıyamadım efendim."

Tremaine yine de onu tanıdı. Yontulmuş elmacık kemikleri, belirgin çenesi, boyu ve duruşu -ve çamurlu eteği- gece geç saatlerde gelen kadının Leydi Nita Haddonfield, merhum kontun kızlarının en büyüğü ve saatler önce çorak bahçelerde yürüyen aynı kadın olduğunu gösteriyordu.

"Tremaine St. Michael, hizmetinizdeyim leydim. Ortak iş konularını görüşmek üzere kardeşinizi ziyaret ediyorum."

Okuyuşunda onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Bunu saklayamayacak kadar yorgundu ya da belki de onu kırıp kırmadığını umursamıyordu.

"Atınızı alabilir miyim leydim?" Tremaine, seyislerin neden at arabası evinin üstündeki odalarından gürültüyle aşağıya inmediklerini tahmin edemiyordu.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu eldivenlerini cebine sokarken. Üzerinde iyi yapılmış ama çok büyük bir erkek paltosu vardı, sanki kardeşlerinden biri için dikilmişti. Kısa kollarına uyması için manşetleri geriye doğru çevrilmiş, yakası yukarı kaldırılmıştı.

Yanındaki büyük hayvan, sanki tartışma ve münakaşanın eysiz kalana kadar bekleyebileceğini söylercesine sert bir iç çekiş yaptı.

Tremaine, "Atınıza ben bakarım, çünkü siz bir hanımefendisiniz, ben de bir beyefendiyim," dedi, yarı yarıya doğruydı, "ve bu geç saatte kendi bineğinizi idare etmek zorunda kalmamalısınız." Hiçbir saatte bir seyisin işini yapmasına *izin verilmemeliydi*.

Hanımefendi atın tüylü boynunu okşadı. "Atlas ve ben bundan çok daha geç saatlere kadar çalışıyoruz. Onu eysiz ama saman ve su içtiğinden emin çok memnun olurum."

Nasıl bir hanımefendi karanlık çöktükten sonra kolunun manşetinde kan lekesine benzeyen bir şeyle korumasız dolaşır?

Tremaine saman ve su işini kısa sürede halletti ve Leydi Nita da atın eyerini ve dizginini çıkarmada aynı derecede becerikliydi. Atlas yularlanmadan ya da güdülmeden ahırına ve William'la birlikte çıtaların arasından dostça koklamaya başladı.

Leydi Nita ahırın kapısını kapatırken, "İğdişiniz çok yakışıklı," dedi. "Atlas'ın cazibesi daha incelikli."

Atlas'ın hiçbir özelliği ince değildi. Çay tepsisi büyüklüğünde ayakları ve bütün bir servisi sergilemeye uygun çeyreklikleri vardı.

"Ne büyüler?" Tremaine sordu.

"Atlas'ın hiç ürktüğü ya da kaçtığı görülmemiştir. Bir erkekte kararlılık iyi bir özelliktir."

Büyük olasılıkla at ürkecek ya da ürkütecek kadar tembeldi, ancak yemine olağanüstü bir gayretle çalışıyordu.

Leydi Nita'nın gözleri ise yorgunluktan gölgelenmişti.

"Akşam yemeğinde yokluğunuz fark edildi leydim."

"Kim olduğumu biliyorsunuz o zaman. Kimse beni geleceğiniz konusunda uyarmadı, Bay St. Michael, yoksa yemeğe üzüntülerimi iletebilirdim."

Hanımefendilerinin, ailenin eğleneceğini bilse bile katılmayacağını öne sürüyor.

"Size eve kadar eşlik edebilir miyim?" Tremaine sordu. "William'ın bir duvarı tekmelemediğinden ya da susuzluktan ölmediğinden eminim ve gün çok yorucu geçti." Haddonfield'larla yenilen akşam yemeği de Londra'dan buraya yapılan yolculuk kadar yorucu olmuştu, ama çok daha sıcaktı.

"Nezaketiniz için teşekkür ederim."

Hanımefendinin teşekkürleri içten olsa da yorgundu. Neden kimse onun iyiliğini düşünmek için evden dışarı çıkmamıştı?

Tremaine feneri yerinden indirdi ve gölgelerin büyüyüp dans etmesine neden oldu. Kolunu uzatmadı. Ay ışığında kırlarda at sürebilen bir kadın, kendi bahçesinin patikalarında da iyi bir donanıma sahipti.

"Belle Maison'da bulunmam hoş olmayan bir sürpriz mi leydim?" diye sordu.

Kız kardeşleri Tremaine'in sorusunu bir şakaya ya da flörte dönüştürebilirlerdi. Haddonfield'lar şakalaşmaya ve flört etmeye çok yatkın görünüyorlardı, şimdiki şirket hariç.

Ahırdan çıkıp kış gecesinin serin havasına girerlerken, "Varlığınızın artık benim için önemsiz olduğunu söylersem lütfen gücenmeyin," dedi hanımefendi. "Çok uzun zaman önce değil, odanızın hazırlanmasını, banyonuzun sizi beklemesini, sizin için seçtiğim odada içecek ve kesme çiçekler olmasını sağlayan kişi ."

Tremaine dürüstlüğü, Haddonfield sofrasındaki kahkaha ve şakalaşmalardan daha çok takdir ediyordu.

"Sizi tanıdığımı sanmıyorum leydim, ama çiçekleri düzenlemek ve bir çay tepsisi sipariş etmek sizin için pek zor olmasa gerek."

Gözlemleri hanımefendinin yüz hatlarında bir gülümsemeye yol açacak kadar hoşuna giderken, uzaklarda bir yerde bir köpek havlamaya başladı. Kış gecelerinde olduğu gibi, ses yalnız ve rahatsız edici bir şekilde yayılıyordu.

Leydi Nita bahçe yolunda saatler öncesine göre çok daha yavaş ilerliyordu. Ya çok yorgundu ya da evine dönmek için sabırsızlanıyordu.

Bir çardağa yaklaştıklarında, "Biraz oturmak istiyorum," dedi. "İsterseniz yatağınızı arayın. Yalnız başıma iyi olacağım."

Soğuğa, saate ve bariz yorgunluğuna rağmen buna inanıyordu. Tremaine onun yanına oturdu, yorganlarının ve yastıklarının siren seslerini duymazdan geldi çünkü başka bir açıdan bakılırsa o iyi değildi.

Ancak Leydi Nita oldukça yalnızdı ve Tremaine bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Yarım ay ufkun üzerinde asılı duruyordu, yıldızlar buz gibi parlıyordu ve köpek sessizleşmişti.

"Çocuk yaşadı," dedi Leydi Nita. "Ailemin her bir ferdi uyandırmak ve onlara bunu bildirmek istiyorum. Ondan ayrıldığımda annesi de rahat bir şekilde dinleniyordu."

"Bir doğuma katıldınız." Bir bayanın kıyafetindeki kan lekeleri için kabul edilebilir tek sebep.

"Ebe aynı anda sadece bir doğuma bakabiliyor," dedi Leydi Nita. "Ama bebekler çok kaba. Teker teker gelmiyorlar. Bunu kardeşime defalarca açıkladım. Aslında, hava değiştiğinde, bebekler hep birden gelmek için komplo kuruyor ve

Ebe, anlaşılır bir şekilde, hizmetlerinin karşılığını aldığı yere gidecektir. En az sonuca sahip kadınlar en az destekle doğum yapıyor ve yine de en çok yardıma ihtiyaç duyuyorlar."

Leydi Nita'nın sakin ve üstü kapalı özetine rağmen, tamamen köpürmüştü. Duygusal yumrukları havaya kalkmıştı ve darbelerini saydıracaktı.

Yine de Tremaine'in üzerine yağdırmazdı.

Tremaine, "O ailen için bir utanç kaynağısın," diye sözlerini tamamladı.

Karşılarındaki bankta duran fener, fitili azaldığı için çok az ışık veriyordu. Yine de Tremaine, sözlerinin yanındaki kadından ilk kez gerçek bir saygı gördüğünü hissetti.

"Ben bir sitem miyim, Bay St. Michael? Bana yönelik azarlama ve paylamalarda kesinlikle özgür oldular."

Şimdi öyleydiler. Artık malikânenin leydisi olmaktan çıkarılmıştı. Bellefonte bir kontes elde ettiğinde Leydi Nita'ya verdiği zararın muhtemelen farkında bile değildi.

Tremaine'in sırtı soğuk eyerde saatler için ağrıyordu ama yine de aynı derecede soğuk olan bankta bir süre daha kaldı. Kadının eldivenlerini, içine tikiştirdiği büyük boy cebinden çıkardı ve ona uzattı.

"Balık yemeğinden sonra büyük bir tartışma başladı leydim, bu kadar az kişi doğru dürüst dans etmeyi bilirken ülke meclislerinin vals yapmaya izin verip vermemesi gerektiği konusunda. Bu saçmalık şirketin tüm dikkatini çekerken, siz de yeni bir hayatın başlamasına yardımcı oldunuz. Evet, aileniz ve Hristiyan hayırseverliğinin Pazar günü şıklığı ve Boxing Day yardımseverliği meselesi olduğunu düşünen herkes için bir sitemsiniz."

Hanımfendiden büyük bir iç çekiş çıktı ve bir hapşırıkla kesildi. Başını bir desteğe yasladı ve gözlerini kapattı. Eldivenlerini giymemişti.

"Sen İskoçsun," diye gözlemledi.

Tremaine üşüyordu. Hapşırın, yorgun, dürüst hanımfendinin ihtiyacı olur diye mendilini aralarındaki bankın üzerine koydu.

Leydi Nita'nın yeni doğmuş kilise yoksulları adına şeytanlarla güreşmeye istekli olmasına rağmen çekiciydi. Yerel güzeller

Yüz hatlarını kibarca aşağılamak için ondan "yakışıklı" diye bahsederdim ama yine de çok güzeldi. Kaşları geniş, zeki gözlerinin mükemmel ve zarif bir tamamlayıcısıydı; gözleri, burnu ve ağzı mükemmel bir portreyi hak eden ve hiçbir kozmetiğe ihtiyaç duymayan bir yüz şeklinde bir araya getirilmişti.

Yüz hatları öyle güzeldi ki, yorgunluk bile ona yakışıyordu.

"İskoç gibi ," dedi Tremaine, "özellikle de güçlü duygular içindeyken. Annem Aberdeenshire'da doğdu." O da bir İskoç gibi kin tutabilir, soğuşa ve sert içkiye dayanabilirdi.

"Peki ya baban?" İyi bir kulağı vardı Leydi Nita'nın. Ayrıca güzel kulakları.

"Fransızca." Tremaine onun daha fazla soru sormasını bekledi ama o bunun yerine ışık sönene kadar lambanın fitilini aşağı çevirdi.

"Petrolü boşa harcıyorduk," dedi.

"Saat geç oldu ve gece soğuk. İçeri girmeliyiz. Eğer burada yalnız kalmak isterseniz, size iyi akşamlar dilerim," dedi Tremaine ayağa kalkarak.

Karanlıkta onunla yalnız kalmak, hanımefendi için hoşnutsuzluklarıyla yalnız kalmaktan daha büyük sorunlara yol açacaktı.

Onun çıplak, soğuk ve zarif elinin üzerine eğildi. "Sizinle tanıştığım memnun oldum leydim."

Tremaine, Leydi Nita'ya yanmayan lambasını ve mendilini bırakıp eve doğru ilerledi. Nita Haddonfield pratik işlerden anlayan bir kont kızıydı ve duygularını sıkıcı yemek sohbetleriyle süslemezdi. Tremaine'in en sevdiği Haddonfield'dı.

Ne yazık ki onu tanımak için hiç zamanı olmayacaktı.

* * *

Nita'nın deneyimlerine göre, büyük ailelerdeki en iyi istihbarat görevlileri küçük kardeşler arasında bulunurdu. Kariyerlerine küçük, tehditkâr olmayan ve batmayan bir şekilde başladılar. Ergenlik çağına geldiklerinde

Müthiş bir gözlem ve hatırlama gücü geliştirdi, anahtar deliklerinde gizlenme ve hizmetlilerle arkadaşlık etme yeteneği de cabası.

Böylece Nita sabaha Della'nın odasını ziyaret ederek başladı. En küçük kız kardeşi geç saatlere kadar uyumayı severdi, Della'nın iddiasına göre bu alışkanlık ilkbaharda dışarı çıktığında onun işine yarayacaktı.

"Uyan, küçük kardeşim," dedi Nita, ocağa kömür koyan oda hizmetçisiyle bakışarak. "Yeni bir gün ve kahvaltı seni bekliyor."

Yastık ve battaniyelerin arasından "Bahar mı?" sesi geldi.

"Henüz değil, ama Nicholas ve George siz yatarsanız bütün portakalları yiyecek, Kirsten de çikolatanın son damlasına kadar içecek."

Nicholas, Kirsten ve George fırsat bulduklarında kahvaltı büfesindeki her kırıntıyı yalayıp yutarlardı. Ethan ve Beckman da benzer şekilde yiyeceklerine düşküncü; Nita da öyleydi.

"Tepsi." Yine de kulağa buyurgan gelen bir mırıltı.

"Leah sabahları yatak odalarında sadece çay tepsilerine izin veriyor," dedi Nita, Della'nın yatağına tırmanarak. "Sabah yemeği için birbirimize katılmamız gerektiğini düşünüyor." İyi bir teori, ancak Nita genellikle kardeşlerinden daha erken ya da daha geç gelmeyi alışkanlık haline getirmişti.

"Senden nefret ediyorum." Della'nın koyu renkli tacı yorganın altında kayboldu.

Nita cebinden bir portakal çıkardı ve hizmetçinin gitmesini beklerken soymaya başladı.

Gizlilik sağlandığında ve portakalın kabuğu soyulduğunda Nita, "Birkaç sorum var ve cevapları için pazarlık yapmaya hazırım," dedi.

"buradan, Nita."

"Tatlı, sulu bir portakalın taze bölümleriyle pazarlık yapacağım."

Della kız kardeşine bakmak için yorganı indirdi. "Şeytan. Ne bilmek istiyorsun?"

Nita bir ısırık taze meyve uzattı, bu bir ahır kedisinin önüne bir parça mezgit balığı sarkıtmak gibiydi.

"Bana Bay St. Michael'dan bahset."

Della portakal parçasını aldı. "Nicholas'la iş yapmak için burada, en azından sözde. Babamın yıllar önce Kral'dan aldığı yünlü koyunla ilgili bir şey. Bu ilahi bir portakal."

Nita bir ısırık almasına yardım etti. "Oldukça güzel. Nicholas'ın çöpçatanlık yapmadığına emin misin?"

"Olabilir ya da belki Leah öyledir," dedi Della, oturur pozisyona geçip portakalın geri kalanını kabul ederken. "Kirsten yemekte çok cana yakındı ve Bay St. Michael Susannah'nın yüzünü kızarttı."

"Kirsten hoş bir şekilde mi yoksa Kirsten gibi mi konuşkandı?" Çünkü Kirsten, ortalama ve masum bir beyefendi için onu zor bir sohbet partneri haline getirebilecek bir huzursuzlukla kuşatılmıştı.

Della felsefi bir tavırla portakalın bir parçasını daha kemirdi. "Kirsten uslu durdu, ki bu ilginçti. Bay St. Michael bir fare hakkında bir şiir okudu ve Susannah çok etkilendi."

Nita, Bay St Michael'dan da etkilenmişti, çünkü dün gece kendi atını hazırladığında hiç buhar nöbeti geçirmemişti. Nita'nın deneyimlerine göre erkekler, özellikle de beyefendiler, buhara eğilimliydi. Bay St. Michael, Nita ondan yardım istediğinde yardım etmişti.

Telaşlanıp azarlamak yerine *yardım* eden bir adamla tanışmak ne güzel.

Nita, Bay St Michael'ın gece gölgeleri ve kışın parlak yıldızlarıyla büyüleyici bir şekilde harmanlanan sesinden de etkilenmişti. Çapak sesi uzak tepeleri ve kalıtsal avantajlardan ziyade hayatı kendi şartlarıyla yenmiş bir adamın becerikliliğini ima ediyordu. Yavaş konuşuyordu ama Nita onun zihninin bir keçi yavrusu kadar çevik olduğundan kuşku duymuyordu.

Kurnazlığına rağmen, Bay St. Michael'ın soğuk küçük çardaktaki arkadaşlığı dinlendiriciydi. Kendini beğenmiş ya da havalı biri değildi. Güzel kokuyordu ve Nita'nın kardeşleriyle aynı boydaydı ama fikirlerini davetsizce paylaşmaya çok daha az meyilliydi.

Yüz hatları zarif değildi, gözleri çoktan yıpranmış bir nitelik kazanmıştı ama yine de yaşlandıkça görünüşü pek değişmeyecekti. Seçkin biri olacaktı ve tüm mütevazı tavırlarına rağmen şimdiden heybetli olmayı başarmıştı.

Nita, Bay St. Michael'ın bir fare hakkında bile olsa şiir yazdığını göremiyordu. Edebi konuların Susannah'nın kalbinde her zaman değerli olduğunu fark edecek kadar kurnazdı.

Nita, "Bay St. Michael'ın Susannah için şiiirini ortaya atmasına sevindim," dedi. "Suze'a seçilebilirler listesinin Edward Nash ile başlayıp bitmediğini hatırlatacak."

Susannah'nın eli için taliplerin mevcut listesi olsa .

"Bay Nash Susannah'ya karşı nazik," dedi Della, portakalın son iki parçasını ayırırken. "Dahası, ondan hoşlanıyor. Bu portakalı nereden aldın?"

"Kilerin anahtarları hâlâ bende," dedi Nita, ikinci etli porsiyonu kendisi için alarak. "Edward Nash hiçbiriniz için uygun bir koca değil ve bu iş burada bitmiştir."

Della dizlerini yukarı çekti, koyu renk saç örgüsü bir omzunun üzerinden iğrenç bir iple düşüyordu. Okuldan çıkmıştı ama hâlâ genç görünebiliyordu.

"Züppe olmak sana yakışmıyor, Nita. Edward bazı konularda eski kafalı ama Susannah da öyle. Giyinmeme yardım et, kahvaltıda Bay St. Michael'ı biraz daha inceleriz."

Bu teklif cömertçeydi ve en azından bir kardeşin daha masada Nita'ya katılmasını sağlayacaktı. Dinlenen ve önceki akşam Bay St. Michael'la karşılaşmasını düşünen Nita davranışlarından gurur duymuyordu. Yorgunluk ve yoksulluğa ya da daha kötüsüne mahkûm bir bebek daha doğurmak tavırlarını bozmuştu ve Belle Maison'daki bir konuk bundan daha iyisini hak ediyordu.

"Bugün yeşil bir ruh hali içindeyim," dedi Della yataktan kalkarken. "Yeşil ve sıcak, bu sırayla değil. Geç saatlere kadar dışarıdaydın."

Della'nın bunu fark etmesi güven vericiydi. "Addy Chalmers'ın bir kızı oldu.

Ben ayrıldığımda anne ve çocuk yeterince iyiydi."

Della sıcacık bir ocaktan kalkan küçük, şık bir kedi gibi lüks bir şekilde gerindi. "Buna nasıl dayanıyorsun bilmiyorum, Nita. Umalım da bu çocuk öncekinden daha iyi olsun. Sanırım bugünlük kadife ve şalımlı giyeceğim."

Nita Della'nın giyinmesine ve saçını düzenlemesine yardım etti ama çocuğun Addy Chalmers'ın son bebeğinden daha iyi olmasını umduğuna dair yaptığı küçük yorum canını yaktı.

Della, varlıklı ve iyi doğmuş diğer genç kadınlar kadar iyi kalpliydi ama bir çocuğun yaşamı ve ölümü, gardıropla kibir arasında ifade edilen geçici bir duygudan daha değerli olmalıydı.

Tremaine kahvaltıda da Haddonfield'ların bir önceki akşam yemeğinde olduğu kadar şen şakrak tavırlarına katlandı ama sabah yemeğinin gayri resmi olması Bellefonte'un kontese daha da açık bir şekilde fatura kesebileceği ve cilve yapabileceği anlamına geliyordu.

Tremaine'in faturalandırmaya ve mırıldanmaya tahammülü son aylarda, ölen kardeşinin karısı, çocuğu ve karısının kız kardeşinin hayatına yeniden girmesiyle artmıştı ama Bellefonte'un düşkünlüğü herkesin hazmını zorlayabilirdi.

Kont pembe bir Sevres çaydanlığı kontese doğru kaldırdı. "Biraz daha çay, aşkım?"

Kontes onun elini okşadı. "Ben çikolata alacağım, Nicholas." Lord Hazretleri kontesin içeceğinden bir yudum aldı. "Demek öyle. Soğuk sabahlar çikolata takviyesi gerektirir. Ah, Nita, yanındaki kim? Bu saatte sevgili küçük Della olamaz."

Kapıda iki Haddonfield kız kardeşi duruyordu, biri minyon ve esmer, diğeri uzun boylu, açık tenli ve önceki akşamki kadar kendinden emin değildi.

"Hanımlar, günaydın." Tremaine ayağa kalktı ve yanındaki sandalyeyi uzatarak davetin kendi başına ayakta kalmasına ya da düşmesine izin verdi. Leydi Nita da onu kırmayarak teklif ettiği koltuğa oturdu ve böylece doğrudan kış güneşinin keskin ışıklarıyla karşılaştı.

Sabah ışığı gözlerinin ve ağzının etrafındaki yorgunluğu ortaya çıkarmış ve gençliğinin ilk ışıltısında olmadığını doğrulamıştı. Tremaine'in yumurtaları soğumaya başladığında incelemeyi nedenlerden dolayı rahatlamıştı.

"Nita, Addy Chalmers'ın bir kızı olduğunu söylüyor," dedi Della çaydanlığı eline alarak. "Nicholas, bana hiç krema ya da şeker bıraktın mı?"

Masada Kont ile Kontes ve Leydi Kirsten ile Leydi Susannah arasında yüz buruşturmalar yaşandı. Önceki akşam neşenin ruhu olan George Haddonfield, Leydi Della'ya düz bir bakış fırlattı.

Tremaine bir an içinde Leydi Nita'nın durumu hakkında net bir fikir edindi. Masanın altındaki elini sıkma isteğine direndi.

Tremaine sürahiyi masaya uzatırken, "Krema az, Leydi Della," dedi, "ama şeker bol. Yumurtaları da tavsiye edebilirim ve pastırmayı da nadiren bu kadar lezzetli yemiştir."

George ters ters bakmayı bıraktı ve Bellefonte'un rahatladığı yakışıklı yüz hatlarından okunuyordu.

"Aziz Michael," dedi Kont. "Eğer koyunları teftiş edeceksek, soğuk bir sabah bizi bekliyor olacak."

Kont'un gözlemi biraz fazla içten, biraz fazla anlamsızdı. Tremaine William'ı kontrol etmek için çoktan dışarı çıkmıştı ve sabahın havası "soğuk" kelimesini tüm hassas ifadelerin anası yapıyordu.

"Nicholas, beni bir daha Vicar'ın şefkatine bırakmayacağına söz vermiştin," dedi Leydi Bellefonte. "İki kez onun çağrılarına tek başıma göğüs germek zorunda kaldım ve çay tepsisinde bir kek dururken gitmekten aciz."

Bellefonte elbette kek tepsisini yağmalamakta ustaydı, ancak tipik bir akranın başarıları böyleydi.

"Seni asla terk etmem aşkım," dedi Bellefonte. "Hazretleri saat kaçta-?"

Kontes belli ki bu kurnazlık gösterisine kanmamıştı.

Tremaine bir kontun kendi kahvaltı masasında azarlandığını görmeyi umarken Leydi Nita, "Bay St. Michael'ı koyunları görmeye götüreceğim," dedi. "Rüzgâr sakın kalırsa hava o kadar da soğuk değil. Belki bir ata binme partisi yapabiliriz?"

Leydi Nita sorusunu, o ana kadar kahvaltılarını yıkmakla meşgul olan kız kardeşlerine yöneltti.

"Kirsten, Della ve ben Bayan Nash'i ziyarete gidiyoruz," diye cevap verdi Leydi Susannah. "Bu havada at arabasıyla gideceğiz."

"George Haddonfield, "Bu durumda koyunların teftişine çobanlık etmek bana kalıyor," dedi. Bir saatin dörtte üçü diyelim mi?"

George, kardeşlerinin çoğuyla aynı sarışın, mavi gözlü kalıbında, olağanüstü yakışıklı bir genç adamdı. Çoğu erkeğe kıyasla uzun olmasına rağmen, ağabeyinden birkaç santim daha kısaydı.

George, neşeli bir zararsızlık sergileme konusunda Kont'tan daha incelikli bir iş çıkarıyordu ve bu konuda daha sessizdi. Tremaine'in içgüdüleri, George'un öfkelenmekte yavaş, ayıldığında korkunç, çok sadık ve kükreyen bir sarhoşken ya da ateşler içindeyken bile çekici olduğunu söylüyordu.

Bellefonte, "Koyunları görme geziniz bir saat bekleyebilir," dedi. "Nita daha yeni kahvaltıya oturdu."

Tremaine'in yanındaki kadın, sanki kendi adına konuşmayı tercih ediyormuş gibi, kardeşinin ilgisine sessizce sinirlendi.

"Reçel, leydim?" Tremaine reçel kavanozunu uzattı ve o ailevi garipliklerden biri daha sessizlik içinde geçti.

"Teşekkür , Bay St. Michael." Hanımefendi tostuna ahududu reçeli sürdü, hareketleri rahat, hatta zarifti, Tremaine ise kendini soğuk yumurtalara bıraktı. Dünyada geçirdiği otuz küsur yıl boyunca, çok daha kötü yemeklere ve çok daha kötü arkadaşlara minnettar olmuştu.

Gerçi Haddonfield'lar birbirleriyle ya da en azından Leydi Nita ile barış içinde değildi. Tüm aileler bu tür gerginliklere katlanırdı ve Tremaine'in sahip olduğu ailenin büyük ölçüde dışında kalmasının bir nedeni de buydu.

Soğuk yumurtalardan bir ısırık daha aldı ve güneş batmadan önce Bellefonte'yi merinos koyunu sürüsü konusunda sıkıştırmaya yemin etti. Tremaine Bellefonte'yle işini ne kadar çabuk halledip yola çıkarsa o kadar iyiydi.

İki

"Kardeşim Beckman'dan ne haber?" George Haddonfield atlar donmuş yolda ilerlerken sordu.

Tremaine, "Duyduğuma göre geliniyle iğrenç derecede mutluymuş," diye cevap verdi. Tremaine ayrıca Beckman Haddonfield'in evlilik hayatının coşkusu hakkındaki sivri dilli geviş getirmelerine de katlandı.

Karşılıklı çıkarları ilerletme ruhuyla Tremaine, Beckman'ın baldızı Polonaise Hunt'a evlenme teklif etmiş ve reddedilmişti; bu büyük bir kayıp değildi.

Ama küçük bir kayıp. Tremaine bu kadarını kabul ederdi. O ve Polonaise birbirleriyle yeterince iyi geçinirlerdi.

"Nasıl oldu da koyunlarla ilgilenmeye başladınız?" George sordu.

Aklı başında hiç kimse koyunlara *ilgi duyduğunu* kabul etmezdi ve Tremaine'in mükemmel bir zihinsel yetisi vardı. Ancak parayla ilgileniyordu.

"Babam Fransız olmasına rağmen annemin halkı İskoç. Fransa güvensiz hale geldiğinde, annem oğullarını İskoçya'ya götürdü. Büyükbabamın serveti yün ticaretine dayanıyordu ve ben de onu örnek alarak öğrendim."

Küçük bir çocuğun kalp kırıklığını ve İskoç bir huysuzun bununla başa çıkma reçetesini geçiştiren birkaç yavan cümle.

"Koyun sever misin?" Leydi Nita sordu.

George Haddonfield, tuhaf ya da anlayışlı olduğu tartışmalı bir soruşturma hakkında yorum yapmak yerine, kış mevsiminin sıkıcı kırsalına diplomatik bir ilgi göstermeye devam etti.

Tremaine, Leydi Nita'nın ailesinin ona *hoşgörüyü* yaklaştığının rahatsız edici bir şekilde farkında olduğu için, kibarca değil dürüstçe cevap verdi.

"Koyunları sevip sevmememin bir önemi yok, yine de onlara *saygı duyuyorum*. Ne dişleri, ne pençeleri, ne büyük hızları, ne de büyüklükleri var ama yine de

Onsuz hayatın konforundan şey kaybedeceği bir kumaş için onlara güveniyoruz. Koyunlar bela geldiğinde birbirlerine kenetlenmeyi bilirler ve tehlikeye düştüklerinde kaçacak kadar gururlu değildirler."

O zaman da koyunlar Tremaine'i zengin etmişti.

George, "Belki de sizin Bay Burns şiirini bir fare yerine bir koyuna yazmalıydı," diye espri yaptı.

Burns'ün koyunlar için olduğu kadar kadınlar ve viski için de çok sayıda güzel sözü vardı.

"Askerler koyunlara borçludur," diye yanıtladı Tremaine, "kışın ısınmak isteyen herkes gibi. Koyunlar az şey ister ve çok şey verirler, kendilerine bakarlar ve kendi tarzlarında metanetlidirler. Benim gözümde bir koyun sürüsü her pastoral manzaraya çekici bir katkıdır."

Tremaine çok sert konuşmuştu, çünkü Leydi Nita gülümsüyor, George Haddonfield ise belli belirsiz şaşkın görünüyordu. Kendine saygısı olan her çoban gibi Tremaine'in de koyunlarla birlikte olmayı çoğu insanla birlikte olmaya tercih ettiğini bilse George ne düşünürdü acaba?

"Ben de koyunları severim," dedi Leydi Nita.

Tüylü hayvanını okşuyordu ama hâlâ tatlı, kadınsı, ilginç bir gülümsemeyle yüzünü güzelden... cazibeye çeviriyordu.

George Haddonfield, sanki birkaç günlük zorunlu yürüyüşü tamamlamışlar gibi, "Fazla uzak değil," dedi. "Çoban tepenin yukarısındaki kulübede bekliyor. Onu varlığımızdan haberdar edeceğim."

George silindir şapkasını taktı ve atının toynakları donmuş zemine sert bir şekilde vurarak yola koyuldu.

Tremaine, "Söyleyin bakalım leydim," dedi, "yumurtaları mideye indirip alışkanlıklarınızı yerine getirmek gerçekten bir saatinizi mi alıyor?" Çünkü Bellefonte'un çay ve kızarmış ekmek eşliğinde gösterdiği tüm misafirperverliğe rağmen, kontun kahvaltıdaki sözlerinin altında bir akım yatıyordu.

"Nicholas'ın beni azarlaması gerekiyordu," dedi Leydi Nita, sesi son derece sevecendi. "Endişeleniyor ve artık bir baba olduğu için endişesi her yöne yayılıyor, tıpkı aralarına bir tazı girdiğinde kaçışan tavuklar gibi."

"Bir komşunun doğumuna yardım ettiğiniz için sizi azarladı mı?" Tremaine, Bellefonte'un doğum gibi korkunç ve hassas bir konuda sınıf ayrımı yapmakta ısrar eden bir adam olduğunu düşünmemiştir.

"Annem birçok doğuma katıldı," dedi Leydi Nita, "ben de büyüdüğümde ona eşlik ettim. Nicholas da babam gibi doğumun törenle yapılacak bir şey olmadığını biliyordu ama karanlık çöktüğünde damadımı eve gönderdim."

Tremaine, hem Fransız hem de İskoç kökenlerinden gelen sağduyusuyla gurur duyuyordu, bu yüzden durumun geri kalanını kendisi için ayıştırdı.

"Komşunuz mütevazı bir evde yaşıyor," diye tahmin etti, "muhtemelen tek bir oda ve damadın seçimleri bir doğumda bulunmak ya da saatlerce doğa koşullarına göğüs germekti. Kardeşinize gerekçelerinizi anlattınız mı?"

"Çok kızgındım."

Ağabeyi de kontesine çok düşküdü.

"Çok sinirlendiğimde," diye düşündü Tremaine, "büyükbabam beni Highlands'e gönderdi, ama aslında sorunum ziyade keder ve korkuydu. Annem ve babam Fransa'nın bir tür despotizmden diğerine geçişinin kanlı ihtişamında can vermişlerdi ve neden benden alındıklarını anlayamıyordum."

Tremaine de çocukluğunun bu kadar eski ve işe yaramaz bir yönünü neden bu kadına anlattığını anlayamıyordu.

"O halde bu koyunları satın almakla gerçekten ?" diye sordu.

"Başka neyle ki?" Ama Tremaine soruyu sorarken bir içgörü parıltısı belirdi. "Yoksa 'başka kim' mi demeliydim?"

Uzakta, George atından indi ve tek bacasından beyaz dumanlar yükselen taş bir kulübenin kapısını çaldı. Esen rüzgâr bu dumanı ve kış tüyleri içindeki koyunların tanıdık kokusunu hafifçe yayıyordu.

"En büyük üç erkek kardeşim de kısa süre önce evlendi," dedi Leydi Nita, "dolayısıyla akıllarında evlilik var. Kirsten ve Susannah da evlendiler ve benim bir eş seçmemi beklemekten vazgeçtiklerini hissediyorum."

Leydi Nita pes mi etmişti?

"Teftiş ediliyor muyum?" Tremaine sordu. "Gururum okşanmalı mı?" Beckman kardeşlerine ne söylemişti ve Tremaine bunun intikamını nasıl almalıydı?

Leydi Nita atını dalgalı taş çitin içine yerleştirilmiş ahşap bir kazığın yanında durdurdu.

"Dikkatli ve dürüst olmalısınız Bay St. Michael. Hiçbir erkeğin kız kardeşlerimin duygularını hafife almasına müsamaha göstermeyeceğim. Koyunlarınız, efendim, bu merada."

Tremaine her zaman dikkatli ve koşulların elverdiği ölçüde dürüsttü. Koyunlara gelince, pelüş, yünlü kürkleri onları ele veriyordu. Merinos cinsi İspanya'ya özgü bir türdü ama yıllarca ihracatı yasadışı olmuştu. İspanya Kralı zaman zaman diğer hükümdarlara sürüler hediye ediyordu; geçen yüzyılda George III'e verilen bir hediye de buna dahildi. Majesteleri birkaç yıl önce sürüsünü satış yoluyla dağıtmıştı.

Beckman Haddonfield, Bellefonte'nin Kent'teki en büyük saf merinos sürüsüne sahip olduğundan bahsettiğinde, Tremaine'in ticari içgüdüleri alarma geçmişti. Merinoslar, Highland ırklarının üretebileceğinden çok daha yüksek kalitede yumuşak, güçlü ve bol miktarda yün üretiyordu.

Tremaine'in yüksek eğitilmiş gözlerine göre Bellefonte'nin otlagındaki örnekler iyi büyüklükteydi, mükemmel yün tüylerine sahipti ve sağlıkları iyiydi.

Başka bir deyişle, Bellefonte'nin koyunları güzelden başka bir şey değildi.

* * *

Tremaine St. Michael, Nita'nın hepsi de uzun boylu, sarışın ve mavi gözlü olan kardeşlerinden farklıydı. Açık tenliydi ve farklı derecelerde yakışıklıydılar. Bir erkeğe göre, iyi dans ediyorlardı, bolca çekicilikleri vardı ve kız kardeşlerinin hayatlarının nasıl gelişmesi gerektiğini şüphesiz biliyorlardı.

Çoğu kişiden daha hoşgörülü olmak için nedenleri olan George bile kız kardeşleri için sadece bir koca ve bebekler hayal ediyordu.

Buna karşılık Bay St. Michael, çekici olmaktan ziyade karanlık ve doğrudan biriydi. Dahası, Nita'nın kardeşlerinin ne yaptığını fark etmiş gibiydi.

değil: bir beyni ve hayatının nasıl devam etmesi gerektiğine dair kendine ait birkaç fikri vardı.

Bay St. Michael doru atından inerek, "Sürünün arasında yürümek istiyorum," dedi. "Benimle gelir misin?"

"Çok isterim." Nita da bir anlığına uzaklaşıp Addy Chalmers ve bebeğini kontrol etmek istiyordu ama bu görüşme George ayak altında olmayana kadar bekleyebilirdi.

Nita'nın diğer vakaları -Alton Horst'un inatçı öksürüğü, Mary Eckhardt'ın boğaz ağrısı, Bay Clackengeld'in gutu- en azından Nicholas'ın öfkesi yatışana kadar bir seyis tarafından iletilen notlar ve ilaçlarla yetinmek zorunda kalacaklardı.

Bay St. Michael Nita'nın atından inmesine yardım ederek beyefendinin cüssesiyle orantılı bir güç ortaya koydu. Atlas'ın boyu on sekiz elin üzerindeydi, yani Nita yerden bir metre kadar yüksekteydi. Nita'nın inişi Bay St Michael'ın rehberliğiyle kontrol ediliyordu ki bu büyük bir şanstı.

"Soğğun inişi bu kadar acı verici hale getirmesinden nefret ediyorum," dedi Nita, denge sağlamak için bir an ceketinin kollarını kavrayarak. "İnsanın üzengide tuttuğu ayağı daha da kötü oluyor."

Onun bu tutumu Bay St. Michael'ı rahatsız ettiyse de bunu belli etmedi. "Bu da biz erkekler için inişin her iki ayak için de acı verici olduğu anlamına geliyor. En azından soğukla birlikte daha fazla kar yağmıyor."

"Hannibal Thistlewaite daha fazla karın yolda olduğunu söylüyor." Gerçi Bay St. Michael yaşlı bir adamın romatizmal tahminlerini neden umursasın ki? Della, Bay St. Michael'ın zaten yakında gideceğini iddia etti.

Nita'nın eskortu, dengesini sağlamak için dürüstçe kullanabileceği kadar uzundu ve acı soğukta bile hoş bir çiçek kokusu taşıyordu. Sadece bu koku bile kıtasal bağlantıları akla getiriyordu.

Ondan kurtuldu ve George'un eski paltosu yerine düzgün bir pelerin giymiş olmayı diledi.

"Bir kapı bulalım mı, yoksa kazıkla idare edebilir misiniz leydim?" Mr. Aziz Michael sordu.

"Şu anki boyumun yarısına geldiğimden beri basamakları tırmanıyorum efendim.

Bu koyunlar arasında ne arıyorsunuz?"

Bay St. Michael koyunlar hakkında konuşmaktan mutluydu, Nita'nın onu gördüğü kadar mutluydu. Yürüyüşü bir hanımefendiye eşlik eden bir beyefendinin ağırbaşlı hoşgörüsünden ziyade, arazisini denetleyen bir toprak adamının adımlarıydı. Zarif ve güçlü bir hareketle tırabzanı atladı; anlaşılan tırabzanın etrafından dolaşmayı da biliyordu.

-Sonra da binici giysisi içinde hantal hantal yürüyen Nita'ya yardım etti.

"Temiz gözler, temiz geniz, yoğun yün, sağlıklı toynaklar arıyorsunuz," diye özetledi Nita birkaç dakika sonra. "Başka ne arıyorsunuz?"

Bay St. Michael, kendisine de bakan sürüyü inceledi. Daha temkinli olan koyunlar uzaktaki taş duvara doğru çekilirken, yakındakiler merakla ziyaretçilerine bakıyordu.

"Seslerini dinliyorum," dedi, "bu da sağlıksız olduklarını gösterebilir. Nasıl hareket ettiklerini izliyorum, en küçük ve en iri olanlarına bakıyorum ve arka taraflarında sağlıksızlığın belirtilerini gözlemleyebiliyorum."

"İnsanlar gibi."

Oh, kahretsin. Oh, lanet olsun. Oh, kızardı. Nita bunu söylememeliydi, hele de Bay St Michael'ın bahsettiği şey sindirim bozukluğundan ziyade topallıkken. Sanki o üç hanımefendiye yakışmayan kelimeyi duymuş ama Nita'dan geldiğine inanmamış gibi kara kaşlarını çatarak koyunları gözleriyle incelemeye devam etti.

"Mükemmel bir nokta, Leydi Nita."

Nita'nın yanaklarına soğukla uyumsuz bir sıcaklık yayıldı.

Ve şimdi Bay St. Michael *onu* inceliyordu. "Biraz renk size yakışıyor - hanımefendinizin yakışmaya ihtiyacı olduğundan değil."

Bay St. Michael *ticaretle uğraşıyordu*, kibar İngiliz yakışıklılığından yoksundu ve öncülleri tamamen yanlıştı ama yine de gülümsediğinde...

Nita'ya gülümsediğinde Kent'e bahar erken gelmişti. Tremaine St. Michael'ın gözleri kırışmış, ağzı yukarı kıvrılmış ve Nita'nın nefesini kesen komplocu bir mizah yayılmıştı.

Gülümsemesi Nita'yı da aptallaştırdı, çünkü o da karşılık vermeyi çok istiyordu. "Neye ihtiyacım var, Bay St. Michael, eğer olmaya değilseniz?"

Taş çitin yanında bir koyun ağlamaklı bir şekilde meliyordu. "Belki de hanımefendinizin arkadaşlığa ihtiyacı vardır?"

Muhteşem bir cevap. Nita'nın bir arkadaşı olmayalı ne kadar uzun zaman olmuştu? Gittikçe yaklaşan koyunların arasında durdu,

Bay St. Michael'ın, Nicholas'ın gelecek hafta bu saatlerde Belle Maison'dan gitmiş olacak iş tanıdıklarından biri olmamasını diledi.

"Bir arkadaş değerli bir hazinedir," dedi Nita, gerçi Susannah ya da Kirsten'in bunun yerine sunacak kullanışlı bir sözü olabilirdi.

Bay St. Michael'ın yakınlığı Nita'yı sert esintiden korurken, Nita'nın keşke elinin altında o alıntı olsaydı ya da George ıslık çalarak gelseydi ya da Nicholas papazla buluşmaya zorlanmasaydı diye düşündüğü bir an gelişti.

Rüzgâr Nita'nın bir tutam saçını ağzına doğru savurdu -Susannah ve Kirsten da saçlarını daha sağlam tuttururlardı. Bay St. Michael tutamı Nita'nın kulağının arkasına sıkıştırdı. Soğuğun ortasındaki sıcaklık hissi onu yeniden ele geçirirken, içi o erken baharla daha da çiçek açtı.

Bay St. Michael'ın dostluk konusunda söyleyeceği her şey, aynı koyunun daha yüksek sesle melemesiyle kesildi. Bay St. Michael uzak çite doğru döndü ve başını eğdi.

"Bir terslik var." Meleyen koyunların olduğu yöne doğru yürüdü, diğer koyunlar onun yolundan kaçışıyordu.

Eğer bu meleme sıkıntıyı yansıtmıyorsa, Bay St. Michael'ın sert zeminde hızlı adımlarla ilerleyişi yansıtacak. Nita onu izledi, ama meleyen koyun görüldüğünde karnına bir korku çöktü.

Önündeki donmuş toprağın üzerinde küçük, koyu renkli, yünümsü bir yumru dumanı tüterek yatıyordu.

"Erken gelmişsiniz," dedi Aziz Michael, koyunun yanında diz çökerek. "Küçük bir kuzu."

Küçük hayvan hareket etmiyordu ve hangi Tanrı bir hayvanın bu soğukta ıslak ve küçücük doğmasına izin verirdi? Nita bu düşüncüyü kesti; o ve Yüce Tanrı birbirlerine yardım etmiyorlardı.

"Öldü mü?" diye sordu.

"Henüz değil," diye yanıtladı Bay St. Michael, paltosunun düğmelerini açarak. "Ama annesi onu iyice yaladıktan sonra onun için pek bir şey yapamaz. En azından bu koyun yavrusunu terk etmemiş. Doğar doğmaz öksüz kalanları kurtarmak zordur."

Nita çaresizlik ve öfkenin tanıdık bir karışımına katlanırken, o ceketinin, ceketinin, yeleğinin, hatta gömleğinin düğmelerini açmaya devam etti.

"Neden bu kadar erken geldi?" diye mırıldandı. Öldürücü, aptalca bir şekilde erken.

"Bazıları öyle," diye yanıtladı Bay St. Michael, "bazıları da geç gelir ve iyi bir çoban hangi koyunun doğuma yakın olduğunu, hangisinin yavruladığını ve hangisinin geç kuzu vereceğini bilir. Eğer kış ılıman ve bahar erken gelseydi, bu adam genç kuzenlerine göre daha avantajlı olurdu. Eldivenlerimi al."

Nita onları aldı ve bir kenara koydu, bir çeşit kürkle kaplanmış güzel bir çift binici eldiveni.

Bay St. Michael çıplak elini sıg ve titrek nefesler alan kuzunun üzerinde gezdirdi. Koyun bir toynak vurdu ve yaklaştı.

Belki o da Nita gibi küçüğün acı çektiğini görmekten korkuyordu ve Bay Aziz Michael'ın onun ıstırabına son verdiğini görmekten daha çok korkuyordu. Ama bir anne ne pençeleri ne de dişleri varken ve yeni doğmuş yavrusu doğa koşulları ve kendisinin en az iki katı büyüklüğünde bir yaratık tarafından tehdit edilirken ne yapabilirdi ki?

"Onu öldürmeyeceksin, değil mi?" Nita ölümün bazen bir merhamet olduğunu bilecek kadar taşralı bir kadındı ama yine de ölümü bir düşman olarak görüyordu.

"Tabii ki hayır. Bu değerli bir hayvan." Bay St. Michael, Susannah'nın bazı kitaplarından daha hafif olan kuzuyu Nita'ya uzattı. "Onu karnıma yaslar mısınız?"

Bay St. Michael giysilerini derisine kadar çıkarmış ve Nita'nın ıslak, soğuk kuzuyu gömleğinin içine, çıplak karnına koyabilmesi için hepsini açık tutmuştu.

"Şimdi birkaç düğme ilikle," diye emretti. "Kuzuyu bana karşı tutmaya yetecek kadar, ama onu boğmaya yetmeyecek kadar değil."

Nita buna uymak için eldivenlerini çıkarmak zorunda kaldı ve Bay St. Michael'ın hızlı düşünmesini alkışlarken, çıplak tenine sarılan yarı donmuş bir kuzu fikri onu neredeyse titretiyordu.

Koyun toynağını tekrar yere vurdu ve kesinlikle öfke ve dehşet içeren bir meleme çıkardı. Birkaç adım ilerledi, sanki

yavrusunu yakalayana saldırdı, ama kısa süre durdu ve tekrar damgaladı. "Onu yakaladım," dedi Bay St. Michael anne koyuna. Hareket etti

Koyun gömleğini koklayabilsin diye daha da yaklaştı. "Küçük delikanlın nefes almaya devam ettiği sürece güvende olacak ve artık sen de benimlesin."

Bay St. Michael, yırtıcı bir hayvanın saldırması gibi koyunu omuzlarına aldı.

Birkaç gönülsüz çırpınıştan sonra koyun buna izin verdi, ancak Bay St. Michael dört bacağını da sıkıca kavradığında başka seçeneği yoktu.

Bütün durumu sıkı sıkıya kavramıştı ve Nita, Bay St. Michael'a bu sürüyü göstermeye gönüllü olduğu için aniden memnun oldu.

"Şimdi ne olacak efendim?"

"Bizim için açmanız gereken kapıya."

Bay St. Michael, omuzlarındaki yedi taşlık ana koyun yüzünden hiç yavaşlamadı. Nita onu kapıdan geçirdiğinde George kulübeden çıkmış ve patikadan hızla aşağı iniyordu.

"Koyun mu güdüyorsun Aziz Michael, yoksa giydiğin o güzel paltodan sıkıldın mı?" George sordu.

Bay St. Michael, "Kürkü kolayca temizlenebilir," dedi. "Erken doğmuş bir kuzu bulduk ve hava şartlarından korunmaya ihtiyacı var."

George bazı açılardan Nita'nın en sevdiği kardeşiydi. Büyük kardeşlerinin kendilerine açıklamak zorunda olduğu konuları sık sık kavrardı ama kuzunun nerede olduğunu bir türlü anlayamazdı.

Nita, "Kuzu ısınmak için Bay St Michael'ın gömleğinin içinde," dedi. "Bay Kinser nerede?"

George, "Ateşin yanında yatıyor ve göğsünün üşümesinden şikâyet ediyor," dedi. "Kuzulama ağılları kulübenin arkasındaki ahırda."

Nita, Bay Kinser'ı bu hafta yazışarak tedavi edeceği hastalar listesine zihnen ekledi. Göğüste soğuk algınlığı yeterince basitti -göğüs için hardallı yara bandı, rahatlık için bir içki- ama ihmal edilirse hızla akciğer ateşine dönüşebilirdi.

Nita, George ve Bay St Michael'ı tepeye kadar takip ederek arazinin yamacına kurulmuş alçak bir taş binaya ulaştı. Granit duvarlar rüzgârdan korunmayı sağlasa da, içerideki soğuk hâlâ kayda değerdi.

"Burada bir kuzu yaşayabilir mi?" Nita sordu.

Bay St. Michael, "Kuzular dayanıklıdır, yine de emzirilmesi gerekir," dedi ve George'un beyaz badanalı taş işçiliğini incelemesine neden oldu. "Ayrıca kalın bir saman yatağına da ihtiyacı olacak."

Bay St. Michael koyunu arka duvara yaslanmış tahta bir ağılın içine bıraktı. Nita'nın sinirlerini yıpratıcı tekrarlayan bir miyavlamaya başladı.

"Bebeğini istiyor," dedi Nita. Onun için çaresizdi.

"Bay St. Michael, "Oda hizmetçileri çarşafarla ilgilenir ilgilenmez onu alacak," diye cevap verdi. Eline bir saman çatalı aldı ve ağıla bir miktar saman attı, hareketleri pratik ve kolaydı. "Bay Haddonfield, çobanınıza ilk koyunlarını buraya getirme zamanının geldiğini söyleyebilirsiniz, onların varlığı ilk kuzuların sıcaklığına ve güvenliğine katkıda bulunacaktır."

George, gürültüsü iyice artan koyuna kaşlarını çatarak baktı. "Ona haber veririm."

"Şimdi uygun olur, Bay Haddonfield. Leydi Nita bana kar yağacağını söyledi ve koyunları taşımak kar fırtınasında daha kolay olmuyor. En azından bir düzine koyun. İki düzine daha iyi olur. Elbette samana ve taze suya da ihtiyaçları olacak."

Bay Kinser bunların hiçbirini henüz .

George uzaklaştığında Nita, "Difty Kinser'ın hasta olduğunu sanmıyorum," dedi. "Düğmelerini açayım mı?"

"Lütfen." Nita onun ceketini, paltosunu, yeleğini ve gömleğini çıkarırken, Bay St. Michael önünde durdu, başının tepesi neredeyse ambarın kirişlerine değiyordu. Tıbbi zorunluluklar nedeniyle daha önce de yaşlı, hasta, duyarsız yetişkin erkekleri soymuştu ama bu deneyimler onu üstlendiği göreve hazırlamamıştı.

Tremaine St Michael zinde, sağlıklı, kaslı ve sıcaklığını çaresiz bir yaratığa ödünç vermeye istekliydі. Koyunun çamurlu göbeği omuzlarını kapladığı için paltosu kirlenmişti ama yine de Nita kir ve saman kokusu arasında çiçek kokusu alabiliyordu.

Nita, Bay St. Michael'ın gömleğine uzanmak üzereyken durdu.

"Yaşıyor mu?" diye sordu.

Bay St. Michael kuzuyu giysisinden çıkarırken koyun sessizliğe gömüldü.

"Öyle ama annesini istiyor. Mantıklı birine benziyor, bu da her zaman yardımcı olur."

Bay St. Michael ağılın tahta kaplamasının üzerine çıktı ve kuzuyu koyunun burnuna doğru tuttu. Yavrusunu iki kez yaladı ve Bay St. Michael kuzuyu samanlığa bıraktığında, yeni doğmuş yavrusunu koklamaya devam etti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Nita. Eğer kuzu ölürse, Nita'nın Yüce Tanrı'yla ilgili hayal kırıklıkları listesine bir madde daha eklenecekti.

Bay St. Michael kuzuyu koyunun arka bacaklarının yanına yerleştirerek, "Şimdi sıra beslenmeye geldi," dedi. "Eğer emzirebilirse, iyi bir şans var demektir. Eğer , koyunun ilk sütü önümüzdeki bir ya da iki gün içinde başka erken gelenler olması ihtimaline karşı saklanmalıdır."

Bir centilmen bu kadarını açıklamazdı. Bir centilmen, kuzu bacakları üzerinde dururken ve burnunu ilk yemeğinin genel yönüne doğru uzatırken onu desteklemezdi.

Bir beyefendi kuzunun ilk öğününü bulmasına kesinlikle yardım etmezdi ama Tremaine St. Michael yardım etti. Koyun kıpırdamadan durdu -tüm yapması gereken buydu- ve Nita ona bakarken kuzunun kuyruğu kıpırdadı.

Koyu renk kuyruğun o güçlü seğirmesini görmek Nita'nın yüreğindeki daralmayı hafifletti. "Emziriyor mu?"

"En sevdiği birahanede çobanlık yapan biri gibi."

"Güzel." *Harika.*

Bay Aziz Michael, kuzu tekrar kuyruğunu değiştirirken ve Nita ağlamamaya çalışırken Nita'ya o erken bahar gülümsemelerinden birini daha bahşetti.

George bu özel ve garip anı yarıda kesti. "Kinser bir saat içinde iki düzine koyunu buraya getireceğini söylüyor. Onları hafta sonuna kadar taşımayı planlıyordu ama bu onu hazırlıksız yakaladı."

Bay St. Michael ağıldan çıktı. "Peki ya saman ve su?" "bakmaları için birkaç adam göndereceğim," dedi George.
dedi. "Yeni gelen nasıl?"

"Yakında annesine sarılmış bir şekilde uyuyacak, ama şimdi ilki yerde olduğuna göre, diğerleri de onu takip edecek. Çobanınızın yardıma ihtiyacı olacak, çünkü bu havada birinin gece boyunca bile sürüyü düzenli olarak kuzular için kontrol etmesi gerekiyor. İlk kez anne olanlar ve bazı yaşlı koyunlar, annelik yükümlülükleri hatırlatılmadığı sürece kendi yavrularını neşeyle görmezden gelecektir."

Bay St. Michael eldivenlerini Nita'nın elinden aldı ve bir an için onun bakışlarıyla karşılaştı. Gözlerinde anlayış vardı, sanki insan türünün dişilerinin de annelik içgüdülerini kaybedebileceğini ve hiçbir nazik çobanın onların bu hatalarını ele almayacağını biliyordu.

"Burada işimiz bittiyse," dedi George, "ben bir içki ve sıcak bir ateş istiyorum."

Bay St. Michael eldivenlerini çıkarırken, "İyi bir fikir," diye cevap verdi. "Leydi Nita, yardımlarınız için teşekkür ederim."

Gözyaşlarını tutamayıp birkaç düğmeyi iliklemekten başka bir şey yapmamıştı ama yine de Bay St. Michael onu atına bindirdikten sonra bir süre oyalanıp eteklerini çizmelerinin üzerine örttü.

"Her unvanlı hanımefendi bir kuzu için soğukta beklemezdi," dedi. "Bu işi Kinser'in iyi bırakmalıydım. Bu onun sürüsü."

"Kinser muhtemelen içki yüzünden daha kötü durumda." Nita, Bay Kinser için baş ağrısı tozları hazırlamak zorunda kaldığı son seferde Nicholas'a bu eğiliminden şikâyet etmişti.

"Çobanlar arasında mesleki bir tehlike, özellikle de soğuk havalarda. Çok iyi bir yavruydu ve oldukça iyi para edecek."

Bay St. Michael daha fazlasını söylemek ister gibiydi. Nita onun saçından bir tutam saman kopardı ve paltosunun omuzlarını okşama isteğine güçlükle karşı koydu.

"Gitmeye hazır mısınız?" George eyere tırmanarak sordu.

Bay St. Michael ayağa kalktı ve William'ı öne doğru itti. "Sanırım bir içkiden söz etmiştiniz, efendim. Eminim hanımefendinin hoşuna ."

Rüzgâr arkalarında, sessizlik içinde eve dönüyorlardı. Nita bir kadeh içkinin tadını çıkarır, sonra da ev işlerini bir kenara bırakıp Addy Chalmers ve küçük Annie Elizabeth'e fazladan birkaç battaniye ve erzak getirirdi.

* * *

"Elsie Nash'in neden yeniden evlenmediğini anlayamıyorum," dedi Kirsten, Susannah ve Della ayaklarında sıcak tuğlalar, boyunlarında eşarplarla eve dönerken. "O çok sevgili bir kadın."

"Belki de Edward'ın evinin bir üyesi olmaktan memnundur," dedi Susannah. "Kendisine ait bir hanımı yok ve dul bir baldız iyi bir ev sahibesi olur."

Susannah o tatlı ve kararlı haliyle Edward Nash'in olmak istiyordu ve Bay Nash de bu fikre sıcak bakıyordu.

"Elsie vals yapabilir," dedi Kirsten. "Sence Edward da yapabilir mi? Eğer henüz öğrenmediyse ona öğretmeyi teklif edebilirsin Suze." Çünkü Shakespeare'den ezberlediği tüm beyitlere rağmen Edward Nash, büyük amcası ya da ikinci dereceden kuzeni öldüğünde sadece bir baronetlik için sıraya girmişti. O uzak güne kadar taşralı bir soyluydu ve muhtemelen valsi bilmiyordu.

"Bir beyefendiye böyle bir ders nasıl verilebilir?" Susannah sordu.

Kirsten hayatı boyunca denese de asla Susannah kadar masum ya da iyi olamazdı.

Kirsten, "Kişi özel bir anda ona, toplantıdan önce vals becerilerini *geliştirmesine* yardımcı olup olamayacağını sorar," diye açıkladı. "Böyle bir yardım sağlandığında kişi mantıklı anlarda mantıklı yönlerde tökezler ve bu sırada özür diler. İnsan adımların karmaşıklığı karşısında şaşkına dönüyor."

Susannah'nın şaşkınlığı hem eğlendirici hem de endişelendiriciydi. Kendi kişiliği üzerinde gerçek bir otoritesi olmayan bir kadının biraz kurnazlık yapmasında fayda vardı.

"Nita Bay Nash'i pek sevmez," dedi Della arkaya bakan koltuktan. Battaniyeler ve kucak bornozlarıyla kundaklanmış yüzünden çok az şey görünüyordu. "Benim de umurumda olduğunu söyleyemem."

"Edward'dan hoşlanmaman için bir nedenin var mı?" Susannah sordu.

"Elsie Nash kayınbiraderinin evinde mutlu değil," dedi Della.

Kirsten da Edward Nash'ten pek hoşlanmıyordu; mülkleri kendisine miras kalmış ve onları zenginleştirmek için çok az şey yapmış bir adama göre kendini fazla beğenmişti. Yine de yakışıklıydı ve

Susannah'nın üzerine titriyordu. Edward ve Susannah'nın güzel, sarışın, yakışıklı, şiir okuyan çocukları olacaktı.

En az bir düzine.

"Dul kalmak genellikle neşeli bir durum değildir," dedi Susannah.

"Elsie'nin kocası öleli iki yıldan fazla oldu," diye karşı çıktı Della.

"Sevmesi gereken bir çocuğu var ama yine de-

Kirsten, "Huzur içinde değil," diye söze girdi. "Belki de yalnızdır. Ne yazık ki Adolphus onun için çok genç." Çünkü George, büyük yakışıklılığına ve bol cazibesine rağmen, muhtemelen asla evlenmeyecekti.

"Yaşlı bir kadın gibi hareket ediyor ve yaşlı bir kadın gibi sessizleşiyor," dedi Della, "sanki kalbi ağrıyormuş gibi."

Susannah, "Onu birkaç valsle neşelendirmek için bir neden daha," diye cevap verdi. "Bay St. Michael'ı birkaç gün daha kalmaya ikna edebilir miyiz? Dans pistinde ne yapacağını bilen bir adama benziyor ve toplantılarımızda asla yeterince yakışıklı bekâr bulunmaz."

Kirsten ve Della yerel toplantıyı planlamakla ilgisi olmayan bir bakış attılar, çünkü Susannah yine yapacağını yapmıştı: masum olmayan olasılıkları olan bir öneriye masum nedenlerle gelmişti.

"Nita bu havada onunla birlikte koyun otlaklarına gitmeye gönüllü oldu," dedi Della gayet rahat bir şekilde, "ve dün gece geç saatlere kadar Addy Chalmers ile dışarıdaydı."

Kirsten ona, "Kahvaltıda da bahsetmiştin," diye hatırlattı. "Bay St.

Michael'ı seviyorum," dedi Susannah. "Havalara girmiyor."

Beyefendinin tuhaf bir aksanı vardı - çoğunlukla İskoç aksanı, arada sırada da Fransız aksanı, ki bu kombinasyon onu Kibarlık Cemiyeti'nin en yüce hosteslerine sevdirmezdi. Ticaretle uğraşıyordu ve Kirsten'ı ürküten bir kabalığı vardı, gerçi Nita da Kirsten gibi sık sık kaba olabiliyordu.

"Ondan kalış süresini uzatmasını iste Suze," dedi Della. "Bay St. Michael'a yakışıklı, dans eden birkaç bekârdan çekindiğimizi söyle, sonra da Bay Nash sana vals dersleri versin."

Susannah'nın kaşları aşağı indi ve araba bir tümsekten ötekine, bir kayalıktan ötekine takırdarken bakışları tatlı, güzel düşünceli bir hal aldı.

Ayrıca belirlendi.

"Aşkı, tepsiye daha az kek koyarsan Haddondale Papazı o kadar uzun kalmayabilir." Nick bu gözlemini karısının şakağına bir öpücük kondurarak noktadı. "Sevgili leydimi nezaketsizliğe yaklaşacak herhangi bir şeye teşvik ettiğimden değil."

Tabii ki karısı nezaketsizlik yapamazdı. Leah da tembellik edemezdi, bu yüzden Nick onu, yedek anahtarı sadece kendisinde olan ahşap işleme atölyesine kadar takip etmek zorunda kalmıştı.

"Nita'nın Vicar'a nasıl katlandığını merak ediyorum," dedi Leah, tezgâhın üzerindeki bir yığın kâğıda bakarak. "Her gözlemine Kutsal Kitap'tan bir satır eklemek zorunda hissetmeseydi, o da daha çabuk yoluna gidebilirdi. Korkarım oğlunu bizim Della'yla eşleştirmek istiyor, ki sen bunu onaylamayacaksın Nicholas."

Nick mangala kömür ekledi, çünkü dükkânı ahırların arka tarafındaydı ve sıcaklığın çok önemli olduğu bir yerdi. Leah parmaksız eldivenlerle çalışıyordu, tıpkı bir tezgâhtarın günlük siparişleri toplarken kullandığı gibi.

Yüksek bir tabureye oturmuştu ama Nick onun omzunun üzerinden bakabilecek kadar uzundu.

"Kontesimin istediği gibi, ama güzelim, neden burada saklanıyorsun?" Nick zaman zaman buraya saklanırdı ve saklandığında onu sadece Leah rahatsız ederdi.

Elindeki kalemi yere attı ve ona doğru eğildi. "Çok sıcaksın. Palton nerede, Nicholas?"

"Kontesim beni sıcak tutar. Sen menüler üzerinde çalışıyorsun."

Bellefonte Kontesi kocasının göğsüne sokuldu. "Menülerden nefret ediyorum. Koyun etinden nefret ediyorum, çorbadan nefret ediyorum, balıktan nefret ediyorum, aşçının benden en son Salı günü hangi yemeği hangi sırayla yediğimizi hatırlamamı beklemesinden nefret ediyorum ve en çok da her nedense ıstakozla aynı öğünde asla önemsiz bir şey servis edilmemesinden nefret ediyorum."

Bu eski bir meseleydi, Leah ile Nick'in karısı olduktan sonra ona miras kalan personel arasındaki bu çekişme. Hizmetçileri ve uşakları kazanmıştı, Hanford kendini adamıştı ama Cook huysuz ve aksi biriydi.

"Cook'la konuşayım mı?" Leah, Cook'u birden fazla kez karşısına almış olmasına rağmen Nick bu ihtimalden korkuyordu.

Kontes doğruldu ve elindeki kâğıt yığını topladı. "Yapmayacaksın. Ev işleri senin alanın değil Nicholas, yine de Papaz etrafta dolanırken onu ağırlama isteğini takdir ediyorum."

Papa Hazretleri'nin bir din adamına göre müreffeh bir fiziği vardı, çünkü Nick geçimini cömertçe sağlıyordu. Nick, Leah'nın menüsünü bir kenara bıraktı, döndü ve bankın üzerine çıkarak karısıyla yüz yüze geldi.

Nick, "Papaz neden bahsediyordu?" diye sordu, "'Rab daha az şanslı olanları hak ettikleri gibi karşılayacaktır' ve 'emekçi ücretine layıktır' gibi şeyler mi söylüyordu?"

Leah başını Nick'in dizine yasladı, nadir görülen bir yorgunluk hareketiydi bu.

"Addy Chalmers'ı kastediyordu," dedi. "Nita muhtemelen hayırseverlik için papaz evini ikna etti. Addy'nin birkaç çocuğu var ve ailesi yıllar önce ona sırtını döndü."

"Şimdi beş çocuk var. Yaşayan beş," dedi Nick, çünkü Nita ona toplam sayıyı hatırlatmıştı. Nita'nın kısaltarak anlattığına göre, en büyüğü on bir yaşındaydı; Nick'in midillisine atladığı, üvey kardeşi Ethan'ın yanında olduğu ve aklında öğretmenin çizmesine mi yoksa yatağına mı kurbağa koyacağından başka bir şey olmadığı bir yaştı bu.

"Beş çocuk," dedi Leah, "ve kışın daha yarısı bitti. Bir sepet göndereceğim. Şimdiye kadar bir tane göndermeliydim. Anne ya da babanın günahlarına rağmen çocuklar yemek yemeli. Bunu çok ben bilirim."

Evliliklerinden önce Leah da skandallardan ve kalp kırıklıklarından payına düşeni almıştı. Yine de Nick'in ahırda casusları vardı ve Nita'nın sepetle çoktan ilgilendiğini biliyordu.

"Addy Chalmers yalnızken günah işlemez," dedi. "Benim en coşkulu günahlarım hep topluluk içinde işlenmiştir. Nita'nın hayırseverliği ölçüsünde ona hayranlık duyuyorum ama makamına hiç saygı duymuyor."

Leah onun okşadı, sonra doğruldu, bu onun ihtiyatlı bir davranıştı. Bir yıldan az süredir evli olan bir adam, karısıyla baş başa kaldığında, özellikle de sevgili hanımefendi

kapı kilitliydi ve mangal sıcacık bir sıcaklık yayıyordu.

Ne yazık ki Leah da kısa bir süre önce anne olmuştu ve evlilikte hâlâ kısıtlama geçerliydi.

Ve gece.

"Nita'ya sonsuz hayranlığım var," dedi Leah. "Bana ev işleriyle ilgili bilgi verirken çok yardımcı oldu, ama Nicholas, hastalarla ve ölmek üzere olanlarla ilgilenmek için dört nala koşmanın Nita'yı mutlu ettiğini sanmıyorum."

"Yani onu evli yapmıyor. Belki de tıbbi açıdan daha genç bir oğul bulabilir."

Gerçi Nick'in Nita için bunlardan birini nereden bulacağını bilmiyordu. Bu tıbbi küçük oğul, biraz parası olan, ileri görüşlü bir adam olmalıydı. Nita'nın hafif kalpli birine ihtiyacı vardı, ölümle ya da Kutsal Yazılarla dolu olmayan birine ve bu adamın geniş bir aile kurmaya meyilli olmasının da bir zararı olmazdı.

Nicholas'ın babası büyük aileleri olan kadınların kendi çocuklarını idare etmekle meşgul olduklarından yaramazlık yapamayacaklarını söylerdi. Nita yaramazlık yapmıyordu, üzerine atılıyordu.

"Bahar geldiğinde Nita'nın yerleşmesi için bir kampanya başlatacağız," dedi Leah. "Kirsten, Susannah ve Della bize yardım edecek. Sanırım Della Bay St. Michael'a ilgi duymaya başladı."

Nick'in sevgili karısıyla paylaştığı tüm yükler arasında, ailesinin reisi olma yükü, onun öğütlerini en çok takdir ettiği yükü - yanıldığı zamanlarda bile.

"Della henüz dışarı çıkmadı, tatlım. Hiçbir beyefendiyi fark etmemesi gerekir." Ayrıca Nick'in aklında Kirsten için Aziz Michael vardı, o da Aziz Michael gibi aptallara tahammül edemez ve gösteriş yapmazdı. "Sence Della neden Aziz Michael'ı düşünüyor?"

Leah taburesinden zıpladı ve kâğıt yığını mangala götürdü. Her seferinde bir tane olmak üzere, elindeki menüleri alevlere bıraktı.

"Della en son ne zaman sabahın geç saatlerinden önce odasından çıktı Nicholas?"

Vay canına. "Yakışıklı, çekici ve dul kardeşin Trenton yazın seni ziyarete geldiğinde."

"Aile kahvaltısını birlikte yapma stratejiniz işe yaramıyor, biliyorsunuz."

En azından güne aynı masada başlamaları umuduyla Haddonfield kardeşlerin kahvaltı tepsilerini reddetmek Nick'in stratejisiydi ve Leah buna karşı çıkmıştı. Ancak personele gerekli emirleri vermişti ve bu nedenle ailenin hoşnutsuzluğunun yükünü o çekmişti.

"O zaman çay tepsilerini bile onlara vermeyin," dedi Nick, çünkü bu durum kontesi rahatsız ediyordu ve sert önlemler alınması gerekiyordu.

Leah yarım sayfa kâğıdı toparlayıp ateşe attı. Muhtemelen Salı akşamı istakoz ve trifle.

"Sen de sabah çikolatandan vazgeçecek misin Nicholas? Benimkini de bıraktıracak mısın? Kardeşleriniz çobanlarının rahatı için bir araya toplanacak koyunlar değil."

Nick'in tam zamanlı olarak çalıştırdığı tek çoban şişeye düşkündü.

"Lanet olası koyunlar," diye homurdandı Nick. "Babamın kont olarak karşılaştığı zorluklara duyduğum sempati her geçen gün artıyor. Dün eczanede Edward Nash'e rastladım. Aziz Michael'ın satın almak istediği sürülerin Susannah için çok güzel bir çeyiz olacağını ima etti."

Bir yarım sayfa daha yangının içine savruldu. "Bay Nash küstahlık ediyor."

Zavallı Susannah muhtemelen her gece yatağına girip adamdan bir yüzük almak için dua ederken, Bay Nash imalarda bulunuyor ve tereddüt ediyordu. Nick'in her iki kız kardeş için de yüklü bir nakit ödemeye gücü yetmiyordu ve Nash'in imaları hiç de hoş karşılanmamıştı.

"Utanç verici bir sürü koyunumuz var, canım benim, belki de iki yakışıklı bekarı mihraba çekmeye yetecek kadar, ama bana söylemediğin şey ne?"

Geriye iki parça kâğıt kalmıştı. Leah bunları katladı ve pelerininin bir cebine koydu. "Dün gece ay çok parlaktı, Nicholas."

Nick zıpladı ve kollarını karısına doladı, çünkü kapının ardındaki sesleri duyabiliyordu ve Leah'nın sadece Nick'in kulaklarına hitap ediyordu. Anne olduğundan beri şekli değişmişti ve Nick'e her zamankinden daha rahat oturuyordu, ama mantığı Nick'in aklını karıştırıyordu.

Onun kulağına sokuldu. "Ay parlaktı ve...?"

"Ve Nita dün gece işinden döndüğünde ahırda Bay St. Michael'la karşılaşmış olmalı."

"Nita'yı o kadının kulübesinde bıraktığı için Jacobs'ı kovmakla tehdit ettim ama yıldırımlar yağdırmanın bir anlamı yok. Personel Nita'nın dediklerini yapma alışkanlığına sahip."

Neyse ki Nita onlara her konuda kontesin sözünü dinlemelerini söylemişti, yoksa bu hassas durum içinden çıkılmaz bir hal alabilirdi, çünkü Leah da en az Nita kadar inatçıydı.

"Hepiniz Nita'nın dediğini yapma alışkanlığındasınız," dedi Leah, "ve bu onun suçu değil. O ve Bay St. Michael çardakta oyalandılar."

Nick karısının çenesini öpmeyi bıraktı, çünkü kış ortasında bir çardakta sadece sohbet etmek için durulacak bir yer değildi.

Nick, "Dün gece cehennemin dokuzuncu çemberinden daha soğuktu," diye mırıldandı.

Ayın etrafında kar anlamına gelen bir halka ile tamamlandı.

Leah yanağını onun göğsüne yaslarken, kapının ardında biri Atlas'ı ve İskoç beyefendinin beygirini eyerlemek için çağırdı.

"Kesinlikle, Nicholas. Soğuğa ve karanlığa rağmen, adamla önceden hiçbir tanışıklığı olmamasına rağmen Nita, Bay St. Michael'la birlikte çardakta oyalandı ve Nicholas?"

Tahrik olmaya başlamıştı ve sevgili karısı da mutlu bir şekilde ona sokuluyordu. Nick ne zaman karısına bir dakikadan fazla sarılsa arzu alevleniyor ve genç erkeklerin kutsal evlilikten neden kaçındıklarını merak ediyordu.

Tanrı aşkına, koyun pazarlığı yapmak için mi? "Lovey?"

"Nita lambayı söndürdü ve Bay St. Michael hala onunla birlikte çardakta kalmaya devam etti."

Üç

"Bay St. Michael, sizi temin ederim, bana eşlik etmenize gerek yok."

Leydi Nita, Kral'ın postasının kıskanacağı bir hızla ahıra doğru ilerliyordu ama Tremaine'in uzun bacakları ona kolayca ayak uydurmasını sağlıyordu.

"Donmuş toprağı tek başına mı geçeceksin?" Tremaine hoş bir şekilde sordu. "Bineğinin bir buz parçasında kayma riskini göze mi alacaksın? Bir hendeğe düşüp, erken bir bahar umarken orada donmak mı?"

Leydi hazretleri önceki akşam birkaç soğuk an geçirdikleri çardağın yanında aniden durdu. Leydi Nita'nın etekleri, yetişkin bir erkeğin kızgınlıkla duyacağı bir sesle çizmelerinin üzerinde sallandı.

"Benim planlarım sizi ilgilendirmez, efendim."

Görünüşe göre kendisinden başka kimseyi ilgilendirmemelerini diliyordu.

Ne yazık ki Tremaine hanımefendinin isteklerini yerine getiremedi.

"Eğer o evde kalırsam," dedi yaklaşarak, "Leydi Kirsten benimle mali sayfaları tartışacak, Leydi Della anlayamayacak kadar masum olduğu Kasaba'dan dedikodu isteyecek ve Leydi Susannah benim *büyüleyici aksanıyla* daha fazla şiir okunmasını isteyecek."

George'un ilgisi büyük olasılıkla Tremaine'in adamın kız kardeşiyle tartışmayacağı bir bölgeye yönelmişti.

Tremaine'in tiradının ortasında Leydi Nita eldivenli elini onun omzunda gezdirdi, oysa paltosu sabahki gezintilerinden beri iyice fırçalanmıştı.

"Büyüleyici bir aksanınız var, özellikle de güçlü duyguların pençesindeyken."

"Bana gülüyorsunuz." Alay konusu olmak Tremaine'in bazı Highland akrabaları arasında cinayeti haklı çıkarabilirdi ama Leydi Nita'yı eğlendirmek tamamen farklı bir öneriydi. O bir

Ağabeyinin ona sesini yükseltmesine ve onu kapıları çarpmaya kışkırtmasına alışkındı. Tremaine'in yakınmalarına verdiği tepki, çarpılan bir kapıdan çok daha ilginçti.

Leydi Nita gülümsememe nezaketini gösterdi, ama mavi gözleri onun saygınlığı pahasına bir dizi vals yaptı.

"Bir fare hakkında birkaç dize söylemek gerçekten çok mu zor Bay St. Michael?"

Tremaine'in bilincinde iki düşünce çarpıştı ve Leydi Nita'nın tatlı, limonlu kokusuyla birbirine karıştı.

Birincisi, Bay Burns'ün yetersiz şiir deposunu hanımların beğenisine sunduğunda orada bulunmamıştı. Konuyla ilgili bir rapor toplamıştı, ki bu ilgi çekiciydi. İkincisi, bu küçük tartışma -çatışma, münakaşa ya da münazara- boyunca Leydi Nita onu soğuk bir kış gününde dışarıya iten görevi unutmuştu.

Tremaine, "Şiir basitçe bir saban işçisinin fare yuvasını devirmesiyle ilgili değil," dedi. "Burns hayatın değişkenliği, istemeden de olsa birbirimizi ölümcül bir tehlikeye atabileceğimiz kolaylığı ve en iyi planlarımıza ve herhangi bir yanlış yapmadığımıza rağmen aynı tehlikenin bizi nasıl bulabileceği hakkında yazıyordu."

Tremaine, Burns'ün İskoç bir çiftçi olarak güvencesiz varoluşunu, şairin doğaya olan şefkatli saygısını ya da başka bir saçmalığı açıklamaya başlayabilirdi, ama hanımefendi yine işiyle ilgileniyordu.

"Kesinlikle, Bay St. Michael," diyerek uzaklaştı. "Aramızdaki masumlar, başlarına gelen zararlardan sorumlu değildir. Öğleden sonranızı kız kardeşim Della'ya vals konusunda ustalaşma çabalarında yardımcı olarak geçirebilirsiniz, böylece bu bahar Londra'nın balo salonlarında başına yanlış bir şey gelmez. Dedikoducular acımasızca eleştirel olabiliyor ve Della kendi iyiliği için fazla yufka yürekli."

O kadar yufka yürekliydi ki Leydi Della *Debrett's*'e kapanmış, şüphesiz uygun düklerin listesini yapıyordu; Leydi Nita ise yeni doğmuş bir bebeğin sağlığından emin olmak için akciğer hummasını göze almıştı.

Haddonfield erkeklerinin hiçbiri kendilerini onun refahından sorumlu görmüyor muydu? Hızlı konuşmaları ve kıvrak etek uçlarıyla hepsini meleyen koyunlara mı çevirmişti?

"Öğleden sonranızı vals yaparak mı geçireceksiniz?" Tremaine onun yanındaki yerine geçerek, "Hayatta olmaz," dedi. "Hayatta olmaz leydim. Leydi Della'yla dönmeye başlayacağım, hepsi centilmenlik adına. Kontes piyanodan bize gülümserken, Leydi Susannah gelecek ve sonra, ben yorgunluktan bitap düştüğümde, Leydi Kirsten benimle birlikte dönecek, ta ki onlar dişlerimi sayana ve Bellefonte'a beklentilerimi ayrıntılı olarak rapor edene kadar."

"Zengin olduğunuzu zaten biliyorlar," dedi Leydi Nita, ses tonu... acıyarak mı? "Nicholas'ın sizi evine sadece iş için davet etmiş olmasına gerek yok. İşlerinin çoğunu Şehir'de yürütüyor ya da en azından Şehir'deyken bu işlerle ilgileniyor."

Hanımefendinin dürüstlüğü günün soğuk ışığında o kadar da sevimli değildi.

"En karanlık şüphelerimi doğruluyorsunuz Leydi Nita ve nedenle o bebeği çağırdığınızda bana eşlik etmeme tahammül etmek zorundasınız. Ya beni ya da bir damadı alacaksınız ve damat faaliyetlerinizi kardeşinize rapor edecek."

Ahırların önünde durdu, kadınsı hayal kırıklığının vücut bulmuş haliydi. "Ben sadece ferahlatıcı bir gezintinin peşindeyim Bay St. Michael."

Kelepçelerinde daha fazla kan lekesiyle ya da daha kötüsüyle dönebilirdi. Tremaine, kardeşlerinin mırıldanmalarına dayanarak Leydi Nita'nın başka tıbbi çağrılar planladığından, hatta belki de salgın hastalıklardan etkilenen evlere bile şüpheleniyordu.

Bir kontun bekâr kızı için böyle bir davranış, neredeyse her bölgede eğitilmiş tıp adamlarının bulunduğu bir çağda kabul edilemezdi.

"Birkaç gün içinde gitmiş olacağım," dedi Tremaine. "O zamana kadar benim arkadaşlığıma dayanabilir misin? 'Ufak tefek, pırıl pırıl, inek gibi, ürkek bir yaratığım ben'."

Hanımefendinin espri anlayışı onu yine rahatsız ediyordu. Tremaine bunu onun çizmelerine ne kadar sert baktığından anlamıştı.

"Siz bir fare değilsiniz, Bay St. Michael."

"Ben de zorba bir ağabey değilim," dedi nazikçe, çünkü damatlar ahırda birbirlerine bağırıyordı ve bazı konuşmalar özeldi. "Birileri çocuğun hâlâ yaşadığından ve annenin ateşinin çıkmadığından emin olmalı. Bunu anlıyorum."

Leydi Nita'nın bakışları güneybatıdaki Downs'un üzerinde kara kara düşünen gri bulutlara kaydı.

"Eğer ateşi varsa, onu rahat ettirmeye çalışmak ve sütannenin çocuğu almasını ummak dışında yapabileceğim çok az şey var."

"O halde anlaştık. Sen beni valslerden kurtaracaksın, ben de seni iyi niyetli ailenin garip sorularından kurtaracağım."

Seyisler atları dışarı çıkardılar, Atlas'ın omuzlarına şişkin çuvallar asılmıştı. *Gerçekten de ferahlatıcı bir at.*

"Üç gün içinde gitmiş olacağım," dedi Tremaine, çünkü Bellefonte koyunlarını ya makul bir fiyata verecek ya da vermeyecekti. Tremaine, "Hiç kimse ne zamanı ne de gelgitleri dizginleyebilir," dedi. "Ve hiçbir on adam benim gibi biri için iş baskısını durduramaz. Kardeşin bana koyunlarını satmazsa, o zaman başka sürüler aramak için Almanya'ya gidiyorum. Beni bu seferlik hoş görün hanımefendi, sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim."

Leydi Nita, Atlas'ın dizginlerini seyisten aldı ve çocuğa öyle bir bakış attı ki, seyis mırıldanarak, "İyi günler leydim," dedi ve aceleyle ahıra geri döndü.

Tremaine, William'a ayakta durmasını söyledi; canavar gerekirse bahara kadar bunu yapacaktı.

"Bana eşlik edebilirsin," dedi Leydi Nita, "ama fare ve hayatın güvencesizliği hakkındaki o şiiri dinlemek istiyorum. Susannah'nın çok hoşuna gitmişti."

Tremaine, Leydi Nita'nın isteği karşısında şaşırılmış bir halde onu çirkin atının üzerine çıkardı.

Ayrıca memnun oldum.

* * *

Nita, Chalmers'ların kulübesine bilinçli bir şekilde yaklaştı ama buraya diğer gelişlerinde karşılaştıkları göz önünde bulundurulduğunda korku onu peşinden sürüklüyordu. Bay St. Michael, kışlık giysileri içinde yakışıklı ve sağlam görünen atının üzerinde kalarak onu memnun edecek miydi?

Hayır, yapmadı.

Aşağı salındı ve atlarını verandanın korkuluklarına bağladı, sonra da onun hemen arkasından sarkık basamakları tırmandı.

"Buna gerek yok Bay St. Michael. Anneyi utandıracak ve buradaki işimi daha da zorlaştıracaksınız."

Eldivenli yumruğuyla kapıya vurdu. "Bu anne öyle kolay kolay utanmaz."

Kulübe, Nita'nın da bildiği gibi, haşlanmış lahana, yıkanmamış bedenler, kirli çamaşırlar ve umutsuzluk kokuyordu.

"Leydi Nita!" Mary'nin selamlaması coşkulu ama sessizdi ve küçük kardeşleri hiçbir şey söylemedi.

"Merhaba, Mary. Bay St Michael ve ben nasıl olduğunuzu görmek istedik." Nita'nın sesindeki sevinç çoğunlukla içtendi, çünkü Mary kucağında küçük bir kundak tutuyordu ve bebeğin battaniyesi hâlâ temizdi.

"Annem dinleniyor," dedi Mary, bebeği sıkıca ortasına bastırmış bir halde. "Minik Annie geliyor."

"Siz," dedi Bay St. Michael Mary'nin küçük kardeşlerine. "Şimdi benimle dışarı gelin. İki atın yürütülmesi gerekiyor ve birinin bana odun yığınının nerede olduğunu göstermesi gerekiyor." Ses tonu buz gibiydi ve çocuklar paltolarına ve atkılarına sarıldılar.

"Evan, sen içeride kal," dedi Nita, çünkü üç çocuktan en küçüğünün ciğerleri zayıftı ve muhtemelen ayakkabısı yoktu.

"Kirli çarşafları toplayabilir," dedi Bay St. Michael. "Kaynatılması gereken çamaşırlar var."

Evet, öyle. Yeni bir bebeği olan her evde bir sürü çamaşır yıkanırdı.

Birkaç dakika içinde Nita bir baltanın ritmik sesini duydu ve Evan koşuşturarak kulübenin kapısının yanında kirli giysilerden, yatak takımlarından ve çarşaflardan büyük bir yığın oluşturdu.

Nita bu görece mahremiyeti kullanarak, Addy'nin içkinin etkisiyle daha da kötüleşmiş gibi uyuduğu uyku bölmesinin üzerindeki perdeyi araladı.

"Hiç cin içmedi," diye fısıldadı Mary. "Küçük Annie doğduğundan beri içmedi. Annem uyudu ve uyudu. Bana söylediğin gibi ona bebeği getirdim."

Nita'nın elinin tersiyle Addy'nin alnına dokunması ateşinin olmadığını doğruladı.

"Bebek sahibi olmak yorucu olabilir," dedi Nita usulca. Doğum ölümcül de olabilirdi ve o zaman bu çocuklar ne yapacaktı? Nick onların evdeki ormanda ölüleri toplamalarına izin veriyordu ve Nita'nın güveç tenceresinde ara sıra görülen tavşanın nereden geldiği konusunda şüpheleri vardı.

"Annie uyandı," dedi Mary, kız kardeşine bakarak. "Neredeyse hiç uyanmaz."

Çok yaşlılar ve çok gençler genellikle hayırsever bir alacakaranlıkta sürüklenirlerdi. Nita'nın babası sürekli olarak bu alacakaranlıkta yaşadığında, sonunun yaklaştığını biliyordu.

"Hadi ona bir bakalım," dedi Nita, perdeyi kapatıp bebeği Mary'nin kollarından alarak.

Annie Elizabeth sağlam, güven verici bir his veriyordu ve Mary bebeği temiz tutmuştu. Bebeğin küçük bedenine Nita'nın eski örtü ve çarşaflardan yaptığı çok sayıdaki örtüden biri bağlanmıştı.

Kapı açıldı ve kulübenin içine taze, soğuk bir hava doldu.

Tremaine St. Michael boş odun kutusuna bir yük odun attı.

"Demek yeni gelen bu?" diye sordu Nita'nın kucağındaki bebeğe bakarak. "Çok tatlı bir şey. Bu boydaki kadınlar her zaman çok masum görünür."

Bu evde, çocuğun masumiyeti mahkum edilmişti.

"Adı Annie," diye gönüllü oldu Mary. Perdeli bölmenin arkasında Addy uykusunda kıpırdandı, sonra sustu.

"Ve sen de Mary'sin," dedi Bay St. Michael, kamburunun üzerine çökerek. "Erkek kardeşlerin sana hayranlık duyuyor. Yemek ve temizlik yapabildiğini ve gün boyu çok çalıştığın için süslü bir lordun evinde hizmetçi olman gerektiğini söylüyorlar."

Bay St. Michael'ın sözleri yeterince doğru olsa da Mary'nin kaşları bu iltifat karşısında aşağı indi. Kulübe düzenliydi; toprak zemin süpürülmüş, bebeğin çarşafları masanın üzerinde kısa bir yığın halinde katlanmış, ocakta fazla kül kalmamıştı. Nita'nın geçen sefer getirdiği sosislerin çoğu, ot demetleri ve bir ip soğanın arasındaki kirişe asılmıştı.

"Annie'yi bırakamazdım," dedi Mary. "Çocuklar para kazanmamı istiyorlar. Ama Annie'ye nasıl yardım edeceklerini bilmiyorlar."

Bay St. Michael ayağa kalktı, yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı.

"Şu bebeği bana verin leydim," dedi Annie'yi Nita'nın kollarından alarak. "Mary'nin biraz temiz havaya ihtiyacı var, güveç tenceresini doldurmak için can atıyorsun ve çamaşırlar için suyun ısınması biraz zaman alacak."

"Annem çamaşır yıkamayacağımızı söylemişti," diye mırıldandı Mary, Mr.

Aziz Michael bebeğin battaniyesi. "Isınmak için oduna ihtiyacımız var."

Tremaine, Annie'yi battaniyeye sımsıkı sarıp bebeği omzuna koyarken kıza, "Paltonu giy," dedi. "Biz konuşurken ağabeylerinden biri çamaşır teknesinin altındaki ateşi harlamak için odun topluyor, diğeri de atları teker teker gezdiriyor. Eğer kısırağma nasıl tırmanacağını öğrenebilirsen, onu benim için gezdirebilirsin."

Mary Nita'ya bir bakış fırlattı, sevinçli bir güvensizliğin en hafif fırçasıydı bu, sonra pelerinine doğru koştu ve kapıdan çıktı.

Bay St. Michael bebeğin sırtını nazikçe okşayarak, "Burada, güneyde çok şımartılmışsınız," dedi. "Mevsim ne olursa olsun saatlerce güneş ışığı alıyorsunuz. Eğer güneş çıktıysa, o çocuklar güneşi bir an olsun görebilmeli."

Pek de haksız sayılmazdı ve sanki omzuna yapışmış bir çocukla kulübenin içinde dolaşıyordu...

"Bebekleri *sever* misin?" Bay St. Michael sosisin uzunluğunu indirirken Nita sordu.

"Tanrı aşkına, kim bir bebek istemez ki?" Sonra soğanları indirdi ve ocağın yanındaki sepetten tek eliyle tombul bir şalgam seçti. "Bu, burada bulabileceğin her şeyden daha keskin olacak," dedi Nita'ya katlanır bir bıçak uzatarak.

Elbette çocuğu uyutabilirdi ama Nita bunu önermemişti. Tremaine St. Michael sıcaklığını sadece bir kuzuya sunmuştu. Elbette Annie onun kollarında güvende olduğunu biliyordu.

"Şiirini beğendim," dedi Nita, sosisleri parçalamaya başlarken. Küçük parçalardı, çünkü çocuklar çiğnemek yerine yahnilerini cıvalarlardı ve elbette etin mümkün olduğunca uzun süre dayanması gerekiyordu.

Bay St. Michael, "Bay Burns'ün şiiri," diye karşılık verdi. Dışarıda bir çocuk kahkahalarla çığlık atıyordu. "Mary tırıs gitmeye kalkarsa çok üzülür, sonra da kardeşleri sırayla gider. Her çocuk ata nasıl binileceğini bilmeli ve William çocukları sever."

William çocukları sever miydi?

"Yeni arkadaşım hâlâ uyuyor," diye devam etti, "sınırsız çekiciliğimin bir kanıtı. Onu annesinin yanına yatırayım mı?"

Nita'nın bıçağı kararlı bir şekilde indi ve bir şalgamın başını kesti. "Kesinlikle olmaz. Ateşin yanındaki kutu bebek için."

Bay St. Michael çocuğu kutuya koydu ve battaniyelerini yerleştirdi. "Bu kutunun çıra için olduğunu sanıyordum."

Muhtemelen öyleydi ama evin yoksulluğu yüzünden basit tahta kutu şimdilik Annie'nin yatağıydı. Bay St. Michael kutuyu masanın üzerine, Nita'nın ve kış sebzeleri yığınının yanına koydu.

"Yerden kalkarsa cereyandan kurtulmuş olur," dedi. "Lanet olası kir soğuğu ve nemi tutuyor, kusura bakmayın. Çamaşırları kontrol etmeye ve at hırsızlığını önlemeye gidiyorum. Güvece bir miktar patates ve bir tutam tuz eklemek isteyeceksiniz."

Bay St. Michael kirli giysileri toplayıp kapıdan çıktı ve Evan ile Nita'yı bakışmak zorunda bıraktı.

"Komik konuşuyor," dedi Evan.

"O çok uzaklardan. Dağ gibi çamaşır vardı Evan. Tek bir çorabın bile gözünden kaçtığını sanmıyorum. Bir lokma sosis ister misin?"

Evan'ın başını sallayışı yürek burkan bir ciddiyetteydi. Dışarıdan gelen kahkahalar Bay St. Michael'ın sert ses tonuyla kesildi.

Evan bir ağız dolusu sosis yerken, "Eminim iyi bir beyefendi olsa da gençken çok çalışkan biriydi," dedi. "Asla onun kadar uzun olamayacağım."

"Asla onun kadar zengin olamayacaksın," dedi kulübenin arkasından gelen bir ses. Addy tek kişilik yatağın yanında duruyordu, oyuğun perdesi geriye itilmişti. "Leydi Nita, merhaba. Sizi doğru dürüst selamlayamadığım için beni bağışlayın."

Addy bir zamanlar güzeldi ve ailesi ölmüş olmasına rağmen düzgün bir bey evinde büyümüştü. Küçük bir kızken, kilise bahçesindeki mezar taşları arasında mahallenin diğer çocuklarıyla birlikte saklambaç oynamıştı. Nita'dan üç yaş büyüktü, oldukça küçüktü ve şimdiden yıpranmış görünüyordu.

"Merhaba anne." Evan sosis lokmasını bitirmişti ve bakışlarını annesinin Nita'nın bir çift sosisiyle kaplı ayaklarından ayırmıyordu.

çok lanet olası döküntü çoraplar. Susannah'nın eski, mavi yün şalı Addy'nin omuzlarına sarılmıştı. "Adam çok uzaklardan geliyor ve odun kesebiliyor. Çamaşır da kaynatıyor."

Addy burnunu kırıştırarak, "O zaman bir Haddonfield değil," dedi. "Et kokusu alıyorum."

Addy'nin Nita'nın kardeşleriyle ilgili gözlemi sadece dürüsttü, çünkü bir kont ve kardeşleri çamaşır kaynatmazdı ve kasabanın fahişesi de onlardan bunu beklemiyordu.

"Sosis," dedi Nita, bir santim uzunluğunda bir parça kesip Addy'ye uzatarak. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Addy'nin gülümsemesi o kadar hüznüydü ki Nita sorduğuna pişman oldu.

"Fena değil," diye yanıtladı Addy, sosisinden bir ısırık alarak. "Mary en kötüsüydü. O doğduktan sonra neredeyse kan kaybından ölüyordum ve sonra babasının ailesi onunla hiçbir şey yapmak istemedi. Bu güzel, baharatlı bir sosis. Evan, bir süreliğine dışarı çıkmak için botlarımı giyebilirsin ama sakın üşüme ve Leydi Nita'nın beyefendi arkadaşına dikkat et."

Addy'nin botları ona büyük geliyordu elbette ve beline sicimle bağladığı palto da çok büyüktü ama rüzgâr sert olduğunda ve küçük bir çocuğun pantolonu ayak bileklerinden birkaç santim yukarıda bittiğinde çok büyük bir palto bir nimet olabilirdi.

"Arkadaşın yakışıklı mı?" Evan gittikten sonra Addy sordu.

Nita bir patatesi parçalara ayırdı; Bay St. Michael'ın hatırlatması olmasa tencereye eklemeyi unutacağı bir patates. Addy törende ayakta durma becerisini uzun zaman önce kaybetmişti, bu muhtemelen doğumlara katılanlar için olduğu kadar kirli güvercinler için de mesleki bir tehlikeydi.

Nita ikinci bir patatesin peşinden giderken, "Bay St. Michael'ın görünüşü aşırı derecede zarif değil ve benim arkadaşım da değil," dedi. "Ama şiir okur, çocukları sever ve bir zamanlar çok ama çok fakirmiş."

Nita'nın ailesi bunu bin yıl düşünse tahmin edemezdi.

* * *

Tremaine yıllarca yoksulluğun ne kadar kirli olduğunu unutmuştu ama tırnaklarının durumu gerçeği çabucak hatırlamasına neden olmuştu.

Ayrıca

Çamaşır kaynatmanın bir sanat olduğunu unutmuştu ve çocuk Meryem'in de bu konuda eğitim aldığı anlaşıyordu.

Çarşafına sürdüğü bayat ekmek, önlüğündeki yağ lekesini çıkarırdı, ama tabii ki hiçbir ekmek onun evinde bayatlayacak kadar uzun süre hayatta kalamazdı. Evan'ın koluna bulaşan reçele sıcak süt sürülmeliydi - gerçi böyle bir gösteriş için süt ayırmak mümkün değildi.

Kaynattıkları eşyaların çoğu küçük, lekeli ve yırtık pırtıktı; bu da çocukların bildiği hayatın bir metaforuydu.

"Çok sessizsiniz Bay St. Michael," diye gözlemledi Leydi Nita.

Atlar Belle Maison yönünde ilerlerken Tremaine, "Bay Burns'ün faresini düşünüyorum," diye cevap verdi. Çamaşır yıkamak sıkıcı bir işti, bu yüzden öğleden sonranın büyük bir kısmı kötü kokulu kulübede boşa gitmişti. En azından çamaşır yıkama işi Tremaine'in dışarıda temiz havada kalmasını sağlamıştı, Leydi Nita ise içeride yemek pişiriyor, tamir ediyor ve temizlik yapıyordu.

Ve muhtemelen ağzından nefes alıyor.

Tremaine, "Kimse son üç saatimizi Shire'da koşturarak geçirdiğimize inanmayacak," dedi. "Bu havada olmaz."

"Sormayacaklar."

Başka bir deyişle, Leydi Nita onları sormamaları için eğitmişti.

Tremaine, yoksulluğun yakınlarından geçerken iki kıymık, sol omzunda bir sızı -kör bir balta Tanrı'ya ve Doğa'ya karşı bir iğrençlikti- ve kirli tırnaklar bulmuştu.

Leydi Nita hâlâ derli toplu, dingin ve kulübeye yaptıkları ziyaretten dolayı huzursuz değildi.

Tremaine, "Kardeşin *bize* ne yaptığımızı sormak zorunda kalmayacak," dedi. "Seyisleri ne kadar süre gittiğimiz ve hangi yöne gittiğimiz konusunda sorguya çekecek. Mutfakta ekmek, süt, sos, çay, tuz, şeker ve diğer ihtiyaçlar hakkında bilgi alacak. Koridorda yanından geçerken senin ve benim çizmelerimin paçalarını kontrol edecek."

Bellefonte Kontu bile giysilerine sinen haşlanmış lahana kokusunu tanıyabilirdi.

Tremaine'in anlattıkları leydinin hoşuna gitmedi. Sanki soğuktan korunmak istercesine yüzünü soğuk esintiye çevirdi.

"Nicholas sorabilir," dedi, "ama müdahale etmeyecektir, gerçi muhtemelen tüm güçsüz ve muhtaçların krallığı ya da onun küçük köşesini terk etmesini ister."

Hayır, Bellefonte kutsal evliliğin şüpheli konforu için kız kardeşlerinin gitmesini istiyordu. Bu konuda lord hazretleri sadece vicdanlı bir İngiliz patriği idi.

"O zaman neden evlenmiyorsun?" Tremaine sordu. "Kardeşinin çatısı altından kurtulmuş olursun." Bellefonte kız kardeşlerinin üzerine titriyor gibi görünse de -çoğu kız kardeşinin üzerine titriyordu.

Leydi Nita, şimdi bacasından neşeli bir duman tüten, verandasında bir yük doğranmış odun bulunan ve donmak yerine kuruması umuduyla çalılarının ve verandanın parmaklıklarının üzerine serilmiş bir miktar çamaşırla övünen kulübeye doğru baktı.

"Evliliğe hiç ihtiyacım yok," dedi Leydi Nita. "Annie'nin doğumuna katılmamış olsaydım, muhtemelen ölmüş olurdu. Addy bir zamanlar terbiyeliydi ve gözden düşmesiyle iyi başa çıkamıyor. Böyle durumlarda kadınlar pes edebilir."

Rüzgâr şiddetlendiğinde sessizliğe büründü, esinti hanımefendinin atkısının kuyruğunu yeniden sararak yünün ağzını kapatmasını sağladı.

Tremaine, Leydi Nita'nın ne demek istediğini düşünürken atlar buz tutmuş yolda ilerliyordu: Sıcacık bir ateşin başında nakış işleyerek geçirebileceği bir akşamı, bir bebeğin dünyaya sağ salim geldiğini görerek geçirmişti. Bununla haklı olarak gurur duyuyordu ama yine de canı sıkındı.

"Umarım," dedi Tremaine, "doğuma katılarak çocuğa kötülük değil, hizmet etmişsinizdir, çünkü o kulübede yaşam gerçekten de tehlikeli."

Leydi Nita'nın saban atı başı eğik, yorgun adımlarla ilerliyordu; çünkü o da kötü havalarda saatlerce dışarıda kalmıştı. Rüzgâr çitlerin çıplak dallarını kırbaçlamaya devam ederken, küçük kar taneleri de beraberinde geliyordu.

Her çoban çocuk, kar taneleri ne kadar küçük olursa havanın o kadar kötüleşeceğini bilirdi.

"İşte kıyasın geri kalanı," dedi Tremaine, çünkü Leydi Nita'nın ailesi belli ki bu sözleri ona söylemeyi ihmal etmişti. "Bebekler doğacak ve bebekler ölecektir ve bu tehlikeli durumdakilere yardım etmek, bolca kutsanmış olanların görevidir. Bununla birlikte, bebekler öldüğü için, hepimizin zaman zaman güzel bir vals ve iyi bir arkadaşla keyifli bir akşam geçirmeye ihtiyacı vardır. Şehitlerin hayranları çoktur ama dostları azdır Leydi Nita ve en kötüsü de hiç eğlenmezler."

Onlarca yıllık savaşın iyi, tatlı ve değerli olan pek çok şeyi yerle bir ettiği Kıtada insanlar bunu kavramış görünüyordu. Hayat yaşamak, sevinmek içindi, acı çekmek için değil. Tutumluluğun kültürel bir demirbaş haline geldiği Highlands'de, aynı sevinç her kutlamayı noktalayan viski ve şarkıya da karışmıştı.

Leydi Nita, sanki başıboş bir kar tanesi çarpmış gibi yanağını kaydırды, sonra diğer yanağına da aynı şeyi yaptı.

"Vals yapmayı seviyorum," dedi gözlerini atın kaba yelesine dikerek. "Şarkı söylemeyi severim ve kız kardeşlerimle birlikte kâğıt oynayıp gülmekten gözlerimizden yaş gelene kadar eğlenmekten daha çok hoşlandığım bir şey yoktur. Nicholas beni bir vikont ya da lordla evli görmek için bunu bile benden alırdı."

Kırbacını atın dört vurdu ve onu iştahlı bir şekilde dörtlüye koşturdu.

Tremaine birkaç metre geriden takip etti ve bir şeyin farkına vardı. Amacı artık sadece Lord Bellefonte ile kârlı bir alışveriş yapmak değildi, çünkü Leydi Nita söz konusu olduğunda, hayat ve onun neşesinin bir kısmına hakkı olduğu konusunda bir noktaya değinmek gerekiyordu.

Ayrıca sürekli hasta ve yoksullarla birlikte olan bir kadın, bedenlen ya da ruhen hastalık riski altında olan bir kadındı. Leydi Nita'nın erkek kardeşleri onu bu zararlardan korumamakla hata etmişlerdi ama Tremaine'in onların hatalarını düzeltecek bir yetkisi yoktu.

Yine de Nita Haddonfield kendini suçluluk ve yükümlülük sunağında şehit ederken boş duramazdı. Eğer Bellefonte, Nita Haddonfield'a bir anlaşma teklif etmezse, hafta sonunda Almanyaya gidecekti.

Koyun, ama içinde ve kalaniki günler, ve seçim
. Silah Tremaine'e aitti:
Vals, şarkı ya da . Ya da belki
üçü birden.

* * *

"Lanet olası huysuz besom yowe! Şimdi git!"

Kinser'ın sevecen küfürleri asi koyunu - "yowe"- hiç etkilememiş gibiydi. Otlığın sınırlarını belirleyen taş duvarın üzerine sıçradı ve George'un küçükbaş hayvan neşesi sandığı şeyle özgürlüğü düşündü.

George, "Belki de onu duvardan çıkış yolunu bulması için kendi haline bırakmalıyız," diye önerdi. "Ona ters ters bakarsak meraya geri dönmeyecektir."

"Kendi türünden ayrılmayacaktır," dedi Kinser. "Tabii taşrada başıboş dolaşmaya kalkışmazsa. O da tam tersi."

Meranın her lanet sakini George'a aykırı geliyordu -tıpkı Haddonfield kadınları gibi- ama Kinser'a daha kötü hava gelmeden koyunları hareket ettirmesi konusunda güvenmemişti. *Kinser* aykırı biriydi ve daha da önemlisi hem viskiye hem de sıcaklığa düşküncü.

Küçük bir çocuk, taş duvarın öte tarafındaki patikadan aşağıya doğru ilerledi. Hava koşullarına karşı sıkı sıkıya sarılmış bir çocuğun ağır adımlarıyla ilerliyordu ve koyun ona seslenince durdu.

"Ona aşağı inmesini söyle," diye seslendi George. "Kollarını salla ve onu bize doğru kovala."

Kinser, "Bu Nash denen çocuk," dedi. "Vicar'dan buraya geliyor."

Çocuk durumu kavramış olacak ki, kollarını sallayarak ve gürültü çıkararak koyuna doğru koştu. Koyun tünediği yerden sıçrayarak indi ve otlığın uzak ucundaki sürüye doğru koşmaya başladı.

Kinser matarasından bir yudum daha alarak, "Bu kadar o zaman," dedi. "Teşekkür ederim, Efendi George. En iyisi sizi en kısa zamanda sıcak bir ocağa götürmek."

Kinser çocuğa el salladı, koyunlara bir öpücük kondurdu ve George'u meranın ortasında, ayak parmakları donmuş, burnu donmuş ve kıcı da pek rahat olmayan bir halde bıraktı.

"Digby!" George çocuğa seslendi. "Eğer eve gitmek istiyorsan seni atıma alacağım."

Çocuğa ikinci kez sorulmasına gerek yoktu. Bir tırabzana tırmandı ve George'un atına binip çite doğru tırıs gitmesini bekledi.

Digby, George'un önünde ayağa kalkarak, "Teşekkür ederim Bay Haddonfield," dedi. "Berbat soğuk, değil mi?"

George, "Berbat, *lanet* olası soğuk," dedi, çünkü bir çocuk diğer arkadaşlarının yanında renkli bir dil kullanmanın kabul edilebilir olduğunu bilmeliydi. "Vicar'la Latince mi çalışıyordunuz?"

Digby, George'un fundamentine karşı cehennem gibi soğuk olan eyerde kıpırdanarak, "Isınmaya çalışıyordum," dedi. "Amcam yavaş olduğumu düşünüyor, ama evdeki okul odası buz gibiyken Vicar'ın çalışma odasında ateş var." Çocuğun sözleri neredeyse anlaşılmıyordu, dişleri o kadar kötü takırdıyordu ki.

George, "Vicar'a İkinci Pön Savaşları'nı sor," diye önerdi. "Cannae Savaşı en azından bir saatlik bir oyalanma için iyidir."

Digby dönüp George'a baktı. Çocuk annesinin güzel mavi gözlerine, parlak kızıl saçlarına ve soluk tenine sahipti.

"İkinci Pön Savaşlarını biliyor musunuz, Bay Haddonfield?"

"Her Latin bilgini Cannae'yi bilir. Hannibal daha küçük bir kuvvetle kazandı çünkü aklını kullandı. Romalılar üzerine hücum etti, ama o ana ordusuyla geri çekildi ve düşmanın kanatlarına kollar gönderdi. Romalılar kuşatıldıklarını fark edene kadar zafere doğru ilerlediklerini düşündüler. Annenden okulda yangın çıkarmasını istemeyi düşündün mü?"

Üçüncü kattaki soğuk bir okul odası, yalnız bir çocuğun bir şeyler öğrenebileceği bir yer değildi.

"Amcam hayır dediyse annem buna izin vermez. Kıştan nefret ediyorum." Digby eyerde doğruldu. "Ben de amcamdan nefret ediyorum."

Çoğu küçük çocuk disiplinden ve düzenden nefret ederdi, George'un da öyle. George da Edward Nash'ten pek hoşlanmazdı.

"Sana bir sır vereceğim Digby Nash, sadece biz Latin bilginleri arasında. Zamanını geçirmek istediğin yer tam olarak okul odasıdır. O kadar soğuk tutulursa orada kimse seni rahatsız etmez."

"Okulda nefesinizi görebilirsiniz, Bay Haddonfield. Amcam bunun karakteri geliştirdiğini söylüyor. Bence kömür faturasından tasarruf sağlıyor ve bir delikanlının burnunu sızlatıyor."

Digby'de de annesinin sağduyusu vardı.

Stonebridge yoluna yaklaştıklarında George, "Belki soğuk bir okul odası her ikisini de yapar," dedi. "Bulaşıkçı kızla arkadaş ol. Öğlen yemeğinde çikolata getirecek. Derslerine çalıştığın sürece, istediğin kadar huzur ve sessizlik bulabilirsin.

-Askerlerinizle oynayacak, resim yapacak, okuyacak ya da kestirecek kadar. Sana içinde bolca savaş olan birkaç kitap göndereceğim." Görünüşe göre çocuğun kendi hazırladığı birkaç savaş vardı. "Annen okul odasının ne kadar soğuk olduğunu biliyor mu?"

Digby'nin küçük omuzları çocukça bir acıyla inip kalktı.

"Annem biliyor," dedi karanlık bir sesle. "Amcamla bu konuda tartıştı ama kimse onunla tartışmayı kazanamaz. Bağırır, vurur ve kötü şeyler söyler. Paranın her şeyden daha önemli olduğunu düşünüyor."

Digby, mavi gözleri ve kızıl saçlarının yanı sıra annesinin ufak tefek cüssesine de sahipti ve herhangi birinin çocuğa vurması fikri George'un hoşuna gitmiyordu.

"Amcanı kıskırtma," diye öğüt verdi George at donmuş çukurlardan geçerken. "Birkaç yıl içinde okula gideceksin, çok eğleneceksin ve diğer öğrencilerle birlikte parlak bir şekilde büyüyeceksin. Ne kadar çok Roma tarihi bildiğin için seni kıskanacaklar ve tüm bunlar birkaç kış boyunca soğuk bir okul odasını idare ettiğin için olacak."

Hannibal bile stratejik bir geri çekilmenin değerini kavramıştı. Edward Nash Digby'nin vasisiydi ve dolayısıyla Nash'in çocuk -ve muhtemelen çocuğun annesi- üzerindeki otoritesi mutlaktı.

"Sonsuza kadar üşüyeceğim," diye karşılık verdi Digby. "Amcam, babam istemesine rağmen Harrow'a gitmeyeceğimi söylüyor. Paramız yok. Annem babamın parayı bir kenara ayırdığını söylüyor ama sonra amcam bağırmaya başlıyor. Bağırmasından nefret ediyorum."

George'un ailesi de pek sessiz sayılmazdı ama aralarındaki anlaşmazlıkların çoğunu çocuklarının duymayacağı şekilde dile getirme nezaketini göstermişlerdi. Belki de Edward Nash devlet okulu yerine üniversite için para ayırmıştı.

"Zaman ver, delikanlı. Umudunuzu yitirdiğinizi düşündüğünüzde bile işler kendiliğinden yoluna girer."

Her halükarda küçük çocuklar için. Yetişkin erkekler içinse genellikle daha sert gerçekler geçerlidir.

Digby atın omzunu okşayarak, "Bugün beni gezdirdiğin gibi," dedi. "Eve dönerken donarak öleceğimden emindim. Ayak parmaklarımı hissetmiyorum, biliyorsun. Papaz bana her cep için bir kumpir verdi ama botlarım için patatese ihtiyacım var."

Çocuğun ihtiyacı olan şey, onu haftalık Latince dersleri için Papaz'ın evine götürüp getirecek bir midilli, kızdırıp kavga edecek kardeşler ya da okul odasında lanet olası bir mangaldı.

Ya da başka bir amca.

"Biraz ısınalım, olur mu?" diye sordu George. "Biraz yele tut ve dörtlüye gidelim." At hızını artırmaktan çok mutluydu ve kısa süre sonra Stonebridge ahırları göründü.

Digby, dul bir annenin kaygılarının tüm ağırlığına katlanan bir çocuk havasıyla, "Annem beni bekliyor," dedi. "Gördüğünüz gibi endişeli."

George bineğini yürüyüşe çıkardı ve eldivenli elini Digby'nin tacının üzerinde gezdirdi, bu çocuğun yetişkinliğe ulaştığını asla göremeyecek olan babası için bir acı hissetti.

"Sakın aşağı atlama," diye uyardı George. "Donmuş ayak parmakları için hızlı bir inişten daha kötü bir şey olamaz."

Elsie Nash gerçekten de endişeli görünüyordu, siyah yün pelerininin içinde yarı donmuştu.

"Digby, seninle mutfağa geliyorum," dedi ata doğru yürürken. "Aşçı bisküvi yaptı, en az iki tane yiyeceksin. Bay Haddonfield, teşekkürler. ısınmak için içeri gelir misiniz?"

George, Elsie Nash'in arkadaşlığında oyalanmak isteyeceği son şey olsa da, aşağı doğru sallandı.

"Korkarım kalamayacağım," dedi ve çocuğu eyerden kaldırıp nazikçe yere bıraktı. "Bisküvilerin tadını çıkar Digby, koyuna yardım ettiğin için de teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim, Bay Haddonfield!" Çocuk ardında bıraktığı beceriksizliğin farkında olmadan koşarak uzaklaştı.

"Onu eve getirmeniz çok nazikçe, Bay Haddonfield," dedi Elsie, Digby arabadan atlayarak çıkarken. "Edward temiz havanın ona iyi geldiğini söylüyor ama papaz evi her iki yönde de iki mil temiz hava alıyor ve Digby, Edward'ın cüssesine sahip değil."

"Henüz," dedi George. "Çocuğa zaman ver. Ben ailemin bücürüyüm ve bu yüke rağmen yeterince mücadele ediyorum."

Elsie onun üzerinde değerlendirci bir göz gezdirdi, ancak incelemesi erkeksi cazibesini değerlendirmekten ziyade tarafsızdı.

Çünkü Elsie Nash daha iyi biliyordu.

"Digby'nin babası pek uzun boylu değildi," dedi, "ama oğlumla ilgili hiçbir şeyi değıştirmezdım. Sen nasılsın George? Kız kardeşlerin meclisten ve Fransız unvanlı bir İskoç'un kontu ziyaretinden bahsediyor ama senden nadiren söz ediyorlar. Seyahat , değil mi?"

George atının yanında durdu, kuralları ve çocuk için duyduğu endişe yüzünden kapana kısılmıştı.

"Elsie, yapmana gerek yok."

"Rol yapmak mı?"

"Kıtada seyahat ediyorum çünkü ailem öpüşme partnerleri konusundaki zevkimi uygunsuz buluyor." Nicholas *tehlikeli* demişti, çünkü bazı cinsel davranışlar, ne kadar gelişigüzel ya da sıradan olursa olsun, yine de idamlık suçlar olarak kabul ediliyordu.

"George Haddonfield, bahçede uygunsuz birini öperken gördüğüm her kişi beni dehşete düşürseydi, albayın karısı olarak tek bir sezon bile dayanamazdım. Oğluma karşı naziktiniz ve benim için önemli olan tek şey de bu."

Elsie ona dik dik baktı, bir metre ve muhtemelen bir santim uzunluğundaki anne sevgisi, George ona karşı çıkarsa onu dövmeye hazırdı.

"Oğlunuzun okul odasında bir mangala ihtiyacı var," dedi George ve Elsie'nin öfkesi kızgın kömürlerin üzerindeki kar gibi kayboldu.

"Digby abartıyor, George. Ona aldırmamalısın."

"Digby iyi bir çocuk ve senin gibi bir annesi olduğu için çok şanslı." George şanslı olsa da Elsie bir kontun mehtaplı bahçesinde gördükleri hakkında tek kelime etmemişti.

Tanrı yardımcısı olsun, öpücük bile sayılmazdı.

"Mutfakta bir bisküvi ve bir fincan çay içmek için içeri gelmeyecek misin?" Elsie sordu.

Daveti *samimiydi* ve gün korkunç derecede soğuktu. George da Digby'yle geçirdiğı zamanın tadını çıkarmıştı -kim böyle bir delikanlıyı sevmezdi ki?

"Lütfen atımı gezdirir misiniz?" dedi George ahırdan koşarak çıkan seyise. "Ahır koridorunda bir aşağı bir yukarı yürürüm, fazla uzun sürmez."

Elsie, George'a sanki güller açmış da haber vermiş gibi gülümsedi.

"Mükemmel," dedi kolunu onunkinin arasından geçirerek. "Bana şu Bay St. Michael'dan bahsetmelisin. Kız kardeşlerin onun Leydi Nita için uygun olabileceğini düşünüyor gibiydi ve oldukça zengin olduğu söyleniyor."

Dört

"İşte "

Bellefonte kütüphaneye doğru ilerledi, ses tonu Tremaine'in son bir saattir göz önünde yazışmalar yapmak yerine günlerdir saklandığını düşündürüyordu.

"Kardeşin Beckman'a yazıyorum," dedi Tremaine. Rapturously Evli Beckman. "Kardeşleri arasındaki gezintimin tam bir muhasebesini bekliyor. Mektubuma eklemek istediğin bir şey var mı?"

Bellefonte yine sırtı gürül gürül yanan ocağa dönük bir pozisyon aldı. Kont resmi olmayan bir tipti. Tremaine'in büyükbabası da daha rustik ocakların önünde sık sık bu şekilde dururdu.

"Odun ateşinin kokusunu seviyorum," dedi Bellefonte. "Gerçi odunları satsam daha iyi olur, eminim. Beckman'ı baharda Leydi Nita'yı ona göndereceğim konusunda uyarabilirsin, bu yüzden çevresindeki herkesin sağlığının mükemmel olduğundan emin olsa iyi olur. Oradan kardeşimiz Ethan' ziyaret edebilir ve yaz boyunca onu ağırlamaktan memnuniyet duyacak çok sayıda arkadaşım var. Büyükanнем Leydi Warne, kız kardeşlerimi ev partilerinde göstermeye bayılır."

Tremaine sayfanın üzerine kum serpti, çünkü Bellefonte Kontu'yla sosyal yazışmalardan daha önemli birkaç meseleyi halletmeleri gerekiyordu.

"Kız kardeşine, senin, bir fil takımının ve bir dizi baş meleğin onu vazgeçiremeyeceği bir gezide eşlik ettiğim için beni azarlıyor musun Bellefonte?"

Kadınlar bebeklerin etrafında toplanırdı ve Tremaine'in buna bir itirazı yoktu. Hem de hiç. Kadınların küçükleri korumaları gerekirdi ve çoğu kadın da öyleydi.

Bellefonte, "Evimde bir misafirsin, yeterince az arkadaşı olan küçük kardeşimin arkadaşısın ve iyi niyetlisin," dedi. Ses tonu, yerel sulh yargıcının salon oturumunda okunan suçların bir listesini ima ediyordu. "Seni azarlamıyorum."

Bellefonte çeyrek dönüş yaparak Tremaine'le karşı karşıya geldi ama ateşin sıcaklığına yakın durmaktan vazgeçmedi.

"Bunu duyduğuma sevindim," diye cevap verdi Tremaine. "O halde koyunlarınız hakkında konuşalım mı? Misafiriniz olabilirim ama o koyunları satın alma arzusu olmasa çataınız altında olmayacak bir misafirim."

İyice evcilleşmiş kontlar başka yönler heveslenmesin diye.

Bellefonte bir elini ateşe en yakın kalçasının üzerinde gezdirdi. "Pekâlâ, koyunlarım. Onlara da geleceğiz. Neden evli değilsin, St. Michael? Beckman bu kışın başlarında Bayan Polonaise Hunt'a evlenme teklif ettiğinizi söyledi."

Beckman Haddonfield'ı yenmek için nedenler listesi her geçen saat artıyordu.

"Bayan Hunt beni geri çevirdi," dedi Tremaine. Polly artık Hesketh Markizi'ydi ve huysuz, suskun, yufka yürekli markisine sıırıslıkam aşığı. "Benim açımından kıl payı kaçırdım."

Ve şüphesiz leydininkinden de. Tremaine, Marki'nin düşünceleri otuz adım öteden iletilmesin diye Lord Hesketh'in fikrini sormaya cesaret edememişti.

"Genel olarak evliliğe sıcak bakıyor musunuz?" Bellefonte sordu.

"Merinos koyunlarınızı tartışıyorduk, Bellefonte. Sürü iyi durumda görünüyor, ancak akraba evliliğine devam ederseniz, yakında daha fazla hastalık, daha küçük örnekler ve ölü doğumlar yaşayacaksınız."

Bellefonte bir dirseğini şöminenin üzerine dayadı, aşırı boyu nedeniyle bunu kolayca yapabiliyordu.

"Yani benim koyunlarımı çaprazlama için kullanacaksınız, öyle mi? Yerel türlerin yününü iyileştirmek, merinos yavrularının sağlığını iyileştirmek için mi?"

"Bu mantıklı olur." Fransa, Amerika Birleşik Devletleri ya da diğer ülkelerdeki bazı saf bireylerin satılması gibi. Koyun

iyi koşullar altında deniz yolculuklarına dayanabilecek kadar dayanıklıydı.

Bellefonte, "Ama yine de bu yola girmiyorsunuz," diye düşündü. "Başkaları da bu koyunlarla ilgileniyor, gerçi ben bunun yeni farkına vardım."

Tremaine masasında oturmaya devam etti ve mektubun üzerindeki kumu dökmek, mürekkebin kapağını kapatmak ve tüy kalemin kırıntılarını çöp kutusuna atmakla meşgul oldu. Bellefonte iyi bir pazarlıkçıydı ama aristokrasinin çoğu gibi nakit sıkıntısı çekiyorsa, kötü bir pazarlık pozisyonundaydı.

"Koyunlarınızla başkaları da ilgilenebilir lordum ama diğerleri burada değil. Diğerleri muhtemelen benim bu duruma getirebileceğim paradan yoksundur ve diğerleri bu koyunların değerini benim yapabileceğim gibi maksimize edemez."

"Diğerleri kız kardeşlerimle evlenecek."

Belki de Bellefonte parlak bir müzakereciydi.

"Bellefonte, sana koyunlar hakkında bilgi vermeme izin ver," dedi Tremaine, "çünkü bu türün uzmanı olduğumu söylemekten utanıyorum. Koyunlar dört ayak üzerinde hareket ederler. Yün yaparlar, meleşirler. Sürü halinde yaşarlar ve bazılarına göre damızlık koçların sakıncalı bir kokusu vardır.

Tremaine ocağa yaklaşırken, "Buna karşılık kız kardeşler genellikle iki ayakları üzerinde hareket ederler," diye devam etti. "Gülebilir, konuşabilir ya da sızlanabilirler. Normalde melezler. Yüne çok az benzeyen tüyleriyle gurur duyarlar, hoş kokulara eğilimlidirler ve istedikleri zaman istedikleri yere giderler. Sakin sürüler halinde yaşamazlar, çoban onları başka bir otlağa yönlendirene kadar gevişlerini çiğnerler. Ben koyunlarla ilgileniyorum, sadece koyunlarla."

"Siz koyunları istiyorsunuz; ben kız kardeşlerimin mutlu ve güvenli bir şekilde evlenmesini istiyorum.

Beckman sizden övgüyle bahsetti."

Bunun için Tremaine'in bir dahaki karşılaşmalarında sevgili Beckman'ı gerçekten pataklaması gerekiyordu. Belki Hesketh'in de birkaç yumruk yemesi gerekiyordu, çünkü aristokrasi birbirini yakından takip ediyordu ve Tremaine'in kilise koridorunda yürüdüğü herhangi bir planda markinin de parmağı olabilirdi.

Tremaine, "Mesele senin ne istediğın değil, Bellefonte," dedi, "daha ziyade kadın arkadaşlarının ne . Onlarda evliliğe dair bir ilgi göremedim." İlgi, evet, koyunların yeni bir tayı inceledikleri ya da bir atlının geçişini izledikleri ilgiyle aynı ilgiydi, ama *evlilik* ilgisi değil. Belki Bellefonte'un kendisi hariç, bu evde hiç kimse evlilik telaşında değildi.

"Edward Nash bir baronetin varisi," dedi Bellefonte. "Babası ve benim babam birlikte av köpeklerine binerdik ve sıralarımız koridorun karşısında yer alırdı. İki mil ötede Stonebridge adında düzenli bir çiftliği var ve Susannah'ya şiirler söylüyor."

Tremaine o düzenli holdingin yanından geçmiş ve araziyi hatırlamıştı çünkü burayı gösteren tabela hiç de ihtiyatlı değildi.

"Nash sizi bir kız kardeşten kurtarmayı teklif ediyor, ben ise size sadece para öneriyorum.

Bellefonte, önceliklerin için ne büyük bir övünç kaynağı."

Bellefonte'nin ünü hiç eksilmeyen bir neşeydi, ancak mavi gözleri aniden Kent'in üzerindeki gökyüzünden daha soğuk bir hal almıştı.

"Nash *kız kardeşimi mutlu* etmeyi teklif ediyor. Susannah aşırı derecede emekli. Almadı ve kitaplarını çok seviyor. Seviyorum-"

Konta acımak, Tremaine'in kütüphanenin kırmızı, mavi ve krem rengi halılarını incelemesini gerektiriyordu; bu halılar yündü, muhtemelen İskoç yünü. Kuzey iklimine uygun koyunlar, yıllarca çiğnenmeye dayanabilecek kaba ve dayanıklı bir ürün yetiştiriyordu.

"Kız kardeşlerinizi seviyorsunuz lordum ve Leydi Susannah'yı her Pazar kilise koridorunda görme ihtimali, bir İtalyan kontunun gözüne girme ihtimalinden daha az ürkütücü."

Ya da, Tanrı hanımefendiyi korusun, bir İskoç yün soylusu mu?

"Nash'in kız kardeşi de onunla birlikte yaşıyor," dedi Bellefonte, yüzünü ateşe dönmek için bir çeyrek daha dönerek. "Susannah onun evindeki tek kadın olmayacak. Zamanı gelince çocukları olur ve hangi kadın çocuk istemez ki?"

Addy Chalmers, .

Tremaine'in kendi annesi, muhtemelen, Bellefonte'nin dünyasında kadınlar çocuk sahibi olmak için gerekli bir ön koşul olarak koca arıyorlardı.

"Bellefonte, koyunlarına ne uygun görürsen onu yapmalısın. Tüm sürüyü satın almaya hazırım, ama *sadece* tüm sürüyü. Onların değeri

Üçte birini Leydi Susannah'nın gelini olarak gönderirseniz ve diğer üçte birini de Londra'da satışa çıkarırsanız bu sayı önemli ölçüde azalır. Sürünüzü dağıtırsanız kalan üçte birlik kısım damızlık olarak çok daha az talep görecek ve benim de elimde çok sayıda olan kendi stoğumu geliştirmek için daha az örnek olacak."

Bellefonte masaya doğru yürüdü ve mavi seramik bir kâsenin kapağını kaldırarak tabağı Tremain'e getirdi.

"Zencefilli bisküvi al," dedi Earl. "Boş mideyle pazarlık yapmak pek tavsiye edilmez."

Tremain bir tane aldı. Bellefonte kendine üç tane aldı, tabağı masaya geri koydu ve kütüphanenin iç duvarını kaplayan raflara doğru ilerledi.

Kont, "Kontesim sizden hoşlanıyor," dedi, "kardeşlerim de sizden hoşlanıyor. Sanırım Nita da sizden hoşlanıyor olabilir."

Ah, demek koyunlarla ve zavallı, utangaç Leydi Susannah'yla ilgili tüm o kaçamaklar çok oyalayıcı olmuştu. Tremain, Leydi Nita'dan hoşlandığını itiraf etmemek için baharatlı bisküviden bir ısırık aldı.

Ona da saygı duydum.

Tremain, "Leydi Nita sadece yakın zamanda çocuk doğurmuş bir kadına bakıyordu," dedi. "Mülkünüzün bir kısmını görmek istedim ve bu amacıma ulaştım."

Bellefonte kırmızı deri ciltli küçük bir kitabı incelemeyi bıraktı ve kalan iki bisküvisinden birini düşündü.

"Benim mi gözetliyordun?"

"Olası bir iş ortağı hakkında bilgi topluyorum. Leydi Nita'nın yaklaşan seyahati konusunu kadının kendisine açtınız mı?"

Tremain bu konuyu ona açmayacak ya da Beckman'a bahsetmeyecekti. Bellefonte bu aptallığı yapmadan önce gitmiş olmayı umuyordu.

Kont, "Onu gönderirsem Nita beni asla affetmez," dedi, "ama bahar grip ve daha kötüsünü getirebilir ve bulaşıcı hastalıkların bu eve neler yapabileceğini umursamıyor."

Göksel güçlere şükürler olsun ki Bellefonte en azından kız kardeşinin daha tehlikeli hayırseverlik dürtülerini dizginlemesi gerektiğini anlamıştı.

Tremaine, "Leydi Nita'nın kendisinin hastalanması riskinden bahsetmiyorsunuz," dedi.

İngiliz hekimler hastalarla görüştüler. Onlara olağan şekilde dokunmazlar ve çoğu zaman hasta odasını bile ziyaret etmezlerdi. Bulaşıcılık önemli bir sorunsay, bir aile üyesi semptomları doktora iletebilir, o da rahat çalışma odasının güvenliğinden nostrumu reçete edebilirdi.

Leydi Nita'nın böyle bir önlem almadığı anlaşılıyor.

Bellefonte kitabını kapadı. "Leydi Nita'ya bulaşma riskinden bahsetmenin bir anlamı yok, kız kardeşimin sağduyuyu küçümsemesi gibi. Nita bir tenekeci eşegi kadar sağlıklı ve söylediğim, vaat ettiğim, tehdit ettiğim ya da bağırdığım hiçbir şey onun için bir fark yaratmıyor."

Tremaine'in zihninde, Leydi Nita'nın titreyen kuzunun yanına çömelmiş, eğer Tremaine küçük hayvana zarar vermek istemişse onun hayatı için savaşmaya hazır olduğu bir görüntü canlandı.

"Hanımefendiden isteklerinize uymasını *istemeyi* denediniz mi lordum?" Çünkü er ya da geç, iyi kalpliliğinin sonucu olarak ölmese bile hastalanacaktı.

Bellefonte üçüncü bisküvisini düşünceli bir şekilde tüketti. "Sormayı denemedim. Sormalıyım, gerçi Nita beni diğer kardeşlerimin daha çabuk bağırmaya sevk edebiliyor."

Tabii ya. Ağırbaşlı, mantıklı Leydi Nita, kardeşine mızımlanan bir bebek gibi söylenip durmaktan başka çare bırakmadı.

"Koyunlarınızda olduğu gibi kız kardeşleriniz konusunda da uygun gördüğünüzü yapacağınızdan eminim lordum. Eğer merinos sürünüz konusunda anlaşılamazsak, Almanya'ya seyahat ayarlamak için hafta sonunda yola çıkıyorum."

"Kıtaya gidecekseniz George'la konuşun o zaman. Yeni döndü ve hangi hanların temiz, hangi gemi kaptanlarının ayık olduğunu iyi hatırlıyor. Beckman bizim serserimizdi ama George bu görevi üstlenebilir."

Beckman kötü anılardan kaçmak için seyahat etmişti, George Haddonfield ise güneşli bir cazibenin ruhu gibi görünüyordu. İlginç.

"Eğer anlaşmaya varamazsak, George ile kesinlikle görüşeceğiz. Ya Bellefonte?"

Kont elindeki bisküvi kırıntılarının tozunu aldı.

Tremaine, "Leydi Susannah bu şairane baronetle mutlu olabilir," dedi, "ama onu kollarına göndermeden önce adamın mali durumunu iyice incelemenizi öneririm. Malikânesinin yakınlarında her şey iyi durumda. Ancak çevredeki kiracı çiftliklerin çitleri sarkmış, taş duvarlar yıkılmış, mısır tarlaları otlanmış ve çitler büyümüş. Bu koyunlar Nash'in arazisinde bir gün bile durmadan, komşularınızın bahçelerine zarar vermeden ve yerel sürülerle bir fahişe gibi oynaşmadan önce serbestçe dolaşıyor olacaklar."

Tremaine zencefilli bisküvisinin son lokmasını yedi, mektubunu aldı ve Birçok Kız Kardeşin Efendisi Nicholas'ı kalan bisküvi stoğunu düşünürken bıraktı.

* * *

Nita mutfağın sıcaklığını aradı, çünkü kemik yorgunu olmaktan daha kötüsü kemik yorgunu ve aç olmaktı - ki Addy Chalmers muhtemelen yıllardır öyleydi.

Nita pencere kenarındaki kutudan tereyağını alıp bir somun ekmeği açarken Addy'nin Mary'nin babasının ailesinden söz ettiğini hatırladı. Belki de ahlakın yazılı olmayan görgü kuralları böyle bir konuyu yasaklıyordu, çünkü Addy daha önce Nita'nın yanında çocuklarının babalarından hiç söz etmemişti.

Kim olduklarını bilse bile.

Nita elma şarabını bir tencereye doldurdu ve ocaktaki kömürlerin üzerinde salladı. Tarçın güzel bir katkı olurdu, aynı zamanda pahalı bir katkı.

"Leydi Nita, sizi bu kadar geç bir saatte uyanık bulduğuma şaşırdım."

Tremaine St. Michael bir omzunu kapı pervazına yaslamıştı, kravatı yoktu, gömlek kolları arkaya dönüktü ve gömleği boğazından . Nita onun görünüşünden hoşlanmıştı, hareketli enerjisi ve ince terziliği bir parça yorgunluk ve gayri resmilikle daha ulaşılabilir hale gelmişti.

"Bay St. Michael, iyi akşamlar. Bir posset aramak için merdivenlerden aşağıya mı indiniz?"

Ne zamandır orada uzanmış, Nita'nın sabahlığı ve terlikleriyle bir bulaşıkçı gibi oradan oraya koşuşturmasını izliyordu?

"Acıktım," dedi, sinsice odaya girerek. Aç adamlar iyi beslenmiş olanlardan farklı yürüdü, sanki hayali kuyruklarını değiştirir ve hayali bıyıklarını seğirtirlerdi. "Dışarıda çok fazla zaman geçirdim, donmuş yollarda koşturdum ve balta salladım." Nita'nın elma şarabı tenceresine baktı. "Orada ne var?"

"Elma şarabı. Bana katılabilirsin." Bu teklifi kısmen misafirperverlikten, kısmen de özleminden yapmıştı. Bay St. Michael yakında ayrılacaktı ve onun arkadaşlığı tuhaf bir şekilde hoştu.

"Ekmek ve tereyağıyla yetiniyor musun?" diye sordu. "Kardeşin zencefilli bisküvilere düşkün."

"Nicholas'ın var. George onlara tahammül edemiyor. Sen ne arıyorsun?" Bay St Michael, Nita'nın erkek kardeşlerinin yaptığı gibi dolapları karıştırıyor, yağmalamasını aydınlatmak için masa lambasını kaldırıyordu.

"Baharat arıyorum. Elma şarabı burada." Lambayı yere bıraktı ve küçük bir kavanozu ocağa getirerek elma şarabının içine bir şeyler serpti. Kavanozu dolaba geri koyarken tarçın kokusu yükseldi. "Yeterince uzun süre bakarsam zencefilli bisküvileri de bulabilirim sanırım."

Sıcak elma şarabına batırılmış zencefilli bisküviler, gece atıştırmalıklarını çok daha lezzetli bir şeye .

"Bisküviler pencerenin yanındaki çömlekte."

Bay St. Michael çömleğin tamamını yükseltilmiş ocağa getirdi ve ateşin önüne alçak bir tabure çekti.

"Leydi Susannah o edebiyatçı beyefendiden gerçekten hoşlanıyor mu?" diye sordu.

Nita dumanı tüten elma şarabını kömürlerin üzerinde salladı. "Umarım değildir." Olmaması için dua etti. "Neden sordunuz?"

"Kont, eğer Leydi Susannah'nın çeyizinde çok sayıda değerli koyun varsa, ağanın cesaretini toplayıp ona bir teklif yapacağına inanmamı istiyor. Eğer öyleyse, beyefendi aptaldır ve kardeşiniz de pek parlak değildir."

Nita, Bay St. Michael'ın açık sözlü olmasını seviyordu, çünkü bu onun da açık sözlü olmasını sağlıyordu.

"Beyefendi kibirli Bay St. Michael ve Nicholas'ın aklında çok fazla şey var. Neden onları aşağılıyorsunuz?"

Nita elma şarabını fincanlara doldurup ocağın üzerine koydu, sonra da ekmek, tereyağı ve soğuk, kırmızı bir elma getirdi. Birçok kişinin ışığında bir ziyafet.

Onun ışıklarıyla da. Taşlarında günün yemeklerinden kalan sıcaklığın bulunduğu ocağa yerleşti.

"Koyunlar genellikle basit hayvanlar olarak görülür," dedi Bay St. Michael, "kolayca paniğe kapılırlar, pek bir anlamları yoktur. Herhangi bir çit ya da duvardaki tek bir zayıf noktayı bulduklarında, havlayan ve koşuşturan köpeğe rağmen canları ne isterse onu yaptıklarında ya da sahibinin görmezden geldiği yem eksikliği gibi bir sorunu çözdüklerinde onları lanetleyen insanlar tarafından böyle görülürler."

Tarçın ve elma kokuları mutfağı doldururken elma şarabından bir yudum aldı. Ocak sıcaktı, elma şarabı lezzetliydi ve Bay St. Michael'ın tuhaf aksanı -hem sert hem de yumuşak- seçtiği konuya kesinlikle uygundu.

"Beyefendinin çitleri tam bir rezalet," diye devam etti. "Doğru dürüst bir çoban köpeği olduğundan şüpheliyim ve görebildiğim kadarıyla tarlalarının hepsi otlatılmaya muhtaç. İngiltere'nin en değerli sürülerinden birine yeterli bakımı sağlaması mümkün değil. Bu bisküviler mükemmel."

Nita zencefilli bisküviyi elma şarabına batırdı ve bir ısırık aldı. Baharatlı, tatlı, sıcak ve sözünü sakınmayan ve koyunlarını önemseyen bir adamın arkadaşlığı kadar rahatlatıcıydı.

"Oldukça hoş," diye mırıldandı Nita.

"Beyefendiyi kısa sürede halledebilirsin, Nita Haddonfield, ama yine de evliliği küçümsüyorsun. Nedenini merak ediyorum."

Nita da Bay St. Michael'ın bu yönünü seviyordu. Zihninin huzursuz ve meraklı olması, gerçek sorularla uğraşması ve hava durumuyla ilgili basmakalıp sözleri daha az cesur olanlara bırakması hoşuna gidiyordu.

"Anlaşılan siz evliliği küçümsüyorsunuz," dedi.

Sanki sıcaklık -herhangi bir sıcaklık- israf edilmemeliymiş gibi kupasını iki eliyle kavradı.

"Kurumun erdemleri konusunda şüpheliyim," dedi, "ve sınırlarının da . Annemle bab birlikteliği samimi değildi, özellikle de annem için, ama yine de fırsatı varken kendini kurtarmaya çalışmadı bile. Kardeşiniz kontesiyle mutlu görünüyor."

Muazzam olsa da incelikli bir ifade.

"Nicholas ve Leah birbirlerine aşkıtlılar. Onlar için evlilik mantıklı. Ben zaten malikânenin hanımefendisiydim ve bu statüyü elde etmek için bir kocanın egemenliğine boyun eğmek zorunda kalmadım. Annem öldü, kardeşlerim çeşitli görevlere gitti ve babam bana başladı. Personel bana hesap verdi, kiracılar rehberlik için bana baktı ve bağımsızlık için bir tat geliştirdim."

Daha ziyade Nita'nın zencefilli bisküvi ve elma şarabına karşı bir tat geliştirmesi gibi.

Bay St. Michael da bisküvisini batırdı, bu üçüncü bisküvisiydi. "Bağımsızlık çoğumuza cazip geliyor. Bu mutlu durumu sürdürmek için bir stratejiniz var mı?"

Hayır, Nita kararlılıktan başka bir şey yapmadı. "Öyle mi?"

Ona bir dilim tereyağlı ekmek uzattı. "Ticaretle uğraşıyorum canım. İskoç ve Fransız soyundan geldiğim için adres konusunda eksikliğim var. Şimdilik güvendeyim."

Hayır, Bay St. Michael *güvende* değildi. Çocuklarla kolayca anlaşırdı, iyi gizlenmiş bir hayırseverlik damarı vardı ve bir çömlek zencefilli bisküvi üzerinde fazlasıyla çekici görünüyordu. Gerçi tam olarak yakışıklı sayılmazdı. Nita bunu da sevmiştir.

"Dikkatli olun, Bay St. Michael. Zenginsiniz, iyi seyahat ediyorsunuz ve şiir okuyabiliyorsunuz. En iyisi gardınızı düşürmeyin. Bu elmayı paylaşacak mısınız?"

Bir bıçak çıkardı, keskin, keskin kenarlı katlanır bıçak ve elmayı dörde bölüp çekirdeklerini çıkarmaya koyuldu.

Nita ona evliliğin -türün erkeklerinin lehine olan bir anlaşmanın- neden bu kadar şüpheli olduğunu sormak üzereydi ki arka kapı soğuk bir hava dalgasıyla açıldı.

İlk aklına gelen Addy'nin ya da bebeğinin sıkıntıda olduğuydu, ardından Elsie Nash'in onu çağırması olabileceği korkusu geldi. Nita daha önce iki kez, ev halkının geri kalanı uyurken Elsie'nin yanına gitmek için sessizce Stonebridge'deki hizmetçilerin merdivenlerinden yukarı fırlamıştı.

Belle Maison'un baş seyisi, Alfrydd adında saygıdeğer bir Galli, çizmelerindeki karı ezdi.

"İyi akşamlar, Leydi Nita, patron. Kasabadan gelen atlı beyefendiye bir mektup getirdi."

Alfrydd cebinden mühürlü bir not çıkardı ve ancak şimdi, uzun süredir güvendiği bir hizmetkâr kırımlerden sarkan ot ve soğan demetlerini incelerken, Nita görünüşü hakkında endişelendi.

Görünüşü hakkında, ve kendi içinde bunun ötesinde olmalı
-Kardeşinin mutfağında.

Bay St. Michael notu yırtıp açtı, taradı ve kulağa Galce gibi gelen bir dille küfretti. "Yavrularım hastalanıyor. Biri atımı eyerleyebilir mi?"

Alfrydd aniden çatı kırımlerini incelemeyi bıraktı. "Lanet olası gece yarısı, leydimin affına sığınıyorum. Evet, ay var ama bulutlar da var ve rüzgâr öldürücü."

Nita'nın duyguları o kadar da kibar değildi. "Bir çukurda donarak ölürseniz ya da akciğer hummasına yakalanırsanız koyunlarınıza hiçbir faydanız dokunmaz Bay St. Michael. Alfrydd, bu atlı için seyisler bölümünde yeriniz var mı?"

"Evet, bir de adama ikram etmek için bir demlik çay."

Nita ekmek somunundan kalanları bir havluya sardı ve Alfrydd'e bir çömlek tereyağı da uzattı.

"Bay St. Michael'ın atlısına kahramanca çabaları için teşekkür edin" dedi, "ve Bay St. Michael'ın sabahın ilk ışıklarında yola çıkması için hazır olun."

"Ama benim yavrularım en değerlileridir-" diye başladı Bay St. Michael, Nita'nın ondan duyduğu en yüksek ve en İskoç tonuyla konuşarak.

"Alfrydd, teşekkür ederiz," dedi Nita.

Alfrydd Nita'yı terliklerini, üzgün misafirini ve omzunun üzerinden tek bir örgü halinde sarkan saçlarını kapsayan bir bakışla süzdü. "İyi geceler leydim. Efendim."

Nita kendini doğrudan Bay St. Michael'ın önüne, onunla kapı arasına yerleştirdi. "Notta ne yazıyordu?"

"Lanet olası hava yüzünden," diye mırıldandı, bakışları Alfrydd'in sertçe kapattığı kapıdaydı. "Geçtiğimiz birkaç haftaya kadar kış hiç kötü geçmedi, sonra arka arkaya iki kar fırtınası ve gerçekten çok sert soğuklar yaşadık. Su donuyor ya da o kadar soğuk ki aptal koyunlar içemiyor ve eğer onlar- leydim, gitmeliyim."

Yani birkaç ergen koç için boynunu riske atabilir mi?

"Bay St. Michael, bana notta ne yazdığını söyleyin." Nita aynı ses tonunu yaralanmanın ciddiyetinin henüz farkına varmamış hastaları için de kullanırdı. Kardeşlerine de.

Cebinden bir kâğıt çıkardı ve ona doğru itti. "Hastalar, bazıları düşmüş ve bu çok kötü bir işaret. Bunlar benim en iyi delikanlılarım, senin merinoslarınla çiftleştirmek için aklımda olanlar. Bu çocuklar hastalanmıyor, harika, sağlıklı gençler ve ben gitmeliyim."

Aksanı konuştuğu daha da kuzeye gitmişti, f'leri Tweed Nehri'ni geçtiklerinde f'leri sözlü silahlara dönüşerek Büyük Kuzey Yolu boyunca yayıldı.

Nita'nın nota verdiği tepki onu hem memnun etmiş hem de tedirgin etmişti. Bay St. Michael sürüsünün refahını ciddiye alıyordu ve bu basit bir görev ya da ticari kaygıdan kaynaklanmıyordu. Bu pis kokulu, yünlü, meleyen yaratıkları önemsiyordu. Onların çektiği acılar onun için önemliydi.

Bu anlayış, Bay St. Michael'ın dünyaya gösterdiği huysuz, iş adamı tavrıyla çelişiyordu.

Nita'nın ikinci tepkisi daha çok istenmeyen bir olasılıktı: Nita bir çocuğun hastalandığı ya da bir büyükannenin son duasını ettiği haberine böyle mi tepki veriyordu? Aziz Mikail'in koyunlarının çobanları olduğu gibi seyisleri de vardı ve yine de bu durumla başa çıkmak için kendisinden başka kimseye güvenmiyordu.

Büyükannelerin torunları vardı. Çocukların anneleri ve babaları vardı, ancak Nita bir kez olsun kendisini çağırnlara katılmak için yola çıkması gerektiğini sorgulamamıştı.

Bu havada, bu saatte, izin vermezdi. "Bay St. Michael, lütfen otur."

"*Oturmak* istemiyorum. Her türlü önlemi almışken, onları fazladan tayınla beslemişken, buz gibi kovalarına sıcak su eklemişken-"

Nita, Bay St. Michael'ı omuzlarından tutup ocağa doğru çevirdi; bu, Atlas'ı samanından uzaklaştırmaya ikna etmek gibiydi.

"Beni dinle," dedi Nita, sonunda onun dürtüklemelerine boyun eğip yerine oturduğunda. "Kardeşimin güvercinleri var. Koyunlarınız Oxfordshire'da mı?"

"Bu sürü öyle."

Nita, Bay St. Michael'ın eline bir bisküvi tutuşturdu. "Güvercinlikte Bay Belmont'un Oxfordshire'daki arazisinden gelen güvercinlerimiz var. Bunlar normalde beslediğiniz samanlardan mı?"

Bay St Michael gözlerini bisküviye dikmişti. Nita onun dikkatini toplamaya çalıştığını görebiliyordu, tıpkı Nita'nın ağır yaralı biri olduğunda hangi malzemeleri alacağına karar verirken odaklanmak zorunda kaldığı gibi. Katgüt, makas, çoğunlukla lapa ve Dr. Horton'a tedavinin gidişatı konusunda danışılmamış olması için dua.

Bay St. Michael bisküvisine, "Kâhyaya özellikle iyi saman aldıldım," diye bilgi verdi. "En soğuk gecelerde beslemek için sakladık. Bu saman çok güzel, yumuşak ve yeşil. Oldukça pahalı ama masrafına değer."

"Sabah bir güvercin gönder," dedi Nita. "Adamlarına her zamanki samanlarına dönmelerini söyle."

Bay St. Michael yarı yarıya ayağa kalktı, sonra da sanki aşırı alkollü biriymiş gibi ağır ağır yerine oturdu.

"Güzel saman her zaman en iyi kalite değildir," diye mırıldandı. "Zararlı otlar her tarlada ortaya çıkabilir."

Başka bir deyişle, Nita'nın teorisi haklıydı ve sesini yükseltmesine ya da bir kapıyı çarpmasına bile gerek kalmamıştı. Mantık mutfakta onlara katılmıştı, panikten çok daha hoş bir arkadaştı. Bay St. Michael bisküviyi ikiye böldü ve Nita'ya büyük kısmını ikram etti.

"Sürünüzü taşımadıysanız veya sürünüze yeni bir sürü eklemediyseniz, sürünün çoğunu etkileyen ani bir hastalık olası değildir. Eğer bulaşıcı değilse, o zaman yemle ilgili bir sorun bir sonraki en olası suçludur."

Nita ateşin önünde onun yanında yerini alırken, sorunun zararlı bir ot kadar basit olması için dua etti. Teşhis, bilim ve içgüdünün eşit parçalarından oluşuyordu ve ikisi arasında sağduyu aracılık ediyordu.

"Güvercini bu gece gönderebilir miyiz, Leydi Nita?" Endişe ve Aberdeenshire tepeleri hâlâ Bay St. Michael'ın sesine karışıyordu.

"Kesinlikle. Sizin çocuklar sabah işlerine önce iyi bir kuş Oxfordshire'da olacak. Alfrydd güvercinlikleri yönetiyor."

Bay Aziz Michael sessizliğini korurken ve Nita'nın ayakları üşürken, elma birkaç çıtır ısırıkta gitti.

"Seyisler araba evinin üstünde mi uyuyor?" Bay St. Michael sordu.

"Aralarında Alfrydd de var. Onlara biraz bisküvi götürebilirsin." Çünkü Bay Aziz Michael koyunlarının refahını sağlamak için bir şeyler yapana kadar kimse rahat edemeyecekti.

Nicholas Merinos ve *Susannah*'yı Edward Nash'e göndermeyi düşünürken?

"Gerçekten saman olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Bay St. Michael ayağa kalkarak sordu. Elindeki fincanı lavaboya götürdü, elma çekirdeğini bulaşık kovasına attı ve ellerini ekmek kutusunun yanındaki havluya sildi.

"Bundan neredeyse eminim," dedi Nita, gerçi hiçbir tıbbi durum kesin değildir. "Su kovalarını da fırçalamak isteyeceksiniz. Eğer tek yaptığınız buzlu kovalara sıcak su eklemekse, kovalar bir süredir gerçekten temizlenmemiş demektir. Yeni bir başlangıç yapın ve koyunların daha ilgili olup olmadığına bakın."

"Mükemmel bir tavsiye," dedi havluyu bulduğu gibi kancasına . "Londra'ya vardığımda ben de aynı sonuçlara varmış olabilirdim - tabii sizin yolun dibindeki hendeğe kışımın üstüne düşmemiş ."

Bay St. Michael Nita'ya elini uzattı ve Nita hiç düşünmeden onun kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. Mutfaktaydılar, üzerinde iki kalınlıkta yün çorap vardı ve salon adabı ona en uzak şeydi-

Tremaine St. Michael ona sarıldı. Bu his, pirinç bir usturmaçanın üzerinde ısınmaya bırakılmış bir battaniyeye sarılmak gibiydi; tamamen rahatlık ve huzur, biraz funda ve lavanta kokusu ve rahatlamak için dayanılmaz bir cazibe.

Her şeyi rahatlatmak için. Nita'nın zihni, bedeni, endişeleri, *kalbi* Tremaine St. Michael'ın kucaklamasının zevkine teslim oldu.

"O gençler için endişeleniyorum," diye mırıldandı. "Size borçluyum leydim."

Tremaine St. Michael'ın borçları sabırla ödendi. Ahıra doğru yürümek için hiçbir hareket yapmadı. Nita başını onunkine yasladı.

Çok az erkek ona bu rahatlığı sağlayacak kadar uzun boyluydu.

Kimsenin ona teklif etmediği kelimeleri ona teklif etti.

"Onlar için endişelenmekte çok iyisiniz Bay St. Michael. Onlara bakmanız, sağlıklı kalmalarını sağlamanız için size güveniyorlar ve halkınız bu sorunu size getirmekte haklıydı. Birkaç gün doğru düzgün beslenip güneşte biraz kestirdikten sonra yavrularınız iyileşecektir. Onları dualarınızda tutun ve gelecek hafta bu zamanlar yeni gibi olacaklar."

Bay Aziz Michael Nita'nın saçlarını okşadı, rahatlaması, güvende ve sıcak olması için bir başka davet. "Kimse koyunlar için dua ettiğini kabul etmez."

Bir tane vardı, hatta belki iki tane.

Nita geri adım attı ve Bay St. Michael onu .

"Bisküvileri ahırdaki çocuklara götürün," dedi. "William bundan faydalanacaktır. Muhtemelen yarın gün batımına kadar Oxfordshire'dan haber alırsınız."

Bay St. Michael bisküvi çömleğinin tamamını aldı, Nita'nın yanağına bir öpücük kondurdu, sonra bir süre oyalandı, Nita'nın nefesinde zencefil ve tarçın yakalayabileceği kadar yakınında durdu.

Bir an için başını çevirmeyi düşünecek kadar yakındı.

"I am minnettar için var olmuştur bağışlandı a Frijit, tehlikeli, çatlak gece yarısı gezintisi, Leydi Nita.

Söylediklerimde ciddi dim: Size borçluyum. Nimetinizi istediğiniz zaman ve yerde tahsil edin." Arka koridorda asılı duran pelerin ve palto rafına doğru yürüdü. Nita kirli bulaşıkları bir kenara bıraktı, bir mum aldı ve evde oyalanmaktansa hizmetkârların merdivenlerinden yukarı çıktı.

Mutfak.

Merdiven boşluğu soğuk ve karanlıktı ama sahanlıkta durup cumbalı pencereden Bay Aziz Michael'ın karlı bahçelerde ilerleyişini izledi. Bir kış gecesinin derinliklerinde, güvenilir atına atlayıp Londra'nın yirmi fersah ötesindeki bir sürü kokuşmuş koyunu kurtarmak için yola koyulabilirdi.

Soğuk bir hava esintisi mumu söndürdü. Nita tanıdık karanlığın içinden odasına giden yolu buldu, Bay Michael'ın koyunları için dua etti ve yatağına gitti.

Son düşüncesi, kendinden biraz utanması gerektiği idi. Annesi ona yetenekli bir insanın

Özellikle de toplumda iyi bir konuma sahip olan bir kişi, ihtiyaçı olanlara yardım etme konusunda hem ayrıcalıklı hem de yükümlüydü.

Nita koyun hakkındaki fikrini bir ayrıcalık ya da zorunluluk duygusuyla söylememişti. Sadece Bay St. Michael'ın gitmesini istemediği için teşhis koymuştu.

Bundan utanmıyordu.

Beş

Nita Haddonfield'ın keskin tıbbi sezgileri ve uzun sarı saçları vardı, ve *eğriler*. Tremaine ilk ikisini tahmin etmişti ama üçüncüsü...

Üçüncü vahiy bir sorundu. Aleti aklında bu sorunla, bir bilmece ve bir rahatsızlıkla uyanmıştı. Birkaç dakika kendini tatmin etmek bulmacayı çözmek için hiçbir şey yapmadı.

Neden o?

Gözleriyle aynı mavi tonundaki soluk kadife sabahlığıyla çekici bir görüntü oluşturmuş ve bisküvi kemirme işine rahat bir zarafet getirmişti. Tremaine'in hayal gücü -her zaman sağlıklı bir tup kadar asi olan- Leydi Nita'nın yatakta rahat ve *eğlenceli* olacağı fikrine kapılmıştı. Romantik duygulardan yoksun, evlenmeye hiç niyeti olmayan ve erkeklerden pek hoşlanmayan bir kadın hakkında bu sonuca nasıl varmıştı?

Tremaine'in kapısı çalındı, daha fazla kömür taşıyan bir uşak ya da çay tepsisi taşıyan bir hizmetçi olamayacak kadar kararlıydı.

"İçeri gel."

George Haddonfield, taşralı bir beyefendinin kıyafetlerini mükemmel bir şekilde sergileyerek kapıdan içeri girdi. "Kahvaltıya inmeye hazır mısınız, St. Michael?"

Tremaine kravatını matematiksel bir hale getirerek, "Aslında öyleyim," diye cevap verdi. "Kont sizi hanlar, gemi kaptanları ve Fransız haydutlar hakkında sorgulayacağımı söyledi."

George, Tremaine'in tıraş sabununun bulunduğu tabağı kaldırdı ve bir nefes çekti. "Seyahat etmek için yılın en berbat zamanı. Bu oldukça hoş. Fransız malı mı?"

"İskoçya ve yılın hiçbir zamanı seyahat için iyi değildir. Çamur, sinekler, fırtınalar, yağmur, araba kazaları, salgın hastalıklar, kavurucu güneş, her mevsimin yorgun gezginlere sunacağı bir belası vardır."

Tremaine o anda Londra'nın karlı yollarında Oxford'a doğru koşturuyor olabilirdi. Ne düşünüyordu ki?

"O zaman çıkma," dedi George. "Bir hafta kadar daha burada kal. Hanımlar toplantıda size hava atmayı çok isterler."

"Emin olmak için bir cazibe." Ödüllü bir koç gibi gösterilmek mi? "Toplantının cazibesine rağmen bugün ayrılıyor olabilirim. En değerli sürülerimden biri hastalandı ve durumlarının ne olacağına dair haber bekliyorum."

Tremaine'in gardırobu açık duruyordu ve George içindekileri inceledi.

George nezaketle, "Gökyüzü kar vaat ederken herhangi bir mesafeye gitmek için aptal olmak gerekir," dedi. "Daha önce de kıtada seyahat ettin. Yeleğiniz İtalyan ipeği kokuyor, gömleğinizin manşetlerindeki dantel de Flaman danteli."

Sadece bir dantel dokunuşu. Fransız kanı anlatırdı. "Son yıllarda daha az olsa da uzun seyahatler yaptım. Neden evlenmedin, Haddonfield? Güzel, iyi konumlanmış ve fazlasıyla cazibeli birisin."

George, Tremaine'in şık gömleklerinden birinin koluna dokundu, parmakları köpüklü manşette gezindi.

"Evlenmeliyim. Miktar olarak seyahat etmek bana göre değil."

Ne alakası varsa. Bazı evli erkekler çok seyahat ederdi.

Tremaine, kırılması gecikmiş olan saçlarını fırçayla karıştırdı. "Leydi Nita da görünüşe göre kutsal evlilikten kaçınmış," diye gözlemledi, "Kont ise kız kardeşlerinin iyi bir şekilde yerleştiğini görmekten başka bir şey istemiyor."

George şimdi de şal desenli bir yeleğin üzerindeki işlemleri inceliyordu. "Nicholas'ın geçen yıl ölmek üzere olan babamıza hanımlara koca bulma konusunda bir söz verdiğini sanıyorum. Nicholas babama evleneceğine dair söz verdi ve bu sözünü tuttu."

Leydi Nita hariç tüm hanımların sonu gelmişti. Tremaine'in parası kardeşini engellemek için onun üzerindeydi ama yine de evlenmeye ihtiyacı vardı. Gece geç saatlerde onunla bisküvilerini paylaşacak, kıvrımlarını takdir edecek ve ona kendi çocuklarını verecek birine ihtiyacı vardı.

Günlerce başkalarının çocuklarının burunlarını siler ve başkalarının amcaları için çay demlerdim.

Tremaine kol düğmelerinden birini manşetindeki ilikten geçirdi. "Bellefonte bana merinoslarını satmazsa, ben Almanyaya giderim. Kont, Bay Nash'in önünde koyunları yürüterek onu mihraba götürebileceğini sanıyor."

Kol düğmesi işbirliği yapmıyordu ya da belki Tremaine kahvaltıya inmek için acele ediyordu.

"Bırak ben yapayım." George, Tremaine'in bileğini tuttu ve bir uşak ustalığıyla önce sol sonra sağ kol düğmeleriyle ilgilendi. "O koyunların Nash'e gittiğini görmek istemem."

"Ben de öyle," dedi Tremaine, "ama benim ilgi alanım ticaret, sizinki ise ne?"

George Haddonfield erkek güzelliğinin bir örneğiydi. yapılmış onun görünüm ilginç oldu a Kalite .kendi kendini sınırlama, a korunaklılık onun daha yaşlı kardeş Nicholas eksikti. George da Kıtada zaman geçirmişti, Korsikalıların uzun süren cumhuriyetçi şiddet çılgınlığının ardından üzgün ve yorgun bir yerd. "Nash yeğeninin vasisi," dedi George, Tremaine'in kravatının bir kıvrımını düzelterek. "Çocuğun mutlu olduğunu sanmıyorum. Aslında mutlu olmadığını biliyorum. Annesi de öyle. Bir erkeğin bakmakla yükümlü olduğu kişilere nasıl davrandığı onun hakkında çok şey söyler. Hiç kimse bir eşten daha bağımlı değildir ve Susannah var Hayır kötülük, Hayır içgüdüsel için kendini koruma.

Nash'i yönetmek keskin bir zeka ve çevik bir kişisel çıkar gerektirecektir." Başka bir deyişle, iş içgüdüleri.

"Duygularınızı kardeşinizle paylaşıyor muyuz?" Tremaine sordu. O istiyordu, hem de çok istiyordu ama sorusu onları kendi ellerine teslim etmekten çok yanlış ellerden korumakla ilgiliydi. Leydi Susannah'ya gelince...

Leydi Nita bu Nash denen adam hakkında pek bir şey düşünmüyordu.

George yatak odasının kapısını açık tuttu. "Bellefonte, Susannah için olası bir eş konusunda benim görüşlerimle ilgilenmez. O ve ben nezaketi idare ama yakın değiliz."

Beckman'ın kardeşleriyle arası pek iyi değildi ve dördüncü kardeş Ethan Grey'in de yakın zamana kadar hepsinden uzak durduğu anlaşılıyordu. Bellefonte'un kardeşleri için endişelenmesine şaşmamalı.

Dağınık bir sürü avlanma açısından en büyük riski taşıyordu.

Tremaine, George'la birlikte halı kaplı koridorda ilerlerken, "Sadece bir kardeşim vardı," dedi. Çok fazla cazibesi, onuru ve akli olmayan tembel bir alçak olan o merhum kardeşinin anısına, Tremaine biraz burnunu sokacaktı.

"Ağabeyimi her zaman sevmezdim," diye devam etti, "ve çoğu zaman ona saygı duymazdım, ama o öldü ve nezaket bile bizim için kayboldu. Kontla konuşun, Bay Haddonfield. Bellefonte mantıklı bir adam. Eğer Leydi Susannah evlenmek zorundaysa, bu birlikteliğin en azından bir mutluluk şansı olmalı."

Gerçi Susannah Haddonfield şair lalasıyla evlenmeye kararlıysa, Tremaine kimsenin söyleyebileceği, yapabileceği ya da tehdit edebileceği çok az şeyin onu durdurabileceğinden şüpheleniyordu.

Ne de Leydi Nita'nın katı ve yanlış yönlendirilmiş örneğini takip edecekti.

* * *

Nita gece boyunca iyi dinlenememiş olmasına rağmen masada uyumadan kahvaltı etmeyi başardı.

"Bugün için ne planladın, Nita?" Nicholas'ın yüz ifadesi kardeşçe bir ilgiden ibaretti, ama Nita küçük Annie'yi kontrol etmek istediğini söylerse, çay fincanını bırakıp kontese Kral'ın huzuru için kötüye işaret eden bir bakış atacaktı.

Ve Nita aklında olmasına rağmen inatçı öksürüklerden, boğaz ağrılarından ya da soğuk algınlığından bahsetmeye cesaret edemiyordu.

"Bugün piyanoforte çalışmak istiyorum," diye cevap verdi. "Müzisyenlerin toplantıya ara vermesini sağlayabilecek bazı parçalar." *Sonra* Annie'yi kontrol edecekti.

"Ne kadar düşüncelisiniz," dedi Leah ve Nita'yı şaşırtan bir bakış ters yöne, masanın yukarısına, kontesten konta doğru yöneldi.

"Bay St. Michael," dedi Nita, "bugün için bir planınız var mı?"

Paylaştıkları bisküvi ve elma şarabı hakkında hiçbir şey söylemeyecekti, Nita bundan emindi. Onu neredeyse öpeceğini, tatlı, dostça bir kucaklaşmayı neredeyse tatlı, dostça ve uygunsuz bir şeye dönüştüreceğini biliyor muydu?

Neden ?

Bay St. Michael evliliğe Nita'dan daha soğuk bakıyordu. Çalınan bir öpücüğün ardından garip açıklamalar ya da açık saçık varsayımlar yapmazdı.

"Anlaşıldığı kadarıyla bugün Londra'ya gidiyorum," dedi. "Dün gece sürülerimden birinin hastalandığı haberi geldi. Bellefonte, adamınız Alfrydd benim için Oxfordshire'a bir güvercin gönderecek kadar iyiydi ama bu sabah umut verici bir haber gelmeyince gitmek zorundayım."

Masanın etrafında bir bakış daha uçuştı, bu kez Kirsten'den Susannah'ya ve Della'ya... Della'nın bir hafta içinde iki kez kahvaltı masasında ne işi vardı?

Kontes, "Yılın bu zamanında birilerinin Kral Yolu'nu denemek zorunda kalması ne yazık," dedi. "Nicholas, lütfen çaydanlığı konuğumuza uzat."

Nita bir şeyler yedi -yumurta, muhtemelen domuz pastırması, tereyağlı tost- sonra da kalktı. Bay St. Michael o günkü planlarını anlatırken Nita'ya bakışlarını başka bir yerde tutma nezaketini göstermişti ama yine de bir parça pişmanlık o kadar uygunsuz olabilir miydi?

Nita onu arayıp böyle küstahça bir soru sormak yerine, sonraki bir saat boyunca kendini piyanonun başında kır dansları yapmaya verdi.

"Şu tuşlara biraz daha sert vurursan, zavallı enstrüman ayarlama."

Tremaine St. Michael omzunda bir çift yıpranmış heybeyle müzik odasına girmişti. Nita müziği ritme soktu ve kapağı tuşların üzerine katladı.

"Bay St. Michael. Anladığım kadarıyla bizi terk ediyorsunuz." Onu terk etmek.

Nita'ya çok az yer bırakan piyano sırasına oturdu. "Gerçekten istemiyorum leydim. Sizinle birlikte odanın altını üstüne getirmeyi, kâğıt oyunlarında nasıl hile yaptığınızı öğrenmeyi ya da 'Green Grow the Rashes, O.' şarkısının birkaç kıtasını söylemeyi dört gözle bekliyordum."

"Yine mi Bay Burns?"

"En felsefi haliyle. Benimle ahıra kadar yürür müsün canım?"

Müzik odasının kapısı açıktı, bu da Nita'yı Bay St. Michael'ı öpme dürtüsünden korudu. Önceki gece bundan kaçınmıştı.

-İyi davranışlar, sağduyu, bazı uygunsuz erdemler onu tek bir anlık ortak zevkten mahrum bırakmıştı.

"Pelerinine ihtiyacım olacak."

Bay St. Michael olduğu yerde kaldı, bu da Nita'nın aşağı yukarı piyano sırasına sıkıştığı anlamına geliyordu.

Bay St. Michael, "Kont'a Chalmers çocuklarının ev ormanından kereste toplama çabalarında yararlı olacağını söyledim," dedi. "Ölü ağaçların nerede olduğunu, fidanların nerede yeterince ışık almadığını bilirler. Kız, Mary, bulaşıkhanede işe başlamak için yeterince büyük."

Birçok çırak altı yaşında işe başlamasına rağmen Nita bu öneriyi yapmaya cesaret edememişti.

"Mary'ye evde ihtiyaç var, özellikle de yeni bebek geldiğine göre."

"Bebeğin bir annesi var." Bay St. Michael ayağa kalktı, sesi oldukça sertti. "Bu kadar küçük bir bebeğin annesinin gözetiminde olması gerekir."

Adam ona yardım edemedi Nita ayağa kalktı. "Addy çabalıyor ama dürüst bir iş bulamıyor ve geriye sadece Shire'daki *erkeklerin* hoşlanacağı ahlaksızlıklar kalıyor, o da içiyor."

Namuslarını evlilik için korumayan kadınların kaderi böyleydi. Bay St. Michael Nita'yı bu vaazdan uzak tuttu, gerçi Nicholas Nita'yı biraz hayal kırıklığına uğratacak kadar bu vaazdan söz etmişti.

Sanki *kardeşlerinden* herhangi biri kutsal evlilik için namusunu korumuştum? Sanki Addy'nin iyi adını düşüncesizce bir kenara attığını, yırtıcı bir alçak ya da daha kötüsü tarafından kendisinden alınmadığını biliyorlarmış gibi?

Mutfak kapısına vardıklarında Bay St Michael Nita'nın pelerinini tuttu ve Nita kurbağaları kendi başına kapatacakken, elleri çoktan boğazındaydı, yetkin ve canlı. Bağlamaları tam olarak doğru yaptı - sıcak tutacak kadar sıkı, hareket ve nefes almaya izin verecek kadar bol.

"Boneniz var mı, Leydi Nita?"

Çok resmiydi. Nita'nın bir şapkası olsaydı, onunla ona vurabilirdi, kesinlikle yıllardır hissettiği en çocuksu dürtü.

"Sadece ahıra doğru yürüyoruz Bay St. Michael ve güneş günlerdir bu toprakları neredeyse hiç süslemiyor." Nita'nın burnundaki çillerin ne önemi vardı ki zaten? "Sanırım uyuyamadınız?" diye sordu havadan sudan konuşmak için.

Gözleri ona yorgun görünüyordu, gece boyunca sancılı bir bebekle uyanık kalmış bir annenin bakışları gibi.

"İyi uyuyamadım; haklısınız leydim. Yabancı yataklarda uyanmaya alışkınım ama o koyunlar için endişeleniyorum."

Nita onun için kapıyı tutmasına izin verdi, ancak gözlemi tuhaftı.

Bay St. Michael yanına eğildi. "Çok seyahat ettiğimi ve birçok geceyi hanlarda, pansiyonlarda ve tanıdıkların evlerinde geçirdiğimi kastetmiştim. Yaramaz bir hayal gücünüz var, Leydi Nita."

Bir erkeğin refakati olmadan bahçelerde yürüyebilecek durumda olmasına rağmen Nita onun koluna girdi. Nita'nın neredeyse unuttuğu yaramaz bir hayal gücü vardı.

"Oxfordshire'a vardığınızda haber gönderecek misiniz, Bay St. Michael?" "Bay Belmont'a bir güvercin gönderteceğim ama merak etmeyin.

Ben deneyimli bir gezginim, William eyer altında mükemmel bir arkadaştır ve mesafe o kadar da büyük değil."

Mesafe sonsuzdu, çünkü Nicholas'ın koyunlarını serbest bırakmayı başaramayan Bay St. Michael'ın yolu Nita'yla bir daha asla kesişmeyecekti.

"Keşke bana Bay Burns'ün felsefesini anlatan o şarkının birkaç mısrasını öğretseydin." Nita bunu, cerrahi prosedürler üzerine Alman tıbbi incelemelerini çalışmayı dilediğinden daha çok diliyordu.

"Şarkı da biraz yaramaz," diye yanıtladı Bay St. "Sözler hem derin hem de anlamsız." Kırpılmış çitlerin ve ölü güllerin arasında durdu ve Nita'ya yumuşak bir bariton serenadı sundu:

Geçirdiğim en tatlı saatler, Genç kızların arasında geçiyor, O!

*Ama bana can saati ver, Kollarımı sevgilime dola, O,
An' warl'y cares an' 'ly men*

May a' gae tapsalteerie, O!

"Burns de aynı şeyi söylüyor," dedi Bay St. Michael. "Kadınların ne kadar güzel ve değerli oldukları, doğanın en iyi eseri oldukları hakkında. Erkekler sadece uygulama modelidir, kadınlar ise en büyük bilgeliğe sahiptir ve bunun gibi şeyler."

"Bunlar anlamsız duygular mı?" diye sordu Nita. Kendisine şarkı söylenmesi çok değerliydi, hiç de anlamsız değildi. Belki de Susannah'nın Bay Nash'in ezberinden şarkı okumasına bu kadar duyarlı olmasının nedeni buydu, çünkü bir adam enfes dizeler sunduğunda, bakışları içtenlik ve duygusallıkla dolduğunda bir hanımefendi dinlememek için kendini zor tutardı.

Bay St. Michael Nita'nın elini tuttu ve yürümeye devam etti. Eldiven takma zahmetine girmemişlerdi ve eli sıcacıktı.

"Bay Burns'ün bir sürü sevgilisi vardı," dedi, çapağı bir kez daha ortaya çıkmıştı.

Nita'nın ise ailesinden başka kimsesi yoktu. Kuzeyden sert bir rüzgâr esiyor, kar taneleri rüzgarla birlikte savruluyordu.

"Gitmek zorunda mısınız, Bay St. Michael?"

Ahırlara yaklaştıklarında, "Bu bulutların görüntüsü benim de hoşuma gitmiyor," dedi, "ama muhtemelen hava ciddi bir şey yapmadan Londra'ya varacağım. Bana bir iyilik yapar mısınız leydim?"

"Evet." Kimse Nita'dan iyilik istemiyordu. Ondan kemikleri düzeltmesini, bebekleri doğurtmasını, öksürüklerini dinlemesini, yaralarına pansuman yapmasını ya da -Nicholas'ın durumunda olduğu gibi- evde oturup örnek dikmesini istediler.

Bay St. Michael, "Ne sormak üzere olduğumu bilmiyorsunuz," dedi.

"Seni tanıyorum. Önemli olmasaydı sormazdın." Nita Bay St. Michael'ı özleyeceğini de biliyordu. Arkadaş canlısı değildi ama bir şekilde onun arkadaşı olmuştu.

"Lütfen bunun Chalmers ailesine ulaştığından emin olun." Nita'ya bozuk para uzattı, on poundluk bir para, Addy ve çocukları için bir servet. "En iyi yaklaşımın anneye vermek mi olduğundan emin değilim, böylece hemen ticaretine dönmesi gerekmediğini bilir ya da çocuğa vermek mi Mary, böylece cin için boşa harcanmaz. Bu kararı sana bırakıyorum."

Nita paraları pelerininin cebine soktu. "Bazıları günaha göz yumduğunuzu söyleyebilir." Nita ona sarılmak isterken.

"Eğer çocukları beslemek ve donarak ölmelerini engellemek günahsa, o zaman ben de sırf sürülerime bakmaları için çalıştırdığım gençlerin sayısı yüzünden yıllar önce kendimi ebedi cehennem ateşine mahkum ettim. Ailem oldukça zengindi ama oğullarıyla kalmak yerine servetlerini korumayı seçtiler. Addy çocuklarını terk etmedi, ancak çocukları ya ölümden ya da fakirhaneden bir fırtına uzakta ve hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum."

"Teolojiniz veya motivasyonunuz ne olursa olsun teşekkür ederim."

Bay St.

Michael nazikti ama bunu kelimelere dökmek istemezdi.

Nita'nın elini bıraktı ve William'ı getirmesi için damada işaret etti. "Atlas'ınıza veda edebilir miyim leydim?"

"Elbette." Ağır pelerinine rağmen Nita üşüyordu ve ahır nispeten daha sıcak olacaktı.

Ahırlara doğru yürüdüler, rüzgârdan uzakta ama neredeyse karanlıkta. Sıcak aylarda samanlık kapıları, pencereler ve kubbe açılarak içeriye ışık ve hava girmesi sağlanırdı ama kışın sıcaklık ışıktan daha önemliydi.

Atlas başını yarım kapının üzerinden kaldırdı, Nita ve Bay St. Michael yaklaşırken bir ağız dolusu saman unutulana kadar çiğnendi.

"Daha zarif bir bineğe ihtiyacınız var leydim," dedi Bay St. "Tıpkı aptalca bir iskambil akşamına, bir iki vals ve daha fazla şiire ihtiyacınız olduğu gibi. Size bunu vermeyi umuyordum."

Nita'nın onu öpmeye *ihtiyacı vardı*. Tremaine St. Michael ona erkek anlayışının nasıl rahatlatıp memnun edebileceğine dair nadir bir bakış sunmuştu, ona şiir teklif etmişti ve gidiyordu.

"Güle güle, Bay St. Michael."

Nita onu öpmek için parmak uçlarına kalkmak zorunda değildi ama dik durmak zorundaydı. Dışarıdaki sert rüzgâra, şapkasız, atkısız ya da eldivensiz olmasına rağmen Bay St. Michael'ın dudakları sıcacıktı.

Nane ve biraz da zencefilli bisküvi tadı vardı. Nita dudaklarını onunkilere bastırmaktan başka bir şey planlamamıştı ama Bay St. Michael görünüşe göre onu bu temel ihtiyaçların ötesinde şımartmaya istekliyd.

Onu kendisiyle Atlas'ın duvarı arasına sıkıştırırken ellerini nazikçe ama sıkıca omuzlarına koydu. Bir elini

başının arkasını avucuna yaslayarak saçlarını okşadı.

Yakında dörtlüla Oxford'a gidecekti ama Nita'yı tutuş şekli şimdilik *onun* hiçbir yere gitmediğini gösteriyordu.

O da öyle. Nita bir kolunu Bay St. Michael'ın beline doladı -tüm kışlık giysiler mahvoldu- ve bir elini onun koyu renk buklelerine daldırdı.

"Özleyeceğim-" Nita, adamın ağzı onunkinin üzerine yerleşmeden önce bunu başardı ve Nita'nın dünyevi kaygıları, ailesine karşı duyduğu hoşnutsuzluk, Chalmers çocukları için duyduğu endişe, hepsi bir anda... tapsalteerie-o'ya dönüştü.

Bay St. Michael'ı öpmek ateşinin çıkmasına benziyordu. Nita'yı ortasından başlayarak tüm uzuvlarına yayılan bir halsizlik sarmış, ardından da ateş basmıştı. Bay Michael onu sımsıkı tutuyordu, düşmeyecekti ama sanki düşüyormuş gibi hissediyordu.

Tremaine St. Michael'ın öpücüğü bir çelişkiler harikasıydı: Nita'yı çepeçevre saran sert erkek gücü ve dudaklarına konan tüy yumuşaklığındaki okşamalar; bir öpücükle sınırlandırılmanın verdiği karanlık hayal kırıklığı ve sadece arkadaşlığın ötesine geçen bir öpücüğe sahip olmanın verdiği yüksek tatmin; Nita'nın yaklaşımlarına coşkuyla karşılık verildiğini görmenin verdiği büyük sevinç ve Bay St. Michael'ın atı onu ahırın bahçesinde beklediği için duyulan derin üzüntü.

Nita'nın kaşlarına, burnuna ve yanaklarına öpücükler kondururken çenesini kavradı.

"Ahırda çalınan bir öpücükten daha fazlasını hak ediyorsun," diye fısıldadı. "Ama kabul edeceğin şey çalıntı bir öpücükse, umarım bu unutulmaz bir öpücük olmuştur."

Bu tek öpücük, bu bir dizi öpücük, bir dakikadan kısa bir süre içinde kışı Nita'nın Kent'teki küçük köşesinden kovmuştu.

Gece geç saatlerde mutfakta bir an için yaptığı gibi ona yaslandı. "Oxford'a sağ salim vardığında bize haber vereceksin." Kendini tekrarlıyordu.

"Sana haber veririm, peki Nita?"

Leydi Nita değil, sade Nita. Bu da onu nasıl ısıtmıştı. "Tremaine?"

Tanıdık hitabının verdiği hazzın adamın içinde yankılandığını hissetti, çünkü adam ahırın karanlığında ona sarılırken kulağını öptü.

"Lütfen dikkatli ol. Kardeşin senin için endişelenmekte haksız değil. Hastalarla ilgilenmek asil ama tehlikelidir. Sana zarar istemem."

Nita kalbindeki acı tatlı karmaşaya iki duygu daha ekledi. Tremaine St. Michael ona değer veriyordu ama yine de Nicholas'la neredeyse aynı fikirdeymiş gibi konuşuyordu: Bellefonte Kontu'nun en büyük kız kardeşi öğleden sonralarını başkalarının acılarına kayıtsız kalarak dikiş dikerek geçirmeliydi.

"Dikkatli olacağım," dedi Nita. "Sen hendeklerden uzak dur."

"Genelde öyle yaparım, ama keşke-" Bay St. Michael bir süre daha olduğu yerde kaldı, ahır kokularının altından sızan sıcak bir koku Nita'nın burnunu kızdırırken Nita'ya baktı.

Nita duvar, at ve Bay St. Michael tarafından hapsedilmişti, bu yüzden yüzünü ondan, onun isteklerinden çevirdi.

"İyi yolculuklar, Bay St. Michael."

Geri adım attı ve eldivenlerini giyerken Nita onun dikkatinin kendisinden uzaklaşıp koyunlarına, onların güvenliğini sağlamak için çıktığı yolculuğa odaklandığını görebiliyordu.

Hiç kimse ona, bir çocuk grip olurken ya da genç bir teyze utanç verici bir sessizlik içinde bir kadının şikâyetine katlanırken örnek dikme emri vererek eziyet etmemişti.

Ahır avlusuna doğru ilk hareket eden Nita oldu, Bay St.

Michael ayrılık vaazları ve azarlamalarıyla keyifli bir öpücüğü mahvetti.

William dışarıda bekliyordu, bir seyis onu ağır aksak bir daire çizerek götürüyordu. Kar taneleri kurşuni bir gökyüzünün altında sert bir esintiyi süslüyordu ve Nita'nın kızgınlığı ana köküne geriledi: Bay St. Michael için, baktığı hastalar için endişe.

Ve kendisi için de biraz endişeleniyor.

"Belle Maison'da kaldığım süre boyunca çok keyif aldım," dedi Bay St. Michael, dizginleri damattan alarak. "Her parçasından."

William'ı montaj bloğuna götürdü, Nita'yla arasındaki mesafenin gittikçe açılması gereken ilk birkaç adımındı bu. Nita kendini bir kez daha onun kucağına atmak istedi ama bunun yerine asık suratlı gökyüzüne bir bakış attı.

Bay St. Michael, Nita'nın gözüne çarpan beyaz bir pırıltının ardından güvercinlikteki çandan gelen ince, tıngırtılı bir sesle ayağa kalktı.

* * *

Elsinore Mayhew Nash öfkeli bir kadındı, aynı zamanda kendini oğluna adanmış bir anneydi. Kayınbiraderi onu kütüphanesine çağırdığında, önlüğünü çıkardı, yüzüne boş bir gülümseme yerleştirdi ve Edward'ın yanına koştu.

"Beni görmek istemişsin, Edward?" Elsie'nin ses tonu, çekingen de olsa, hevesli bir neşeyi yansıtıyordu. Son bir yıl içinde hissettiği tek heves, Edward'ın asla baba olamayacağından emin olmak için seçtiği yerlere bir sopayla vurmak olmuştu.

"Elsie, bir dakika."

Bu yüzden, elbette, Edward rakamlardan oluşan bir sütunu inceliyormuş gibi yaparken ayakta kalması gerekiyordu. Yine de Elsie rahatlayabilirdi, çünkü ten rengi henüz içmeye başlamadığını gösteriyordu.

Stonebridge'in "kütüphanesi" bir zamanlar hizmetçinin oturma odasıydı. Edward'ın el koymasıyla kütüphane evin en sıcak odası haline gelmişti.

Ayrıca, geri kalanı satılmış olan yüzden az kitaba ev sahipliği yapmaktadır.

Edward'ın pek haberi yoktu ama Elsie'nin balo elbiseleri de satılmıştı. Edward'ın evine katılmak için Londra'dan ayrılmadan önce bunu halletmişti, bir değil üç kocasını gömmüş olan başka bir kadının sessizce önerdiği parlak bir önlemdi bu.

"Lütfen otur, canım," dedi Edward, kalemini standına geri koyarken. "İyi görünüyorsun."

Elsie'nin gardını yükseltti. Edward sadece ayık değildi, aynı zamanda şimdilik iyi davranıyordu.

"Teşekkür ederim Edward," dedi düz arkalıklı bir sandalyenin kenarına tüneyerek. "Turta yapıyoruz, çok severim. Elmalı en sevdiğin, değil mi?"

Daha hevesli ve neşeli. Elsie, Edward'ı zehirlemeyi düşünmüştü ama annesi cinayet için harekete geçerse Digby bunu nasıl başaracaktı? Sakladığı azıcık para da uzun süre dayanmazdı. Edward'ın yaşlanan büyük amcası baronet, çocuğa bakacak tek akrabasıydı ve baronet Edward'dan daha kötü olabilirdi.

"Elmalı turtayı tercih ederim," dedi Edward. "Ancak George Haddonfield'in yeğenime yakın olmasını tercih etmiyorum."

Hevesli neşesi yerini kadınsı bir kafa karışıklığına bırakmıştı. Elsie, Edward'ın çatısı altındaki ikinci haftasında bu geçişte ustalaşmıştı.

"George Haddonfield? Leydi Susannah'nın kardeşiyle dostça ilişkilerimizi sürdüreceğimizden emin misiniz? Digby'yi özel dersinden eve getirmesi sadece soğuk bir günde yaptığı bir nezaketti."

Edward tüy kalemini aldı ve parmak uçlarında gezdirdi. "Durum hassas. Susannah'nın kardeşleriyle şimdilik dostça geçinmek ihtiyatlı bir davranış olur ama özellikle George Haddonfield'dan uzak durulmalı."

Susannah, *Leydi* Susannah değil, çünkü Edward çoktan nişanlının ayrıcalıklarına sahip olmuştu.

Edward sistematik bir şekilde Elsie'nin yazıştığı hanımların çoğunun pek de uygun olmadığına, ideal bir birliktelik olmadığına ya da yaslı olmayan bir kadınla arkadaşlık etmenin daha uygun olduğuna karar vermişti.

Başka bir deyişle, birileri Edward Nash'in , sersemin teki olduğunu ve iyi bir evlilik için yanıp tutuştuğunu duymasın diye Elsie'nin arkadaşlıklarını birbiri ardına kesiyordu.

Keşke Edward'ın en kötü kusurları bunlar olsaydı.

"George'un aşırı borcu var mı?" Elsie sordu. Yoktu. Haddonfield'lar bir aile olarak Edward'ın kendisinde kabul etmekten özenle kaçındığı kötü alışkanlıklardan uzaktı.

"Pekâlâ olabilir," dedi Edward, tüyü çenesine doğru okşayarak. "Haddonfield'lar kötü aile üyelerini havale etmekten çekinmezler ve George da bu konuda Beckman'ın yerini alıyor gibi görünüyor."

"Birçok beyefendi terzilerine bağlı olarak yaşıyor mu?" Sorular riskliydi ama Edward henüz içmiyordu, bu yüzden Elsie onun son tuhaf çıkışını anlamak için birkaç soru sormaya cesaret edebilirdi.

Elsie sandalyesinin kenarında oturup pencereyi kırma dürtüsüne direnirken, Edward bu odayı o kadar havasız tutuyordu ki, tüyü biraz daha çevirdi.

"George'un durumu tüccarlar arasındaki birkaç gecikmiş fatura kadar masum değil, Elsie. Senin gibi kibar bir kadının anlamasını beklemediğim zevkleri var ama bu zevkler onu senin ya da yeğenimin kurabileceği en uygunsuz ilişkilerin arasına sokuyor."

Büyük, gürültücü, dramatik erkekler ve dik başlı, açık sözlü kız kardeşlerden oluşan bir ailede George Haddonfield, nefret ettiği bir kayınpederin pençesi altındaki dul bir kadına çok çekici gelen sessiz bir bağımsızlığa sahipti.

George, pek çok gencin en iyi devlet okullarının yatakhanelerinde edindiği alışkanlıklardan vazgeçmemişse ne olmuş yani? Elsie iki yıl boyunca davulu takip etmiş ve şok edilmesi zor bir hale gelmişti.

Elsie, "Digby'ye Bay Haddonfield'in arkadaşlığından kaçınmasını söyleyeceğim," dedi. "Toplantıda onunla arama mesafe koyayım mı?"

Edward, Elsie'ye, hizmetçilere, Digby'ye ve Edward'ın ısrarla uşak olarak bahsettiği her işi yapan adamlarına talimat vermekten büyük keyif alıyordu. Edward muhtemelen en azından onu ısırmakta ve tekmelemekte özgür olan atlarına ve köpeklerine talimat veriyordu.

Gerçi bu tür gösterilerden çok pişman olurlar.

"Toplum içinde Bay Haddonfield'a her türlü nezaketi göstereceksin," dedi Edward, tüyü avuçlarının arasında evirip çevirerek. "Onunla dans et, havadan sudan konuş, sağlığını sor. Bellefonte kardeşlerine karşı korumacıdır ve Susannah'nın ailesinden herhangi birine karşı nezaketsiz davrandığımızın söylenmesini istemem. Yine de nezaket dışında ondan uzak duracaksınız. Size bu rehberliği öneriyorum çünkü Pendleton'ın benden bunu bekleyeceğini biliyorum."

Elsie sanki rahmetli kocasından söz etmek hâlâ onu gözyaşlarına boğabilecek bir güce sahipmiş gibi, gözlerini peş peşe birkaç kez kırıştırdı. Kendisini bu cehenneme düşürdüğü ve Digby'nin parasını huysuz, öfkeli bir serseriye teslim ettiği için Penny'ye teşekkür etmeliydi.

"Sana çok şey borçluyum, Edward," dedi Elsie ayağa kalkarak. "Rehberliğin için çok minnettarım. Söylemek istediğin başka bir şey var mı, yoksa turtalara geri döneyim mi?"

Çünkü Edward'a göre turtta yapmak şüphesiz her centilmen kadının tutkusunun doruk noktasıydı.

"Sizi tutmayayım ama lütfen mutfağa bir tepsi gönderin. Bu sonsuz figürler insanı acıktırıyor. Bir ya da iki kadeh

iyi. Soğuktan korunmak için bir şeyler ve bir sonraki yemeğime kadar beni güçlendirecek bazı yiyecekler."

Masanın etrafından dolaştı ve Elsie'ye kapıyı tuttu, sarışın, yakışıklı, görgülü ve kusursuz bir terbiyenin temsilcisi taklidini yaptı. Edward'a daha az görgü, daha fazla sağduyu ve bir tutam kendine hakimiyet daha iyi hizmet edebilirdi.

Kapı arkasından kapandığında, Elsie koridorda durup soğuk havanın üzerine çökmesine izin verdi.

Nash'in üç çocuğu arasında Penny, Edward kadar güzel olmasa da ekmeğini kazanmak için çalışmaya istekli, dış görünüşe daha az önem veren ve oğluna gerçekten bağlı, mantıklı ortanca kardeşti. En zeki subaylardan biri değildi ama çok çalışıyordu ve sertliğini katlanılabilir kılan huysuz bir nezaket çizgisi vardı.

Norton, Kent'in kırsal kesiminde ücretsiz bir kâhya ya da iskambil figüranı olarak çalışmaktansa dört nala koşup renklerini satın almaktan mutlu olan, atılgan, kızıl saçlı en küçük oğuldu. Elsie, Edward'ın Norton'un gitmesine sevindiğinden şüpheleniyordu, çünkü parası olmayan küçük oğullar çok yaramazlık yapabilirlerdi.

Edward ise sonu gelmeyen bir sınavdı. Elsie dürüstçe Leydi Susannah'yı aynı üç sıkıcı Shakespeare sonesinin ve bir çift duygulu mavi gözün ötesine bakması için uyarmak istiyordu. Sözde kütüphanedeki boş raflara, Digby'nin pantolonunun ne kadar kısa olduğuna, Edward'ın odalar dışında evin ne kadar soğuk olduğuna bakması için.

Elsie, Leydi Susannah'yı uyarmayı göze alamazdı, çünkü Edward kısa süre içinde zengin biriyle evlenmezse, Elsie ve Digby kendilerini kilisenin sadakası altında bulabilirlerdi.

Altı

Tremaine başının belada olduğunu biliyordu -ciddi, ilginç bir belada-güvercinlikteki küçük çan soğuk esintide ve bunu bir erteleme sesi olarak duyduğunda.

Burada, Kent'te kalmak, Bellefonte ile koyunları için pazarlık yapmak ve Leydi Nita'nın en asi işlerini yapmasını engellemek istiyordu.

Ve onu öpmek.

"O bir güvercin miydi?" Hanımefendinin sesi rahatsız olmuş gibiydi. "Anlayamadım."

Tremaine atından inerek, "Her neyse, doğruca senin güvercinliklerine uçtu," dedi. "Belki de henüz Oxford'a gitmeyeceğim."

İlk kez, hayvanlarına, çalışanlarına ve onların ailelerine karşı yükümlülükleri bir dayanak noktası, ticari başarının imrenilecek bir sonucu gibi değil, bir yük gibi hissediyordu.

"William'ı ben tutarım," dedi Leydi Nita, dizginleri atın başının üzerine kaldırarak. "Alfrydd eyer odasındaydı. Onu getirsen iyi olur."

Tremaine'in uyduğu bir emrin hanımefendi versiyonuydu. Alfrydd merdivenden tırmanarak biçme makinesine çıktı ve Tremaine'i ahırların kasvetinde, saman çiğneyen ve ahırlarında yer değiştiren atlarla çevrili bir halde bıraktı.

Koyunları için endişeleniyordu, tabii ki . Leydi Nita için de endişeliydi.

Kendisi için endişelenmeliydi. Nita Haddonfield terbiyeli bir hanımefendiydi ve tedbirsiz tıbbi maceralarına rağmen masumdu. Tremaine'in onunla ilişkileri kibar, centilmence mesafeli ya da evlilik teklifleri şeklinde olmalıydı.

Leydi Nita ilkinı anlamaz, ikincisine de güler geçerdi.

"Bay Belmont'tan," dedi Alfrydd, merdivenden aşağı inerken sol bacağını indirdi, durakladı, sonra sağ bacağını indirdi. Sol, duraklama, sağ. Tremaine'in büyükbabası da kalçası bir kış fırtınasını haber verdiğinde aynı şekilde hareket etmişti.

Alfrydd, "Sanırım bu sizin için, efendim," dedi ve küçük bir silindir kâğıdı uzattı. Dışarıda, asık suratlı kış göğünün altında Leydi Nita, William'ın yanında beklerken, Tremaine ahırın kasvetinde centilmenlik dışı bir ayartmayla boğuşuyordu.

Notta gerçekten ne yazarsa yazsın, hanımefendiye Oxford'da kendisine ihtiyaç olduğunu söyleyebilirdi. Koyunları, kız kardeşleri ve *öpücükleri* geride bırakıp atına atlayacak ve işine bakacaktı.

Atlas başını ahır kapısının üzerinden sarkıttı, sanki bir haber sormak ister gibiydi. "Teşekkür ederim Alfrydd." Tremaine notu ışığa doğru götürdü.

Tups geliyor Doğru. Will besleme sadece düzenli Yem.

Gerekirse posta veya motorla daha fazla güncelleme.

MacNeil

Yazı çok küçüktü; Tremaine'in rahatlaması ise muazzamdı.

Leydi Nita ise atını okşuyor ve ondan güvenli bir yolculuk yapması dışında hiçbir şey istemiyordu. O kadar sakin, o kadar yalnızdı ki.

Ayrıca sıcak, baharatlı, gece geç saatlerde bir fincan elma şarabı içerken meydan okumaktan da büyük keyif alırdı.

Ve öpüşmek için.

"Haklıydınız leydim," dedi Tremaine. "Tam olarak, kesinlikle, yüzde yüz haklıydınız. Adamlarım toparlanıyor."

Hanımefendinin tatlı, ışıltılı gülümsemelerinden birini bekliyordu, çünkü kesinlikle gülümsüyordu, kaz kızına vurulmuş bir çoban çocuğu gibi gülümsüyordu. Bir çoban için sürüsünün sağlığına kavuşmasından daha büyük bir hediye olabilir miydi?

Leydi Nita gökyüzüne baktı, William'ın dizginleriyle oynadı, atın kıllı omzunu okşadı.

"Buna sevindim." Bir kez daha, bu sefer canavarın boynunu okşadı. "O zaman kalacak mısınız, Bay St. Michael?"

Nita Haddonfield, Tremaine'in tanıdığı en az küstah ya da belki de en çok hayal kırıklığına uğramış kadındı.

"Birkaç gün daha kalacağım," dedi Tremaine. "Gelecek hafta bir toplantı yok mu?"

Şimdi Leydi Nita gülümsüyordu -soğuk, sert zemine, doğru, ama yine de mutlu bir gülümseme, sıcak elma şarabı ve gece yarısı zencefilli bisküvileri fısıldayan bir gülümseme.

"Yaklaşmakta olan bir toplantımız var," dedi. "Leah seni komşulara takdim etmek için hazır bulunacak. Dans ve flört pratiği yapmalısın."

Tremaine ve Leydi Nita birbirleriyle dans etme ve flört etme pratiği yapabilirlerdi ama flört etmek onu hiç aşmamıştı. Ancak strateji onun yeteneğiydi.

Dizginleri hanımefendiden aldı ve Alfrydd'e verdi. "Leydi Nita, Bay Nash'i ararken bana eşlik eder misiniz?"

Çekingen, sevimli gülümsemesi Aralık gecesi gökyüzünden düşen bir yıldız gibi göz kırptı.

"Sanmıyorum, Bay St. Michael. Susannah'nın Bay Nash' arası benden daha iyi. O, Della ya da Kirsten size memnuniyetle eşlik eder. Aslında hepsi birlikte ve muhtemelen kontes de."

Meraklı bir koyun sürüsü, Tremaine'in bilgi toplama girişimlerinin her yerine tırmanıyor - ve sadece Nash hakkında bilgi değil.

Tremaine, "Sizin şirketiniz daha seçici olacaktır," dedi. "Nash, kardeşinizin koyunlarını ele geçirme çabalarımla rekabet ediyor. Ziyaretlerim tamamen sosyal amaçlı olmayacak ve sanırım bu öğleden sonrası için bir iki ayak işi planlamış olabilirsiniz."

Alfrydd, William'la birlikte ahırın kapısında, rüzgârdan uzakta ama kulak mesafesinde duruyordu. Tremaine daha çok Kont'un adamıyken, o daha çok Kont'un adamıydı elbette.

Başım belada.

"Bir iki işiniz mi var Bay St. Michael?"

Tremaine, "Yerel posta hanınızda bir bira içmek için durabiliriz," diye önerdi. "Bir turtanın tadını çıkarır, papazın ihtiyacı olanlara biraz sadaka gönderdiğinden emin oluruz."

Hanımefendinin herhangi bir hasta odasını ziyaret etme girişimine yardımcı olmazdı, ancak onunla daha fazla zaman geçirme için bir çağrıya katlanırdı

yeni annenin üzerine.

Leydi Nita, kız kardeşi Susannah'nın söylendiği kadar kurnaz değildi, çünkü Tremaine anlayışın doğduğu anı görmüştü.

"Alışkanlıklarımı değiştirmem gerekecek."

Çoğu kadının aksine, Leydi Nita bunu muhtemelen on beş dakikadan kısa bir sürede başarabilirdi.

Tremaine, "Size eve kadar eşlik edeceğim," diye cevap verdi, "ve Bellefonte'u misafirperverliğinin henüz sona ermediği konusunda uyaracağım."

Merinos koyunlarının kaderi de belirlenmemiştir. Bellefonte, Tremaine'in koyunları satın alabilmesi için yazışma yoluyla bir fiyat belirlemeyi kabul etmişti. Bu meblağ muhtemelen Bay Nash ile Stonebridge'i düzeltmek için gereken onarımların maliyeti hakkında yapılacak açık bir tartışmaya ve Leydi Susannah ile yapılacak aynı derecede açık bir tartışmaya bağlıydı.

Evlenme çağındaki kız kardeşlere bakmak, özellikle de kontun hazır sermayesinin sınırlı olduğu ve bu kız kardeşleri çeyizlendirmek için kullanılamadığı durumlarda, karmaşık bir işti. Aristokrasi genellikle yüzyıllardır süregelen tarımsal zenginliğin istikrarı ile ticari çeşitliliğe izin verecek soğuk, sert para ihtiyacı arasında sıkışıp kalıyordu.

"Alfrydd, Atlas'ın eyerlenmesini ister misin?" Leydi Nita bir başka kibar emirle sordu. "Heybelerine ihtiyacı olacak. Bay St. Michael ve benim dükkânlarda neyle karşılaşabileceğimiz belli olmaz."

"Halledeceğim leydim."

Alfrydd William'ı ahıra geri götürürken, Tremaine Bellefonte'ye yapacağı duyurunun provasını yapıyordu.

Geri döndüm lordum ve o koyunları ele geçirmeye her zamankinden daha çok niyetliyim.

İçinde a Dostça, Geçici, yetişkin sırala . yol,
olabilir Hanımefendi Nita, Tremaine'e de biraz sahip olmayı düşünür mü?

* * *

Tam olarak, kesinlikle, yüzde yüz haklıydın.

Nita genellikle haklıydı. Daryl Bletching'in elinin lapa, dikiş, iyi bakım ve bol miktarda söğüt kabuğu çayı ile kurtarılabileceği konusunda haklıydı. Norma Byler'in da

ikizleri taşıyordu. Darında Hampton'ın en küçük çocuğunun çilek reçeline tahammül edemediği konusunda haklıydı. Winnifred Hess'in ague'sinin suççuğu başlangıcı olduğu konusunda haklıydı.

Nita haklı çıktıkimse sevinmedi, en azından Dr. Horton.

Tremaine St. Michael sevinmiş ve Nita'ya tam zafer onuru vermişti.

Böyle gülümsediğinde ne kadar yakışıklıydı, açıkça, coşkuyla, dudakları, gözleri, yanakları sevinçle parlıyordu ve aksanında Aberdeenshire kırsalının yarısı vardı - onun yüzünden.

Nita'nın en iyi adamları için yaptıklarından dolayı.

Nita binici elbisesinin eteklerini iliklemeyi bitirdi ve aynadaki yansımasını inceledi. Giysi birkaç yıldır modaydı, etek ucunun iki yerinde yama vardı ve Nita'nın onu yaptığı zamankinden daha boldu.

Daha önce bunların hiçbirisi umurunda olmamıştı, Nash'lerin evini ziyaret etmek için de acele etmemişti ama bugün etti.

Bay St. Michael onu eyere çıkardı, Alfrydd'in seyis gönderme teklifini elinin tersiyle itti ve sonra William'ın üzerine çıktı.

"Önden buyurun leydim. Her an kar yağmaya başlayabilir."

"Nash'in evinde kalmamak için kullanışlı bir bahane. Edward'ı sosyal olarak ziyaret etmek için motivasyonunuz ne olacak?" Nita sordu, her ne kadar taşralı aileler rutin olarak gidip geliyor olsalar da.

"Nash iyi şiiri takdir eden bir dosttur." Kurtları tedirgin etmesi gereken bir eğlenceyle söyledi.

"Bir şeyler çeviriyorsun." Erkekler sık sık bir şeyler çevirirlerdi ama Tremaine St. Michael planlarını Nita'ya anlatırdı, emirlerini ona bağırarak söylemezdi.

"Squire Nash koyunları mı daha çok istiyor, yoksa kadını mı?" Bay St. Michael atlar ahırdan çıkarken düşüncelere daldı. "Leydi Susannah'nın çeyizine koyunları da dahil etmek isteyen Nash belki de kazanmaya o kadar kararlı ki kontun kabul etmesi kolay bir pazarlık önerdi. Koyunlar otlaklarında aşırı otluyor, özel bir çobana ihtiyaç duyuyorlar ve soysuzlaşıyorlar."

Nita teşhis yeteneklerini Susannah'nın durumuna uyguladı, bu henüz yapmadığı bir şeydi.

"Yoksa koyunları mı istiyor?" diye cevap verdi Nita, "Susannah'nın elini koyunları alacağını garantiliyor, çünkü Nicholas kız kardeşlerinin yaşlanıp Belle Maison'a musallat olarak evde kalmışlıklarını görmekten korkuyor. Ayrıca Edward, Susannah'nın üzerine titriyor gibi görünüyor ve Susannah her kocanın üzerine titremesi gereken bir hanımefendi."

Arabadan çıkıp köye giden yola ve doğrudan rüzgâra döndüler.

Bay St. Michael, "Bütün eşlerin üzerine biraz da olsa titrenmesi gerekir," diye ekledi. "Yoksa bir adamın takım elbisesini kabul etmenin ne yararı var?"

Çoğu kız, erkek kardeşlerinden esirgenen on birinci emirle büyütülmüştür: *Kötü bir eş, hiç eş olmamasından iyidir*. Faydası, kız kurusu olmanın utancından kaçınmaktır.

Nita evlilikle ilgilenmiyordu -on emir onun için yeterliydi- ama ahırın avlusunda durup William'ın dizginlerini tutarken ve Bay St. Michael'ın gitmek zorunda kalmamasını umarken, umarken, umarken, kendine karşı dürüsttü.

Onunla ilgileniyordu. Onun üzerine titremesine izin vererek, üzerine titreyerek.

"Nicholas ve kontesi birbirlerine çok bağlılar," dedi Nita. "Karşılıklı sevgi gösterileri çok tatlı."

Bay St. Michael, "Neredeyse mide bulandırıcı," diye karşı çıktı. "Lovey bu, lambie şu, sevgilim Nicholas öteki. Beş yıl içinde sabah çaylarını içerken birbirleriyle zar zor konuşacaklar."

Bay St. Michael yanılıyordu. Nicholas hakkında doğru olan başka ne varsa, o vahşice ve acımasızca seviyordu ve kontesi de onun duygularına karşılık veriyordu.

"Karınızın üzerine biraz titrediğinizde ona ne isim vereceksiniz, Bay St. Michael?" Nita soruyu sorduğuna hemen pişman oldu, çünkü vereceği herhangi bir cevap onu üzecekti. Bay St. Michael *ona* hiç düşkün olmayacaktı, değil mi?

"Eşim Bayan St. Michael'ı arayacağım," diye cevap verdi. "Bana Edward Nash'in durumundan bahset."

Bay St. Michael bu ilgi gösterme işinde utangaçtı ama Nita yine de bu işi çok iyi yapacağını hissediyordu.

"Edward Nash üç erkek kardeşin en büyüğü," dedi Nita, "ikisi vefat etti. Her zaman bir baronetliğin kendisine geleceğini biliyordu."

ve bu yüzden de hak etme duygusuyla hareket ediyor. Kibri de ailesi ve yerel anneler tarafından şımartıldı ve bu da ona yardımcı olmadı."

"Kibirli, bencil ve yakışıklı. En azından bir vikont olmalı.

Zayıf yönleri neler?"

Kümesi keşfe çıkan bir tilki böyle bir soru sorabilir.

Nita, Stonebridge'in arka merdivenlerini çıkmış, çorak koridorları, perdesiz pencereleri ve ışıksız aplikleri görmüş olduğu için, "Para sıkıntısı," diye cevap verdi. "Belki de daha çok Edward'ın parayı doğru dürüst idare edememesinden kaynaklanıyordur. Baldızı ve yeğenine karşı cimri davranıyor ve yardım tutmakta zorlanıyor. Tatillerde bile Nash'lerin ev halkı pek eğlenmez."

Nita bu kadarını paylaşabilirdi, çünkü bunlar tıbbi sırlardan ziyade gerçeklerdi.

"Buna rağmen," dedi Bay St. Michael, "Bay Nash'in kendisi kuşkusuz her zaman kırsal modanın en yüksek seviyesinde giyinir, yakışıklı genç bir ata biner ve cemaatin hanımları tarafından oldukça çekici bulunur."

"Bazı hanımlar." Belki de diğer hanımlar, babaları ve erkek kardeşleri tarafından Edward Nash'in cepleri boş ve kadehlerinin içindeyken hemcinsleri için bir utanç kaynağı olduğu konusunda uyarılmışlardır.

Nita sohbetin başka konulara kaymasına izin ama çok geçmeden atlar Stonebridge ahırının avlusuna doğru koşmaya başladı.

Bay St. Michael, Nita'nın attan inmesine yardım ederken, "İfadeniz hiç hoş değil, leydim," diye gözlemledi.

Seyis atları uzaklaştırarak Nita'nın rahatça konuşmasına izin verdi.

"Bu eve genellikle korkuyla yaklaşırmı, kız kardeşimin burada sefalet içinde günlerini tamamlayabileceğinden korkarım. Bay Nash'in dul baldızının arkadaşlığından hoşlanıyorum ve Elsie Nash'in Digby adında çok hoş bir oğlu var."

Bay St. Michael kımıldadı, böylece iri cüssesi Nita ile sert rüzgâr arasında durdu. Nita onun bu hareketinin içgüdüsel olduğunu hissetti, çünkü koyunları incelerken de aynı pozisyonu almıştı.

"Kız kardeşinin Nash'le evlenme ihtimalini azaltmak için merinosları satın almamı mı istiyorsun?" diye sordu.

Nita'nın Susannah'yla ilgili korkuları yüzünden mi koyunları satın almayı teklif ediyordu, yoksa varsayımsal olarak mı konuşuyordu?

"Susannah ve Edward Nash arasındaki birlikteliği daha az olası kılacak her şeyi istiyorum Bay St. Michael, ama aynı zamanda o koyunları istiyorum çünkü onlara gerektiği gibi bakacaksınız. Onların değerini takdir edersiniz. Susannah yetişkin bir kadın. Ben kim oluyorum da onun seçimlerini geçersiz kılıyorum?"

Bay St. Michael, bir bayana eşlik eden bir beyefendi edasıyla kolunu Nita'ya doğru uzattı, ama yüz ifadesi sanki hayvancılığa duyduğu vicdani saygı Nita'nın gözünden kaçmış gibi kısa süreli bir şaşkınlık içindeydi.

Hem utangaç hem de çekingendi, üstelik birkaç dakikalık bir konuşma sırasında. Evet, Nita bu adamla ilgileniyordu. Tehlikeli bir şekilde ilgileniyordu.

Edward, Nita'nın ailesinin, özellikle de *sevgili* Susannah'nın halini hatırlarını soruyor ve Bay St. Michael'ın da toplantıdaki kaba saba eğlenceye katılmasını umuyordu.

"Bayan Nash de katılacak mı?" Nita sordu, Edward'ın ev sahibesine en yakın olan Elsie neredeydi? Nita, Edward'ın isteği üzerine çay servisi yapmıştı ama denediği tek kek bayattı.

"Bundan emin olabilirsin," dedi Edward, Nita'nın zorlukla dayanabildiği bir gülümsemeyle. "Burada, taşrada yeterince az eğlencemiz var, bu yüzden fırsat buldukça tadını çıkarmalıyız. Bay St. Michael, Haddonfield'ların bir dostuyla tanışmak benim için bir zevk."

Edward, Nita ve Bay St. Michael'ı kapıya kadar geçirdi, soğuğa karşı dikkatli olmaları konusunda uyardı, Kont ve Kontes'e, ayrıca *sevgili* Susannah'ya -tabii ki, tabii *ki*- selamlarını iletmelerini rica etti ve onları toplantıda görmeyi dört gözle beklediğini söyledi.

Ciddi çekiciliğin ruhu. Nita öğürmek istedi.

"İlginç bir alıştırma," dedi Bay St. Michael, ahırlara doğru ilerlerken atkısının kuyruğunu omzunun üzerinden savurarak. "Yine haklısın. Nash ya maddi olarak zor durumda ya da elindeki üç beş kuruşu da cimrice harcıyor. Halılar tozlu ve çıplak, ev donyağı kokuyor ve demirler bir haftadır karartılmadı. Eldivenlerin nerede, canım?"

"Kahretsin. Onları içeride bırakmışım." O da ne kadar çabuk fark etmişti.

"Sen eldivenlerini alırken ben de seyise atlar için hazır olduğumuzu haber vereyim."

Nita eve geri döndü ama mutfak kapısına giden yolu takip etti, cama vurdu ve kendini içeri attı. Elsie sağlam ahşap bir masada ekmek yoğuruyordu, kızıl saçları düz beyaz bir başlığın altındaydı, elbisesinin üzerinde uzun bir önlük vardı.

"Leydi Nita, merhaba. Edward'la birlikte kütüphanede olduğunuzu sanıyordum," dedi Elsie, hamura bir şaplak atarak.

Tüm işlerin hizmetçisi Nita'ya bir bakış attı ve aceleyle kilerlere doğru gitti.

"Bay St. Michael Edward'la tanışmak istedi," dedi Nita. "İyi misin, Elsie? Çay içmek için bize katılmanı bekliyordum."

Elsie önlüğünü çıkarmıyordu. Pencere kenarında çırpınan saksı menekşelerini büyüleyici buluyor gibiydi ve Nita'yı oturmaya davet etmiyordu.

"İnsan çay içmek için her şeyi bırakamaz," dedi Elsie, zoraki bir mizahla. "Ekmek hamuru hazır olduğunda kabarmalı ve hazır olduğunda pişmelidir."

Nita'nın neşesiyle birlikte sohbet de sekteye uğradı. Mutfığa doğru ilerledi ve masanın etrafına geldi.

"Hizmetçi o parayı yumruklayabilir, Elsie Nash. Neyin var?"

Elsie'nin sağ gözü, özenle sürülmüş makyaj malzemelerinin altında morarmış ve çevresindeki et hafifçe şişmişti.

"Merdivenlerden düştüm."

"Edward'la bir tartışmanın ortasında," diye tahmin etti Nita. "Bu seferki neydi? Toplantı için bir elbiseye mi ihtiyacın vardı? Hayır, bu kadar anlamsız bir şey istemeye asla zahmet etmezdin. Tartışma Digby ile ilgiliydi."

Koridorun sonundaki kiler raflarında ağır bir şey kaydı.

Elsie yorgun bir sesle, "Digby'nin okul odasında ısınmaya ihtiyacı var," dedi. "Sürekli burnunu çekiyor ve korkarım akciğer hummasına yakalanacak."

Digby annesinin dünyasıydı. Daha azı Elsie'yi aldığı riskleri almaya teşvik edemezdi. Nita Elsie'nin çenesini hafifçe yukarı kaldırdı, böylece pencereden gelen ışık Elsie'nin yüzüne vurdu.

"Arnika ve buz mu kullandınız?"

"Yaptım. Acımıyor leydim."

"İlk başta çok acıdı. Görüşün zarar görmedi mi?"

Elsie başını salladı ama Nita'ya kalırsa, Elsie yüzüne tokat gibi çarpan gerçeği görme yeteneğini giderek kaybediyordu.

"Elsie, günün birinde Edward saklayamayacağın, görmezden gelemeyeceğin ya da bana tedavi ettiremeyeceğin bir şey yapacak. O zaman Digby nerede olacak?"

"Digby büyüyecek ve buradan güvenli bir şekilde uzaklaşacak. Edward her zaman küçük öfkeleri için özür diler ve çok fazla şeyle uğraşır. Digby ve ben ek masraflar yapıyoruz ve Edward içki içerken ufak tefek şikayetlerimden bahsetmemem gerektiğini bilmeliyim."

Nita ona nazikçe, dikkatle sarıldı. Elsie ufak ve Edward'ın küçük öfkelerinden biri sırasında kolayca ciddi şekilde yaralanabilirdi.

"Merdivenlerden uzak dur, dostum," dedi Nita, ne zaman biraz sinirlenmek istese ya da çok sinirlense. "Beni istediğin zaman çağır. Digby'yi topla ve burnunu çekmesine fazla üzülme. Ona temiz mendiller ve sıcak çorba verin."

Elsie yılın bu zamanında tek bir çiçek bile açmayan bitkileri incelemeye geri döndü.

"Teşekkür ederim, Leydi Nita." Üstlerinden ayak sesleri geliyordu. "Gitseniz iyi olur."

Nita merinos yününden dokunmuş atkısını açtı ve Elsie'ye uzattı. "Digby için."

Merdivenlerde ayak sesleri duyulurken Nita mutfaktan koşarak çıktı. Kapının önünde durup eldivenlerini elbisesinin cebinden çıkardı. Edward bayat keklerden şikâyet edecekti ama ayıktı, yani Elsie'nin daha fazla zarar görme riski yoktu.

Bulaşıkçıya gelince, Edward merdivenlerden aşağı indiğinde gözlerden uzak duracak kadar bilgiliydi herhalde.

Nita içinde kaynayan öfkeyi bastırıp sakin bir ifade takındıktan sonra ahıra döndü. Bay St. Michael'ı Atlas'ın kolanını kontrol ederken ve hava koşullarına karşı dayanıklı görünürken buldu. Nita bir an için sadece refakatçisini izlemek, Tremaine St. Michael'ın kendine hakim, onurlu, utangaç, hayvanlara ve çocuklara karşı şefkatli görüntüsünün kendisini kuşatan umutsuzluğu yok etmesine izin vermek istedi.

"Gidelim mi?" diye sordu Bay St. Michael. "Eldivenlerinizi bulduğunuzu görüyorum ve bir bira ile bir tabağa ihtiyacım var."

Nita, Bay St. Michael'ın içine girdi. "Sıcak yemek kulağa cazip geliyor. Ziyaretimizi başarılı buluyor musunuz?"

Nita bu görüşmeyi tam bir başarısızlık olarak değerlendirdi. Elsie henüz Edward'ın davranışlarına göz yummuyordu ama şimdiden onlar için bahaneler üretiyordu ve bir yıl sonra onun şiddetini hak ettiğine inanacaktı.

Bay St. Michael seyise yazı tura atarak, "Ziyaretten başka bir şey yoktu," dedi. Birkaç dakika göreceli bir sessizlik içinde geçti, atlar Stonebridge yolunda yürürken rüzgâr yakındaki çam ağaçlarının arasından kederle süzülüyordu.

"Nash kız kardeşinizi önemsiyor olabilir," dedi Bay St. Michael yola dönerlerken, "ama kendisini çok daha fazla önemsiyor. Ama söyleyin bana Leydi Nita, nasıl oldu da eldivenlerinizi ev sahibimizin bizi karşıladığı ve sargılarımızı aldığı ön koridorda değil de mutfağın arka tarafında aradınız? Ayrıca eldivenlerinizi bulmanıza rağmen güzel atkınızı kaybettiğinizi fark ettim. Tahminimce merinos ve angora, çok hoş bir ürün."

William'ı Atlas'a yaklaştırdı. Nita bir şeyler uydurmaya çalışıyordu ki Bay St. Michael'ın atkısı boynuna dolandı, yumuşak, sıcak ve onun ateşli kokusunu taşıyordu.

"Edward Nash'ten nefret ediyorsun," dedi sessizce. "Nedenini bilmek isterim."

* * *

Tremaine, tıpkı çobanların kamp ateşi etrafında şarkılar, ilaçlar, şişeler ve koyunlarla ilgili bilgiler aktardığı gibi, kız öğrencilerin de her türlü kadınsı kurnazlık ve hile hakkında bilgi alışverişinde bulunduğu şüpheleniyordu. Görünüşe göre kızlara öğretilen bir numara, erkeklerin çırpınan kadınlardan etkilendiği idi.

Hanımlar kirpiklerini, boyalı yelpazelerini, zarif ellerini, işlemeli mendillerini, tıpkı kuşların eşlerini cezbetmek için tüylerini sergiledikleri gibi çırpındılar. Kadınlar, seçkinlerin önünde çeyiz paylarını çırpıtlar ve erkeklerini yakaladıklarında, *onu* diğer tüm annelerin ve genç kadınların önünde bir ödül gibi sergilediler.

Leydi Nita genç hanımların evliliğe uygun davranış kılavuzunun bu bölümünü atlamış olmalıydı. Beceriksiz atının üzerinde otururken hareketsiz, sakın ve bu yüzden daha da ilginçti.

"Nefret güçlü bir duygudur, Bay St. Michael, aynı zamanda Hristiyanlığa da aykırıdır." "Nefret insani bir duygudur. Yıllarca ailemden nefret ettim. özellikle de annem."

Tremaine bu açıklamayla Leydi Nita'nın muazzam sükûnetini bozmuş ve kendisini de biraz rahatsız etmişti.

Köy görüldüğünde, "Ailemden asla nefret edemem," dedi. Haddondale, yeşil bir alanın etrafındaki dükkânlar ve bir tavernadan ibaretti ama aynı zamanda ibadethanesinin üzerinde güzel bir çan kulesi vardı. Leydi Nita bakışlarını uzaktaki çan kulesine dikti.

"Kardeşlerime kızabilirim," diye devam etti. "Onlara kızabilirim ama asla nefret etmem. Onların da bana karşı duygularının benzer olduğundan şüpheleniyorum."

Onların hayranlıklarını ve şaşkınlıklarını kışkırttı, kızgınlıklarını değil.

"Senin için endişeleniyorlar," dedi Tremaine, "oysa ailem beni ve kardeşimi İskoçya'daki büyükbabamın yanına gönderdi, orada kimseyi tanımadık, dillerle boğuştuk ve hiçbir açıklama yapılmadan oldukça kötü koşullara mahkum edildik."

Leydi Nita ona Oxfordshire koyunlarını teşhis ederken takındığı bakışın aynısını takındı. Düşünceli, ilgili, bulmacanın özüne inmeye kararlı.

"Bana daha fazlasını anlatın Bay St. Michael. İskoçya'nın çok güzel olduğu söyleniyor ve büyükanneniz ve büyükbabanız sizi seviyordu, değil mi?"

Bunun Galce'nin şifresini çözmekle ya da sonsuz porsiyon koyun etiyle beslenmekle ne ilgisi vardı? Tremaine İskoçya'dan ayrıldığından beri koyun ya da kuzu eti yemeyi reddetmişti ve artık çoğunlukla çobanlarla iletişim kurmak için Galce konuşuyordu.

"Büyükbabam ben doğmadan önce ölmüş," dedi Tremaine, "ve evet, kendi tarzında, büyükbabam bizi severdi, ama onun tarzı sertti. Babam unvanlı ve son derece varlıklı biriydi ve Fransa'daki statükonun savunucularından biriydi. Bu da tabii ki halkın pek hoşuna gitmiyordu.

O ipekler giyip sonsuz lezzetlerle beslenirken, topraklarında açlıktan ölüyordu."

Ya da büyükbaba öyle açıklamıştı, ama evini özleyen bir çocuk politikadan ne anlar ki?

"Fransa bir süredir sorunlu," dedi Leydi Nita. "Ailen seni güvenli bir yere gönderdi, buradan da seni önemsedikleri sonucunu çıkarabiliriz."

Tremaine'in gözünün önüne, kendisini kocasına ve servetine götürecek olan geminin iskelesinde koşuşturan, geniş etekleri rüzgârda dans eden annesinin son görüntüsü geldi. İpek mendilini bir daha asla göremeyeceği oğullarına doğru savuruyordu.

Belki de bu anı Tremaine'in çırpınmaya karşı tahammülsüzlüğünü açıklıyordu. "Babam unvana önem verirdi," dedi Tremaine, soğuğa karşı yakasını kaldırarak, "ve görünüşe önem verirdi. Büyükbabamı sadece bir yazlığına ziyaret edecektik ama büyükbabam biz çocukları Fransa'ya geri göndermeyi reddetti. Annemin de İskoçya'dkalmasını talep etti ve Kont, Büyükbaba'nın davetini isteği üzerine reddetti. adına."

"Bu davete baban da dahil miydi?"

"Elbette." Büyükbaba, Kont'un yaslı genç oğullarına da aynı şeyi açıklamak için çok uğraşmıştı. Tremaine'in öfkesi, babasının da ailevi bir misafirperverliği kabul ederek kurtulabileceğini düşündükçe daha da artmıştı. Tremaine'in annesinin onu terk etmesine duyduğu öfkenin dinmesi yıllar almıştı.

"Anladığım kadarıyla aileniz Devrim'den sağ çıkamamış?" diye sordu hanımefendi nazikçe.

"Devrim'in çoğunu görmediler." Tremaine bunun için minnettar olmayı öğrenmişti. "Kendi hoşnutsuz köylülerinin ve kibirlerinin kurbanı oldular. Hastalandılar - tifüs, kolera, hangisi olduğundan emin değilim - hasat zayıftı ve doktorlar devam eden isyanların ortasında onları tedavi etmeye cesaret edemediler."

"Kibir çoğumuzun başına gelir, ama anladığım kadarıyla siz ailenize paylarını çok görüyorsunuz."

Yol ne tarafa dönerse dönsün, rüzgâr her zaman onlara doğru geliyor gibiydi. Tremaine, Leydi Nita'nın

Sakindi, onu atından itmek ve yıllar önce olduğu gibi öfkeli bir çocuk gibi dörtnala uzaklaşmak istiyordu.

Tremaine, "İskoç doktorlar dünyanın en iyileri arasında yer alıyor," dedi. "İngilizlerin hala yaptığı gibi tıbbın entelektüel ve pratik yönleri arasında ayırım yapmıyorlar. İskoçya'da, kelimenin tam anlamıyla ellerini kirletmeyen doktor ile cehalet, kan ve ölümle uğraşan berber-cerrah arasında nazik bir ayırım genellikle bu sırayla. Annem bizimle kalsaydı, hâlâ hayatta olabilirdi. Büyükbabamın, çok sevdiği bir kadın olan kızının, kendi oğullarını terk etmek bir yana, kaos içindeki bir ülkeye dönmesine nasıl izin verdiğini uzun zamandır merak ediyorum."

Büyükbaba hayattaydı ve sabah akşam içkisini yudumluyordu. Ayrıca hâlâ oldukça sertti ama Tremaine artık sertlikte kusur bulmuyordu.

"Hiç merdivenden düştünüz mü Bay St. Michael?" Leydi Nita soruyu kibarca sormuştu ama Tremaine'in açıkta kalan ensesini öpen acı rüzgâr sözlerinde de bir şeyleri soğutuyordu.

". Neden sordunuz leydim?"

"Belki de başkalarının düştüğünü görmüşsünüzdür, sarhoşların, doğuştan sakar olanların, küçük çocukların. Düştüğümüzde içgüdüsel olarak düşmeyi engellemek için ellerimizi uzatırız, ancak bu şekilde genellikle bir bileğimizi, başparmağımızı ya da ön kolumuzu yaralarız. Düşüşü kırmayı başarsak bile, yere düştüğümüzde genellikle kalçamızdan, dizlerimizden, hatta omuzlarımızdan yaralanırız."

Gerçi Tremaine, onun da basit gerçekleri anlattığını bilecek kadar sık ayağı kayan başkalarını görmüştü.

"Bayan Nash düştü mü?" diye sordu.

"Elbette," dedi Leydi Nita, eldivenli parmaklarıyla Atlas'ın kara yelesini tararken. "Hepsi düştüklerini söylüyor ama biz düştüğümüzde gözlerimizin üzerine düşmeyiz, değil mi? Göz çevresinde morluklar bırakan bir darbe genellikle farklı bir doğaya sahiptir."

Neden bahsediyordu?

"Biri bana bu tür bir darbe indirirse, leydim, faiziyle geri veririm ya da aptalı dışarı çağırırım." Ayıkken Tremaine'in boyutlarında bir adamla başa çıkabilen çok az kişi vardı.

"Elsie Nash darbeye karşılık vermeye cesaret edemez Bay St. Michael ve anneniz yasal olarak İskoçya'da sizinle kalamayabilirdi. Evli bir kadın yasal bir kişi olarak varlığını yitirir, atınızdan daha fazla hakkı yoktur, Susannah'nın Edward'la evlenmesi halinde sahip olacağı haklardan daha fazla hakkı yoktur. Koyunlarınızı düşünün Bay St. Michael, dikkatsiz bir çobanın elinde. Annenizin kaderi de bu olabilirdi."

Yasanın, bir erkeğin evindeki kadınları güvende tutma konusundaki ahlaki yükümlülüğüyle ne ilgisi vardı?

Köyün sınırına varmışlardı. Tremaine, Leydi Nita'nın da kendini tutma sınırlarına yaklaştıklarından şüpheleniyordu ve eğer konu değişmezse, at arabasını çevirip Stonebridge'e geri dönecekti.

Tremaine, bu itirafı tam olarak planlamamış olsa da, "Çocukken şiddetli bir öfkem vardı," dedi. "Annemle babam öldükten sonra, benden iki yaş büyük bir kuzenime vurana kadar kavga üstüne kavga ettim. O da benden daha iri, uzun, hızlı ve açık ara daha bilimsel bir boksördü. Ondan sonra büyükbabam beni koyunların arasına attı."

Tremaine, aynı anda iki kulağına birden sertçe vurulmasının verdiği şaşırtıcı ve büyüleyici acıyı hâlâ hatırlayabiliyordu. Kuyuya atılan bir taş gibi yere yığılmış ve kuzeninin çizmeli ayaklarıyla peşinden gitmediği için Tanrı'ya şükretmişti.

Leydi Nita atın yelesine ördüğü bir örgüyü taradı. "Büyükbabam seni koyunların arasına mı attı? Kurtlara değil mi?"

Kurtlar yok, ama her türlü iblis var.

"Çobanlar o bahar sürüyü daha yüksek otlaklara götürdüklerinde ben de onlarla birlikte gönderildim. Zor insanlardı ama iyi insanlardı. Çobanlar, koyunlar ve temiz hava sayesinde en azından sonbaharda derslerime devam edebildim. Yedi yılın çoğunu o yaz otlaklarında geçirdim."

Tremaine ilk viskisini, ilk kadını, ilk ergenlik kalp kırıklığını orada, İskoç yazının yüksek tepeleri ve yemyeşil otlakları arasında içmişti. Bu anılar onu Leydi Nita'yla bile paylaşmaktan çekineceği bir şekilde tanımlıyordu.

Burası onun köyüydü, bu yüzden Tremaine onun kendisini çorak yeşilin sağ tarafına götürmesine izin verdi.

"Koyunlara kızgın mıydın?" diye sordu.

"Her şeye, herkese, Tanrı'nın kendisine öfkeliydim. Ağaçlara taş fırlatan ya da öfkesinden fidan üstüne fidan kıran en öfkeli çocuktum. Şimdi bu yıkıcılığımın pişmanlık duyuyorum."

Yılın bu zamanında köyün merkezi, bir kenarı kirli karla kaplı bir dönümlük ölü ot yığından ibaretti. İki büyük meşe, çıplak dallarını kalaylı gökyüzüne uzatmıştı; bir çift devasa kuzgun da onların arasında kamburlaşmıştı.

"Bir çocuğun keder gösterilerinden pişmanlık mı duyuyorsunuz?"

O korkunç öfke kederdi. Büyükbaba da bunu Leydi Nita kadar kolay anlamıştı.

Tremaine, "Highlands'in büyük kısmı eskiden meşe ormanıydı," dedi, "ama o kadar kuzeyde ağaçlar çok yavaş büyür. Ormanlar Kraliyet Donanması'na gemi inşa etmek için yok edildi; yerlerine yenilerini dikmek yüzyıllar alır, tabii bunu yapmaya akıllı olan biri varsa. Yetim kalmış öfkemle yamaçları kirletmek için ağaçları öldürmemeliydim."

Leydi hazretleri atını, serin rüzgârda dalgalanan tabelasına göre Kraliçe'nin Harebell'i olan derli toplu bir Tudor işletmesinin önünde durdurdu.

"Daha fazla ağaç yetiştirebiliriz Bay St. Michael, ancak başka bir Tremaine St. Michael ya da başka bir Digby Nash yetiştiremeyiz. Anne babanızı kaybettiğiniz için üzgünüm, kaybınızı hafifletmek için sadece koyunların ve doğanın arkadaşlığına sahip olduğunuz için üzgünüm. Anneniz sizi seviyordu, yoksa ölümünün yasını bu kadar tutkuyla tutmazdınız."

Daha fazla kadın mantığı ve daha fazla gerçek. Tremaine babasının ve son zamanlarda da kardeşinin yasını tutmuştu. Önemsediği birkaç insanın ebedi ödüllere gitmesinden bıkmaya başlamıştı.

Tremaine aniden, Leydi Nita'yla birlikte köy sokağının ortasında, herkesin onları görebileceği bir yerde atlarının üzerinde olmamayı diledi, çünkü küçük, vahşi oğlan çocuklarını anlayan ve küçük, vahşi erkeklere karşı öfke duyan bu kadını öpme dürtüsü onu rahatsız ediyordu.

Eylerden indi ve kadına atından inmesi için yardım etmeye geldi.

Leydi Nita dizini boynuzdan kurtardı ve atının yanından aşağı, Tremaine'in bekleyen kollarına doğru kaydı.

"Benim de obanlarım vardı," dedi. Anlamsızca. "Biri sürülerini tehdit etmediği sürece filozof bir topluluktur onlar. Bana kitaplarını ödünç verdiler, sorularıma ellerinden geldiğince cevap verdiler, şarkılarını ve ikimi nasıl tutacağımı öğrettiler."

"fkenize rağmen nasıl yaşayacağınızı öğrettiler," dedi Leydi Nita, ellerini Tremaine'in kollarına dayayarak. Kadın geri çekildi ve Tremaine hem rahatlamış hem de bu konuyu geride bırakmaya isteksiz bir şekilde onu bıraktı. "Anladığım kadarıyla başka bir kadına hiç vurmamışsınız?"

Bu soru Tremaine'in gülümsemesini sağladı. "Karşılaşmanın en kötüsünü ben yaşadım, sanırım Büyükbaba bu yüzden Agnes'le yzleşmeme izin verdi. Beyefendi Jackson'ın kıskanacağı bir n vardı. Büyükbabam, rakibimin beş kız kardeşi benim aptalca başlattığım işi bitirmesin diye, kısmen kendi güvenliğim için beni gönderdi. Sekiz yıl önce Agnes'e düzenli bir çiftlik verdim ve o da aynı derecede sağlam kocasıyla birlikte sağlam kızlar yetiştiriyor."

Leydi Nita'nın bakışlarındaki bulutlar dağıldı ve güneşli bir gülümsemeyle Tremaine'e döndü. Bir saat önce ona ödünç verdiği atkıyı mavi kuzu yönü olarak tanımlayabilirdi. şimdi ise eşarbtı Leydi Nita Haddonfield'in gözleriyle aynı maviydi; İskoç yaz gökyüzüyle deniz salyangozu arasında bir renkti ve içinde baştan çıkarıcı bir leylak kırmızısı vardı.

Gözleri kısıldı ve gülümsemesi kayboldu.

"Bu Dr. Harold Horton," dedi, meydanın öbür zarif gri bir tritin üzerinde dolaşan biraz hantal bir sürücüye bakarak. "Size söyleyeyim, Dr. Horton'dan nefret etmiyorum, ama onun benden nefret etmek için bir nedeni var."

Yedi

Kocası her türden kümes hayvanı yetiştiren nazik bir Quaker kadını olan Patience Goodenough, ilk çocuğunu doğururken bir çoban gibi küfretmişti.

Dr. Horton cerrahı testere getirmesi için gönderdiğinde Daryl Bletching ağlamış ve Nita'ya elini kurtarması için yalvarmıştı.

Yaşlı Bay Clackengeld sarhoşken şeytanı gördüğünü iddia etti ve papazın böyle bir kötülükten haberi olmaması için Nita'ya gizlilik yemini ettirdi.

Winnifred Hess, ölüm meleğinin göğsüne oturup su çiçeği hastalığını saydığına inanıyordu.

Hasta ve yaralılar sırlarını Nita'ya açıyordu. Tremaine St. Michael'ın sırdaşlığını istiyordu, her ne kadar atının tepesinden bunu teklif etmesine şaşırılmış olsa da. Daha da kötüsü, sırlarını onunla paylaşmak istiyordu ki bu da Korkunç Horton hakkındaki sözlerini açıklayabilirdi.

Bay St. Michael, "Doktor, mevsimlik cüppelerinin dışında Noel Baba'ya benziyor," dedi. "Senden nefret mi ediyor?"

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Nita, uzak yaylaların kokusunu taşıyan düzeltirken. "Ben onun nefretine layık değilim. Onun küçümsemesini, hatta eğlenmesini hak ediyorum. İçeri girelim mi?"

Dr. Horton dedikodu yapardı ve Nita'nın yanında bir damat ya da kardeş olmadan yabancı bir adamla gezdiğini görürse, papazın gut hastalığıyla ilgili olarak papaz yardımcısına danışırken mutlaka bundan bahsederdi.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Bay St. Michael. "Öyle olsa bile, atların günün yarısında ayakta kalmasına izin vermemeyi tercih ederim."

Nita ise Dr. Horton buralardaysa köyde hiç oylanmak istemiyordu. "Çabuk olacağız."

Bay St. Michael onun elini koluna sıkıştırdı, hatta ilan hanının kapısına kadar olan kısa mesafeyi kat etmek için bile.

"Papazı ziyaret etmek istemiyor musunuz leydim? Ona vereceğiniz hayır işleri olduğunu sanıyordum."

Papaz muhtemelen en çok Nita'dan nefret ediyordu. Sık sık, kimin hastalığa yenik düşüp kimin iyileşeceğine yalnızca Tanrı'nın -Dr. Horton'a göre- karar vermesi gerektiğini vaaz ediyordu. Sürüdeki dindarların, Tanrı'nın hoşnutsuzluğunun bir işareti olarak hastalığa uysalca katlanmaları ve Tanrı'nın merhameti için dua etmeleri gerekiyordu.

Nita, "Belki Vicar'ı başka bir gün ziyaret ederiz," dedi.

Bay St Michael'ın adımları aceleye yabancı gösteriyordu, ya da belki de soğuk onu etkilemiyordu, cadde boyunca ilerlemeleri bu kadar yavaştı. Dükkan cephelerini, kasvetli köy meydanını, çorak meşe ağacına konmuş kuzgunları, sokakta donmuş izleri inceledi.

Nita'nın kalbi .

"Leydi Nita!" Dr. Horton grisinden sıyrılarak seslendi. "Sizsiniz ama bu beyefendiyi tanıdığımı sanmıyorum. Sizin gibi narin yapılı bir kadının böyle havalarda dışarıda olmaması gerekir, eğer yaşlı bir hekimin sözüne inanacaksanız. durumu nasıl leydim ve beni arkadaşınızla tanıştırmıyorsunuz?"

Dr. Horton dost canlısıydı, Edward nazik davranmıştı ve Nita aniden bitkin düşmüştü.

"Bay St. Michael, size yerel doktorumuz ve aile dostumuz olan Dr. Horton'u tanıştırmalıyım? Dr. Horton, Bay Tremaine St. Michael, Kont'un misafiri ve kardeşim Beckman aracılığıyla bağlantımız var."

Nita yalan söylemişti, çünkü Dr. Horton ailesinin dostu değildi. Nicholas bile dedikodu yapan bir doktordan pek hoşlanmazdı. Yine de Dr. Horton, taranmış beyaz sakalı, dost canlısı mavi gözleri ve müreffeh taşra beyefendisi kıyafetleriyle Noel Baba'ya benziyordu.

"Dr. Horton." Bay St. Michael, Horton'dan daha kıdemli olmasına rağmen başıyla selam verdi. "Leydi Nita ve ben yemek için kısa bir mola verecektik."

"O halde bana katılmalısınız," dedi Dr. Horton. "Kış kanı kuvvetlendirir, hep söylerim. Aksanınızda biraz Kuzeyli havası mı seziyorum, efendim?"

Nita sohbetin etrafından akıp gitmesine izin verdi, gün içindeki neşesi azalırken görmezden gelinmekten memnundu. Belki de yeşil alandaki meşelere taş atmalı ya da yıkmak için birkaç fidan bulmalıydı.

Hanın mutfağında tarçınlı bisküvi tabağıyla birlikte yazlık turta ve kış birası servis ediliyordu ama Nita'nın pek iştahı yoktu. Dr. Horton yaklaşan toplantının hava tanrılarına bir meydan okuma olduğu hakkında gevezelik , ancak tüm yerel hanımların en güzel kıyafetlerini giydiğini görmek insana iyi geliyordu.

Bay St. Michael, "Pek bir şey yemiyorsunuz, Leydi Nita," dedi.

Dr. Horton onun elini okşadı ve masada oldukları için kimse eldiven giymedi.

"Leydi Nita'nın ince hassasiyetleri var," dedi Dr. Horton. "Sığır eti ve patates sofistike bir damak tadına hitap etmez. Chalmers'lı kadının doğumuna yardım ettiğini duydum, canım. Bu akıllıca mıydı?"

Dr. Horton bunu yaptı, neşeli bir ihtiyar olarak sohbete daldı, sonra hiçbir uyarıda bulunmadan, daha da büyük bir neşeyle saldırdı.

"Çocuk yatağı hiçbir kadının tek başına yüzleşmesi gereken bir şey değil," dedi Nita, "doğum da iyi geçti."

Doktor ağzına soslu patateslerden bir ısırık attı.

"Geçen sefer de doğumun iyi geçtiği söylendi," dedi Dr. Horton, enerjik bir şekilde çiğneyerek, "ve bakın nasıl sonuçlandı. Şimdi kaç yaşında? Beş mi? Altı mı? Cemaatin er ya da geç doyurması gereken altı boğaz daha. En iyisi böyle bir aptallığı desteklememek. Bellefonte de benimle aynı fikirde olurdu, eminim rahmetli kont da."

Babam bu ahkâm kesen, yargılayıcı soytarıyla asla aynı fikirde olmazdı. Annem Horton'a karşı neredeyse hiç nazik davranmamıştı. Nita hanımefendinin birasını dikkatle masaya bırakırken, masanın altında Bay St. Michael onun boşta kalan elini sıcak bir şekilde kavradı.

"Cesaretsizliğimi bağışlayın," dedi Bay St. Michael, Nita'nın parmaklarını nazikçe sıkarak, "ama bir bekar, doğumdan söz edilmesini iyi bir hazım için hiç de uygun bulmaz. Yakışıklı bir ata biniyorsunuz, Dr. Horton. Onu yerel olarak mı satın aldınız?"

Nita elini refakatçisinin elinden kurtardı ve ayağa kalktı. Bay St. Michael da ayağa kalkarken, Dr. Horton bir lokma daha patates yedi.

"Eğer siz beyler bana izin verirseniz," dedi Nita, "hemen döneceğim."

Dr. Horton çatalını sallayarak kovarken, Bay St. Michael Nita binayı terk edene kadar ayakta kaldı. Nita doğruca sokağın karşısına geçti, at yalağının buzunda bir delik açtı ve Dr. Horton'un okşadığı elini soğuk suya daldırdı.

* * *

Kirsten kendini Susannah'nın yatağına atarak, "Nita, Bay St. Michael'ı Edward'ı görmeye götürdü," dedi. "Bütün bu temiz hava bir şeye yardım ediyor olmalı."

Susannah *Macbeth*'i bir kenara bırakıp yorganı omuzlarına çekti, çünkü Kirsten'in gözyaşlarını dindirmek imkânsızdı. Sonra pencere kenarında kitap okumak da soğuk bir teklifti.

"Bay St. Michael, Nita'ya hasta ve düşkünler yerine sağlıklılarla sosyalleşme fırsatı veriyorsa, bu kesinlikle iyi bir şeydir?" Susannah bunu önerdi.

Nita'nın kız kardeşleri Nita'nın sosyal hayatını genişletmekte pek başarılı olamamışlardı.

"Seni neden götürmedi?" Kirsten ev katırlarını tekmeleyip yatak başlığına yaslanarak sordu. "Neden beni, Leah'yı ya da başka birini almadı?"

Susannah neden olmadığını biliyordu, Kirsten da öyle. "Çünkü Nita Addy Chalmers'a göz kulak olacak, ki bunun bir önemi yok."

Nita'nın ziyareti muhtemelen Addy ve yeni bebeği için çok önemliydi.

"Bunu neden yapıyor Suze?" Kirsten, Susannah'nın yastıklarını yeniden düzenlerken sordu. "Nita neden her hasta kiracının kulübesine burnunu ? Annemin hiç olmadığı kadar kötü."

Susannah, Kirsten'dan on beş ay daha büyüktü, da annelerini gözlemlemek ve aynı soruyu sormak için on beş ay daha fazla zamanı olduğu anlamına geliyordu.

"Annem gençken ailesi varlıklı değildi," dedi Susannah. "Hristiyanlık görevi ona ağır geliyordu ve

Hastalık ve yaralanmalarla başa çıkma becerisi, gerçi bu modern zamanlarda tüm bunları tıp adamlarına bırakmamız gerekiyor. Nita'nın potansiyel bir talibin ilgisini çekmesini kıskanıyor musun?" Kirsten elini Susannah'nın annelerinin yardımıyla bir araya getirdiği yorganın üzerinde gezdirdi. Anneleri gerçekten de Bir anne ya da komşu olmak varken konteslik yapmak. "Nicholas, Bay St. Michael'ın çok kurnaz olduğunu söylüyor," diye yanıtladı Kirsten, "ve

Koyun ticaretinden çok daha fazlasını yapıyor. Kitanın her yerinde bağlantıları var ve aslında bir Fransız kontu." Kirsten pembe brokar bir yastığı göğsüne bastırılmış, aldatıcı bir şekilde kız gibi görünüyordu. "Bence Bay St. Michael yakışıklı, aksanına aldırmaazsanız tabii. Bana bir kurdu , şık ve sessiz, ama sakın ona arkasını dönme, yoksa en iyi kızını yalayıp yutar."

Nita muhtemelen o aksanı duymadı bile, ama Bay Burns'ün şiirine harika şeyler kattı. Bay St. Michael'ın Shakespeare'ini de oldukça ilginç kıldı.

"Ne düşünüyorsun, Kirsten Haddonfield?" Ve tüm o hassas yaşına rağmen mükemmel bir stratejist olan Della neredeydi?

Kirsten yastığı bir kenara bırakarak, "Nicholas ile Bay Aziz Michael'ı şu lanet olası koyunları tartışırken duydum," dedi. "Bay Aziz Michael onları istiyor ama Edward da istiyor."

Susannah ise Edward'ı istiyordu. Pek hanımefendice değildi ama bir kadın biriyle evlenmek zorundaydı. Edward gittiği her yerde bağırıp çağırmaz, gürültü yapmazdı. Masada misafirler varken ailesiyle zor konuları gündeme getirmezdi. Shakespeare'e olan hâkimiyeti sınırlıydı ama ezberden okuması yeterliydi.

Edward kardeşinin dul eşi ve çocuğu için bir ev yapmıştı ve -en önemlisi- Susannah'nın ailesinden iki mil uzakta oturuyordu. Susannah Edward'ın erdemlerinin listesini uykusunda bile sayabilirdi, çünkü her gece bunları kendi kendine tekrarlıyordu.

"İki adamın da merinos koyunlarıyla ilgilenmesine şaşırmadım," dedi Susannah. "Babam kontluğu cebi dolu olarak bırakmadı ve Nicholas da satabileceği malları satmalı."

Susannah yorganından çıkarak ızgaradaki ateşi kurcaladı. Uşaklar yakında taze kömür getireceklerdi -Nita birkaç kış önce onları bir programa bağlamıştı- ama Kirsten

kapıyı birkaç santim açık bıraktı ve soğuk hava girdabı halıların üzerinden süzüldü.

"Sen meleyen bir koyun sürüsünden daha değerlisin," dedi Kirsten. "Edward koyunların çeyizine dahil edilmesini istiyor. Hepsinin, her koyunun, koçun, tekenin ve kuzunun."

Susannah kapıyı kapattı ve ateşin yanına bir sandalye çekti.

Susannah, "Koyunlar toprak için zordur," dedi. Kirsten kardeşlerine sert davransa da iyi niyetliydi.

Kirsten, "Stonebridge, başlangıç için bölgedeki en iyi toprak parçası değil," diye gözlemde bulundu, biraz harap ev çiftliğinin yanından geçen herhangi biri de bu sonuca varabilirdi. "Edward'ın arazisinin sığır, lahana ya da patates için daha uygun olduğunu düşünürdüm. Patates her yerde yetişir."

Ne babam bir kontluğun miras kalacağını ne de annem bir kontes olacağını ummuştı. Onlar özünde soylu insanlardı ve Susannah da ailesinin kızıydı.

Stonebridge için fikirleri vardı, George ve Nicholas ile gelişigüzel tartıştığı fikirler. Stonebridge, Londra'ya sebze mahsullerinin kârlı olabileceği kadar yakındı, yumurtlayan tavuklara her zaman talep vardı ve hatta bazı köpek cinsleri aristokrat aileler için evcil hayvan olarak yetiştirilebilirdi.

Kirsten pembe yastığı odanın öbür ucuna fırlatıp Susannah'nın kucağına bırakırken, "Suze, dalgın bir halin var," dedi. "Daha bir sürü bile edinmeden koyun çiftçine bir sone mi yazıyorsun?"

"Edward bir koyun çiftçisi olarak anılmaktan hoşlanmaz." Susannah'nın da değildi, henüz değil, bu da bir . Ona kocası denmesinden hoşlanır mıydı?

Kirsten ellerini başının arkasında kavuşturmuş, boş zamanlarında Nicholas ya da George gibi görünüyordu.

"Edward kendisine Baronet denmesini *istiyor*," dedi Kirsten, "ama o da henüz bu unvanı almadı."

Kirsten'in hemcinsleri hakkındaki yargısı sertti ama ailesine olan sadakati sarsılmazdı. Susannah, Edward'la evlenirse Kirsten'i tamamen evde kalmışlığa, George'u da ebedi bekârlığa terk etmek zorunda kalmayacaktı.

"Edward'ı pek umursamadığını biliyorum," dedi Susannah. Susannah nedenini bilmeseydi de Nita onu daha da az önemsiyordu. Edward korkunç biri değildi. "Kardeşlerimiz kadar gürültücü değil, açık sözlü ya da doğrudan değil. Bu yönünü seviyorum. Arkadaşlığı dinlendirici ve iyi şarkı söylüyor."

Kirsten kıvrak, huzursuz, kedi gibi bir hareketle doğrulup oturdu. "Çok tatlısın Suze. Edward av köpekleriyle geziyor ama kendi arazisine bakmıyor. George, Bletching'lerin çiftliğinin yakınındaki göletin alüvyonlarla dolduğunu ve Edward'ın arazisinin batı tarafındaki tek su olduğunu söylüyor. O göleti taramazsa nasıl sulayacak?"

Göletin taranması Susannah'nın çeyizinin Stonebridge'de mümkün kılacağı iyileştirmeler listesindeydi. Babam bile sadece kötü bir çiftçinin suyunu yönetmeyi ihmal edebileceğinden söz etmişti ve Stonebridge'deki ev çiftliği arazinin batı tarafındaydı.

"Batmış bir gölet umurunda değil Kirsten. Burası İngiltere ve bolca suyumuz var. Buraya ne söylemeye geldin?"

Susannah'yı rahatsız etmek için, çünkü Kirsten rahatsız etmek ve tedirgin etmek için yaşıyordu, bu da onun ailevi ilgisini gösterme şekliydi.

Kirsten yorganı buruşturarak yataktan kalktı.

"Burası çok soğuk," diyerek ateşin başında Susannah'ya katıldı. "Suze, Stonebridge'in her zaman soğuk olduğunu fark ettin mi?"

Evet, Susannah'nın vardı. Bu da listesindeydi, çünkü küçük bir çocuğun bulunduğu her evde bir nebze de olsa sıcaklığa ihtiyaç vardı. Elsie Nash Digby'nin annesiydi ve çocuğu sıcak tutmak gibi basit bir şeyle ilgilenmesi gerekiyordu. Gerçi Elsie asker bir adamla evliydi ve muhtemelen ekonomiyi ciddiye alıyordu.

"Kirsten, sen zeki bir kadınsın. Kış yaklaşıyor, kış soğuktur."

Kirsten ortalıkta tepinirken, herkese ve her şeye karanlık bakışlar fırlatırken, sırf Nicholas'a yem atmak için radikal Whig politikalarını savunurken, Haddonfield ailesinin işleyişinin belli bir unsuru olması gerektiği gibiydi.

Kirsten'in bakışları acımaya başladığında Susannah endişelendi.

"Edward'ı *seviyor* musun, Suze?" Kirsten garip bir ciddiyetle sordu. "Edward'ı onu sevdiğini söyleyecek kadar iyi tanıyor musun, yoksa

Birkaç soneye ve eriyen bakışlara mı düştünüz? O kadar yaşlı değiliz ve Nita bir erkek olmadan da yeterince iyi idare ediyor gibi görünüyor."

Nita yalnızlıktan ölüyordu ve birçok kadın yirmi yaşın bekâr olmak için çok geç olduğunu düşünüyordu.

Susannah ayağa kalktı ve Kirsten'in bakışlarıyla karşılaşmamak için yüzünü ateşe döndü.

"Edward'a büyük saygı duyuyorum," diye tekrarladı Susannah, çünkü bu da geceleri duyduğu endişenin bir parçasıydı. "Onu hayatım boyunca tanıdım ve güçlü yönlerinin yanı sıra doğru eşin ona ve ailesine yardımcı olacağı alanları da görüyorum. Endişenizi takdir etmekle birlikte, bunu paylaşmıyorum."

Başka bir kız kardeş, normal bir kız kardeş, burnu havada odadan fırlayıp giderdi. Kirsten Susannah'nın omzunu sıvazladı.

"Sert olmana bayılıyorum. İnsan sert olabileceğini unutuyor. Bunun için bir şey yok o zaman. Edward Nash'i istiyorsan, ona sahip olduğunu görmeliyiz. Bu da bizi Nita ve Bay St. Michael'la ilgili bir bilmeceyle baş başa bırakıyor, değil mi? Her iki adam da tüm o koyunları istiyor ve Nicholas onlara onları elde etmek için kız kardeşlerinden biriyle evlenmeleri gerektiğini söylüyor gibi görünüyor."

Bu Kirsten'i eğlendirdi ve Susannah da bir gülümseme üretti
-Onaylanmış birkaç yeteneğinden biri.

Yine de Kirsten yaklaşan toplantıyla ilgili entrikalar, planlar ve varsayımlar hakkında gevezelik ettikçe Susannah'nın hoşnutsuzluğu giderek artıyordu.

Çünkü Edward'ın, düzgün bir evlilik teklifine açıkça onay vermesini sağlamadan önce anlaşmalar yapmaya kalkışması canını sıkıyordu.

Son derece sinirli.

* * *

Mesleğinde yetkin ve komşularıyla samimi bir doktor, Nita Haddonfield'den neden nefret etsin ki? Çünkü Dr. Horton'ın Nita'nın geri çekilen figürüne bakışı dostça olmaktan çok uzaktı.

Tremaine zengin kış birasından düşünceli bir yudum alırken, iyi kalpli, ama nefret dolu doktor muazzam miktardaki kır evini bir kenara bıraktı.

Turta. Horton bir gözünü de tarçınlı bisküvilerden ayırmıyordu, sanki o bakmıyorken başka bir masaya atlayabilirlerdi.

Tremaine batı Aberdeenshire'ın tepelerinde bir çocukken, hiçbir şey onun dikkatini patates püresiyle süslenmiş bir tabak et ve sebzeden uzaklaştıramazdı. Şimdi ise doktorun Leydi Nita'ya olan antipatisini araştırmak Tremaine'in yemeğe olan ilgisini gölgede bırakıyordu.

"Şu Leydi Nita," dedi Horton. "Bu dünya için fazla uzun değil, beni işaretleyin, Bay St. Michael. Kadınlar tıp için uygun bir yapıya sahip değiller. Hastalanırlar, gaf yaparlar, modern bilimin öğrenilmiş gerçeklerini göz ardı ederler. Bir bira daha söyleyelim mi?"

Kadınlar böylesine narin yaratıklardır ve yine de hemşireliğin bitmek bilmeyen, nankör ve yorucu yükü, özellikle de doktorluğun çoğunlukla salonda ve Latince kitapların sayfaları arasında yapıldığı İngiltere'de, her zaman evdeki kadınlara düşer.

"Leydi Nita zayıf mı?" Tremaine sordu. Ağabeyi onu bir eşeğin bünyesine benzetmişti ve Tanrı'ya şükürler olsun ki öyleydi. "Bir deri bir kemik," dedi Horton, bu terim bir hakaretti. "Kemiklerinde daha fazla ete ihtiyacı olduğunu görmek için doktor olmaya gerek yok. Bellefonte'un ona el atması gerekirdi, ama yaşlı kont ona karşı hoşgörülüydü.

kadınlar. Kadınların dizginlerini gevşetmek asla iyi bir fikir değildir."

Nita jake'lerin yanına gitmiş olabilirdi ama Tremaine onun gidişinin başka sebepleri olduğundan şüpheleniyordu.

"Leydi Nita tıbbi açıdan yeterli mi?" Tremaine öyle olduğunu biliyordu, Tremaine'in *koyunları* da biliyordu ama Addy Chalmers'ın en küçük çocuğu bunu en iyi bilen kişiydi.

Nita Haddonfield'da eksik olan şey, kendi değerini hissetmesiydi.

"Kitap okuyor," dedi Horton, kalan patateslerini bir yığın haline getirirken. "Hakkını vereyim, annesinin sağ koluydu. Bir doktorun gözetiminde olmak kaydıyla, kadınların yatıya kaldıklarında kendi cinsleriyle birlikte olmalarını yadırgamam. Leydi Nita başka türlü süsünü isterdi."

Başka bir deyişle, Nita yoksul ailelere doğumlarda Horton'un hizmetleri için ödeme yapma alternatifi sunuyordu.

"O zaman Addy Chalmers sizi isteseydi ona katılır mıydınız?" Tremaine sordu.

Doktorun ağzının önünde bir çatal dolusu havuç duruyordu. "Bay St. Michael, eğer Chalmers denen kadın benim hizmetlerime başvurma cüretini gösterseydi, o doğuma katılmak için hiçbir şekilde acele etmeyeceğimi söylersem beni Hristiyan merhametinden yoksun sanacaksınız. Çocuklarına bakamıyor ve toplumun kurallarına uymayı reddediyor. O eve bir çocuk daha getirmek, mutlu bir çözümü olmayan bir sorunu devam ettirmek demektir. Leydi Nita ilgili herkesin sefaletini uzatmakta ısrar ediyor."

Hanımefendileri çocukların *ömrünü* uzatmıştı. Tremaine birasını bitirirken, "Pek çok kişi sizinle aynı fikirde," dedi. Belki Bellefonte Kontu bile doktorla aynı fikirdeydi.

Yine de Addy Chalmers'ın çocukları tertemiz bir anlayışın ürünü değildi. Addy ve çocuklar elden mahkum edilecekse, babaları da biraz utanç duymalıdır.

Havuçlar da doktorun pastasının geri kalanıyla aynı kaderi paylaştı.

"Yola çıksanız iyi olur, Bay St. Michael. Leydi Nita'nın yaşlı Clackengeld tarafından rahatsız edildiğine hiç şüphe yok. İhtiyacı olan iyi bir arınma ve bir ya da üç kanama olduğu halde safralı sindirimden şikayet ediyor. Genelde ahırda gizlenir ve hastalıklarıyla beni rahatsız etmemesi gerektiğini iyi bilir."

Tremaine masaya birkaç bozuk para bıraktı, doktor hepsini içine çekmeden önce bir tarçınlı bisküvi kaptı ve Leydi Nita'nın sandalyesinin arkasına örttüğü atkıyı aldı.

Tremaine, "Önerinizi dikkate alacağım," dedi, "ve işime bakacağım. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Dr. Horton."

Horton birasıyla selam verdi ve Tremaine ortak alandan ayrılırken, doktor da Leydi Nita'nın tabağında kalan yemeklere el atıyordu.

Tremaine, hanımefendiyi atlarla birlikte hanın karşısındaki sokakta gördü. görünüyordu ve eteğinin bir tarafı ıslanmıştı.

Tremaine eşarby Leydi Nita'nın kulaklarına ve boynuna sararken, "Gerekli giysileri işinize yaramayacak yerlerde bırakmak gibi bir alışkanlığınız var," dedi. "Horton sindirim sisteminizi mi bozdu?"

Hanımefendinin yüz ifadesi, gri kış gökyüzünü yansıtan ve içerideki güröl güröl yanan ocaklar ve hareketli gelenekler hakkında hiçbir şey söylemeyen hanın pencereleri kadar sakin ve pürüzsüzdü.

İçgörü, tıpkı meydana savrulan kar tanelerini savuran soğuk bir rüzgâr gibi etkisini gösterdi: Leydi Nita ne kadar soğukkanlı görünürse, üzüntüsü de o kadar büyük oluyordu.

"Dr. Horton'a çok saygı duyulur," dedi. "Gidelim mi?"

Tremaine, "Ona saygı duymuyorsun," diye karşılık verdi, Atlas'ın kolanını çekiştirip sonra bir delikten yukarı çıkardı. "Ondan pek hoşlanmıyorum."

Leydi Nita, Tremaine'in gözlemi karşısında biraz gevşedi.

"Son derece eski kafalı," dedi, "ve İngiltere'de, tercihen de Alman George tahttayken yanında çalıştığı bir meslektaşıyla birlikte ortaya çıkmamış herhangi bir tıbbi gelişmeyi dikkate almayı reddediyor."

Tremaine, Nita'nın hayal kırıklığını anlayacak kadar Kıta'da seyahat etmişti. İngiliz tıbbı Kıta'daki hekimler tarafından geri kalmış olarak görülüyordu ama yine de Horton gibi adamlar krallığın her bölgesinde çalışarak, kesin olmaktan uzak bir bilimle ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı.

"Yukarı çıkın leydim. Çuvallarda ne var?" Atlas'ın omuzlarına iki çuval bağlanmıştı.

"Mutfağa gittim ve Chalmers'lar için birkaç şey aldım." Leydi Nita, Tremaine'in ellerini tuttu ve Tremaine'in kendini zorlamasına gerek kalmadan atına bindi.

Hanımefendi sıska değildi -Tremaine'in bunu bilmek için sebepleri vardı- ama formdaydı ve nefes almak için kendini çok sıkıyordu.

Onun bu yönü hoşuna gitse de, cemaatin zavallılarını çağırmak için sabırsızlanıyordu.

Tremaine soğuk bir eyerin üzerine çıktı ve bir an için şokun vücudunda yankılanmasına izin verdi. Bu tatsızlıkla mücadele etmek için Leydi Nita'nın geceliğiyle kendisine bastıran yumuşak sıcaklığını hatırladı.

"Horton bunu yapabilir mi?" Atlas meydana uzaklaşırken Tremaine sordu.

"Bazı konularda," diye kabul etti Leydi Nita. "Hamile bir kadının kanının akıtılması konusunda ısrar ediyor, oysa birkaç kez hamile kalmış kadınlarla ya da ebelerle konuşursanız, size bunu tercih etmediklerini söyleyeceklerdir. Kıtadaki pek çok doktor, hamile bir kadının kanını almayı reddediyor ve bunun kadının gücüne en çok ihtiyaç duyduğu anda onu zayıflattığını söylüyor. Horton'un hamile bir anne için önerdiği diyet yaramaz bir çocuğu bile besleyemez."

Bu konuda Leydi Nita'nın düşünceleri, yaygın İngiliz tıbbi bilgeliğinin çocuklar ve anne adayları için doyurucu yemekleri tercih eden Büyükbaba'nın düşüncelerini yansıtıyordu.

Tremaine'in pek de umurunda değildi.

Gerçi Leydi Nita, Tremaine'in koyunları için bir şey düşünmemiştii ama Tremaine onları önemsiyordu, çünkü sağlıklı koyunlar kârlı koyunlardı.

Tremaine' Chalmers ailesini de önemsedii -her ne kadar bu duygu uygunsuz olsa da- bacadan yükselen duman ve verandada yığılı odunların bol miktarda kalmasından duyduğu rahatlama anlaşıyordu.

Tremaine, Leydi Nita'nın attan inmesine yardım ettikten sonra, "Ben atların yanında kalabilirim," dedi. Eskiden nemli olan eteği şimdi kesilmişti ama Tremaine onun içine basmış olabileceği bir su birikintisi hatırlayamıyordu.

"Saçmalık. Atlar yeterince itaatkâr duracaktır," dedi Leydi Nita ve Tremaine'e handan getirdiği çuvalları uzattı. "Çocuklar sizi görmek isteyecektir."

Tremaine onları görmek istemiyordu. "Kardeşin endişelenmesin diye uzun süre kalmamalıyız."

Leydi Nita omuzlarını dikleştirerek kulübeye doğru döndü. "Nicholas'ın, sosyal bir ziyaretten eve dönerken beş dakika oyalanıp oyalanmamamdan daha önemli kaygıları var."

Mesela kız kardeşi Susannah'yı ömür boyu kadınların merdivenlerden düştüğü bir evde yaşamaya mahkûm edip etmeyeceğini. Tremaine bu düşünceyle Leydi Nita'nın peşinden çürük verandanın merdivenlerini çıktı ve hangi aptalın bu gezintide ona eşlik etmek isteyeceğini ima ettiğini merak etti.

Leydi Nita kapıya vurup beklerken Tremaine arkasında durmuş, elinde erzak çuvalları, doktorun söylediklerini düşünüyordu.

Felsefe. Bugün bu ailenin açlıktan ölmesine ya da donmasına izin vermek daha mı nazik bir davranıştı? Çocukları kısa bir süre sonra hayatlarının sona ereceği yoksullar evine göndermek mi?

Addy Chalmers kapıyı açtı, omzundaki bebek temiz bir şala sarılmıştı, bebeğin başında minik bir örgü şapka vardı.

"Leydi Nita, Bay St. Michael, hoş geldiniz." Addy yorgun ama ağırbaşlı görünüyordu ve Tremaine paltosunu çıkarmadığı halde kulübe böyle bir yerde olabileceği kadar temizdi ve çok da soğuk değildi.

İkinci Geliş'ten başka hiçbir şey burayı haşlanmış lahana kokusundan kurtaramaz.

"Addy, çocuklar, merhaba," dedi Leydi Nita, onları gördüğüne gerçekten sevinmiş gibiydi. "Sanırım bebek çoktan büyümüş."

Tremaine çuvaları araştırmakla baş başa kaldığında, hanımlar bebek hakkında övgüler yağdırarak uyku odasına doğru gözden kayboldular.

"Atınızı tekrar tutabilirim," dedi kız... Mary mi? "Ya da senin için ona binebilirim."

Tremaine, "Teşekkür ederim ama bu nazik teklifi reddetmek zorundayım," diye cevap verdi. "Leydi Nita ve ben sadece bir dakika kalabiliriz. Sanırım bu çuvalın hâlâ sıcak olan süzme turta, ekmek ve tereyağı, soğuk süt ve birkaç tereyağlı bisküvi var. Bunlarla ne yapalım?"

"Ye onu," dedi en küçük çocuk, burnu her zamankinden daha çok akıyordu. Tremaine Mary'ye bir mendil uzattı. "Lütfen kardeşinle ilgilen."

Neden ekmek ve tereyağı ile başlamıyoruz ve yazlık turtayı akşam yemeğinize saklamıyoruz?"

Dört küçük yüzdeki keskin hayal kırıklığı, Tremaine sıcak ekmekten kalın parçalar kesip her birine tereyağı sürdüğünde yerini hevesli bir bekleyişe bıraktı.

Yine de hanımlar perdenin arkasında usulca konuşmaya devam ettiler. "Bana kim mektup gösterebilir?" Tremaine sordu, çünkü Oyuncaklar ortalıktaydı ve tek kitap şöminenin üzerinde duran bir Dua Kitabı gibi görünüyordu.

"Kağıdımız yok," dedi Mary. "Yine de adımı yazabilirim. Kağıda. Bir kalemimiz var. Annem nerede olduğunu biliyor."

Tremaine, çobanların kamp ateşleri etrafında öğrendiği stratejilere geri döndü.

"Kağıt bir savurganlıktır, bir lükstür," dedi. "Sadece zihnimize ve ocakta bir ateşe ihtiyacımız var."

Eyerinden bile daha soğuk olan zemine bağdaş kurarak oturdu ve kısa süre içinde etrafı çocuklarla çevrildi. Onlar izlerken, ocak taşlarının üzerine bir kül tabakası serdi ve bir çıra çubuğuyla küllerin üzerine büyük bir *M* harfi çizdi.

"Tanıdık geliyor mu?" diye sordu kıza.

"*M*, Mary'nin *M*'si!" dedi, yüz ifadesi Tremaine'in bütün Fransız dilini ona emanet ettiğini gösteriyordu. "Bir tane daha yap!"

Bayanlar onlara katıldığında neredeyse alfabeyi tamamlamışlardı -*A* elmanın, *B* tereyağının, *C* midyenin-. Nita'nın yüzünde memnun bir ifade vardı, bebek annesinin omzunda uyukluyordu ve Addy'nin uzun bir uykuya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Yeni annelerin bakması gerektiği gibi.

"Külleri kullanmayı düşünmemiştim," dedi Addy. "Onlardan yeterince var ve çocuklar harfleri öğrenmek istiyorlar." Bebeğin yanağını öptü, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Teşekkür ederim. Yemek için de."

"ederim," dedi Tremaine, ayağa kalkıp kışının tozunu alma dürtüsüne direnerek. "İnsanın hayali bir kileri ziyaret ederek alfabeyi hiç fark etmemiştim. Leydi Nita, yola çıkalım mı?"

Tremaine'in başka bir yerde olması gerekirken, en küçük oğlanın yine mendile ihtiyacı vardı. Stonebridge'e giderken Leydi Nita'nın eşlik etmesini istemişti ama onun burada, kulübede uzun süre kalacağını tahmin etmemişti.

"Gitme vaktimiz geldi," dedi boynundaki atkıyı yeniden ayarlarken. Durakladı, bakışları uysal bir şekilde kız kardeşinin mendille ilgilenmesine tahammül eden küçük adamın üzerindeydi.

Çocuğun ciğerleri zayıftı. Adı Evan'dı. Pantolonu bir yıl önce büyümüşü ve gece elbisesi gibi giydiği paltosu sicimle bağlanmıştı.

Leydi Nita'nın gözlerinde küçük çocuklar ve atkılar, nezaket ve yoksullar evi hakkında bir soru vardı. Tremaine hafifçe başını salladı ve leydi hazretleri güzel bir mavi kuzu yünü atkıyı sefil bir çocuğun boynuna sardı.

Tremaine, bu evi son kez ziyaret etmiş olmasına rağmen, sert bir sesle, "Tekrar ziyaret edersem mektupları duymak isterim," dedi. "Ve o bebeğin iki kat olmasını bekleyeceğim."

Toparlayabildiği kadar vakarla -çok az vakarla- kapıya doğru fırladı ve Leydi Nita daha verandanın merdivenlerinden inmeden onu elinden yakaladı.

"Bay St. Michael." Kolları Tremaine'in ortasına dolanıncaya kadar onu kendine yaklaştırdı ve Tremaine de bir şekilde sarıldı. "Sen çok tatlısın."

Bu sözler Tremaine'in içindeki eski bir endişeyi eritti. En azından Leydi Nita için sevgili olmaya, lahana, kir ve umutsuzluk kokusuna tahammül edebileceğinden daha iyi tahammül edebilirdi. Çenesini Leydi Nita'nın tacına dayadı ve en sevdiği atkısı olmadan soğukta koşturmak için kendini güçlendirdi.

"Sen benim koyunlarıma baktın," dedi.

"Benimkine göz kulak oldunuz efendim. Çocuklara harfleri bu şekilde öğretmek harikaydı. Çok zeki çocuklar. Beltane'ye kadar dua kitaplarını okuyacaklar."

Evdeki tek kitabın Kilise'ye ait olması ironik.

Tremaine geri adım attı, çünkü soğuk bir yolculuk onları bekliyordu. "Anne okuyabiliyor mu?"

"Addy'nin kibar bir terbiyesi vardı. Yerel bir adam başını belaya soktu, ailesi ona sırtını döndü ve gerisi ibretlik bir hikaye. Ona sirke ve süngerlerden bahsettim ama bunlar herkeste işe yaramıyor."

Leydi Nita eldivenlerini çekti, sanki böyle bir konu bir asilzadenin kızı için sıradan bir şeymiş gibi. Horton kirlenmiş bir güvercine sirke ve süngerlerden bahsetme zahmetine girer miydi? Biliyor muydu ki? Leydi Nita'nın annesi, namuslu kadınların sahip olmaması gereken bilgileri aktaran kişi miydi?

Ve Tremaine, Hristiyan âleminde Leydi Nita'nın bu endişeleri taşımasından rahatsız olan tek kişi miydi?

"Chalmers ailesinin fakirhanede kalmasının daha iyi olacağını hiç düşündünüz mü?" Tremaine sordu.

Leydi Nita merdivenlerden aşağı zıplayarak indi; bu ziyaret, turta ve biranın veremediği enerjiyi vermişti .

"Söyleyin bana Bay St. Michael, merinos koyunları Edward Nash daha mı iyi olur? Yavrularınızı ona emanet eder miydiniz?"

Tremaine, Leydi Nita'yı o gün dördüncü kez eyere bindirdi ve sorusuna cevap vermeye tenezzül etmedi, çünkü bir beyefendi bir hanımefendiyle tartışmazdı. Leydi Nita bu aileye ve diğerlerine göz kulak oluyordu. Sorumluluğu sorgulamadı ya da kaçması gerektiğinde bile bundan kaçmaya çalışmadı.

Ona kim bakıyordu? Belli ki birinin bakması gerekiyordu, yoksa hastalık ya da sinir yorgunluğu onu alıp götürebilirdi. Tremaine bu görevi üstlenmeyi teklif ederse, ona yakın olmayı ve onu *çok değerli* bulmayı alışkanlık haline getirir miydi?

Sekiz

"Aşkı, Bay St. Michael'a güvenmiyorum." Nicholas Haddonfield kontesine sokuldu ve yanağını onun göğsüne yasladı. Nick'in kardeşleri, kontesle kontun öğle yemeğinden sonra odalarına çekilmelerini yadırgadıklarında yorum yapmamaları gerektiğini biliyorlardı.

Kadınlar her zaman bu kadar güzel kokmayı nasıl başarıyordu? Leah'nın kokusu diğer notalarla birlikte vadi zambağıydı. Nicholas'ın korumak için ölebileceği tatlı, nazik, sevimli notalar.

Leah, "Güvenmediğiniz erkeklerin kız kardeşlerinizle gezip tozmasına izin vermek gibi bir alışkanlığınız yok," diye gözlemledi.

Tatlı, nazik, sevimli, aynı zamanda pratik, Nick'in kontesi buydu, varisinin annesi olmadan önce bile.

Nick, "Nita'ya güveniyorum," diye izin verdi, "ve soğuk havanın bir erkeğin temel dürtüleri üzerinde nasıl bir etki yaratabileceğini biliyorum. Aziz Michael, rüzgârın estiği yönden kümesi inceleyen bir kurt gibi toplumsal çalılıkların arasında gizleniyor. Keşke gerçekte ne hakkında olduğunu bilseydim."

Leah parmak uçlarıyla Nick'in kaşlarını okşadı, bu da Nick'in gözlerini kapatıp, yerde yuvarlanmanın ve at gibi davranmanın hiçbir zaman tam olarak yerine getirilmediği o özel noktada tımar edilen bir at gibi inlemek istemesine neden oldu.

"Uykuya mı dalıyorsun, Nicholas?"

"Kafamda Beckman'a bir mektup yazıyorum. Nita ve George, eğer hava bozarsa Beckman'ı ziyaret etmeli."

"Grip sezonu başlarsa demek istiyorsun. Neden tüm kardeşlerini göndermiyorsun?"

Bu fikir cazipti ama Nick'in ailesine olan sadakatine gölge düşürecek bir şey değildi.

"Kardeşlerimi seviyorum," dedi, "ama bebek ortaya beri..." Bebek doğduğundan beri Nick karısıyla hiç yalnız kalamamıştı.

"Sen daha çok endişeleniyorsun," dedi Leah. "Yepyeni bir şekilde endişeleniyorsun ve lord hazretleri gelmeden önce de müthiş yetenekli bir endişeciydın."

Küçük Vikont Reston, Haddonfield sarısı saçları ve fevkalade neşeli mavi gözleriyle -çoğu zaman- bir sığır kadar sağlıklıydı. Çocuğun ciğerleri de fevkalade sağlıklıydı.

"Çok mu ağırım?" Nick sordu.

"Çok endişelisin. Bana söylemediğin şey ne, Nicholas?"

Nick zihinsel olarak dertlerini ve sıkıntılarını karıştırdı, Tremaine St. Michael'la ilgili merakını bir kenara bıraktı ve en son edindiği soruna odaklandı.

"Edward Nash onunla son konuştuğumda Addy Chalmers hakkında bir şeyler söylemişti."

Leah'nın parmak ucu Nick'in burun kemiğinin üzerinde durdu. "Susannah'ya adreslerini ödemek için izin isteme kisvesi altında senden para ve koyun koparmaya çalıştığında mı?"

Nick, kontesin üzerine doğru eğilerek, "Ben de kadar hoşlanmıyorum," dedi. "Ama Susannah ondan hoşlanıyor ve başka hiç hoşlanmıyor, o halde ne yapmalı? Nash bana baronluğun iyi bir gelir getireceğini söylediğinde Susannah'nın çeyizinin önemsiz olduğunu kabul ettiğini düşünmüştüm. Sonra dönüp Addy Chalmers'la ilgili daha geniş imalar arasında koyunlarla ilgili ipuçları verdi."

Leah Nick'in burnunu öptü, şimdi-burada gibi bir öpücüktü bu. "Edward Addy hakkında ne dedi? Kaşlarını çatmana neden oldu ve ben Earl'ümün gülümsemesini tercih ederim."

"Nash bana, düşmüş bir kadının burnumun dibinde piçlerini yetiştirmesine daha ne kadar tahammül edeceğimi sordu."

"Oh, canım."

Piçler Haddonfield'lar arasında hassas bir konuydu ve bunun tek nedeni Nick'in büyük üvey kardeşi Ethan'ın bu şüpheli sıfatı taşıması değildi.

Nick, Leah'nın koyu renk saçlarını alnından geriye doğru taradı. Bebek doğduğundan beri saçları farklılaşmıştı; daha kalın, daha yumuşak, daha öpülesi.

"Ne tür bir 'oh, canım'dı o?" diye sordu, kızın alnını öperek.

"Ah, canım, Edward kendini eyaletin ahlaki yargıcı olarak atadı. Addy'nin kirasını düşürmüş olmanızdan ona ne?"

Oğullarının Belle Maison'un evinin odunlarından av ve yakacak odun toplamasına izin verirken onu sıfıra indirdi.

"Kiracılarımız arasında günaha göz yummamı mı istiyorsun, aşkım?"

Leah yüzünü çevirerek Nick'e öpmesi için bir kulak uzattı ama bu bir kulak öpme anı değildi.

"Sen asla ikiyüzlü olmadın, Nicholas. Bu seviyorum."

Bellefonte Kontesi'nin cazibesi öylesine büyüktü ki, sevgi sözcükleri mırıldanırken azarlayabiliyordu.

Nick sırtüstü yattı, çünkü tatlı, nazik, sevimli, pratik kontesi aynı zamanda onurunun da dayanağıydı. Etraflarındaki ev, sanki baharı bekliyormuş ve kıştan bıkmış gibi sessizdi.

"Küçük Addy Chalmers'a kilise bahçesinde takılırdım. Annesinin tabutunu taşımasına yardım etmiştim. Artık iyi biri değil ama bu çocuklarının suçu mu? Birkaç sıska tavşan ve çürüyen ağaç dışında bana hiçbir şeye mal olmayan bu çocukların rızkını, onu yakarak kilisenin sırtına mı yükleyeceğim?"

Fuhuş yasadıışı değildi - yasaları yapan İngiltere'nin büyük adamları bu konuda dikkatli davranmışlardı. Ancak tamamen ahlaksız ticaretten elde edilen gelirle yaşamak yasalara aykırıydı ve Addy'nin para kazanmak için başka güvenilir bir yolu yoktu.

"Nicholas, bunların kimin çocukları olduğunu hiç merak ediyor musun?"

Nick Leah'nın kulağını öptü. "Her zaman. En büyükleri, küçük kızıl saçlı olan bana birini hatırlatıyor. Addy de babasının kim olduğunu bilirdi."

"Ama Addy hiç söylemedi. Addy için burada bir işimiz var mı?"

Haddonfield'lar kadar büyük bir aile küçük bir ordu istihdam edebilirdi, tabii personelin Addy'nin hayatını cehenneme çevirmediğini varsayarsak.

"Nita da aynı şeyi sordu," diye itiraf etti Nick, "ama o zaman bu çocuklara kim bakacak? En büyük kız yeni doğmuş bir bebeğe bakamaz. Bebeğin annesine ihtiyacı var."

Annesi, bu kez Addy bir kız çocuğu daha doğurmuştu, Tanrı küçük yavruya merhamet etsin.

Leah, Nick'in başını omzuna çekerek, "Bunu bir düşüneyim," dedi. "Nita onun zeki bir çocuk olduğunu söylüyor ve eminim annesinin içini rahatlatıyordur. Adı Mary."

Nick rahatlamasına izin verdi ama Addy Chalmers sorunu karmaşıktı ve Nita sorununa karışmıştı. Ayrıca, Nash'in işe karışmasının ışığında, Susannah sorunu da.

Bu liste göz önüne alındığında, Tremaine St. Michael ve bir grup meleyen, kokuşmuş koyun sorunu, kontesin kollarında uykuya dalan Nick'in farkındalığına bile girmede.

* * *

Londra terziliğine bürünmüş bir beyefendinin basit bir kulübenin ocağının önünde yere oturup çocuklara küllerin içinde harfleri öğretmesinden daha değerli ne olabilir?

Bu görüntü Nita'yı üzmüş, boğazında olmaması gereken bir yumru oluşmasına neden olmuş ve içini sızlatan bir sevinçle doldurmuştu. Başka biri daha Chalmers çocuklarını değerli ve masum görüyordu. Nita ve anneleri dışında biri ve bu Nita için Bay St. Michael'ın öpücükleri kadar büyüleyici bir şeydi.

"Toplantı için kalacak mısınız?" Atlar ıssız yolda ilerlerken Nita ona sordu.

"İsterdim ama belki de . Bellefonte koyunlar için bir fiyat belirleyeceğine söz verdi ve bunu yapması günler almaz, tabii eğer koyunları vermek istiyorsa. Oxford'da bana ihtiyaç var, Londra'da halletmem gereken işler var ve Almanyaya bir gezi hala güçlü bir olasılık."

"Kışın en şiddetli olduğu şu günlerde mi seyahat edeceksin?" Beckman yıllardır seyahat , George seyahatten yeni dönmüştü ve Nita her iki kardeşi için de endişeleniyordu.

Bay St. Michael için daha çok endişeleniyordu. Nita'nın hayatından çıkıp gitmeye hazır olduğunda, Bay St. Michael onun odaya döndüğünü görmeyi dilediğini söylemişti.

Bu dileğin bir anlamı var mıydı?

"Kurnaz bir işadami olarak tanınırım, Leydi Nita. Başkaları evlerinde rahatken ben seyahat ederim. Makul bir kâr elde edebileceğim herkesle iş yaparım. Sık sık kurnazlıkla suçlanırım, oysa gerçekte ben herkesten daha çok çalışmaktan, daha çok risk almaktan ve daha çok fırsat yakalamaktan suçluyum. İşime geldiğinde, bir Fransız gibi kıtada seyahat ediyorum. İşime geldiğinde, kurnaz bir İskoç oluyorum. İşime geldiğinde, Northumbria ve Midlands'da önemli holdingleri olan bir İngilizim."

Çok güzel bir konuşma ve aynı zamanda bir uyarı. "Nicholas'ı koyunlarından mahrum bırakamazsın."

Bay St. Michael donmuş çukurlar, sert esintiler ve taş duvarların arkasından gelip geçenleri merakla izleyen koyunlarla dolu uzun bir mesafe boyunca hiçbir şey söylemedi.

"Nicholas'ınız koyunları Squire Nash'e göndermek istiyor. Sizin için teklifte bulunursam, koyunların daha kolay elime hissettim."

Atlas, Nita ona sormadan yolun ortasında ayaklarını sürüyerek durdu.

"Nicholas mı söyledi *bunu*?"

Sorusunun ardında her türlü duygu yatıyordu. Nicholas'ın kız kardeşlerinden herhangi birini bir hayvan pazarlığının parçası olarak görmesine duyduğu öfke; böyle bir pazarlığın sonucu olarak muhtemelen evlenecek olan Susannah'ya ve *Edward*'a duyduğu merhamet; Bay St. Michael'ın Nicholas'ın saçmalıkları konusunda Nita'yı uyaracak olmasına duyduğu rahatlama.

Bu tepkiler, Atlas'ın büyük bir toynağını yere vurması ve kuyruğunu sallaması için geçen sürede onun içinden sekti.

Ve sonra... Nita'nın adını koymak istemediği, merakla umut arasında bir duygu.

"Evliliği hiçbir zaman çok çekici bulmadım," dedi. "Baştan çıkarıldınız mı?"

Bay St. Michael William'ı ileri gönderdi ve Atlas da uzaklaştı. "Cazip mi? Koyunlar tarafından değil leydim."

Gri, sert bir kış öğleden sonrasının ortasında, Nita ailesinden gelecek azarları ve kınayan bakışları bekleyerek eve doğru yol alırken

Addy Chalmers ve yavruları için endişelenirken, ruhunu saf, tatlı ve sıcak bir güneş ışığı kapladı.

Bay St. Michael ile birlikte atlarını seyislere teslim edip Belle Maison'un arkasındaki kıştan ölmüş bahçelerden geçene kadar o güneş ışığını kalbine gömdü.

"Benimle evlenme ihtimali seni cezbetti mi?" Nita sordu.

Bay St. Michael, bahar gelene kadar çiçek tarhlarını koruyan yalnız bir nöbetçi olan çardağa ulaşana kadar onun yanında yürüdü.

"Bu kadar memnun görünmenize gerek yok. Ben pazarlık yapacak biri değilim, Leydi Nita. Elbette servetim var. Birçok erkeğin serveti vardır ama ben çok seyahat ederim. Sıkı bir ticaretçiyim. Mizacım güler yüzlü değildir ve hassas duygulardan kaçınırım. Günün sonunda sık sık eve koyun ya da ticaret kokarak gelirim ya da bir avukatın zekice ifadelerinden nasıl kurtulacağımı düşünürüm. Cazibem yok ve yanlış aksanlarım var."

Nita, Bay St. Michael'ın koluna girdi ve bütün öğleden sonra rüzgârda durup eksikliklerini sayıklayabilecekken onunla birlikte bahçe yolunda dans etti.

Bay St. Michael'ın gülümsemesini görmesine izin vermektense ölü güllere bakarak, "Baştan çıkarıldınız," dedi. "Benimle evlenerek." Kalbinin rahatsız edici, rahatsız edici, hassas bir parçası, onun ayartmaya direndiğine işaret etti - şimdiye kadar.

Nita, sıcaklığın ve taze ekmek kokusunun nemli yün ve çamur kokularıyla karıştığı arka salona doğru ilerledi.

Bay St. Michael kapıyı kapatarak koridoru kasvetli ya da rahat bir hale getirdi.

"Zeki, çekici, iyi kalpli, *çoğunlukla* mantıklı, enerjik, iyi bağlantıları olan ve makul derecede zengin birisin," diye mırıldandı, parmakları Nita'nın pelerininin bağlama yerlerindeydi. "Kurnaz bir işadamı, şartlar açıkça yasadışı ya da onursuz olmadığı sürece hiçbir teklifi elinin tersiyle itmez. Evlilik onurlu bir kurumdur ve bu durumda yasadışılık söz konusu değildir. Önceki yükümlülüklerinizden muafsiniz ve reşitsiniz."

Nita raftaydı. Bay St.'e kalaylı düğmeler vermeye başladı.
Michael'ın .

"Hatalarımın bir listesini yapıyorsunuz Bay St. Michael, olumlu özelliklerimin değil. Kıpırdamayın."

Bir an bile kıpırdamadan durmak Tremaine St. Michael'ın doğasında yoktu ama yine de Chalmers'ın çocuklarıyla birlikte yerde *W* harfine ulaşacak kadar uzun süre oyalanmıştı.

W, Welsh rarebit içindi.

Nita onun son düğmelerini de çözdü ve ağır giysiyi omuzlarından itti. Onu bir kancaya astı ve kendi pelerininin omuzlarından sıyrıldığını gördü.

"Size kendime saklamam gereken şeyleri söylüyorum," dedi, belli ki başka bir kusuru daha vardı. "Kontun son derece makul emirlerine itaatsizlik etmenize yardım ediyorum. Nazik bir hanımefendinin duymaması gereken konularda size danışıyorum."

Bay St. Michael'ın ses tonu huysuz ve İskoççaydı -huysuzluk onun doğasında vardı- ama Nita onun kızgınlıktan çok şaşkın olduğundan kuşkulanıyordu. O da şaşkındı, ama ne kadar olasılık dışı olursa olsun bir fırsatı değerlendiremezse lanetlenirdi.

Nita, "Kont ailesine emir vermemesi gerektiğini çok iyi biliyor," dedi, olduğu yerde, yakında lanet olası Almanya'ya doğru yola çıkacak bir adamın önünde durarak.

"Siz de muhteşemsiniz," dedi Bay St. Michael, olduğu yerde, pelerinler, çizmeler ve iki asılı jambonla çevrili kasvetli bir arka koridorda kalarak.

Nita'nın son sağduyusu da bu suçlama karşısında buharlaştı, çünkü Bay St. Michael, Edward'la yüzleşmek istemesi, Dr. Horton'dan hoşlanmaması ve Welsh rarebit'e olan düşkünlüğüyle muhteşemdi.

Nita kollarını ona doladı ve onu dudaklarından öptü. Sanki beyni dudaklarının ona söylediklerini tam olarak duymamış gibi kıpırdamadan durdu ve sonra kolları Nita'nın etrafına yerleşti ve tüm duruşu değişti.

Nita'yı sıcaklığıyla, gücüyle, erkekliğiyle ve kucaklayışıyla sardı. Öpücüğüne bir parça tarçınlı bisküvi ve bir parça şefkat karıştı. El üstünde tuttu, tattı, davet etti.

Nita ise kabul etti. Aralarına ne kışlık giysiler girdi, ne yanlış anlamalar, ne de hemen yaklaşan ayrılıklar. Bay St. Michael Nita'nın kim ve ne olduğunu biliyordu -yaşını ve diğer her şeyi- ve kendisi hakkında dürüsttü.

Kurnaz, yetenekli, okur-yazar ve sonsuz kibar.

Bu nezaket Nita'yı geniş omuzların, şiirin, zenginliğin ve hatta cesur, şefkatli öpücüklerin bile çekemeyeceği kadar cezbetmişti. Tremaine St. Michael onu anlıyordu. Nita bu anlayışı onun başının arkasını kavrayan avucunda ve çenesinin açısını takip eden parmaklarında hissetti.

Yine de öpücüklerinden daha fazlasını bilmek istiyordu, kaslı göğsünün düzlemlerini ve geometrisini, yanlarının dönüşünü, tam dokusunu bilmek istiyordu-

Dili Nita'nın dudaklarında ılık bir esinti gibi nazikçe gezindi, sonra tekrar. Nita uvertüre karşılık verdi ve öpücük, Nita'nın bir erkekle bir kadın arasında gerçekleşebileceğini *hiç düşünmediği* bir danslar ve flörtler bütününe sığdı.

Bay St. Michael ağzını onunkinden ayırdığında, Nita'nın sırtı duvara döndü, kız kardeşlerinin günlük pelerinlerinin arasındaydı, jambonlardan biri sanki biri omzuyla çarpmış gibi hafifçe sallanıyordu.

"Bunu siz başlattınız," dedi Bay St. Michael, onun alnından öperek. "Özür dilemeyeceğim."

"Sen bitirdin." Nita onun çenesini öptü, bu sanki kılı bir kayayı öpmek gibiydi. "Bunun için özür dile."

Göğsünü gererek güldü, Nita düzenli bir nefes almaya çalıştı ve sonunda orijinal bir Shakespeare nüshası karşısındaki Susannah gibi gülümsedi.

"Caziben yok ve yanlış aksanların var," dedi Nita, bu kez onun serin yanağına bir öpücük daha kondurarak, "Bay Burns'ü yorumlamak dışında. Onun şiirlerini son derece iyi okuyorsunuz. Bu ve daha birçok nedenden ötürü ben de cazip geliyorum Bay St. Michael."

Nita onun kucağından fırladı, mutfak ışığına ve sıcaklığına doğru, doğruca hizmetçilerin merdivenlerinden yukarı çıktı. Gülerek -kahkahalar atarak!- yatağına düşene kadar yoluna devam etti.

* * *

"Digby, Dr. Horton'u görmeli," dedi Elsie, çocuk o günkü soğuk Latince dersini öğrenmek için kahvaltı masasından kalktığı anda.

Yeryüzündeki hiçbir yaratık Edward'ı Elsie kadar kışkırtamazdı. Penny onda ne bulmuş olabilirdi? Elsie güzeldi, eğer bir erkek kızıl saça katlanabilirse, Edward bu kadarını kabul ederdi. Ama karanlıkta saç renginin ne önemi vardı ki?

"Çaydanlığı uzat," dedi Edward, mutfağın asla sıcak servis edemediği yumurtalardan bir ısırık daha alarak.

Elsie ona öfkeli bir bakışla birlikte çaydanlığı uzattı. "Soğuk algınlığı akciğer hummasına dönüşebilir Edward ve o çocuk senin tek varisin. Onun sağlığını senin için önemli olduğunu düşünürdüm."

"Endişeli bir anne olduğunuz ve sinirleriniz hassas olduğu için bu sözünüzü görmezden geleceğim. Yemeğini bitir, Elsie."

Bir sonraki kötü bakışı, Digby'nin önünde duran ve çocuğun üzerinde ne bir tost kırıntısı ne de bir lokma yumurta bıraktığı tabağa oldu.

"Ben endişeli bir anneyim. Sen de endişeli bir amca olmalısın."

Elsie kendini tutamadı. Edward bu sonuca Stonebridge'deki görevinin ilk aylarında varmıştı. Bazı kadınların dikkatleri üzerlerine çekmek için tartışmacı olmaktan başka çareleri yoktu.

Sabah güneşi Elsie'nin solgun yanağını ve gözünün etrafında solmakta olan morluğu aydınlattı. Bu morluk ikisini de utandırıyor, gerçi Elsie morluğu kapatmak için biraz daha pudra kullanabilirdi.

"Gerekirse Horton'u çağır," dedi Edward çayını doldururken. "Çocuğun kanını akıtacak, göğsü ve ayakları için hardallı yara bandı yazacak ve en iyi konyağımdan biraz içtikten sonra yüklü bir fatura gönderecek."

"Teşekkür ."

Elsie'nin teşekkürleri Edward'ın yumurtaları kadar soğuktu.

"Gelecekte, hanımefendi, artık ısrarlarınızla beni rahatsız etmeyeceksiniz. Toplantı vesilesiyle Susannah'ya evlenme teklif etmek niyetindeyim ve evimin hanımı olarak çocukların ve hizmetkârların sağlık sorunlarıyla ilgilenecek."

Edward evlenme teklifini elbette toplantıda değil, hemen öncesinde yapacaktı, böylece duyuru geleneksel taşra usulüyle tüm komşularına yapılabilecekti.

"Sana şans diliyorum, Edward. Leydi Susannah çok hoş bir kadın."

O ses tonu, o alaycı, üstün ses tonu... Edward böyle bir itaatsizliği öfke gösterisiyle tatmin etmezdi.

"Ne demek istiyorsun, Elsie? Elbette Susannah çok hoş bir kadın. Bir trolle evlenmem gerektiğini mi ima ediyorsunuz?"

Elsie yumurtalarıyla oynarken çatalı tabağın üzerinde geziniyordu. "Teklifinin kabul edilmesini içtenlikle dilemekten başka bir şey demek istemedim, Edward. Leydi Susannah benim için iyi bir arkadaş olacak. İyi bağlantıları var ve sana uygun görünüyor."

Edward'ın asla anlayamayacağı bir şekilde, Elsie'nin ağırbaşlı, pratik sözleri tamamen başka bir şeyi ima ediyordu. Susannah onunla böyle konuşmazdı, başka hiç kimse onunla böyle konuşmazdı.

"Madam, size hatırlatmama izin verin, siz ve çocuk burada benim sadakamla bulunuyorsunuz ve ben bunu karşılayamam. Baronetin varisliğine yakışır şekilde sorumlu bir evlilik yapmalıyım ve Susannah benim seçimim."

Edward son yumurtasını da bitirmiş, bağırmadan masadan kalkmaya karar vermişti. Sonra lanet kadın çay fincanının arkasından bir şeyler mırıldandı.

"Özür dilerim, Elsie."

Elsie sanki ani bir megrim saldırısına uğramış gibi gözlerini kapadı. "*Leydi* Susannah. O her zaman *Leydi* Susannah olarak kalacak. Nişandan önce tanıdık bir hitap şekli benimseyerek ona saygısızlık ediyorsunuz."

İçinden aptal kadına vurma dürtüsü geçti. Edward'ın kolu gerçekten kalktı, sonra düştü. Öfke gösterisi Elsie'yi bir şekilde memnun ve -bu içgörü onu neredeyse gülümsetiyordu- Elsie'nin tüm bu saygısızlığı sadece kıskançlığın bir belirtisiydi, çünkü Stonebridge evinin hanımı olarak yerinden edilecekti.

"Fikrimi değiştirdim," dedi Edward ayağa kalkarak. "Digby'nin ateşi yok, boğazı da ağrııyor. Sadece soğuk algınlığı Dr. Horton'un çağırılmasını gerektirmez. Digby'yi istediğiniz gibi tedavi edebilirsiniz ama aşırı korumacılığınız yüzünden gereksiz yere fatura ödemek zorunda kalmayacağız. Gelecekte lütfen mutfakta sadece sıcak yumurta ve tost servisi yapılmasını sağlayın."

"Evet, Edward."

Elsie isyanı iki kelimeyle ifade edebilirdi. Edward onun bu yönüne neredeyse hayranlık duyuyordu.

"Düşünmen gereken bir şey var, Elsie Nash. Bu evde iki yer olmayabilir, özellikle de çocuk odasına baronetlik için uygun bir varis eklendiğinde. Kardeşimin anısına asla saygısızlık etmek istemem ama sen ilk yası tutmayı çoktan geçtin. Belki de kendinizi başka bir kuruma bağlamayı düşünmelisiniz. Digby elbette benim gözetimimde kalacaktır, zira çocuğun gelişim yıllarında kişisel gözetimimden daha azını ona borçlu değilim."

Bu Elsie'nin silahlarını düzgünce ateşledi. Yemeğinden arta kalanlara baktı, çay fincanını tutuşu parmak eklemlerini beyazlattı.

Edward o anın tadını çıkarıyordu, Elsie'nin başında dururken sessiz bir öfke içindeydi. Bu onlar için bir ilerlemeydi. Kimse bağırmamıştı, kimse meseleyi çözmek için şiddet gösterisine zorlanmamıştı. Ona karşı sabrının karşılığını nihayet alıyordu.

"İyi günler, canım." "Sana da, Edward."

Kahvaltı salonunun kapısının önünde durdu, yarı yarıya bir çay fincanının kırılma sesini duymayı umuyordu - ki bu onun için çok kötü bir şeydi. Birkaç dakikalık sessizlik geçtikten sonra, bir kez daha dengede durmayan bir defterle savaşmak için kütüphanesinin rahat sıcaklığına gitti.

* * *

Tremaine St. Michael, Belle Maison kütüphanesinin kapısını kapattıktan sonra, "Kız kardeşine evlenme teklif etmiş olabilirim," dedi.

George, Aziz Michael'ın konuşmasını dinlemekten hoşlanıyordu. Sesli ve sessiz harflerinde, düşürdüklerinde, atladıklarında ya da yuvarladıklarında her türden soy kendini gösteriyordu. George ayrıca Bay St Michael'a bakmaktan da hoşlanıyordu, özellikle de adam ceketini çıkardığında ve sanki bir el işi bekliyormuş gibi manşetlerini çözdüğünde.

Gerçi George kısa bir süre önce Elsie Nash'e bakmaktan hoşlandığını da keşfetmişti; güzel de olsa bir bilmeceydi bu. Geçmişte kadınlarla arkadaşlık etmekten hoşlanmıştı, üniversitedeki her erkek gibi, en azından bazı kadınlarla.

Ve birkaç adam.

George, Bayan Radcliffe'in kitabını ait olduğu kütüphane rafına yerleştirirken, "Sanırım Nita bu evlilik teklifini kabul etmedi, yoksa teklif edip etmediğinden emin olurdun," diye cevap verdi. Nita kütüphane kitaplarını düzenlemek için bir sistem kurmuştu ve insan bu sistemi bozarsa kendini tehlikeye atardı.

"Leydi Nita beni ne kabul etti ne de reddetti," dedi Aziz Michael, "ama ben de tam olarak evlenme teklif etmedim."

"Nita müthiş biri." George Aziz Michael'ı severdi ama kız kardeşini de severdi. "Yine de acı çeken bir yaratığa tahammül edemez. Onu reddetmek mümkün olduğunca nazik bir davranış olacaktır."

"Ayrıca sağlam." Aziz Michael ceketini emlak masasının arkasındaki sandalyenin üzerine örttü, oturdu ve yazı gereçlerini çıkardı. "Teklifim en iyi ihtimalle dolambaçlıydı. Bir hanımefendi samimi ve doğrudan bir teklifi hak eder."

Aziz Michael, üstü kapalı teklifinden dolayı kendinden hoşnut değildi ya da belki de-George bu duyguya kolayca katlanabilen bir erkek tanı mıyordu.

-Şaşkına dönmüştü.

George, "Bir centilmen, teklifinin en azından adil bir şekilde değerlendirileceğini bilmeyi hak eder," diye teselli etmeye çalıştı. "Uzun zaman önce bir bayana evlenme teklif etmiştim. Pek hoş bir deneyim değildi." Gözlerinde spekülâtif bir parıltı oluşmasın diye bunu kardeşlerine hiç söylememişti.

Aziz Michael bir çakı çıkardı ve bir kaz tüyü üzerinde çalışmaya başladı. "Seni geri mi çevirdi?"

"Yüzüme güldü ve ben de o yaşta olabileceğim kadar ciddiydim. Sohbetinden hoşlanıyordum, çeyizine ihtiyacım yoktu ve onu pratik, iyi huylu biri olarak ." Görünüşün korunması şartıyla her iki eşin de serbestçe dolaşabildiği bir evlilik kimin umurunda olmazdı ki?

Bu düşünce George'a şimdi belli belirsiz tatsız, hatta üzücü geliyordu.

Masadaki kurutma kağıdının üzerinde küçük bir talaş yığını birikti. "Kurumdan beklentileriniz mütevazı, Bay Haddonfield. Sanırım kız kardeşinizin beklentileri de benimkiler gibi."

Herhangi bir aksanda geçmiş zaman dikkat çekiciydi. Birinin kütüphaneye el atması gerekiyordu, çünkü şu anda kütüphanede *Keşiş*'in en az üç kopyası vardı.

"Evliliğe bakış açınız değişti mi?" diye sordu George. Aziz Michael'ın çok güzel elleri vardı; iri, becerikli ve zarif. Nita da muhtemelen aynı şeyi düşünmüştü.

"Leydi Nita mütevazı başarıları ya da mütevazı duyguları olan bir kadın değil. Gelin arayışınıza hiç devam etmediniz mi Bay Haddonfield?"

Soru sıradan bir soruydu, kaz tüyü ise mükemmel bir noktaya kadar kesilmişti. Aziz Michael ortaları ve artıkları masanın yanındaki çöp kutusuna süpürdü ve o büyük avuçlarının tozunu aldı.

"Gözümü dört açıyorum," dedi George, ki bu doğrudu. Doğru kadınla evlenmek birkaç sorunu çözecek ve kardeşlerinin onun için endişelenmesini engelleyecekti.

Yine de bu bayana haksızlık olur muydu? George kadınları severdi, hatta zaman zaman onları arzulardı, tıpkı bir erkeğin soğuk bir sabahta bir fincan sıcak çay ya da bir tutam tarçınlı çikolata arzulaması gibi.

İyi bir konyağın ateşli hazzını özlediği gibi değil - aptalca, tutkuyla, herhangi bir haysiyet ya da kendi iyiliğini umursamadan.

"Bir şeyler içelim mi?" George büfeye doğru ilerleyerek sordu.

Aziz Michael mürekkebin kapağını açtı, bir parça kağıt koydu ve yazmaya başladı. Geniş masasında hoş bir görüntü oluşturunuyordu, beyaz tüyü George'un imrendiği bir güvenle sayfanın üzerinde hareket ediyordu.

"Benim için biraz erken," dedi Aziz Michael, kalemin ritmi hiç bozulmadan, "ama bunun seni durdurmasına izin verme. Bu mektubu tamamladığımda, son Almanya seyahatleriniz hakkında konuşmak için bana zaman ayırabilir misiniz?"

"Kız kardeşime evlenme teklif edip sonra da Pumpnickel Courts'a mı kaçırıyorsun? Bu Nita'yı hiç etkilemeyecek. Ebeliğine ve çaylarına geri dönecek ve hasta ya da yaralı olarak ortaya çıkmadığın sürece senin varlığını bile unutacaktır."

Aziz Michael kalemini tekrar daldırdı, ucunda bir damla mürekkep birikmesine izin verdi ve o damlacık şişeye geri düşene kadar eli hareketsiz bekledi.

İlk damlayı ikinci bir damla izlerken, "Olabilir," dedi. "Belki de en iyisi budur. Koyun sever misiniz, Bay Haddonfield?"

Farklı, yarı sarhoş bir ortamda George soruyu yanlış anlamış olabilirdi.

"Onları yeterince seviyorum. Zararsız yaratıklar, güzeller ve şiddete meyilli değiller." Tıpkı kendisi gibi.

"Koyunlar konusunda tutkuluyum," dedi Aziz Michael. "Kardeşiniz kont bunu hatırlasa iyi olur."

George mükemmel konyağından sakinleştirici bir yudum aldı ve Aziz Michael'ın kokusunu alabilecek kadar yakın olan masanın kenarına oturarak kendine eziyet etti.

"Kız kardeşime tutkun musun?"

"İlginç bir soru." Aziz Michael yazmayı bırakmadı ve aniden George'un üzerine yorgunluk çöktü.

St. Michael onu görmüyordu bile, görseydi bile -eğer George'un onu potansiyel olarak arzulanır biri olarak gördüğünü bir şekilde anlarsa- öğrenir ya da daha kötüsü eğlenirdi. George'un ilgisine asla karşılık vermezdi ve buna gelince, George Tremaine St. Michael hakkında ne biliyordu ki?

Çekici, varlıklı ve Nita'ya ilgi duyan biriydi.

Yani George sessiz bir hayal kırıklığı içinde onun peşinden mi koşmalı? Bir erkek kedinin tüm duygusal incelikleriyle mi davranmalı?

Bu tür heyecanlar kimseyi gururlandırmazdı. Onlar bir ayağı isyanda, diğer ayağı can sıkıntısında olan kasıla kasıla yürüyen, fevri çocuklar içindi.

"Nita yalnız," dedi George bardağını mürekkebin yanına koyarken. "Ağabeylerinden hemen sonra doğdu ve sanki annemle babam cinsiyet değişikliği olduğunu fark etmemişler gibi. Nita biz oğlanların peşine takıldı, şeytan gibi ata bindi ve bize ayak uydurmak için çok uğraştı."

"Ve sen de onu eğlendirdin," diye mırıldandı Aziz Michael, "ki bundan nefret ederdi." "Bu kadar küçük ve sevgili olmak onu neredeyse çıldırttı. Sanmıyorum son zamanlarda onu çok rahatsız ediyor."

Aziz Michael mektubundan başını kaldırıp baktı. "Çok sevimli, aynı zamanda cesur, belki de fazla cesur." Nita'nın yeni edindiği şampiyon çoban çocuk o kadar vahşiydi ki, George'dan da aynı tonda ikincisine isim vermesini isteyebilirdi.

"Evlenme teklif ettin," dedi George, yakışıklı Aziz Michael'a acıdığını hissederek, bu gelişigüzel arzudan garip bir rahatlama oldu. "Belki sen de yalnızsındır, Aziz Michael."

George kesinlikle .

Bu fikir de çıktı şimdi?

Aziz Michael mektubuna okunaklı ama baş harfleri hafifçe süslenmiş bir imza eklemişti. Beckman, Aziz Michael'ın yünün yanı sıra güzel sanatlarla da uğraştığını söylemişti.

"Asıl soru şu Bay Haddonfield, hanımefendi benim davamda herhangi bir avantaj görüyor mu? Her pazarlıkta pratik düşünmek gerekir."

Aziz Michael da diğer erkekler gibi en azından kısmen üreme organlarıyla düşünürdü. Bu konuda o ve George farklı değildi. Yine de yalnızlık üreme organlarının çözemeyeceği bir sorundu.

Görünüşe göre içgörüler için bir gün. George içkisinden bir yudum daha aldı ve Elsie Nash'in soğuk bir günde taze bisküvi ve fincan çayı paylaşmak için yaptığı daveti hatırladı.

"Nicholas senin Nita'ya evlenme teklif etmene ne diyor?" George sordu, çünkü Haddonfield'da yaşayan herkes kontun önemli konulardaki tutumuna dikkat etmeliydi. Nicholas hoşgörülü, sabırlı ve pratik biriydi ama aynı zamanda yaşlı kontun yerine geçmeye çalışıyordu ki bu hassas ve zor bir görevdi.

"Bellefonte iki erkeği aynı koyun sürüsüyle sunağa çekmeye çalışıyor," dedi Aziz Michael, mektubunun üzerine kum dökerek. "Kadınları sunağa nasıl çekeceğimizi düşünmeyi ihmal etmiş, çünkü bir erkek meleyen bir sürü hayvanla evlenemez."

George, "İnsanın hassas duygularının nesnesini nasıl cezbedeceği her zaman bir sorudur," diye izin verdi. "Buna nasıl cevap vereceksin?"

Aziz Michael arkasına yaslandı. "O koyunları istiyorum ama onları kız kardeşinin çeyizinin bir parçası olarak alırsam Leydi Nita pek memnun olmayacak. Leydi Nita, Squire Nash'in Leydi Susannah'ya ya da koyunlara sahip olmasını istemiyor ama o zaman Leydi Susannah ne istiyor ve kont ne istiyor?"

"Geniş bir aileden mi geliyorsunuz?"

"Muazzam miktarda koyunum var ama neredeyse hiç ailem yok."

"Kimse bu kadarını tahmin edemezdi." George, Aziz Michael'a bardağını uzattı. "Buna benden daha çok ihtiyacın olacak, ama konu kız kardeşlerime gelince, aklıma bir düşünce takıldı."

Aziz Michael mektubundaki kumu döktü. "Çekingen davranma. Eğer yakında nişanlanmazsam, birlikte Almanya'ya gidebiliriz."

Aziz Michael'ın hiç tereddüt etmediği ilginç bir olasılık.

"Kız kardeşlerimin her birinin diğerinin sahip olduklarına ihtiyacı var," dedi George. Bu düşünceyi Nicholas'ın önünde asla dile getirmezdi. "Nita'nın daha fazla şiiire ve dinlenmeye ihtiyacı var, Susannah'nın şiiirin ve sonsuz hareketsiz nakış saatlerinin ötesinde bir amaca ihtiyacı var. Della'nın daha fazla ciddiye alınmaya ve başının daha az okşanmaya, Kirsten'in ise daha fazla gülmeye ve şımartılmaya ihtiyacı var."

Aziz Michael mektubu çöp kutusunun üzerinde hafifçe salladı, sonra da kurutma kağıdının tam ortasına koydu.

"Nash, Leydi Susannah için bir amacı temsil ediyor o halde," dedi. "El atabileceği bir ev, yönetilmesine yardım edebileceği bir mülk. İlginç."

George'un içkisinden bir nefes aldı, yüzünü buruşturdu ve konyağı bir kenara bırakarak bu sıradan aktiviteyi bile çekici hale getirdi. George bunu not etti, muhtemelen Nita'nın kilise bahçesindeki bir bebeğin sağlıklı olduğunu ya da Aziz Michael'ın bir koyun sürüsünün iyi kiloda olduğunu not ettiği gibi.

Geçici bir gözlem, tutkulu bir meşguliyet değil - Tanrı'ya şükür.

George boş bardağı büfeye götürdü. "Yani Nita'yı istiyorsun ama koyunları almak için onunla evlendiğini düşünürse seni reddedecek ama Nash'in de koyunları almaması gerekiyor. Karmaşık bir durum."

"Evlilik pazarlığı ve evlenme teklif etmediğim için beni geri çevirebilir."

Aziz Michael yine de evlenme teklif ederdi. Öngörülen kelimeleri öngörülen sırayla söyleyemeyebilirdi ama niyetini yeterince iyi ifade ederdi.

Şanslı Nita. Aziz Michael ona bebekler ve idare edecek bir ev verirken, bitmek bilmeyen boğaz ağrılarına da bir son verecekti,

grip ve romatizma artık günlerini dolduruyordu.

"Leydi Susannah'yı Nash'in evine bağlı görmek istemem," dedi Aziz Michael, "yine de tereddütümün koyunların kaderiyle ilgisi yok."

George'un Stonebridge ile hoş anıları vardı. Sıcak zencefilli bisküviler, İkinci Pön Savaşı ve Elsie Nash'in şaşırtıcı hoşgörüsü. "Suze Edward Nash'i istiyor," dedi George. "Adamın kaderi mühürlendi. Nicholas onun yakınımızda olmasından hoşlanacak, ben de öyle."

"Leydi Nita, Nash'in evindeki kadınların güvenliğinden endişe ediyor, ancak bunu size söylerken neredeyse bir sırrı ihlal ediyordum. Eğer Leydi Nita'ya inanacak olursak, Bayan Nash şu anda evinin reisi yüzünden morarmış bir göze sahip."

Aziz Michael'ın sesi, evin köşesinde inleyen rüzgâr kadar soğuktu.

"Leydi Nita'ya inanmak gerekir," dedi George yavaşça, içinde öfkeyle karışık bir şaşkınlık varken. "Nita yalan söylemekten hoşlanmaz. Nash Elsie'yi vurdu mu?"

Elsie ufak tefek, iyi kalpli, adil düşünen *bir anneydi*.

"Leydi Nita bu sonuca vardı ve eğer bana bu durumu Kont'a açıklamam gerektiğini söyleyecekseniz, bunu yapamam. Anladığım kadarıyla Leydi Nita, Bayan Nash'e güveniyor ve hanımefendileri tahammül edilemeyecek kadar öfkeli olmasaydı, benimle asla bu kadar dürüst konuşmazdı. Bu bilgiyi size yüklediğim için özür dilerim ama kalması için centilmenlik onurunuzla sığınacağım."

Aziz Michael Elsie'nin durumuna üzülmüştü, istemediği halde bunu açıklayacak kadar üzülmüştü. Nita'nın onda potansiyel görmesine şaşmamalı.

George, "Nita insanların mahremiyeti söz konusu olduğunda kendini bir doktorun standartlarına tutuyor," dedi ama George öyle düşünmüyordu ve belki de St. Bir şeyler yapılması gerekiyordu ve Susannah kendi öfkesini kontrol edemeyen bir adamla evlenemezdi. "Nicholas'a mektubunuzu açıklayayım mı?"

Aziz Michael mürekkebin kapağını kapattı ve bir çekmeceye yerleştirdi. "Teşekkür ederim, hayır. Bu konu biraz ihtiyat gerektiriyor. Kendim postalayacağım."

George, Elsie Nash'in güvenliği sorununa odaklandı - Digby de Nash'in huysuz biri olduğunu söylemişti ama St.

yorum onu da rahatsız etti.

Nicholas'ın Aziz Mikail'in böylesine büyük bir titizlikle kaleme aldığı mektubu *görmesine* bile izin gerektirecek kadar büyük bir ihtiyat gerektiren ne olabilirdi?

Dokuz

Haddonfield'lar, hanımlar içki sofrasındayken iflah olmaz derecede neşeli bir gruptu ve Tremaine böylece Leydi Nita'ya iskambil kâğıtları ve aptallıklarla dolu bir akşam geçirme fırsatı bulmuştu.

Aklına ateşin ve mataranın etrafında toplanmış bir grup çoban gelirdi. Biri kemanını çıkarır, bir başkası bir masal anlatır ya da "Willie Brew'd a Peck o' Maut "u yorumlamaya başlar ve kahkahalar Tremaine'in yanları ağrıyana kadar yükseldikçe yükselirdi. O geceleri unutmuştu ama sert zemini ya da soğuk sabahları unutmamıştı.

Leydi Nita'nın kapısını, altından parlayan ışığa rağmen sessizce tıklattı. Biri bir şeyler mırıldandı ve o da bunu içeri girme izni olarak algıladı.

"Bay St. Michael?"

Tremaine hanımefendinin odasına girdi, kapıyı arkasından kapatıp kilitledi ve böylece inanılmaz derecede ileri davranışlarının toplamı birkaç bine ulaştı.

"Hanımefendi bir kız kardeş ya da bir kova kömürle bir hizmetçi mi bekliyordu?"

"*Sizi* beklemiyordum." Leydi Nita mavi kadife sabahlığıyla ocağın yanında oturuyordu. Ayağındaki yün çoraplar bir çobanı imrendirecek kadar kalındı. "İyi değil misiniz, Bay St. Michael?"

"Beni gördüğünüze memnun olmadınız." Birinin onu aramasının tek nedeninin hastalık olduğunu mu düşünüyordu?

Bir broşürü kenara koydu, şüphesiz tıbbi bir inceleme. Leydi Nita için boş romanlar yok.

"Sizi beklemiyordum efendim."

"Daha önce sizinle evlilik hakkında konuşmamı beklemiyordun. Bu konunun sıradan bir şekilde gündeme gelmesini ben de beklemiyordum. Mayıs

Oturayım mı?"

Tremaine son derece küstahtı ama fırsatları değerlendirerek önemli miktarda para kazanmıştı ve Leydi Nita'da da tam bir fırsat hissi vardı.

Ocağın yanındaki diğer sandalyeye zarif bir el salladı. Tremaine oturup düşüncelerini toparlamaya çalışırken, ateşin ışığı Leydi Nita'nın saç örgüsünü parlatılmış altın bir ipe dönüştürdü.

"Çok güzelsin." Başlamak için harika bir yer. Kelimeler ağır bir şekilde çapaklanarak ortaya çıkmıştı, süregelen bir vahiy gibiydi.

"Uzun boylu ve sarışınım," diye karşılık verdi, cüppesinin kıvrımlarını seğirterek. "Her zamanki parça çeşitliliğine sahibim. Buraya neyi tartışmaya geldiniz?"

Leydi Nita bir anlamda haklıydı. Güzelliği balo salonundaki gibi değildi, daha ziyade görünmeyen özelliklerinin yüz hatlarını aydınlatmasıydı. Yeni doğan bebekler için endişelenir, her çiftçi karısı gibi patates keser ve kız kardeşleri için kaygılanırdı. Bu özellikler Tremaine'in ilgisini çekmişti. Gizli Madonna gülüşü, keskin zekâsı ve kahkaha özlemi onu cezbetmişti.

Tıbbi kaygılarının bile, yerinde, bazı faydaları vardı.

"Benimle evlenir misin?"

Daha fazla parlaklık. Akli nereye gitmişti? George Haddonfield kibarca Nita'nın dinlenmeye ve gülmeye ihtiyacı olduğunu söylemişti ve Tremaine ona bu diyardaki en huzursuz ve en aptal adamın elini uzatıyordu.

Kadın her nasılsa kuşkusunu bastırmış, çoraplarına bakıyordu. "Evlilik hakkında mı konuşmak istiyorsunuz?"

"Sanırım az önce bu konuyu açtım. İzin verin tezimi detaylandırayım: Leydi Bernita Haddonfield, karım olma onurunu bana bahşeder misiniz? Bence birbirimize çok yakışırız ve size söz verebilirim ki benim hiçbir eksiklik hissetmezsiniz."

Düzgün bir beyefendi diz çökmüş, leydinin elini tutmuş olurdu. Tremaine böyle bir saçmalığa kalkışırsa Leydi Nita muhtemelen kahkahalarla gülerdi. Akşamın erken saatlerinde Leydi Kirsten'in, papazın kadınların kilisede sessiz kalmaları hakkındaki vaazını yorumlamasına bu kadar güldüğünü görmüştü.

Leydi Nita, Tremaine'in artık Almanca yazıldığını görebildiği broşürünü eline aldı.

"Neden, Bay St. Michael?"

"Anlayamadım?" Tremaine o lanet broşürü ateşe atmak üzereydi ki, Nita Haddonfield'in güçlü duygularını gizlemekte ne kadar başarılı olduğunu hatırladı.

"Neden benimle evlenmelisin, Tremaine St. Michael? Neden seninle evlenmeliyim? Başka teklifler aldım; sen de başka teklifler yaptın. Karakterim hakkında yüzeyselliğin ötesinde bir fikir oluşturacak kadar uzun süredir tanıımıyorsun beni."

Bir durumu nedenlerine, etkilerine, semptomlarına ve prognozuna kadar parçalara ayırma yeteneği, bir şifacı olarak başarılı olmasının nedenlerinden biriydi. Tremaine aynı becerileri ticari durumlara da uyguladığı için onun sorularını oyalanma ya da manipölasyon olarak görmüyordu.

O da onu reddetmiyordu.

"Karakterin hakkındaki değerlendirmelerim yüzeysel olmanın ötesine geçiyor, hayatım. olabilirsin ama vücudunda çekingen bir kemik yok," dedi ayaklarını onunkilerin yanına, pirinç çamurluğun üzerine koyarak. "Kalbin uygunsuz bir şekilde hassas, ama o kadar sert ve disiplinlisin ki, çok az kişi senden şüpheleniyor. Teklifimin uzun zamandır sevdiği bir hanımefendiye tutkulu bir genç delikanlının teklifi olduğunu iddia etmiyorum ama kalbinizi hayatım pahasına koruyacağım leydim."

Broşürü katladı ama bir kenara koymadı. "Kalbini bana emanet eder misin?"

Tremaine'in emanet edilecek bir kalbi var mıydı? Ailesi ona bu organın biyolojik işlevlerini aşmasına izin vermenin aptalca olduğunu göstermişti ama yine de Nita Haddonfield'dan hoşlanıyor, onu arzuluyordu ve onun kendisine gösterdiği saygı çok önemliydi.

"Kalbimi başka kimseye emanet etmeyeceğim." Tremaine ona bu güvenceyi verebilirdi. Sözünü kızın parmak eklemlerine kondurduğu bir öpücükle mühürledi ve elini kendi elinin içinde tuttu.

"İlginç bir cevap, Bay St. Michael. Gerçi ben hayatımdan memnunum. Evlilik bana her zaman bir kadın için kötü bir pazarlık gibi gelmiştir. Kadın her türlü bağımsızlıktan yoksun kalıyor ve kiliseye başvurmadan kocasının mıncıklamalarına ve dayaklarına katlanmak zorunda kalıyor.

ya da kanun. Doğum sırasında defalarca hayatını riske atıyor ve kocası öldüğünde en kısa zamanda başka bir koca bulması tavsiye ediliyor."

Leydi Nita'nın itirazı Tremaine'in şahsına değil, teoride evliliğe yönelikti. Bundan cesaret aldı.

"Güvenmekte yavaş davranıyorsunuz," dedi. "Ben de bu kuruma tam olarak güven duymuyorum. Evlilik, karımın tüm sağlığının, mutluluğunun ve güvenliğinin sadece benim ellerimde olduğu anlamına gelir ve tüm zekâm, yetersiz cazibe depom, çiftçi şiirim ve param onu tilkilerden ve kurtlardan korumak için yetersiz kalabilir."

Tremaine muhtemelen bir kocanın sorumluluklarını bir çobaninkilere benzetmemeliydi ama duyguları benzerdi. Nita sadece onun olacaktı, onun refahı da onun sorumluluğundaydı.

"Seni öpmek hoşuma gidiyor," dedi, birleşen ellerine bakarak. "Benimle yatağa gelir misin?"

Tremaine'in üreme organları anında ve kesin bir evet cevabı verdi. Ancak riskler böyle bir aptallığa düşmek için çok yüksekti.

"Neden leydim? Benimle yemin etmeyi mi bekliyorsunuz?"

"Kararımı veriyorum," dedi. "Sizden hoşlanıyorum, Bay St. Michael, ama ben ne kadar yumuşak başlı ve kolay bir eş olursam, siz de o kadar yumuşak başlı ve müşfik bir koca olacaksınız. İkimiz de bu karardan çok emin olmalıyız."

Leydi Nita sadık bir eş olacaktı, Tremaine'in çıkarlarından asla ödün vermeyecek ya da kararlarına karşı çıkmayacaktı - önemli olanlara değil. Sevecenliğe gelince, bir erkek yeterince motive edildiğinde yeni beceriler öğrenebilirdi.

Ne de olsa Tremaine her zaman değerli bir meydan okumadan hoşlanmıştı.

"Burada, Kent'te seve seve bir ev satın alacağımı bilmenin bir faydası olur mu?" diye sordu, anladığı kadarıyla sevgi dolu bir teklifle. "Bu civarda birkaç seçenek var - araştırdım - ve Kent'teki mülkümüzü çeyizinize seve seve eklerim."

Tremaine'in bir parçası - ihtiyatlı bir işadamı ya da muhtemelen beceriksiz bir talip - Leydi Nita onu eş olarak kabul etmedikçe ve edene kadar yatağa girmek istemiyordu.

"Kampanyanız konusunda çok titizsiniz Bay St. Michael, ama ben bir evi yatağıma alamam. Herhangi bir zevk umuduyla bir evi öpemem ya da elini tutamam. Bir evin kollarında uykuya dalamam.

ve bir ev, çoban kızını sevdiği için sürgün edilen bir çoban çocuğun kalbinin kırılmasını anlatan İskoç şiirini okuyamaz."

"Cowdenknowes'un Süpürgesi." Gecenin erken saatlerinde Tremain, eski Shakespeare'in anlaşılmasız inceliklerine panzehir olarak basit bir ağıt sunmuştu.

Tremain, Leydi Nita'nın odasından kovulsa bile kalbi kırılmayacaktı; bu pragmatizm, leydiye evlenme teklif edebilmesinin nedenlerinden biriydi.

Yine de istediği şey anlaşılabilirdi.

"İstedığınız her şey olabilirim, Leydi Nita. Uyurken size sarılan, istediğiniz tüm öpücükleri veren, şiire olan düşkünlüğünüzü şımartan ve elini her zaman tutabileceğiniz bir adam olabilirim."

Tremain şimdi Leydi Nita'nın dikkatini çekmişti. Kitapçık kucağında unutulmuştu, bu yüzden Tremain cesaretini topladı ve sıçradı. "Sizi yatağa götüren ve her türlü mahrem tutkunuzu istediğiniz kadar sık ve ahlaksızca tatmin eden adam olabilirim."

* * *

Tremain St. Michael savaş zamanlarında kıtayı dolaşmış, kültürler arasında çevik bir şekilde hareket etmiş, geniş İskoçça ve Fransızca şiirler yazmış, küller arasında çocuklara mektup öğretmiş ve piyanoda Scarlatti'yi hızlı hızlı çalarken Kirsten için sayfaları çevirmişti.

Böyle bir adam ordulara ve depolara hükmediyordu -Nita'nın cesur teklifi onu korkutup kaçırmayı başaramamıştı- ama yine de bir şeyler ters gidiyordu.

Nita kucağında duran Paracelsus'un çevirisini düşündü ve mantığa, akla, sağduyuya, ziyaretçisini yatağına sürüklemesini engelleyecek her şeye bir kez daha sarıldı.

"Benim ahlaksızlık yapabileceğimi nereden biliyorsun?" diye sordu. Nita'nın şüpheleri olduğu kesindi.

Bay St. Michael sandalyesinden bir kedinin halıya zıplaması kolaylığıyla kaydı. Nita'nın önünde dizildi, kollarını gevşekçe kalçalarına doladı.

"Ailesine senin kadar kolay meydan okuyan, kışın en kötü havasına göğüs geren, ölümün kendisine meydan okuyan birinin hatırı sayılır bir tutku kapasitesi vardır. Sağlıklı yetişkinler arasındaki basit bir çekim vakasına teşhis koymayı bırak ve beni öp."

Nita'nın nefesinde nane kokusu alacağı kadar yaklaştı. Adamın yanağını avuçladı ve tıraş edilmiş pürüzsüz bir yanak buldu. Nita yüzlerce yıl önce yazılmış tıbbi bilgelikleri okurken o da seferine hazırlanmıştı.

Nita baştan çıkarılmıştı. Karşısındaki kanlı canlı adam tarafından baştan çıkarılmış, tutkunun ve zevkin onun olabileceğine dair verdiği güvence tarafından baştan çıkarılmıştı. Elindeki broşürü bir kenara bıraktı, öne doğru eğildi ve dudaklarını Bay St. Michael'ın dudaklarına dokundurdu. Omuzları gevşedi ama öpücüğün kontrolünü eline almadı, bu da onun lehine bir durumdu.

Çünkü Nita hiçbir erkeğin *onu* kontrol etmesine izin vermeyecekti, evlilik lanetlensin, cazibe iki kat lanetlensin.

"Daha fazla," diye fısıldadı. "Tekrar."

Nita öne doğru eğilip ellerini onun saçlarına sabitlediğinde, Bay St. Michael onun bacaklarının arasına diz çöktü. Kolları Nita'nın beline dolandı ve üzerindeki gerilim boşalır gibi oldu.

"Evet demiyorum," diye mırıldandı onun ağzına karşı.

Onun yanıtı daha fazla öpücükle, Nita'nın kesinlikle kabul ettiği narin, yalvaran, büyüleyici öpücüklerle oldu.

Ve sonra hiçbir şey söylemedi. Onu bir daha asla öpemeyecek, ölebilecek bir kadın gibi öpüyordu, tüm tutkusunu başkalarının kolik bebeklerine ve gutlu büyükanne ve büyükbabalarına harcamıştı.

Bay St Michael, ateşin önünde oturan Nita'yı kucaklamak için ayağa kalktı. Vücudunun hatları daha önceki karşılaşmalarında olduğundan daha belirgindi, çünkü Nita'nın üzerinde sadece geceliği ve sabahlığı vardı, Bay Michael'ın üzerinde ise sadece pantolon, yelek ve gömlek vardı.

Nita kasların adlarını biliyordu -pektoralis, *subklavius*, *serratus*- ama onları, *onu* hissetmeyi öğrenmek için çıldırıyordu. Nita öpüşmeyi kesmeden Bay St. Michael'ın yeleğinin düğmelerini aramaya başladı.

"Beni yatağa götüreceksin," dedi bir düğme uçarken.

"Emir vermeyi seviyorsun." Adam kızın ağzına gülümsedi ve ellerini kızıdan uzaklaştırdı. "Yetki sahibi olmayı seviyorum. Belki de hasta odasının cazibesinin bir parçası da budur."

Nita hasta odalarından nefret ederdi. "Böyle bir zamanda böyle şeyleri nasıl düşünebiliyorsun?"

Michael Nita'dan uzaklaştı ve Nita öpüşmelerine geri dönmesi için ona kükremek istedi ama Nita gömleğinin kuyruğunu belinden çekip çıkardı ve gömleğini yeleğiyle birlikte kafasına geçirdi.

Ateş ışığı tenini altın sarısına ve lanet olası adam, yarı çıplak ve sağlıklı bir erkek görüntüsü çizdiğinin farkında olmalıydı; koyu renk saçları düz göbeğinin orta hattına dökülüyordu.

"Sizi memnun etmeyi düşünüyorum," dedi Nita'ya elini uzatarak.

Sistine Şapeli'nin tavanının evlilikteki eşdeğeri boyunca uzanan nasırlı, erkeksi ele baktı.

"Teklif edilebilir bir eş olmazdım. Dik başlı ve zor biri olurdum. Pek sosyal değilimdir. Fikirlerimi hafife almam."

"Sen de yeminini hafife almayacaksın," dedi Bay St. Michael, elini sabit tutarak. "Çocuklarımızı canın pahasına koruyacaksın ve ben uzun süreli seyahatlerdeyken kolayca idare edeceksin. Aslında bağımsızlığının tadını çıkaracak ve zenginliğimizden ne etkilenecek ne de gafil olacaksın."

Zenginliğimiz. *Onun* bağımsızlığı. Nita'nın kulağına hoş geliyordu ama Bay St Michael'ın uzun seyahatine gelince... Nita'nın kardeşleri de seyahat etmişti. Nita onların yokluğuna bol bol dua ve faaliyetle katlanmıştı.

Bay St. Michael seyahat etse de insanlar hastalanmaya, yaralanmaya ve bebek sahibi olmaya devam edecekti. O meşgul kalacaktı. Nita elini onun elinin içine koydu ve kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi.

"Teklifinizi değerlendirmem için bana zaman vereceksiniz, efendim."

Onu göğsüne doğru çekti. "Muhteşem derecede inatçısın, bu da beni daha çok cezbediyor. O zaman sana birkaç uysal öpücük dışında düşünecek bir şeyler vereceğim."

Uysal öpücükler mi?

Nita'yı yatağa oturttu ve Nita bir un çuvalı gibi taşınmaktan hoşlanıp hoşlanmadığına karar vermeye çalışırken -her ne kadar değerli bir un çuvalı olsa da

Bay St. Michael botlarını çıkardı, çoraplarını ve pantolonunu sıyırdı.

"Yangını biz çıkarmadık," dedi Nita, bakışları göğsünün ortasına yapışmıştı. *Sternum, rektus abdominis. Aşağı bakma-imus.*

Bay St. Michael, yüzünde bütün kadınların kalbini yerinden oynatacak türden bir gülümsemeden başka bir şey olmadan odayı geçti ve poker masasını eline aldı.

Trapezius, latissimus dorsi, gluteus...

Gluteus Tanrı yardımcımız olsun. Bay Aziz Michael yatağa döndüğünde bir kıkırdama tehdit etti, çok memnun bir kıkırdama.

"Genellikle bornozunuzu ve çoraplarınızı yorganın altına mı giyersiniz?" Bay St. Michael sordu. Sesi alçak ışıktaydı, belki daha Fransız ya da daha İskoç, ama kesinlikle daha az İngiliz.

Ve kesinlikle daha yaramazdı. Nita bacaklarını yatağa doğru sallayarak geriye doğru kaydı. "Hayır. Üşümüyor musunuz, efendim?"

Bay St Michael Nita'nın ayağını ellerinin arasına aldı ve çorabını yavaşça çıkardı, böylece yumuşak yün baldırını, ayak bileğini ve kemerini okşadı. Nita ona diğer ayağını verdi, anatomik etiketlerin ve inatçılığın onu bundan sonra olaklardan kurtaramayacağından emindi. "Bornozunuz, leydim?" Nita'nın çoraplarını komodinin üzerine katladı.

Sanki kadın giysileri ona tanıdık geliyormuş gibi rahattı; oysa bunlar *yün* çoraplardı.

Nita, kalçalarını oynatarak ve bir o yana bir bu yana sallanarak garip bir şekilde bornozunu çıkardı. Bay St Michael sabırla bekledi, çıplaklığı Nita'nın hemen solunda görsel bir cazibe oluşturuyordu.

"Tahminimce erkek vücudunu daha önce görmüşsünüzdür," dedi bornozu yatağın ayakucuna katlayarak. "Bu kızlık buharları benim yararına mı?"

Yatağın diğer tarafına doğru yürüdü, yanan ateşin yetersiz ışığı sadece dış hatları ve gölgeleri ortaya çıkarıyordu.

"Ben bakire değilim," dedi Nita, çarşafların arasında ona katılabilmesi için örtüleri geri çevirerek.

Durdu, bir dizi şiltenin üzerindeydi. "Elin için bir rakibim var mı?"

Ses tonu sadece meraklıydı, sanki bir rakibin varlığı zorlu bir pazarlığın ilginç bir yönü olabilirmiş gibiydi, ama Nita yanlış bir yanıtın onu çizmelerine ve pantolonuna geri gönderebileceğini de hissediyordu.

"Rakip yok. Hayal kırıklığına uğramadın mı?" Öyle olmasını mı ummuştun?

Yatağın üzerine yerleşti. "İngilizcede cinsel deneyimi olmayan bir kadını tanımlamak için bir kelimemiz var - o bir bakiredir. Benzer bir deneyimsiz durumdaki erkek içinse bir kelimemiz yok. Genel terim - *bakire*- erkeğe garip bir şekilde oturuyor ve erkeğin kendine ait özel bir terimi yok. Bunu ilginç buluyorum."

Bay St. Michael yatağını rahatça paylaşıyor, Nita'yla çayırda battaniye paylaşır gibi yan yatıyordu.

"Terminolojiyi mi merak ediyorsun?" Nita onun anatomisini merak ediyordu, ama aynı zamanda onda gördüğü ve onda hissettiği tutkuyu da merak ediyordu.

"O da var. Buraya gelin lütfen. Bazı tartışmalar yakın mesafelerde daha iyi yürütülür."

Nita yorganın altına girdi - oda birazdan soğuyacaktı
-Ve bir mum yakmış olmayı diledi.

"Neyi tartışacağız, efendim?"

Nita sırt üstü yatacak, Tremaine St. Michael da onun yanına uzanacak şekilde etrafına dizildi.

"Hayal kırıklığına uğradınız mı leydim?"

Nita'nın boğazında bir yumru oluştu, uygunsuz, münasebetsiz ve istenmeyen bir durumdu. Soru anlayışlıydı ve sessizce soruldu.

"Gençtim. Alaylı, yakışıklı, çekici ve üniversiteden yeni mezun olmuş gösterişli bir adamdı. Onu hayatımın çoğunda tanımıştım, ama o bir çocuk olarak gitmiş ve bir erkek olarak dönmüştü."

Ya da o öyle sanıyordu. Aslında bir çocuk olarak gitmiş ve bir alçak olarak geri dönmüştü.

Bay St. Michael Nita'yı kendine çekti ve yanağından öptü. "Yakışıklı süvariniz Kral ve Ülkesine hizmet ederken ölme nezaketini gösterdi mi?"

Nita döndü, bacaklarını Bay St. Michael'ın bacaklarına doladı. "Dizanteriden öldü. Hastalık Yarımada'da neredeyse düşman ateşi kadar asker kaybettirdi ve o da kayıplardan biriydi."

Alnını Bay St. Michael'ın sağlam omzuna dayamak ve düşüncesizliği yüzünden onu yargılamayacak biriyle pişmanlığını paylaşmak ne kadar rahatlatıcı ve huzur vericiydi.

"Onun ölümü hastalık ve sakatlıklara karşı yürüttüğünüz mücadeleye ilham verdi mi?" Bay St. Michael'ın eli Nita'nın ensesine yerleşti, parmakları gerginliği, pişmanlığı ve hatta öz-bilinci uzaklaştırmak için masaj yapıyordu.

"Annem beni şifalı bitkiler ve hemşirelik konusunda eğitti. Bu iyi hissettiriyor." Nita'nın annesi de onu amansız bir sorumluluk duygusuna katlanması için eğitmişti. Evlilik bu hastalığa çare mi olacaktı yoksa daha da mı kötüleştirecekti?

Michael uzun, tatlı bir an boyunca hiçbir şey söylemedi, çarşaflar ısındı ve Nita kadın vücudunu iyi tanıyan bir adamla aynı yatağı paylaşmanın yeni rahatlığı içinde gevşedi.

"Genç askerinize hâlâ aşık mısınız?" Bay St. Michael'ın sofistike kişiliği, çoktan ölmüş genç bir adam için Nita'ya bir dal söğüt vermeyi çok görmezdi.

"Dünyanın düşünmesini istediğin kadar pragmatik ve duygusuz değilsin," dedi Nita onun omzunu öperek. "O zamandan beri Norton'a aşık olmadığımı fark ettim. Romantizme, kendi evim fikrine, kardeşlerimin sürekli gitmediği ve annemin hastalığının giderek daha belirgin hale gelmediği bir yere aşıktım."

Norton Nash çok kayıtsız bir eş olurdu. Nita bunu uzun zamandır kabul ediyordu. Sığ, kibirli ve kendisine bir şeyler yapmak için ilham verebilecek yüksek ilkelerden yoksundu. Edward'a karşı duyduğu antipatinin bir kısmı, baronluk beklentisiyle gelişmesine izin verilen aynı özelliklerin bir sonucuydu.

"Kasvetli bir konuşma," dedi Bay St. Michael, Nita'nın şakağını öperek. "Üzerinizdeki bu kefeni çıkarmaya ne dersiniz? Söz veriyorum, sohbetimiz daha da neşelenecek."

Böyle dalga geçiyordu, biraz da cüretkâr bir tavırla. Nita dirseklerinin üzerinde doğruldu ve yatak örtüsünün altından geceliğinin eteğine uzandı.

"Bir dakika lütfen," dedi Bay St. Michael. Nita'nın yanında bağdaş kurarak oturdu ve geceliği Nita'nın boğazında kapalı tutan üç fiyonku çözdü.

"Bayan kıyafetleri konusunda çok beceriklisiniz Bay St. Michael."

"Biliyor musun, beni böyle azarladığında," diye yanıtladı Nita'nın geceliğini başından aşağı sarkıtırken, "sirke ve nişasta, sikimin seğirmesine neden oluyor."

Cümlesini nasıl bitirmiş olursa olsun, Nita *bunu* tahmin edemezdi. Hoş bir şekilde kızarmış olan yorganın altına girdi.

"Sende gizli bir yaramazlık damarı var," dedi. "Bu yönünü seviyorum. Seğirmene gelince, düzenli olarak alınan bir kediotu tisanı biraz rahatlama sağlayabilir."

"Daha fazla nişasta ve sirke," dedi. "Hiç yardımcı olmuyorsun. 'Önce zarar verme', bir hekimin en büyük kuralı değil midir? Kendime hakim olmama ölümcül darbeler indiriyorsun."

"Ben bir-" Yüce azizler. Giysiler olmadan, battaniyelerin altında kucaklaşma işi tamamen daha az masum bir girişimdi. "Çok sıcaksınız, Bay St. Michael."

"Bana adımla hitap etmeye başlamazsan, seni daha öpmeden boşalacağım."

"Ama sen zaten öptün-"

Nita'yı tekrar öptü, onun karşılık vermesini susturdu, göğsünün sıcak, kıllarla tozlanmış genişliğini Nita'nın göğsüne ve koluna bastırdı.

"Benim adım Tremaine. Daha fazla ailem olduğunda, bazıları bana Maine diye hitap ederdi. Konuşulan İngilizcede bu beni bir atın bir parçasına benzetiyor. Fransızca'da ise insan anatomisinin bir parçasıyım."

La main, el için kullanılan dişil bir isim.

Nita elini adamın göğsünün harikulade dokusunda gezdirdi. "Gevezelik mi ediyorsun? Biraz gevezelik etsen hoşuma giderdi."

"Bana dokunmaya devam edersen, beş dilden herhangi birinde 'Tanrı Kralı Korusun' şarkısını söyleyeceğim." Gevezelikten çok ağır bir hırıltı. Bu daha da hoşuna gitmişti.

"Serenatlarının tadını başka zaman çıkarırım," dedi Nita. "Erkek kardeşlerim seni burada bulurlarsa öldürürler ve kız kardeşlerim de bu utancımı yaşamama asla izin vermezler."

"Kahretsin, Nita, eğer evleneceksek-"

Parmak ucunu göğüs ucunun etrafında hafifçe gezdirdi, saat yönünde, saat yönünün tersine. "İlginç."

"Tanrı beni siren kıyafeti giymiş bir anatomistten korusun - ya da ondan yoksun."

Tremaine'in şikâyetleriyle Nita'yı gülümsetme ve ona ilham verme yeteneği vardı. Aynı meme ucunu yaladı ve bir tutam funda ve çiçek kokusunu içine çekti.

"Bunu bir daha yaparsan kendini tehlikeye atarsın," diye tısladı, yalama menzilinden kaçmak için hiçbir hamle yapmadı.

"Beni kendi yatağında mı tehdit ediyorsunuz, Bay St-?"

Nita'nın ellerini başının üzerinde birleştirdi, tutuşu gevşek ama amansızdı. ", Tanrı yardımcın olsun. Ben bile böyle bir huyum olduğumu bilmiyordum, ayık bir ticaret adamıyım, ama umarım buna bayılırsın."

Ağzı Nita'nın göğsüne indi, sıcak, hassas bir his saldırısı Nita'nın hem kıvrınmasına hem de çok ama çok hareketsiz kalmasına neden oldu.

"Vazgeçiyor," diye mırıldandı, dili yavaş bir daire çizerken. "Ve limon tadında."

Nita'yı nazıkçe kendine çekti ama bu tek hareket Nita'nın sırtının kamburlaşmasına ve ellerini çaresizce kavramasına neden oldu.

"Bunu sevdim." Bay St Michael'ın önümüzdeki beş dakika içinde ilgisiyle Nita'yı tamamen öldürmediğini varsayarsak, Nita limon sabunu için Kirsten'a teşekkür edecekti. İkinci göğse geçti ve Nita kıpırdandı.

"Sana kediotu vereyim mi?" diye mırıldandı kalbine karşı.

"Öpücüklerinle bana iyi davran, yoksa bir saat boyunca seni azarlarım. Beş erkek ve üç kız kardeşim var. İlham geldiğinde müthiş bir azarlayıcıyım."

Nita'nın göğüslerine eziyet etmeyi bıraktı ve siyah saçları oldukça dağınık bir şekilde Nita'nın üzerine yürüdü.

"Bir saat *boyunca* mı?"

Düz, Nita'nın kalçasına baskı yapan sert et sütununda olduğu gibi. Bir elini adamın pençesinden kurtardı ve onu kavrayabileceği kadar yer açmak için yana kaydı. Şaftı şaşırtıcı derecede sıcaktı ve hatırlayabildiği kadarıyla Norton'un gurur duyduğundan çok daha cömert boyutlardaydı.

"Tanıdığım en cesur bayansınız." Ses tonu onun cesaretini onayladığını gösteriyordu.

Nita onun uyarılmışlığının hatlarını izledi, tabandaki tüylerden, şaft boyunca, iş ucunun kendine özgü yapısına kadar.

"Neden nefesinizi tutuyorsunuz, efendim?"

Dişlerinin arasından konuştu. "Harcamamaya çalışıyorum, seni limon kokulu cadı."

"Harcamanın erkeklerin en sevdiği kısım olduğunu sanıyordum." Norton kesinlikle seviyordu. Üç kez de Nita'ya yapmayacağına dair güvence vermişti ve sonra... Düşüşlerini düzeltirken mendiline neden ihtiyaç duyduğunu anlamadığını mı düşünmüştü?

Bay *St-Tremaine* Nita'nın boğazını sıktı. "Size bu adamın en çok sevdiği kısmı göstereceğim, izninizle."

Nita onun gitmesine izin verdi, çünkü alay etme ve kıkırdama zamanı geçmişti. Belki de yıllar önce geçmişti ve o bunu fark edemeyecek kadar bebek doğurtmakla ve çay demlemekle meşguldü.

"Göster o zaman," diyerek ona sevgilisi olması için izin verdi.

Ama kocası değil, henüz değil.

* * *

Tremaine kendini sanat eserleri, Hollanda soğanları, İtalyan şarapları, yün ve canlı hayvan ticaretinin zevklerine coşkuyla kaptırmıştı. Bedensel zevkler -hemen dikkatini çektiklerinde- genellikle ona kıyaslanabilir bir tatmine giden gereksiz derecede karmaşık bir yol gibi gelirdi.

Yine de o yolu birçok kez kat etmişti.

Leydi Nita'ya kur yapmak gerçekten de karmaşık bir işti; onun mahrem iyiliklerinin peşinde koşmayı, yorulmak bilmeyen zekâsını takdir etmeyi ve güvenini kazanmayı içeriyordu.

Tremaine'in kafasını karıştıran şey, niyetlendiği şeyin üzerine kendini yerleştirirken, tüm bu çabanın nasıl olup *da eğlenceye* dönüştüğüydü.

"Biri sizi gıdıklamayalı ne oldu leydim?"

"Göğüs kıllarınızın şu anda beni gıdıkladığı söylenebilir."

Ya da Nita'nın meme uçlarının Tremaine'in akıl sağlığını gıdıkladığı . Nita'yı öptü, çünkü konuşarak oynadığı kumar onu doğrudan aptallığa götürmüştü. Nita iyi öpüşüyordu, bazılarının oral saldırganlık için bahaneye dönüştürdüğü şeyi tartışmaya dönüştürme yeteneğine sahipti.

"Tadın çok tatlı," dedi. "İnsan merak ediyor..." Nita'nın mahrem yerlerinin tadı nasıl olurdu? Muhtemelen eninde sonunda öğrenmesine izin verecekti. Belki düşün gecelerinde.

"Tadın nane ve erkek gibi." Yumuşak elleriyle yüzünü çerçeveledi ve alnından öptü. "Saçların funda kokusu taşıyor."

Tremaine onun tadının bir koca gibi olduğunu umuyordu. Nita henüz teslim olmamıştı, tam olarak değil ve bu adil bir durumdu. Bir kadın tüm geleceğinin kontrolünü teslim ettiğinde, bir erkek onun eşi olma ayrıcalığı için çalışmalıydı.

"Nita, tatlım, bir çocuğu riske atamayız."

Elleri hareketsiz kaldı ve kalçalarındaki küçük dalgalanmalar -bu eziyete ne zaman başlamıştı?

"Sirkem ve süngerim yok," dedi. "Onlara ihtiyacım olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Tremaine'in en yakın kılıfı ise Oxfordshire'daydı. Nita'nın bilmesi pek mümkün olmayan Galce bir dilde küfrediyordu.

"Bana güveniyor musunuz leydim?" Vereceği cevap önemliydi ve bunun tek nedeni çiftleşme dürtüsünün Tremaine'i baharda sağlıklı hayvanlara özgü bir vahşilikle pusuya düşürmüş olması değildi. "Latince terim *coitus interruptus*'tur ve size borçlu olduğumuz zevkin yanında ikinci planda kalsa da, çocuk ihtimalini en aza indirecektir."

Ve bu yaklaşım Tremaine'in önümüzdeki bir saat boyunca hayatta kalmasını sağlayabilir.

Nita onun saçlarını alnından geriye doğru taradı. "Önüme bir seçenek koydun: Bir anlık zevk, ama sana karşı ömür boyu sürecektir bir yükümlülük."

En azından Nita o anın zevkini yaşatacağı konusunda ona güveniyordu. Tremaine kendine düşünecek zaman tanımak için bir öpüşme çılgınlığına daha girişti ama bu plan korkunç bir şekilde geri tepti.

Nita onu havalanması için bıraktığında, kadınının üzerine çökmüştü, ama akli da Oxfordshire'a doğru yola çıkmıştı.

"Evliliğin bir ortaklık olduğunu anlarsan," dedi Nita, başparmağıyla onun kaşlarını okşayarak, "eğer

Benim üzerimde kendi isteğimle verdiğimden başka bir hâkimiyetim yok ve benim sizin üzerinizdeki hâkimiyetim de aynı şartlara bağlı" - şimdi aynı başparmağıyla onun dudaklarında geziniyordu- "Eğer *bana* güvenebiliyorsanız, Bay St. Michael, o zaman şimdi sizinle bu riski almaya hazırım, ama sadece bu riski."

Hâlâ teklifini kabul etmiş sayılmaz ama ilerleme var.

"Bu şartlara uyabilirim," dedi Tremaine, çünkü Nita'nın ev içi alanına asla müdahale etmeyecek, çocuk odasına ya da ev işlerine uyguladığı sağduyusunu asla geçersiz kılmayacak, kendisinin hoş karşılandığı ve Tremaine'in sadece hoş gördüğü çevrelerde hareket ederken sosyal içgüdülerini asla sorgulamayacaktı.

Tremaine zaten acı verici bir şekilde tahrik , onun kulağının izini sürdü, tuhaf bir şekilde tahrik edici bir dokunuştı.

"Geri çekileceğine söz veriyor musun?"

"Şerefim üzerine, geri çekileceğime söz veriyorum."

Tremaine, Nita'yla hiç deneyimi olmamasına rağmen bu yemini edebilecek kadar bu konuda pratik yapmıştı ve bu yüzden aletinden gelen, onun istekli ateşine dalma emrine direndi.

"İnsanın bir yerden çekilmesi için" -okşamaları yavaşladı- "en başta o yerde *olması* gerekmez mi?" Nita'nın sesi meraklı ve endişeliydi, sanki Tremaine'e güvenmek ondan isteyebileceği en zor nimetmiş gibi.

"Buna hakkın var," dedi öne doğru iterek. Çoğu zaman bir durumda haklı olan o olurdu ve ilerleyen yıllarda onun muhakemesine güvenmeyi öğrenecekti.

O yılların düşüncesi Tremaine'i sakinleştirmiş, şehvete karşı biraz olsun dayanmasını sağlamış ve Nita'yı dürüst bir sevgiyle, bedensel olduğu kadar zihinsel de olduğu için daha az tutkulu olmayan bir saygıyla sevmesine izin vermişti.

Adam yavaşça tam bir birleşmeye doğru ilerlerken, "Bunu sevdim," diye fısıldadı. "Bu daha iyi."

Asker oğlundan daha mı iyi? Tremaine Nita'yı daha da yakınına çekti, yakında birlikteliklerini onun en çılgın hayallerinden bile daha iyi hale getirebileceğini umuyordu.

"Seni memnun ediyor muyum?" Onu kocası olarak görmesini sağlıyor muydu? "Eğer biraz daha hareket edebilseydin-mmf." Nita onun kulak memesini ısırdı.

İtişine bir miktar güç katarken. " böyle."

Topuklarını Tremaine'in sırtının küçük kısmına kilitledi, dalgalanmalarını onunkine ekledi ve Tremaine düşünmek zorunda kaldı... sarmaşıklara, ayak çürümelerine, kaşıntılara yenik düşen koyunlar...

"Tremaine..."

Nita Haddonfield'in tutkusu tatmin bulurken, onun adı merak ve belki biraz da dehşet doluydu. Nita'nın güdölmeye pek ihtiyacı olmamasına rağmen onu güdüyordu. Nita zevkinin peşinden dörtmala koşuyor, ona doğru atılıyor, vahşi ve keyifli bir güçle onun sırtını kavırıyordu.

"Lütufkâr, merhametli, hiç bitmeyen..." Ayak bileklerini çözdü ve Tremaine'e sımsıkı sarıldı. "Hiçbir fikrim yoktu."

Hiçbir fikri olmaması onu açıkça şaşırtmış, onun şaşkınlığı ise Tremaine'i sevindirmişti.

Onun omzunu öptü. "O zaman bir kez daha denesen iyi olur, öyle değil mi? İlk izlenimini doğrulayabilir, konuyu daha fazla araştırabilirsin." Teklif edilenleri iyice incelemeliydi, çünkü evlilik teklifleri ne olursa olsun, bunu ona borçluydu.

Bencil bir serseri olduğu için asker oğluna lanet olsun.

"Bunu tekrar yapabilir miyiz?" diye sordu. "Geri çekileceğini söylediğini sanıyordum?"

"Harcamadan önce çekeceğim, ama henüz harcamama gerek yok." Tremaine'i çok şaşırttı.

Nita'yı tekrar tatmin etti ve tam doyduğunu düşündüğü anda aç ve hız denemeleri yapmaya başladı ve Tremaine'in Latince Tanrı'nın Duası'nı zihninde tersten okumaya çalışmak dışında pek bir şey yapmasına gerek kalmadan çok iyi vakit geçirdi.

Leydisi nefes nefese yatıp kendinden ve ondan memnun olduğunda -Tremaine yavaşça vücudundan sıyrıldı, çünkü sabah olduğunda çok ağrıyacaktı.

Tremaine de evlenmeyi umuyordu.

Kendini bir kolunun üzerinde destekledi ve serbest elini kullanarak kendini tam üç kez okşadı, ardından özdenetimi Oxfordshire'ın vahşi doğasında bir yerlerde diğer değerli varlıklarına katıldı. Tremaine konuşmaya başlar başlamaz özür dileyecekken, Nita'nın karnına bulaşan pislik muhteşem bir zevkti.

Nita onun saçlarını okşayarak, "Geri çekildin," dedi. "Çekileceğini söylemiştin."

Rahatlamış, memnun ve konuşabilecek durumdaydı. Tanrı'ya şükürler olsun ki bu kadınla evlenmek büyük bir cinsel dayanıklılık gerektiriyordu.

"Flanel mi?" diye .

Tremaine, Nita'nın üzerinde asılı kalmış, bitkin bir koşucu gibi nefes alırken, Nita komodinin üzerinde bir şeyler aradı ve sonra ona bir bez uzattı. Tremaine ona baktı, sonra kendine baktı ve bezi ocağa doğru fırlattı.

"Sana sarılmama izin ver," dedi Tremaine. Nita çok geçmeden onun asıl kastettiğinin "Lütfen bana sarılır mısınız?" olduğunu öğrenecekti. Çünkü onun kucaklamasına, tatlı öpücüklerine ve şaşırtıcı derecede sevecen doğasına ihtiyacı vardı.

Tremaine sırt üstü yattı ve Nita'yı yanına yatırdı. "Sabahleyin sıırıslıkam bir banyo yapmalısınız, madam."

"Senin de sıırıslıkam bir banyoya ihtiyacın olacak mı?" Nita ya gerçekten merak ediyordu ya da adamın sevişmesi onu çok zorlamıştı.

"Yapacağım. Beni çok yordun." Şakağına bir öpücük kondurdu ve bacağını bacaklarının arasına sıkıştırdı. "Kahvaltıya inmek için en az iki yiğit uşağın yardımına ihtiyacım olacak, eminim."

Nita'nın lanet olasıca meraklı parmakları göğüs ucuyla oynuyordu ve Tremaine tutkusunu o kadar derinlemesine harcamıştı ki, onun dokunuşu bir gıdıklamadan sadece on bir kat daha dikkat dağıtıcıydı ve görmezden gelmek izdiham yaratan bir sığır sürüsünden sadece on dört kat daha zordu.

"İnsan kahvaltı masasında karşılaşmayı nasıl başarıyor?" Nita sordu. "Zor durumdaki hastalarla ilgilenmeye alışkınım -bir Quaker hanımının ilk çocuğunu doğururken bildiği küfürlere şaşıırırsınız- ama bu..."

Neyse ki parmakları hareketsiz kaldı.

Tremaine, "Bu farklı," dedi, deneyimlerinde tamamen emsali olmayan bir yakınlığı tanımlamaya en çok yaklaşabildiği anda.

Hangi aptal kışın ortasında, Nita Haddonfield'in yanından haftalarca ayrılmak anlamına gelecek bir yolculuk için Almanya'ya koyun almaya giderdi ki? Tremaine onu da yanında götürebilirdi elbette ama neden bir düğün yolculuğunu ticaretle bozsun ki?

Ticaret, yaklaşık yirmi yıl önce ilk yün mahsulünü sattığından beri sadık metresi.

Nita onun göğüs uçlarını okşadı. "Bir yolunu buluruz. Nicholas ve kontesi idare ediyorlar ve birbirlerine utanmazca aşıklar, sadece olasılıkları araştırmıyorlar."

Eğer Nita Tremaine'in olasılıklarını daha derinlemesine araştırmış olsaydı, o-

Tasarlayacağız. Birlikte, gelecekte *bir çift olarak* plan yapacaklardı. Kadının sözlerindeki anlam, erotik hazzın süregelen bulanıklığına nüfuz etti.

"Tüm bu özel araştırmalardan sonra nasıl bir sonuca vardınız, Leydi Nita?"

Daha da yaklaştı. "Ne hakkında?"

"Benimle evlenmek hakkında. Karım ya da kontesim olmak hakkında. Bu unvan Kıtada pek işe yaramadı, o yüzden kullanmadım ama ben bir Fransız kontuyum, bu da büyükbabamın hoşuna giden bir durum. Provence, Portekiz, Galler'de arazilerim var - koyunlar orada oldukça iyi durumda - İskoçya, İrlanda ve Almanya'da arazi satın almayı düşünüyorum. Edinburgh, Aberdeenshire, Paris, Londra, Oxfordshire, Avignon, Floransa, Venedik -sanatı severim; bundan bahsetmiş miydim?"

Tremaine ondan hoşlanıyordu, fazlasıyla hoşlanıyordu ve görünüşe göre o da Tremaine'den oldukça hoşlanıyordu. Bu mutlu tesadüfün verdiği haz onu içten dışa ısıttı.

"Bazı mülklerim mütevazı," diye devam etti, "sadece kasaba evleri, ama Midlands'daki mülklerim oldukça büyük ve size Haddondale civarında bir çeyiz mülkü satın almaktan mutluluk duyarım."

Muhtemelen bunu ona hatırlatmasına gerek yoktu.

Tremaine Nita'nın şakağını öpmek için durakladı, niyetine başka ne sunabileceğini merak ediyordu. Nita'nın göğsündeki eli kalbinin üzerinde gevşek bir ağırlık gibi duruyordu, nefes alış veriş eşitti.

"Sen nerede istersen orada yaşarız," dedi. "Oxford malikânesi geniş, çocuk yetiştirmek için iyi bir yer ve ailenizden o kadar da uzak değil. Orada yazlar harika geçer."

Tremaine, Nita'nın çocukları için bir aile pikniği düzenlediğini hayal ederek uykuya daldı. Koyunlar yakındaki çayırları süsleyecek, çocuklar açık havada oyun oynama şansının tadını çıkaracaktı. Tremaine'in

Karısı onu ve ailesini sevecek ve talihsiz, hasta ve yaralılarla uğraşmak zorunda kaldığını unutacaktı.

On

"Nita, uyan." Kararlı bir el Nita'yı naneli öpücük rüyalarından uyandırdı. "Eğer hemen kendine gelmezsen seni suyla ıslatacağım."

"Kirsten?"

"Başka birini mi bekliyordun?" Kirsten, Nita'nın yatağının uzak tarafındaki yorganın altına daldı. "Kıştan nefret ediyorum. Soğuktan nefret ediyorum. Soğuk havanın canlandırıcı olduğunu iddia etmekten nefret ediyorum. Addy Chalmers'ın kızı mutfakta seni soruyor. Çocuğa yemek yedirdim ama korkarım senin de ona eşlik etmeni istiyor."

Hafızanın son sıcak, hülyalı örümcek ağları soğuk bir dehşet rüzgârıyla savrulup gitti.

"Mary benim için mi geldi?"

"O yeterince iyi. Bebek hakkında bilgi almadım. Eğer Horton'u onlara göndermek istersen, parasını kendi paramdan öderim." Kirsten yorganı çenesine kadar çekerek yatağı .

Nita, "Horton gün yarılanana kadar ortaya çıkmaz," dedi, "eğer zahmet ederse, o zaman da sadece çocuğa bakar, zayıf akciğerler hakkında mırıldanır ve cerrahın onun kanını almasını önerir."

"kanını akıtmamanız gerektiğini sanıyordum."

Nita örtüleri yana salladı. "Daha aydınlanmış çevrelerde bu uygulama pek itibar görmez. Beni getirdiğin için teşekkür ederim."

"Gidiyorsun, değil mi?" Kirsten yatağın derinliklerinden homurdandı. "Güneş daha doğru dürüst doğmadı bile, dışarısı Lucifer'in kıcı kadar soğuk ve sen gitmelisin. Beni bu kadar suçlu hissettirmeseydin sana hayran olurum."

Nita çok yıpranmış elbisesinin her zaman hazır tutulduğu gardırobu açtı. Bu sabah suçluluk duygusu yoktu.

Mary'nin çağrısına ierleyerek, Tremaine ile paylaştığı zaman hakkında değil.

"Benimle gelebilirsin," dedi Nita, alışkanlığını çıkararak. "Bir noktada bir evin hanımı olacaksın ve hasta ve yaralılar için temel bakımı bilmek isteyebilirsin."

Kirsten'in kendi kusurları hakkındaki dürüstlüğü Nita'yı şaşırtmamalıydı -Kirsten acımasızca dürüsttü- ama Nita bu öneriyi bir meydan okuma olarak yapmıştı. Bay St. Michael'ın öpücük rüyalarını bölen kız kardeşler samimi bir karşılama hakkına sahip değillerdi.

"Pekâlâ," dedi Kirsten yataktan kalkarken. "Atlas'a ihtiyacın olacağı konusunda ayakkabı boyacısından ahır uyarmasını istedim. Ben de seninle gelebilirim ve Della'nın kahvaltıda Bay St. Michael'la flört etmeye çalışmasını engellemiş olurum."

Kirsten, aptal kız kardeşler ve yorucu kış havası hakkında mırıldanarak dışarı fırladı ve Nita bu ertelemeyi bir dua göndermek için kullandı. Addy'nin son çocuğu ilk birkaç haftadan fazla yaşamamıştı. Hava berbattı ve anne cine düşkündü. Mary acil bir durum olmasa böyle bir saatte gelmezdi.

Nita gitmek istemedi, Addy'nin ince kollarına sarılmış bir başka küçük, cansız beden bulmak istemedi, yaşlarının ötesinde ciddi ve bir çocuğun olması gerekenden daha fazla korkan diğer çocuklarla yüzleşmek istemedi.

Nita gitmek istemiyordu ama her zamanki gibi gitmek zorundaydı.

Nita ve Kirsten kulübeye vardıklarında, güneş ufkun hemen üzerinde isteksiz bir görünüm sergilemişti, ancak alçak bir bulutluluk, güneş bulutların içine yükselirken şafak aydınlığının tek bir diliminin kısa sürede kaybolması anlamına geliyordu.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Kirsten verandaya çıktıklarında sordu. "Bu insanlar sana para ödeyemez, zaten hepsi veremden ölecek ve sen de onların çağrılarına her kulak verdiğinde kendi sağlığını riske atıyorsun."

Odun yığının azalmıştı ve Nita kulübenin içinden tek bir ses bile duymuyordu. Ağlayan bir bebek değil, ki sorun kolik olsaydı bu olurdu, etrafta dolaşan çocuklar değil.

Hiçbir şey.

Nita kapıya doğru bakıyordu, oysa yapmak istediği şey atına atlayıp bir daha geri dönmektir.

"Babam ölürken," dedi Nita, "onu haftalarca yatağında yalnız mı bırakmalıydım, çarşafalarını değiştirecek ve etli çay içmesi için onu kandıracak hizmetçilerden başka kimse olmadan? Bu dünya için fazla uzun değildi. Yaptığım hiçbir şey bunu değiştirmedir, değiştirebilseydim de değiştirmemi istemezdi. Ona sırtımı mı dönmeliydim? Addy'nin kimsesi yok, bu çocukların kimsesi yok."

"Özür dilerim," dedi Kirsten, kapıdan uzaklaşarak. "Senin ahlaki cesaretine sahip değilim, Nita. Bazen kayda değer tek bir erdemim var mı diye merak ediyorum. Belki de beni burada donmaya bıraksan daha iyi olur."

Dürüstlük bir erdemdi ve Kirsten'da bu erdemden bolca vardı.

"Artık benimlesin," dedi Nita, "ve kileri yağmalamayı da unutmamışsın." Nita sadece aç çocukları doyurmayacak şifalı otlarını ve ilaçlarını getirmişti ama Bay Aziz Michael'ın hediye ettiği parayı da getirmemişti. "İlk birkaç dakika ağzından nefes al, idare edersin."

Bu, garip bir şekilde, Kirsten'in gülümsemesine neden oldu. "İlerleyin, sevgili rahibe.

Ne kadar çabuk başlanırsa o kadar çabuk biter."

Nita usulca kapıyı çaldı ve açtı, kirli bezlerin, haşlanmış lahananın ve yıkanmamış bedenlerin tanıdık kokusu her zamankinden daha sert çarptı yüzüne. Bay St. Michael ona bu sabah sırlıklam bir banyo yapmasını söylemişti ve Kirsten'in sabununu cildinin her santiminde ve saçlarında da kullanmaya niyetliydi.

"Addy, ne oldu?" Nita sordu.

Addy yetersiz bir ateşin yandığı ocağın önünde oturuyordu. Çocuklar ortalıkta görünmüyordu, muhtemelen uyudukları bölmede ısınmaya çalışıyorlardı, bebek ise Addy'nin omzuna yaslanmıştı.

"Krup hastalığına yakalanmış," dedi Addy, her hecesinde umutsuzluk vardı. "Zavallı küçük kız öksürmekten ölecek."

İki izlenim kaydedildi, biri olumlu, diğeri uğursuz: Addy ayıktı ve bebek her nefes alışında hırıltı çıkarıyordu. Hırıltı zayıf bir çingirak sesiydi, zar zor duyuluyordu.

"Ne zamandır böyle?" Nita çantasını yere bırakıp pelerinini çözerek sordu.

"Son ziyaretinizden hemen sonra. Sizi rahatsız etmek istemedim. Gece daha da kötüleşti."

Nita hayal kırıklığıyla inleyebilecekken -ölmek bir alternatifken canını sıkmanın ne önemi vardı ki- Kirsten onun koluna dokundu.

"Ne ki?"

Eğer Bay St. Michael yanında olsaydı, Nita ona bir yığın çıra kestirirdi, çünkü kükreyen bir ateş gerekliydi, hem de en kısa zamanda.

"Yakacak odunların en kurusunu getirin, sonra suya ihtiyacımız olacak. Arkada bir sarnıç var ama bunu kırmanız gerekecek. Bu iş bittiğinde çocukların kahvaltıya ihtiyacı olacak."

Birisi bir yığın çamaşır daha yıkamalı, ocaktan dökülen külleri süpürmeli, bir tencere çorbaya başlamalı ve başka bir şekilde evi düzene sokmalıdır.

"Bebek hiç yiyecek aldı mı?" Nita sordu.

Addy battaniyeyi çocuğun üzerine örterek, "Mızmızlanıyor," dedi. "Acıktı mı, canı mı yanıyor, mutsuz mu, yoksa üçü birden mi anlayamıyorum."

"Ona göğsünü ver," dedi Nita. "Tekrar tekrar. Öksürmekten boğazı rahatsız oluyor ve yorgun, bu yüzden bir kerede çok fazla alamıyor, ama gücünü koruması gerekiyor."

Bundan nefret ediyorum, bundan nefret ediyorum, bundan nefret ediyorum. Bebekler o kadar kolay ölüyordu ki, bir gün sağlıklıyken ertesi gün, bazen hiçbir hastalık belirtisi bile göstermeden ölüyorlardı. Nita, Bay St. Michael'ın yarma baltasıyla ve kucaklamayla olan hızlı yetkinliğine duyduğu özlemle dolup taşıyordu.

Benden nefret eden Horton. Kokuşmuşluktan, umutsuzluktan, yorgunluktan, belirsizlikten, ölümden, ölümden ve ölümden nefret ediyordu.

Addy tek sallanan koltuğu aldı ve bebeği göğsüne yatırdı. Zavallı küçük çocuk umutsuz bir açgözlülükle memeye yapıştı, ancak kısa süre sonra mızmızlanmaya başladı, nefesi garip, havlayan bir öksürükle kesildi.

"Sesinin böyle çıkması mı gerekiyor?" Kirsten ocağın önüne bir yük çıra koyarken sordu.

"Öyle değil," dedi Nita. "Krup hastalığının başlıca belirtisi bu, gerçi bu hastalığa yakalanmak için çok küçük." Ve çok küçük, ve

doğum kolay olmamıştı.

Ne doğumu?

Addy birkaç dakika sonra, "Daha fazla almayacak," dedi. "Bir tarafını bile bitirmedi."

"Daha sık sunmalısınız," dedi Nita. "Ve sıvı tüketiminizi bol tutun ki talep yeniden başladığında arzınız eksik kalmasın."

Nita tencere salıncağının üzerindeki çaydanlığı suyla doldurdu, biraz nane yağı damlattı ve kuru odunları ateşe ekledi.

"Odun israf ediyoruz," diye mırıldandı Addy, bebeği omzuna koyarken.

"Nita, "Çocuğun nefes almasını kolaylaştırmak için buhar yaratmamız gerekiyor," diye karşılık verdi.

"Çok güzel kokuyor," dedi Addy, çocuğun sırtını hafifçe sıvazlayarak. "Bahçenin arkasında yarım nane tarlamız var."

"Çocuklara toplatın, siz de satabilirsiniz. Nananın birçok kullanım alanı vardır."

Örneğin diş tozları genellikle nane içeriyordu.

Çaydanlık fokurdayıp nane kokusu havaya yayılınca Nita tencereyi masanın üzerine koydu ve pelerinini kullanarak üzerine bir çadır kurdu. Bebeği Addy'den aldı, pelerini kendi başına ve bebeğin başına örttü.

"Annem bunu bir keresinde kız kardeşim için yapmıştı," dedi Addy.

"Ben unutmuştum."

Buhar çadırının karanlık kozasının dışında, Nita bebeği soran sessiz sesler duydu.

Mary değil. Seyisler onu köpek arabasıyla geri getirene kadar Belle Maison'da kalacaktı. Çocuklar kıpırdanıyordu ve küçük kız kardeşleri için endişeleniyorlardı.

Nita'nın gözleri sulanırken ve burnu akma tehlikesi geçirirken bebeğin nefes alış verişini biraz rahatlardı. Pelerinini kaldırdı, bebeği kundakladı ve kapıya yöneldi.

"Şu suyu yeniden ısıt. Leydi Kirsten kahvaltı için ekmek, tereyağı ve yumurta getirdi, ayrıca bir şişe süt ve bir kavanoz reçel."

Nita kapıyı açtı ve iyi sarılmış bebeği verandanın soğuk havasına çıkardı.

"Leydi Nita!" Addy topuklarının üzerindeydi. "Ne yapıyorsun?"

"Soğuk hava yardımcı olur," dedi Nita. "Hastalık kışın ortaya çıktığı için şanslısınız, çünkü yazın da ortaya çıkma ihtimali var."

"Ama çocuk ölümü yakalayacak! Nefes aldığım sürece bir bebeğimi daha . Onu kaybedemem! Onu bu şekilde acı rüzgara maruz bırakacak kadar doktor değilsiniz. Dr. Horton
_"

Benden nefret eden Horton. "Horton, onu çağırdığınızda ödeme göndermezseniz gelmezdi ve sonra Annie'yi kan kaybından öldürür ve size bunun Tanrı'nın isteği olduğunu söylerdi."

Bu Addy'yi tam olarak bir nefeslik bir süre için yavaşlattı.

"Bebeğimi bana geri verin!" Bu talep histeriyle karıştı. Addy çocuğa uzanırken Nita arkasını döndü, bebek omzuna yaslanmıştı.

Kirsten, elinde tahta bir kovayla kulübenin köşesinden tepinerek geldi.

"Bağırmak çocuğa yardım edecek mi?" Kirsten sordu, sesi sadece meraklıydı. "Eğer öyleyse, gürültüye katkıda bulunmaktan mutluluk duyarım."

Addy bebeği Nita'nın kollarından almaya çalışmaktan vazgeçti. "Leydi Nita iyi niyetli," dedi Addy, "ama her anne bir bebeğin kış havasına maruz bırakılmaması gerektiğini bilir. Bu delilik ve ben aptalca uygulamaların bir başkasına mal olmasına izin veremeyecek kadar çok çocuk kaybettim."

"Madem Leydi Nita aptal, o zaman neden onu çağırttınız?" Kirsten verandanın merdivenlerini tırmanıp kovayı yere bırakarak sordu. "Mary'nin mutfakta titrediğini söylemek için uyandırdığımda hanımefendi yatağında sıcak ve rahattı. Hortona para verseniz bile öğleden önce gelmeyecektir. Ayrıca, Nita'nın size sağ salim teslim ettiği bebeğin sesi çok daha iyi geliyor."

Kirsten'in gerçekçi anlatımı önemli olan tek gözlemle sona ermişti: Annie'nin solunumu normale dönmüştü ve çocuk Nita'nın omzunda memnuniyetle uyuyordu.

"Ben çocuklara biraz ekmek dilimleyeyim," dedi Kirsten, kovasını alarak. "İkiniz de pelerinlerinizi giyseniz iyi olur, yoksa hastalanan tek kişi Annie olmayacak."

Sessizlik çöktü, kışın erken bir sabahın aşılmaz sessizliği. Bebek bir iç çekti - normal, sessiz bir bebek iç çekışı.

"Özür dilerim," dedi Addy. "Hiç uyumadım, neredeyse hiç yiyeceğimiz yok. Çocukları bu kadar erken odun toplamaya göndermekten nefret ediyorum ve eğer açlıktan ölmeyeceksek geri dönmeliyim-"

Sahibi haklı bir ruh hali içinde olmadığı sürece, ticaretini yaptığı meyhaneye, bu durumda Addy ahırda takılıyor, atlara bakması için ara sıra para veriyor ama çoğunlukla müşteriler arasında ısınıyordu.

"İçeri gir," dedi Nita. "Kirsten haklı. Senin de hastalanmana izin veremeyiz."

Pek rahatlatıcı bir cevap sayılmazdı ama Addy'nin tiradı Nita'nın soğukkanlılığını bozmuştu. Bir bebeğin hayatı sırlıslıkla bir banyodan daha önemliydi ama Addy'nin Nita'ya hiç saygısı yok muydu? Addy, Horton'un küçümsemesi ve cehaletiyle çocuğunu öldürmesini mi tercih ederdi?

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Kirsten verandaya geri dönerken Addy içeri girdi.

"Bir çekirge sürüsü bile o ekmeği o çocuklardan daha çabuk yiyemez. Mary ve Addy için biraz ayırdım ve bir demlik çay demlemeye başladım."

"Teşekkür ederim."

"Al." Kirsten kendi pelerinini çıkarıp Nita'nın omuzlarına örttü. "Eğer doğa koşullarına göğüs germen gerekiyorsa, en azından bunu düzgün giyinerek yap."

Azarlamasını tamamlayan Kirsten içeri girerken Nita verandada kaldı, bebek omzuna yaslanmış uyuyordu.

Tremaine St. Michael, karısı hasta bir bebeğe bakmak için uykusundan uyandırıldığında nasıl tepki verirdi? Her seferinde haftalarca, hatta aylarca seyahat etmeyi planladığını düşünürsek, Nita'nın ara sıra bir komşunun çağrısına kulak vermesi halinde kocalık sabrının çok fazla zorlanmaması gerekirdi.

Adam bölgede bekleyebileceklerine söz vermişti, Nita önceki gece yaptıkları konuşmanın büyük bölümünü hatırlıyordu. Yorgun, aydınlanmış, büyülenmiş ve aynı zamanda merakla tatmin olmamış bir halde uykuya dalmıştı.

Tremaine St. Michael, Nita'nın güçlü ve zayıf yönlerini tarafsız bir doğrulukla değerlendirmiş ve kendini gösterişsiz ve kibirsiz bir şekilde sunmuştu. Bir aşık olarak, muhteşem bir

bir hanımefendinin umabileceği tüm erkekçe yetkinliklere sahipti.

Ama adam mülklerinden ve sanata olan düşkünlüğünden bahsederken, Nita yatağındaki yakışıklı talip ile küllerin arasında çocuklara harfleri öğreten adam arasında bir bağ kuramamıştı. Zengin koyun tüccarından etkilenmişti ama diğer adamdan da *hoşlanıyordu*.

Onu sevdim.

"Gelin hanımefendi," dedi bebeğe. "Şimdilik bu kadar temiz hava yeter. Benim sıırıslıklam bir banyoya ihtiyacım var, senin de annene katılıp çok ihtiyaç duyduğun uykuya dalmadan önce iftarını bitirmen gerekiyor."

* * *

Tremaine yumurtasının üzerinde oyalandı, kızarmış ekmeğinin üzerinde oyalandı ve bir savaş adamını yüzdürecek kadar çay içti. Tam ev sahibesine, sürüye yeni katılanları ziyaret etmek için hanımlara koyun ağılına kadar eşlik edip edemeyeceğini soracaktı ki -yeni doğmuş bir ya da üç kuzu kesinlikle niyetini saklandığı yerden çıkaracaktı- Nita'nın kahvaltıya gelmediğini fark etti.

Ailesi, onlarla yediği ilk yemekte olduğu gibi aynı kısa bakışları, aynı yarım yamalak alayları, aynı aşırı neşeli sohbetleri yapıyordu.

Nita ailesinin onaylamadığı bir telefon görüşmesine ve günün ilk yemeğini kaçırmaması için bu görüşmenin acil olması gerekiyordu. Leydi Kirsten'in yokluğu pek dikkat çekmemişti, bu da onun da Leydi Della gibi sabahları yatmaktan hoşlandığını gösteriyordu.

Geriye kalan... mavi çoraplı Leydi Susannah, eteklerinin hışırtısı ve gül kokusuyla Tremaine'in sol tarafına yerleşti.

"Leydim, günaydın. Çay alır mısınız?"

"Lütfen. Toplantı için hazır mısınız, Bay St. Michael? Eminim ziyaretinizin haberi, Wellington'ın Waterloo'daki zaferinin haberinden daha çabuk yayılmıştır ve muhtemelen aynı ölçüde sevinçle karşılanmıştır." "Sevimli beyefendiler bu kadar az mı ?" Gerçi "sevimli" Tremaine'in durumunda bu biraz . Yeterince iyi dans ediyordu.

Masanın başındaki Bellefonte kontese görsel tapınmasına ara verdi.

"*Seçkin*, sevimli beyefendiler bu topraklarda yakuttan daha değerlidir." Kont bir an George'a ters ters baktıktan sonra leydisi için portakal soymaya etti.

"Nicholas evlendiğinde cemaatin genç kızları toplu bir düşüşe geçti," diye sakın bir şekilde gözlemledi George. "Sonra Beckman papazın fare kapanının içine düştü ve ben de en az iki düzine kadının tek ve değersiz tesellisi oldum. Gulliver'in Lilliputlular arasındaki hali gibi bir kargaşaya neden olacaksınız Bay St. Hanımlar sizi esir alacak ve yakında mecazi dişlerinizi saymaya başlayacaklar. Umarım işleriniz yolundadır."

Tremaine, Leydi Susannah'ya çaydanlığı uzatırken, "Genellikle öyledir," dedi.

Önümüzdeki yirmi dakikayı en çok hangi danslardan hoşlandığını tartışarak geçirmek istemediği için -İskoç kılıç danslarına düşkündü, o kadar- Tremaine kendi küçük isyanını başlattı.

"Leydi Nita yakında bize katılacak mı? Merinos sürüsüne yeni kuzular gelip gelmediğine bakmak istiyorum. Özellikle genç ve canlı bir arkadaşımız onunla yeniden tanışmak isteyebilir."

Tremaine'in pantolonunu giyen neşeli adam kesinlikle yapardı.

Leydi Susannah kaşığını çay fincanının kenarına üç kez vurdu, kahvaltı salonunun kadınsı yargıcı mahkemesini düzene sokuyordu.

"Böyle bir gezi için uygun olmayan bir hava," dedi. "Bugün okumak için uygun bir gün."

George'un Susannah'nın kıını kaldırması gerektiğiyle ilgili yorumu aklına geldi. Sarışın, mavi gözlü, dikkat çekici olmayan bir şekilde güzeldi. Ne Nita kadar uzun boylu, ne de Kirsten kadar dramatikti, sessiz, huzurlu bir ev hayatına uygun görünüyordu ve görünüşe göre bunu arzuluyordu.

"Sen de benimle gelmelisin," dedi Tremaine. "Yeni gelenler için isimler düşünürüz. Leydi Nita kız kardeşleriyle bir gezintiye çıkmaktan hoşlanabilir."

Bir bakış daha masanın etrafında sekti. Haddonfield kardeşlerden hiçbirinin konuşmayacağı anlaşılınca kontes sessizliği bozdu.

"Nita bu sabah erken saatlerde tıbbi bir mesele için komşusuna çağrıldı. Görünüşe göre Kirsten ona eşlik etmiş. Biraz daha çay, Bay St. Michael?"

Kont aniden ayağa kalktı. "Biraz daha çay içerse Fransa'ya uçup gidecek. Neden kimse bana Nita'nın yine kaçıp gittiğini söylemedi?"

Şimdi de Kirsten'ı aptalca davranışlarına mı sürüklüyor? Ünlü."

Bellefonte, kadınları söz konusu olduğunda efsanevi bir şekilde hoşgörülüydü ve Tremaine, lord hazretlerini kabalığı yüzünden azarlamak istediğinde -Leydi Nita sürüsünden ayrılmış bir koyun değildi- onun yerine konta sempati duydu.

"Lord Hazretleri bana kütüphanede biraz zaman ayırabilir mi?" Tremaine de ayağa kalktı. "Bir iş meselesini görüşmek istiyorum."

Bellefonte kontesi yanağından öptü, kardeşlerine alaycı bir bakış ve omzunun üzerinden "Hizmetinizdeyim Aziz Michael," diyerek odadan çıktı.

Kontes, "Ona karşı sabırlı olun, Bay St. Michael," dedi. "Nicholas iyi niyetli."

Tremaine hanımları selamladı. "Leydi Nita da iyi niyetli."

Tremaine de öyle.

* * *

Nick, kütüphanenin kapısı kapanır kapanmaz, "Lanet olası yünlü koyunları tartışacak havada değilim, Aziz Michael," dedi. Pencereye doğru yürüdü ve ruh halini tam olarak yansıtan kurşuni gökyüzünü değerlendirdi.

"En inatçı iki kız kardeşim koleraya, dizanteriye ya da Tanrı bilir hangi kötülüğe yakalanmak için gittiler," diye devam etti. "Nita'nın Hristiyan hayırseverliği konusundaki aşırılıklarını kontrol altına alamadığım yetmiyormuş gibi, şimdi de Kirsten otoritemi sarsmak zorunda."

Leah, Nita'nın mantıklı olduğunu, önlem alacağını, kendini bilerek bulaşma riskine atmayacağını iddia etti.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" Aziz Michael pencerenin önünde ona katılarak sordu.

Cam bölmelerden soğuk hava yayılıyordu ama bu Nick'in öfkesini dindirmeye yetmiyordu.

"Kendi kontesim bu bilgiyi bana vermeyi uygun görmedi."

"Bu seni rahatsız mı ediyor?"

Aziz Mikail'in ne karısı, ne kız kardeşi, ne annesi, ne de kızları olmadığı için mal edinmekte ve harcamakta, bilinen dünyayı dolaşmakta, pervasızca servet biriktirmekte özgürdü.

Şimdilik.

"Bir hanımefendiyi, yalan söylemeye meyilli olduğunu düşünerek mi eş olarak alacaksınız, Bay St. Michael?"

"Evlenirsem, ev işlerinin eşimin gözetiminde olacağını, iş ve daha büyük işlerle ilgilenmenin ise benim sorumluluğumda kalacağını düşünerek ."

"*Daha büyük işler mi?*" Nick neredeyse gülecekti. "Sevdiğin kadınla uyum içinde olmaktan daha önemli ne olabilir ki? Karını aile salonunda düğmelerini ilikleyip menüleri inceleyerek ve iyileştirici broşürler okuyarak mı tutacaksın?"

Aziz Michael yakışıklı bir şeytandı, uzun boylu, siyah saçlı, kara kara düşünen türden. Beckman'ın mektuplarına inanılacak olursa, zeki de biriydi. Paralar ve değerli sanat eserleri Aziz Michael'ın emrinde sanki bir finansal simyacı gibi birikiyordu. Yün ticaretinin önemli bir bölümünü kontrol ediyordu ama yine de Nick'in sorusu onu şaşırtmıştı.

"Kontesinizin yaptığı gibi karımın da menüler üzerinde çalışacağını umuyorum," dedi St.

Michael sakın bir şekilde cevap verdi. "istediği her şeyi okuyacak."

Leah ara sıra eğlenmek için iyileştirici bir kitap okuyordu, ancak Aziz Michael'ın hakkını vermek gerekirse, kontes menülerden rahatsız oluyordu.

"Aptalsınız Aziz Michael, ya da belki de çalışıyorsunuz.

Ne konuşmak istiyordunuz?"

Çünkü hiçbir erkek bir başkasına, kendi kişiliği, kendi ruhu olan bir kadınla anlamlı bir hayatı paylaşmanın karmaşıklığını açıklayamazdı. Aziz Michael'ın karısı onu bu konuda eğitmek zorunda kalacaktı.

Nick ona böyle bir projenin mutluluğunu diledi.

Aziz Michael bir dirseğini şöminenin üzerindeki şömine rafına dayayarak uzaklaştı. Nick pencerelerin yanında durdu, belki serseri kız kardeşlerinin yuvaya dönüşünü bir an için görebilirdi.

"Ziyaretimin amacını en son konuştuğumuzda," dedi Aziz Michael, "merinoslarınızı Leydi Susannah'nın çeyizine uygun bir katkı olarak gördüğünüz izlenimini edindim."

"Edward Nash onları böyle görüyor." Nick'in Susannah'nın seçimiyle ilgili çekinceleri artıyordu. George, Edward Nash hakkında şüphelerini dile getirmişti ve George'un yargısı -çoğu açıdan- sağlamdı.

"Leydi Nita'nın benden bir evlilik teklifine açık olabileceği ihtimalini araştırıyorum," dedi Aziz Michael. "O koyunları ben de istiyorum ve onları Nash'in yapabileceğinden çok daha iyi bir şekilde kullanacağım."

Leydi Nita'nın *yapabileceği olasılığını araştırmak*... Aziz Michael muhtemelen Nita'dan toplantıda kendisine bir dans ayırmasını istemişti. Nita, Haddondale'in evlilik delisi annelerinin ellerinde kesime gönderilen bir kuzuya acıdığı için ona bu kadar izin verebilirdi.

Oldukça büyük bir sürü vardı.

Nick, "Sürüyü bölme *olasılığını araştırıyorum*," dedi. "Nash'in o koyunlara senden daha çok ihtiyacı var. Siz sadece onları istiyorsunuz." "Onları çok istiyorum ve sürünün yarısını ya da üçte birini istemiyorum,

Bellefonte."

"Nash onları çok istiyor." Nick ise hiç istemiyordu. Koyunlar arazi gerektiriyordu ve otlakları zorluyordu. Merinoslar iyi damızlıktı, bu da Nick'in onlardan çok fazla sahibi olduğu anlamına geliyordu.

Aziz Michael bir iş görüşmesinin ortasında duygularını açığa vurmaması gerektiğini biliyordu ama Nick'in yüz hatlarında bir şey - tatsızlık, kızgınlık, tam olarak ne olduğunu anlayamıyordu- belirdi.

"O zaman şöyle düşün Bellefonte. Hangi kız kardeşin acilen bir kocaya ihtiyacı var? Leydi Susannah tatlı, , güzel ve Bard'ın eşliğinde vakit geçirmekten memnun. Leydi Nita şu anda ölümcül bir hastalıkla uğraşıyor olabilir ve şimdi Leydi Kirsten ona eşlik ediyor."

İlahi güçlere şükürler olsun ki Aziz Mikail bu ihtimal karşısında alarma geçecek kadar sağduyuluydu.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Nick yumruğunu pencere camına vurmak istedi. "Babam bana kızlara göz kulak olmamı söyledi. Oğlanların kendi başlarının çaresine bakabileceklerini, ama kızlar için benim etkime ve desteğime ihtiyaç olacağını söyledi."

Nick bunu söylemek istememişti, kızgınlık ve şaşkınlığın günün soğuk ışığını görmesine izin vermek istememişti.

"Bellefonte, Tanrı'nın izniyle ona bebekler vereceğim. Bir kadının dikkatini çekmek için kendi çocuklarıyla yarışabilecek ne olabilir ki? Benimle evlenen Leydi Nita'nın artık hasta odalarına uğramasına ya da yerel doktoru kızdırmasına gerek kalmayacak."

Aziz Michael Nita'yla böyle bir anlaşmaya varmış mıydı, yoksa evinin tam da kendi hayal ettiği gibi işleyeceğini mi varsayıyordu? Yoksa Nita koyun sayımına kendini o kadar kaptırmıştı ki, onunla kuzu yapmak uğruna tıbbi faaliyetlerini bir kenara mı bırakmıştı?

Nick öyle olması için dua etti.

Nick, "Nita'ya yaptığın evlenme teklifi kendi başına bir değer ifade ediyor," dedi. "Sadece sana maddi kazanç sağladığı için tahammül ettiğin bir kadınla evlenemezsin. Nita bundan daha iyisini hak ediyor."

"O zaman Leydi Nita'ya kur yapmak için izninizi alabilir miyim?"

Aziz Michael, taşralı bir beyefendinin kıyafetleri içinde zarif bir zarafetle şömineye yaslanmıştı. Beckman onu hafife almamasını ve ona tamamen güvenmemesini söylemişti.

"İznim var," dedi Nick. "Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum." Pencerenin ötesinde, Nita ve Kirsten ahırın avlusundan yukarı doğru yürüyorlardı. Tipik Haddonfield tarzında büyük bir canlılıkla tartışıyor ya da bir şeyler konuşuyorlardı.

Nick'in onları görünce rahatlaması rahatsız ediciydi.

"Nita bebekleri sever," dedi yarı kendi kendine. "Kirsten'in sevgisi hiç de o kadar şefkatli değil, ama Nita... bütün çocukları seviyor." Kontes hastalandıktan sonra küçük kardeşlerine kız kardeşten çok annelik yapmıştı.

Nick bunu neden daha önce fark etmemişti?

Aziz Michael Nick'in dirseğinde belirdi. "Ve sen onu seviyorsun. Ona hayranlık duyuyorsun, saygı duyuyorsun ama onunla ne yapacağını bilmiyorsun. Yıllarca bu evi yönetti ve şimdi bunu ondan aldın ve onun için anlamlı olan tek şeye karşı çıkıyorsun."

Hepsi doğru, lanet olsun. "Ya bebekler gelmezse, Aziz Michael? Biz onları ne kadar çok istersek isteyelim ya da onlardan ne kadar korkarsak korkalım, çocuklar Tanrı'nın dilediği gibi doğar ya da doğmaz."

Addy Chalmers muhtemelen onlardan korkuyordu, çünkü bakımını üstlendiği kişiler için elinden gelenin en iyisini yapıyor gibiydi.

"Son sayıma göre sekiz ayrı evim var," dedi Aziz Michael. "Dünyayı ve büyük başkentleri görmesi gereken bir yeğenim var. Leydi Nita'yı tüm kıtayı güzel bir şekilde gezmeye götürebilirim. Ağırlanması gereken iş ortaklarım, tüm kraliyet saraylarında bağlantılarım var. Leydi Nita uygun olduğu zamanlarda benim kontesim olur ve bu pozisyon, çocuk sahibi olmasak bile onu meşgul eder."

Aziz Mikail sadece cahil değildi, evliliğin gerçekleri konusunda *masum* denecek kadar bilgisizdi. Bir kadın bir çocuğu kucağına almak için can attığında, dünyadaki tüm kraliyet saraylarının hiçbir anlamı yoktu.

Yine de Aziz Michael'la evli olan Nita'ya iyi bakılacaktı. Hiçbir şey istemeyecekti ve muhtemelen annesinin tıbbi müdahalecilik mirasının Nita'nın da aynı aptallığı yapmasına kapı aralamayacağı başka bir shire'a nakledilecekti.

Bayanlar çardağın yanında durduklarında Nick, "O halde size iyi şanslar dilerim," dedi. Aralarındaki anlaşmazlık her neyse, en azından bunu evin içine taşımamışlardı.

"Beni endişelendiren bir şey var, Bellefonte."

Lanet koyun asılabilirdi. "Şüphesiz bunu bana uygulamak üzeresiniz."

"Leydi Nita, birliğe değerli bir koyun sürüsü getirdiği için ona tahammül eden bir kocadan daha fazlasını hak ediyor. Bu konuda hemfikiriz, gerçi o koyunları ben de istiyorum."

"Öyle demiştiniz." Görünüşe göre, Aziz Michael istediği tüm merinosları başka bir yerden satın alabilir ve muhtemelen kendi ilçesini de satın alabilirdi.

onları da sakla.

"Leydi Susannah da aynı ilgiyi hak etmiyor mu? Nash'e Leydi Susannah'nın önemli bir anlaşma yapmadan geldiğini açıkça belirtirseniz, yine de onu istemeye devam eder mi, yoksa sadece kollarına bir servetle geldiği için ona tahammül mü eder? En azından onun kararlılığını test etmenizi öneririm."

"Önerilerinizi alın ve onlarla birlikte kuzu saymaya gidin Aziz Michael. Kız kardeşlerim döndü ve onları karşılamalıyım."

Nick oradan ayrılacaktı ama Aziz Michael'ın yüzünde yine o sıkıntılı, bıkkın ifade belirmişti.

"Eğer Leydi Nita ile evleneceksem ve sizin deyiminizle Hristiyan hayırseverliğinin bu aşırılıkları yakında kısıtlanacaksa, neden onu bu yüzden suçlamakla uğraşayım ki?"

Masum ve cahildi ama centilmenlikten de yoksun değildi. Nick bulabildiği her cesareti aldı.

"Onunla evlenmeye hazırsınız Aziz Michael, koyun olsun ya da olmasın. Bunu anlıyorum ve büyük alicenaplığınız ya da kurnazlığınız ya da her neyse, sizi takdir ediyorum - ancak gerçek aşktan bahsetmediğinizi fark ettim. Kont olmak için yaptığım aptalca girişimler hakkında ne düşünürseniz düşünün, ben aynı zamanda Nita'nın kardeşiyim ve onu seviyorum. Sen iyi ve terbiyeli bir koçsun ve toplantıdaki herkesin başını döndüreceksin, vesaire vesaire. Ancak konuşmamızdaki hiçbir şey, *Leydi Nita'nın sana* sahip olacağı sonucuna varmamı sağlamıyor."

Aziz Michael'ın yüzündeki şaşkınlık, pek de misafirperver olmayan içten kahkahalara yol açmasın diye Nick başıyla selam verip oradan ayrıldı.

On bir

"Bana söylemediğin şey ne, Nita?" Kirsten Haddonfield genel olarak hayat hakkında kadınlara özgü olmayan bir merakla boğuşuyordu. Ancak söz konusu ablası olduğunda, bu merakı giderek daha fazla endişeye dönüşüyordu.

Chalmers'ların kötü kokulu kulübesinden buraya kadar Nita çıldırtıcı bir sessizlik içinde gelmişti. Kıştan ölmüş bahçede, yetkinlik ve dökülmemiş sırlar yayarak ilerledi.

"Ben dedikodu yapmam, Kirsten."

"Peki ya ben? Shire'ın iyi kadınları arasında oturup bir tencere skandal çorbası eşliğinde dedikodu ve imalar mı yayıyorum? Sizden dedikodu yapmanızı istemiyorum. Benimle konuşmanızı istiyorum."

Çardağa yaklaştıklarında Nita yavaşladı. "Benimle geldiğin için sana henüz teşekkür etmedim."

Kirsten Nita'yı küçük yapının içine çekti, çünkü Belle Maison malikânesinde mahremiyet diye bir şey yoktu. Della anahtar deliklerinde gizleniyor, Nicholas köşelerde beliriyor, George aynı anda her yerde olma becerisine sahip oluyor, Leah her şeyi sevgili kontuna rapor ediyor ve Susannah -bütünüyle dağıtıcı- zamanın yarısında sadece okur gibi yapıyordu.

"Bana teşekkür etmelisin," dedi Kirsten, sert ahşap banka oturarak. "O pis kokuyu alışkanlığımdan asla çıkaramayacağım. Haşlanmış lahananın yenilebilir olduğunu fark eden ilk kadın için cehennemde bir onur köşesi olmalı."

"Alternatifi açlıktan ölmek olan böyle bir kadın kanonlaştırılmalıdır."

Nita'nın giysisi utanç verici bir durum olmaktan çoktan çıkmıştı. Etek uçları çamurlanmış ve onarılmıştı, mavisi solmuştu, tıpkı Nita'nın kendisi gibi.

"Nita, azarlayıcı ve angarya bir insana dönüŖüyorsun, ama yine de lütfen otur ve bana biraz daha eŖlik et. Geçen akşam Bay St. Michael kâğıt oyunlarında hile yapmaya başlamadan önce gülmeyi unuttuğunu sanıyordum. Babamın sizi başucunda istemesi ve geri kalanımızı göndermesi ."

Babam gideli altı aydan fazla olmuştu. Vasiyetine uygun olarak aile artık ilk yası ama onun kaybı aile şakalarında, müzik parçalarında ve Alexander Pope'tan en sevdiği alıntılarda varlığını sürdürüyordu. Babam son zamanlarında, malikânenin fiili hanımı olan Nita dışında tüm çocuklarının gidebileceği başka bir yer bulmuştu.

Bir ayrıcalık ve görünüşe göre acı bir kefareti.

"Babam kimsenin onun bu kadar güçsüzleştiğini görmesini istemedi." Nita'nın cevabı, sık sık tekrarlanan ve başarısızlıkla sonuçlanan bir kendini rahatlatma çabasının tınısını taşıyordu.

"Babam kibirli bir ihtiyardı," dedi Kirsten, "ve senin iyi yüreğinden faydalanmaktan çekinmezdi. Son yıllarda sen olmasan Belle Maison dağılırdı. Nicholas'a bunu hatırlatabilirsin."

Belki Kirsten bu görevi kendisi üstlenirdi. Nicholas, her Haddonfield gibi aptal olabilirdi.

"İçeri girmeliyiz," dedi Nita, ayağa fırlayıp otlar ve şıfalı bitkilerle dolu çantasını tutarak.

"Otur, Nita Haddonfield. Size Bay St. Michael hakkında bir şey sormak istiyordum. Onunla dalga mı geçiyorsun?"

Nita çantasını bir kenara bırakarak oturdu. "Bir erkeği nasıl ve neden hafife alacağımı bilemem. Unutmayın, Norton Nash benimle uğraşmaya kalkıştı. Bay St. Michael'la ilgileniyor musunuz?"

Bay St. Michael konusunda Nita, sorusu dikkatle sorulmuş olmasına rağmen konuşmaya istekli görünüyordu.

"Teşekkür ederim, hayır," dedi Kirsten, gerçi evlilikten tamamen vazgeçmemiş olsaydı, adam bakmaya değer olabilirdi. "Bay St. Michael teklif edilebilir biri değil. Çok uzun zamandır mantıklı bir kadının yol göstericiliği olmadan başıboş dolaşmasına izin verildi. Yine de sizden hoşlanıyor."

Susannah gibi Nita da Kirsten'in ihtiyaç duyduğu ve sahip olmadığı tüm sahtekrlıklarla kutsanmıştı. Nita fkelendiğinde ya da ilgisini çektiğinde sakin görünebiliyordu. fkelendiğinde kibar olabiliyor ve kalbini kaybettiğinde de ilgisizmiş gibi davranabiliyordu - kıskanılacak bir yetenek.

"Bay Aziz Michael, Nicholas'ın İspanyol koyun sürüsünden hoşlanıyor," dedi Nita.

Gerçi bazen Nita bu yeteneğini kendini kandırmak için kullanırdı.

"Sadece Beckman'la değil," dedi Kirsten, "Bay St. Michael'ın bir dönem kayınbiraderliğini yaptığı Sara'sıyla da yazıştı. Senin Bay St. Michael pis kazançlar içinde yüzüyor, Nita. O yapardı."

Kirsten'in sunabileceği en büyük övgü buydu, çünkü kardeşleri için yalnızca en iyisinin hizmet edeceğine inanıyordu. Edward Nash onun standartlarının çok gerisinde kalmıştı ve bu duruma henüz bir çözüm bulamamıştı.

Bahçenin karşı tarafında seyisler atları ahırlara götürüyordu. Görünürde başka bir insan ruhu yoktu, ancak tüylü siyah bir kedi düğüm bahçesini sınırlayan taş duvarın tepesinde tırıs gidiyordu.

"Bay St. Michael benim için teklifte bulundu," dedi Nita çok sakin bir şekilde.

"Onu hafife *alıyorsun*. Nita, seninle gurur duyuyorum." Hafif bir ton tutturmak zordu ama iyi tekliflerin yakışıklı ve uygun dklerden daha nadir olduğunu haykırmak, bir kardeşin ya da hizmetkrın bu tartışmayı dikkate almasını garantiliyordu.

Tıbbi ağrılar Nita'ya, aslında tüm aileye zarar veriyordu. Nita daha geç bir kadinken tombuldu, sağlam ve yuvarlak hatlıydı. şimdi neredeyse zayıflamıştı ve ağzı neşeli olduğundan çok daha sık asıktı.

Addy Chalmers'in cine karşı talihsiz bir düşkünlüğü vardı. Nita da sefalete talihsiz bir düşkünlük m edinmişti?

"Hata yapmamaya çalışıyorum Kirsten. Geçmişte hatalar yaptım. Bay St. Michael iyi bir adam, iyi bir tedarikçi ve burada, Haddondale'de bekleyebileceğimizi söyledi."

Bay St. Michael aynı zamanda kurnaz bir adamdı. Nita, kendisine ailesine ve hastalarına yakınlık teklif eden bir beyefendinin takım elbisesine çok daha olumlu bakardı.

"Ama yine de tereddüt ediyorsun," dedi Kirsten. "Mantıklı davranıyorsun. Neden hasta bebekler konusunda mantıklı olamıyorsunuz? Bırakın onları

Onlarla ya da onlara gebe kalanlarla başa çıkmak için profesyonel olarak eğitildiler, Nita. Eğer bunu yaparsan Nicholas'ın keyfi çok daha yerinde olacaktır."

Kirsten'in da keyfi yerinde olacaktı, çünkü kimse Nita'nın bir sonraki burnunu çekişinin sonuncusuna dönüşmesinden endişe etmeyecekti.

"Eğer hastalanırsan Kirsten, Dr. Horton'u çağıralım mı?"

Nita, Kirsten'a bir tabak haşlanmış lahana da ikram edebilirdi. "O yaşlı adamı hasta odama yaklaştırmadan ölürüm."

"*Birçoğunun* var."

Ve Nita üç hecede Nicholas'ın tamamen karşı çıkamayacağı bir argüman sundu. Horton eski kafalıydı ve acı çekmeyi, özellikle de kadınların, çocukların ve yoksulların acı çekmesini ya Tanrı'nın isteği ya da geçmişteki veya gelecekteki kötülüklerin kefareti olarak görüyordu.

Bir doktor nasıl yardım edeceğini bilemediğinde, gerçekten de uygun bir teoloji.

"Bay St. Michael hasta ve güçsüzleri tedavi etmek için her saat ortadan kaybolmanıza ne diyor?" Kirsten sordu.

Nita çantasını kucağına koydu. "Chalmers ailesine yaptığım bir ziyarette birden fazla kez benimle geldi ve ona hasta koyunuyla nasıl başa çıkacağını anlattığımda beni dinledi ve bana teşekkür etti."

Gerçekten de kurnazcaydı ama koyunlara teşhis koymak ya da yeni doğmuş bir bebeği kandırmak, Nita'nın sık sık yaptığı gibi, grip pençesindeki bir eve girmekten çok daha az risk taşıyordu.

Kirsten, Nita'nın aptallığına bu derece yardım etseydi Aziz Michael'ı döverdi.

"Kendine saygısı olan çoğu erkek evde kalıp ailene bakmanı bekler, Nita. Çoğu değerli erkek, kendi evinin dışında hastalarla izin verirse seni koruma görevinde başarısız olduğunu düşünür. Nicholas bu eksikliğinden dolayı sürekli kendini azarlıyor."

Nita'nın sakın ifadesi . "Bay St. Michael çoğu erkek gibi değil. Onun bir Fransız Kontu olduğunu biliyor muydun?"

Bir kaçamak, iyi bir kaçamak. Bay St. Michael gerçekten de Nita'ya karısının akciğer ateşi ve israf hastalıkları ticareti yapabileceğine dair güvence vermiş miydi, yoksa Nita bu sonuca öylece atlamış mıydı?

Nita'yı nankör yabancılar uğruna sağlığını riske atmaya teşvik eden, onu önemsemediğini iddia eden her erkeğe yazıklar olsun.

Nita'yı daha fazla kızdırmak istemeyen Kirsten, "Fransızca bir adı olduğunu duymuştum," dedi. "Della ona Koyun Kontu dendiğini söylüyor." Köylülerin dilini bilenler için bir kelime oyunu.

"Evleneceğimizi tahmin etmemiştim," dedi Nita, sesine şaşkınlık karışmıştı. "*O zaman* işte burada, hedeflerinden oldukça emin, görünüşe göre aralarında ben de . Tremaine St. Michael'ın biri olmak hoşuma gidiyor."

Nita adam için kışını çaydanlığın üzerine koymuştu ve zamanı gelmişti. Nita'nın gülümsemesine bakılırsa, çoban çocuktan dönme asilzadesi kâğıt oyunlarında hile yapmaktan ve İskoç şiirleri okumaktan biraz daha fazlasını yapmıştı.

Kirsten ayağa kalkarak, "Sizden uzun süreli bir nişanlanma rica ediyorum," dedi. "Siz koyun kontesi olduğunuzda, Nicholas beni tekrar kilise koridorunda yürütmeye çalışacak ve yerel seçkinlere cazibelerine karşı kayıtsız olduğumu hatırlatmak istemiyorum."

Nita da ayağa kalktı ve Kirsten'la kollarını birleştirdi. "Bay St. Michael konusunda henüz kararımı vermedim ama asıl korktuğum Susannah. Edward Nash sandığı kadar büyük bir pazarlıkçı değil. Bu konuda benimle hemfikir olacağınıza inanıyorum."

"Bir plan düşünüyorum," dedi Kirsten, bunu paylaşacak biri olduğu için mutluydu. "Toplantıda Edward'la uzlaşacağım ve o koyunları istiyorsa benim için teklifte bulunmak zorunda kalacak. Onu reddedeceğim ve Suze onun sevgisine değmediğini kesinlikle görecektir."

Plan yarı ciddiydi. En ufak bir kışkırtmayla Kirsten planı harekete geçirecekti, ama Edward Nash'in özgürlüğüne izin verme fikri hiç de hoş değildi. Tanrı aşkına, bir pipo içiyordu ve pomada aşırı düşküncü.

Nita, "Her aile toplantısında aynı eski Shakespeare sonelerini dinlemekten gerçekten hoşlanmıyorum," dedi. "Kendinden ödün vermek biraz zorlama gibi görünüyor."

Nita o kadar düzgün konuşuyordu ki, Kirsten'ın onun alay ettiğini anlaması biraz zaman aldı. Eve vardıklarında hâlâ kıkırdıyor ve plan yapıyorlardı ve Kirsten başka bir şey daha fark etti.

Nita ilaçlarını karlı bahçeye bırakmıştı, Kirsten'a göre orada pekâlâ kalabilirlerdi.

* * *

Tremaine mektubunun teslimini, meraklı Haddonfield'ların adresi inceleme fırsatı bulamayacağı bir zamana ayarlamak istiyordu. Ayrıca Leydi Nita'nın paylaştıkları samimiyetten dolayı pişmanlık duymadığından emin olmak istiyordu.

Ve orucunu bozmak yerine herhangi bir korkunç hastalığa yakalanmamıştı.

"Bay Haddonfield," dedi Tremaine avını kahvaltı salonunda bulduğunda. "Bana köye kadar eşlik eder misiniz?"

Yakışıklısı, kadehi ağzının yarısına kadar getirerek durakladı. "Şimdi mi?"

Leydi Susannah kitabından başını kaldırdı. "Tabii ki şimdi demek istiyor. Git, George. Misafirperver ol ve eczaneden bana biraz daha nane şekeri al."

George ayağa kalktı ve tostunu kız kardeşinin tabağına koydu. "Ben her konuda senin kölenim, sevgili Susannah. Kütüphaneye bırakmam gereken bir sürü kitabın olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Ön salondaki büfede yarım düzine kadar var," dedi hanımefendi tostundan bir ısırık alarak. "Yeni baskısının olup olmadığını da sorabilirsiniz."

"Bir dahaki sefere kütüphaneye uğradığında sorarsın," dedi George onun yanağını öperek. "Bay Dalrymple'la yaptığınız edebi sohbetler yabancı bir dilde de ve eminim Bay St. Michael bahardan önce köyden dönmek istiyordur."

Karşılıklı konuşma Tremaine'in anlamadığı bir şekilde samimi, iyi huylu ve sevgi doluydu. O ve kardeşinin böyle bir atışması olmamıştı. René, bir yedeğin kıskançlığı ve huzursuzluğuna, yok olan ve sonra ölen ebeveynleri ve büyükbabasının inatçı fikirleri de eklenince acı çekmişti.

George kontesi selamladı ve Tremaine'i kolundan tuttu. "Acele edersek, Dalrymple görev yerine gelmeden önce kütüphaneye uğrayabiliriz. Adam Sezar'ı Rubicon'u geçmeye ikna edebilirdi."

"Kim bu 'biz', Haddonfield? Bazı mektupların teslimatını ayarlamaya gidiyorum." Ayrıca Leydi Nita'yı tuzağa düşürmek için. Leydi Kirsten da

ama George gerekli bir şaperondu.

Şimdi.

Tremaine artık evlilik hedefine karar verdiğine göre, leydisi her türlü edep görüntüsünü hak ediyordu, çünkü o zaman -her kur yapan çiftin bildiği gibi- uygunsuzluklar özelde daha kolay halledilebilirdi.

Tremaine, unutulmaz bir öpüşmeye sahne olan arka koridorda eldivenlerini giyerken, hanımlar bahçeden soğuk bir hava esintisiyle içeri girdiler.

"Vallahi hava her geçen saat daha da soğuyor," dedi Leydi Kirsten, çizmelerindeki karı ezerek ve elbisesinin eteklerini silkeleyerek. "Siz beyler eğer ata biniyorsanız çok aptalsınız."

Leydi Nita asılı bir jambonun uzak tarafında bonesini çözüyordu. Tremaine'le göz göze gelmedi ya da gelememi.

Tremaine, "Bay Haddonfield ve ben birkaç iş için köye gidiyoruz, sonra da yeni kuzulara bakarız diye düşündüm," dedi.

"Daha fazlası mı var?" Leydi Nita jambonun kendi tarafından sordu.

Leydi Kirsten, "Mesih Çocuk şu koyun ağılında yeniden ortaya çıkabilir," dedi, "ve ben sıcak bir fincan çikolatayla daha çok ilgilenirdim. Hepinize iyi günler dilerim."

Hanımfendinin küfretmek gibi bir huyu vardı ve Tremaine'in yanından geçerken ona göz kırptı.

"Bize katılacak mısınız, Leydi Nita?" Tremaine, sorusunu bir domuz etinin etrafında sormak zorunda kalmamak için yer değiştirerek sordu.

"Gel, Nita," dedi George. "Aziz Michael'la ben handa içki , sen de Dalrymple'in annesinin çıbanlarından yakınmasını dinleyebilirsin."

"Dalrymple, Leydi Susannah'nın takipçilerinden biri mi?" Tremaine sordu. Eğer öyleyse, Nash'in rakibi vardı ya da rakibi olduğuna inandırılabilirdi.

George boynundaki yeşil atkıyı savurarak, "Ne yazık ki hayır," dedi. "Dalrymple Susannah'nın babası olacak yaşta ve annesi Tufan'dan önceki hayatı doğru bir şekilde anlatıyor. Yine de adam kitaplardan konuşabiliyor. Gidelim mi?"

George telaşla kapıdan çıktı ve Tremaine'i Leydi Nita'yla yalnız bıraktı, birkaç metre ötede gevezelik eden hizmetkârlarla dolu bir mutfak olmasına rağmen.

"Leydim, nasılsınız?" Nita yorgundu, Tremaine bunu görebiliyordu; ayrıca öpülmeye de ihtiyacı vardı.

"Bebek biraz krup geçirdi. Bir ya da iki gün içinde iyileşir."

Tremaine açıkçası o anda bebeği umursamıyordu, gerçi birileri her bebeği, tercihen pek çok birilerini her an umursamalıydı.

Nita'nın yanağından öptü.

"Çocuk sizin sayenizde bir süre daha büyüyecek. Bizimle gelecek misin? Seni özledim." Toy bir delikanlı gibi konuşmuş, Tanrı yardımcısı olsun. Samimi, aşık bir acemi acemi.

"Atlas'ın eyeri çoktan çözüldü," dedi ve Tremaine'in saçlarını kulağının arkasına atıp elini omzuna koydu.

"Başka bir binek al o zaman." Kadının diğer yanağını öptü, bu Britanya'da yeterince takdir edilmeyen büyüleyici bir Kıta geleneğiydi.

"Üstümü değiştirmeliyim."

Çünkü Chalmers'ların evine yaptıkları diğer ziyaretlerde giydiği lahana kokulu, eski püskü kıyafeti giymişti. Koridorun sıcaklığında, bu koku tütülenmiş et ve ıslak yünle karışıyor ve Tremaine'i çocukluğuna geri götürüyordu.

"Olduğunuz gibi gelmelisiniz. Kuryeyle bir mektup gönderiyorum, George Leydi Susannah için kitapları iade ediyor ve nane damlası almak için eczaneye uğramaktan bahsediliyor."

Nita'nın ifadesi değişti ve eli Tremaine'in omzundan kayboldu. "Çantamı unutmuşum."

"Pardon?" Tremaine onun ağzına bir öpücük kondurdu ve içindeki bir şey hoş bir şekilde aşağı indi.

"İlaç çantam," dedi Nita. "Onu bahçede, çardağın üzerindeki bankta unutmuşum. Eğer eczaneye gidersek, tükenmiş olanları stoklayabilirim. Nane yağımın hepsini Addy'ye bıraktım, çünkü bir çocuk hastalanırsa diğerleri de kolayca onu takip edebilir."

Nita şapkasının kurdelelerini düzeltti, hareketleri hızlıydı. "O halde bize eşlik edeceksiniz?"

Tremaine'in omzunun üzerinden bir bakış fırlattı, bakışlarında özlem vardı. "Yapacağım."

"Yiyecek bir şeyler al," dedi Tremaine, çünkü kahvaltıyı kaçırmıştı ve Chalmers'ların evinde yiyecek pek bol değildi. "İlaçlarını getireyim ve ahıra bir bineğe ihtiyacın olduğunu söyleyeyim."

"Teşekkür ederim." Nemli etek uçlarını sallayarak mutfağa doğru yürüdü.

Tremaine manzarayı hayranlıkla seyrederken, günün neşesi azalmıştı.

On iki saat kadar önce kadınla tutkulu bir sevişme yaşamıştı ama bu sabah kadın onun öpücüklerinden çok sıcak bir fincan çaya hevesliydi. Suskunluğu yorgunluğundan mı, hasta çocuğuyla meşgul olmasından mı, yoksa aşk tekliflerine karşı yaşadığı hayal kırıklığından mı kaynaklanıyordu?

* * *

Nita nemli yün kokusunu sonsuza dek Tremaine St. Michael'ın öpücükleriyle özdeşleştirecekti. Mutfak penceresinin önünde çayını yudumlarken onun çardaktan sağlık çantasını alıp ahıra gidişini izledi.

Bu soğukta şapka takmalıydı. Eğer karısı olsaydı, onu azarlayabilir, şapka takmasını hatırlatabilirdi.

Eğer karısı olsaydı, o da onu öperdi.

"Ekmek ve peynir, hanımefendi," dedi Cook, Nita'ya kalın bir sandviç uzatarak. "Biraz daha çay ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim." Nita daha şık bir kıyafet giymek, saçlarını toplamak, diş pudrasını yeniden kullanmak ve sıcak su ve kavurucu anılarla uzun, güzel kokulu bir banyo yapmak için zaman istiyordu. Bunun yerine ekmek, peynir ve tereyağından bir ısırık aldı ve ahıra doğru yola koyuldu.

"Leydim, eldivenleriniz." Aşçı arkasından aceleyle koştu ve ihmal edilmiş eşyaları ona uzattı.

"Son zamanlarda çok unutkan oldum," dedi Nita. "Teşekkür ."

Nita eldivenleri cebine tıktırdı ve derme çatma kahvaltısını mideye indirerek bahçeyi süslü bir hızla geçti. Bu aşk mıydı, bu dili tutulmuş, nefesi kesilmiş aptallık mı? Tremaine St. Michael'ı önemse de bunu umursamıyordu.

Ona Addy'nin bebeğinden bahsedebilir ve onun durumu tüm tehlikeliliğiyle kavrayacağını bilirdi. Eski alışkanlıklarını giyebilirdi.

ve demode göründüğü için onu yargılamasından endişe etmeyecekti.

Elbette bu kabullenme ve ilgi -ve tatlı, çalıntı öpücükler- de aşktı.

George, kestane rengi atını dışarı çıkarırken, "İşte buradasın," dedi. "Seni bahardan önce görmeyi ummuyordum. Addy'nin bebeği nasıl? Bebekti, değil mi? Elsie Nash'in oğlunun burnu kötü kokuyor ve çocuklar her şeye yakalanıyor gibi görünüyor."

George iyi bir kardeşti ama kahvaltı masasında bebeğin hatırını sormazdı.

"Krup kulağa korkunç gelse de bebek yakında iyileşecektir. O heybelere ne doldurdun?"

"Susannah'nın son kitapları. Gittikçe kötüleşiyor Nita, daha da kötü olabileceğini düşünmemiştim."

Daha sonra sakın bir doru kısarak geldi; at nadiren kullanılsa da sözde Susannah'nındı. Bay St. Michael onu dışarı çıkardı, rüzgâr siyah saçlarını kamçılıyordu.

"Kalkın leydim." Atı kadınların bineğine yakın bir yere koymadı, bunun yerine kısrağın omzunda durdu.

Nita'yı eyere oturttuğunda, eteklerini çamurlu paçalarıyla birlikte çizmelerinin üzerinden geçirdi.

"Umarım orucunuzu açmak için zaman ayırmışsınızdır leydim?"

Bir kocanın endişelenebileceği kadar endişeliydi. Nita eldivenlerini giymeden önce parmaklarını onun saçlarında gezdirecek kadar hoşuna gitmişti bu durum.

"Ben yedim. Atınıza binin Bay St. Michael, zavallı kardeşim eyerde önce."

Bay St. Michael gülümsemedi ama Nita'nın dizini okşarken gözlerinde muzip bir ifade dans ediyordu.

Aniden, erkeğin zihnini hangi düşüncelerin doldurduğunu tam olarak kavradı: *Eğer beni adımla çağırmaya başlamazsan, seni daha öpmeden boşalacağım.*

Nita saçlarına hızlıca vurmayı tekrarladı ama bu kez kulak memesine hafif bir çimdik attı. Yakında o da Nicholas kadar kötü olacaktı.

Güzel düşünce ve Nita resmi olarak nişanlanana kadar, *Mr. St. Michael* toplum içinde ona düzgün bir şekilde hitap edilmesine tahammül etmek zorundaydı.

George hızlı adımlarla ilerliyordu, bu da konuşmayı zorlaştırıyordu ve köye vardıklarında Bay St. Michael hana uğramadan önce Susannah'nın kitaplarını geri vermeye gönüllü oldu.

"Size eşlik edeyim mi?" George atları ahıra götürürken Nita sordu.

"Eczacıda George'a katılacaksın," dedi Bay St. Michael, "eminim senin için saatler dakikalar gibi geçecek, sanki periler ülkesindeymişsin gibi hissedeceksin. Belle Maison'a döndüğümüzde o sıırıslıkam banyoyu yapacaksın, değil mi?"

Bu soruyla birlikte Nita'yı öpmüştü, oysa kimsenin dudakları bir başkasınıninkine değmemişti.

"Yapacağım ve biraz da kestireceğim. Dün gece rüyalarım hoş olsa da, sıcak ve rahat yatağında daha fazla zaman geçirmeyi dileyebilirdim."

Nita da Bay St. Michael'ı sözlü olarak öpmüştü ama gülümsemesi daha çok gözlerindeydi.

"O zamana sahip olacaksınız leydim. Arzu ettiğiniz kadar."

Selam verip yürüdü, enerji ve amaç doluydu ve binici kıyafetleriyle güzel bir figür oluşturunuyordu.

"Aval aval bakmayı bırak," dedi George, arabadan çıkıp Nita'yı kolundan tutarak. "Yine de ikinci kez bakmaya değer olduğunu kabul ediyorum."

George, Nita'ya yaşça en yakın olan erkek kardeşti ve onun alışılmadık cazibesi Nita için hiçbir zaman bir sır olmamıştı.

"Sus," dedi Nita. "Nicholas benim korkunç bir hastalığa yakalanacağımdan endişeleniyor ama o dedikoduların seni darağacında sallanırken görmesinden endişeleniyor."

"Aradaki fark," dedi George donmuş yeşili geçerlerken, "sen hasta bebekler ve gutlu büyükannelerle uğraşmayı bırakmayı seçebilirsin, ben ise senin Bay St.

Nita, George'un sinirlerini yatıştırmak için bir tentürdiyot bulabilmeyi diledi.

"Bayanları hiç fark etmez misin, George? Bay St. Michael bana evlenme teklif etti ve kocamı düşünmekten nefret ediyorum-"

"Aziz Michael beni *görmüyor*, Nita. Görse bile ona saygı duyacağımdan emin değilim, çünkü benim saygım kızgın bir tayın saygısıdır ve kimseyi pohpohlamaz. Kadınları fark ediyorum - birçoğundan hoşlanıyorum- ve ben de kadınları fark ediyorum. Teklifini kabul ettiniz mi?"

George'da Kirsten'in açık sözlülüğünden bir parça vardı, en azından Nita'ya karşı. Belki de bu yüzden Bay St. Michael'ın teklifini önce George ve Kirsten'a açmıştı.

". Ne kadar aceleci istiyorsam, o kadar dikkatli olmalıyım. Onu pek tanımıyorum, George."

George eczanenin kapısını onun için tutarken, "Aferin sana Nita," dedi. "Sen bir hazinesin ve bunu göremeyen her erkek aptaldır. Aziz Michael'ı yalvart. Bu ona iyi gelecektir."

Tanrım, George çok sert olabiliyordu. "Teşekkür , George."

Nita dükkânın kokusunu içine çekmek için bir an dururken, o tatlıların olduğu yöne doğru ilerledi. Her rafında cam ya da seramik kavanozların bulunduğu, kırıslara kadar temiz, düzenli bir şekilde etiketlenmiş bu küçük işletmeyi seviyordu. Tezgâhın arkasında Bayan Grainger gazete okuyordu, gözlükleri burnunun yarısına kadar inmiş, gri topuzu yana yatmıştı.

"Leydi Nita, hoş geldiniz!" dedi, gazeteyi kaldırıp gözlüklerini yukarı kaldırarak. "Her zaman bir zevk. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?" Nita muhtemelen Bayan Grainger'in en iyi müşterisiydi, ama Edna Grainger aynı zamanda bir müttefikti, Nita'yı kimin nezle olduğu, kimin soğuk algınlığının iyileştiği konusunda bilgilendiriyordu.

Tremaine St. Michael tezgâhta onlara katıldığında, nane yağını damıtmak için en iyi yöntem üzerine derin bir tartışmaya dalmışlardı.

"Göreviniz tamamlandı mı, Bay St. Michael?" Nita, bu kez alışılmadık bir renk olan mor yün atkısını yeniden düzenleme dürtüsüne direnerek sordu.

"Kitaplar teslim edildi ve Bayan Radcliffe'in romanları üzerine bir konferans alındı. Buradaki alışverişleriniz tamamlandı mı?"

"Öyle. Bayan Grainger, hepsini Belle Maison'a gönderecek misiniz?" "Kar yağmazsa hemen bugün leydim."

Nita, Bay St. Michael'ın eşarbını açtı, çünkü uçları düzensiz bir şekilde sarkıyordu.

"Susannah akşama kadar kütüphanede oyalanırdı," dedi Nita eşarblı tekrar sararak, "bir kitap ödünç alıp almamaya karar vermeden önce sadece bir bölüm daha okurdu. Kütüphanenin üst katında ikamet etmeli ve kendini bir sürü zamandan ve kitap taşımaktan kurtarmalı. Bu çok güzel bir yün."

Bayan Grainger terazisine doğru koşturuyordu ve George da muhtemelen limon damlalarını aşırıyordu.

Nita bir öpücük aşırdı. Dudaklara kondurulan kısa, çalıntı bir öpücük, Bay St. Michael'ın gözlerinde yarattığı şaşkınlık ve zevkle orantısız derecede tatmin ediciydi.

"Bu sabah çok cesursun," dedi usulca.

"Görünüşe bakılırsa dünyaya karşı merhametliyim."

Kıl payı kadar yakın durdu ki bu çok hoştu. "Ben de öyle. Kardeşin George o kadından hoşlanıyor mu?"

Nita, George'un Elsie Nash ile derin bir sohbe daldığını görmek için Bay St. Michael'ın yakasını okşamayı bıraktı.

"George ve Elsie dost canlısıdır, eminim."

Elsie, George'un her sözünü beklermiş ya da çürüklerini saklarmış gibi başını eğmiş duruyordu.

"Nash'in baldızı mı?" Bay St. Michael sordu.

"Elsie Nash," dedi Nita, Elsie'nin gelecekteki çürüklerini gizlemek için kozmetik ürünleri satın alıp almadığını merak ederek. "Oğluyla birlikte yaklaşık iki yıldır Edward'la birlikte yaşıyor."

"Bir sonraki baronet," dedi Bay St. Michael, "Nash onunla evlenmek isteyen bir kadın bulana kadar. Bayan Nash neden yeniden evlenmiyor? Çok güzel bir kadın ve Edward'ın evini çekip çevirmenin ona bir getirisi olacağını sanmıyorum."

Nita'nın ilk içgüdüğü bir kadının seçeneklerinin sınırlı olduğu ve hiçbir kocanın yanlış kocadan daha iyi olmadığı hakkında bir cevap vermektir ama Bay St. Michael haklıydı. Elsie güzel, neşeli ve çalışkandı.

Edward da ona zorbalık ve tacizde bulunmuştu. Muhtemelen Digby'ye karşı da daha iyi değildi.

Ancak Edward, Digby'nin vasisiydi ve böylece Elsie tuzağa düşmüş oldu.

"Nita," dedi George, Elsie'ye dükkânın önüne kadar eşlik ederken. "Genç Digby görünüşe göre müthiş bir burun akıntısı edinmiş. Elsie çocuk için ne yapmalı?"

George'a duyulan kızgınlık küçük Digby için duyulan endişeyle savaşıyordu, çünkü bu da Nita'ya annesinden kalan bir mirastı. Kilise bahçesinin ortasında, alışverişin ortasında ya da Bay St Michael'la hoş bir flörtün ortasında, *herhangi biri* Nita'ya tıbbi konsültasyon için yaklaşabilirdi.

Halka açık yerlerde kişisel meselelerini konuşmaktan nefret ederdi ama yine de, nerede olursa olsun, tüm dikkatini kendi tayin ettiği hastaya vermesi, teşhis koyması ve reçete yazması beklenirdi.

-doğru bir şekilde- oracıkta.

Elsie'nin yapması gereken şey Digby'yi devlet okuluna göndermekti; orada ona sıcak et suyu verilecek, yanında kömür dolu bir mangal ve *Robinson Crusoe* onu eğlendirmek için üç gün yatacaktı.

"Bana Digby'nin belirtilerini anlat," dedi Nita, Elsie'yi pencereye doğru çekip erkeklerden uzaklaştırarak. Elsie bir annenin oğlunun her türlü kederini ve güçsüzlüğünü anlatmasına dalmıştı ki, Nita arkalarından Bay St. Michael'ın George'a mırıldandığını duydu.

"Bay Haddonfield, atları getirelim mi? Sanırım kar yağmaya başladı."

* * *

"Yarın Oxfordshire'a doğru yola Leydi Nita ne düşünür?" Tremaine, George'la birlikte mis kokulu küçük eczaneden çıkarken sordu.

George Haddonfield iyi bir yol arkadaşı olurdu. Gevezelik etmezdi, gergin değildi ve saygınlığını korumak isteyen bir adamın sorusuna gülmezdi.

"Yokluk kalbi daha mı çok büyütür?" George düşündü. "En azından toplantı çilesinden kurtulmuş olursunuz ve Nita davanızı kabul etmeye yanaşmazsa, mesele yazışmayla sonuçlanabilir. Yine de yılın bu zamanında Manş Denizi'ni geçmeyi düşünmüyorum."

Tremaine on iki saatten kısa bir süre önce evlenme teklif etmişti ve bu konu Nita'nın kardeşi tarafından biliniyordu. Bu iyiye işaret miydi yoksa

Kötü işaret mi?

"Almanya'da kalacak," dedi Tremaine, "en azından hanımefendi kaderime karar verene kadar. Koyunlarla ilgilendiğinizi sanmıyorum?"

"Özellikle değil. İlgil alanlarım çeşitlidir, ancak koyunlar bunlar arasında değildir."

George'un ilgi alanları arasında Elsie Nash de var mıydı? Elsie Nash eczanedeki o öpücüğü, şehveti Tremaine'in kulak memelerine doğru alevlendiren öpücüğü görmüş müydü?

Tremaine, "Koyunlar Edward Nash'i de ," dedi, "şu anda da büyülemiyorlar," ama merinosların değerli olduğunu biliyor. Arazilerinin durumu göz önüne alındığında, Nash'in koyunları yeniden satmaya niyetli olduğu sonucuna vardım."

Tremaine ahıra yaklaşırken, kar birkaç taneden ince, amansız bir sağanağa dönüştü.

"Nita senin gidişini ilginin azalması olarak algılayabilir," dedi George. "Ya da inatçılık."

Tremaine eşarbını yeniden ayarladı, böylece arada sırada oluşan kar taneleri ensesine çarpmıyordu. "Azimliyim ve ticari hedeflerime odaklanmış durumdayım. Bunu bir kusur olarak görmüyorum."

Gerçi ticari hedefler Nita Haddonfield'in mizah anlayışının yarısı kadar bile ilginç değildi.

George, Tremainele birlikte ahırın görece sıcak ve kasvetli ortamına doğru ilerledi; at ve saman kokuları Tremaine'e yolculukla geçen birçok kışı hatırlatıyordu. George'un bir işaretiyle uşak, atları getirmek için mangalın yanındaki tabureyi terk etti.

"Nita da inatçıdır," dedi George. "Onun bu yönünü seviyorum. Kendi sonuçlarına varıyor ve gelenek, kamuoyu ya da kontun tuhaf fikirleri gibi önemsiz şeylerin onu etkilemesine izin vermiyor."

George kibarca, Tremaine'in çözecek sabrı olmadığı lanet olası, kardeşçe, koruyucu bir noktaya değiniyordu. Kahvaltı çoktan uzak bir anıya dönüşmüştü ve ayak parmakları uyuşmaya başlamıştı.

Nita'nın yanında daha fazla kalırsa ona banyosunda yardım etmeyi teklif edecekti.

Tremaine, "Ben burada oyalanırken, hovardayı oynarken, işlerim aksamış oluyor," dedi. "Leydi Nita benim bir işim olduğunu anlıyor."

sorumluluklar."

Tremaine'in sahip *olmadığı* şey, hanımefendiyle aynı çatı altında kalıp ondan daha fazla özgürlük talep edecek cesarete sahip olmamasıydı. Bunu fark etmek, çıplak ensesine koca bir kartopunun çarpması gibi bir şeydi.

"Bunu ona söylemelisin," dedi George, atı serbest bir kutudan çıkarılırken. "Onun yanında kalmaktansa koyun saymayı tercih ettiğini söyle. Kışın ortasında Home Counties'i gezmenin onun arkadaşlığından daha çekici olduğunu söyle. Ona İskoç şiirleri okumak yerine sözleşmeleri okumayı tercih edeceğini söyle. Bir hanımefendi evlenmeden önce bunları duymalı, özellikle de azimli bir hanımefendi."

George'un ses tonu son derece hoştu, atının boynunu okşayış şekli rahatlatıcıydı. Yine de kolanı çekiştirdiğinde bunu oldukça sert bir şekilde yaptı.

"Kız kardeşine değer veriyorum, Haddonfield."

"Bunu duyduğuma sevindim. Yine de Nita'nın bunu bilmesine izin vermezdim. Bir erkek onlara en ufak bir güven gösterdiğinde kadınlar uygunsuz bir şekilde duygusallaşıyor."

Tremaine, William'ın dizginlerini, yüz ifadesi dikkatle ilgisiz olan mihmandarın elinden aldı.

"Ona büyük saygı duyuyorum," dedi Tremaine, kolanını her zamanki iki delikten yukarı çıkararak ve üzengilerini derilerinde gezdirerek. Nita'ya hem saygı duyuyor *hem* de onu arzuluyordu; fiziksel ve duygusal zorunlulukların şaşırtıcı bir bilmecesi. "Duygularıma karşılık veriyor gibi görünüyor."

George Haddonfield'ın azarlamasında haklılık payı olsa da, ev sahibi kısırakla ilgilenirken Tremaine sessiz kaldı. Tremaine ne hanımefendiyi sıkıştırmak ne de ilgisini ona dayatmak istiyordu ama yine de alanı terk etmekten de hoşlanmıyordu.

Ya da çaresiz görünmek.

Leydi Nita, geniş kapıların ardında, kolunun altında bir paketle, işine uygun adımlarla köy meydanına doğru ilerliyordu.

"Nita'nın ihtiyacı olan şey," dedi George, "*kendine* büyük saygı duyması. Eğer ona bunu verebilirsen, benim onayımı almış olursun, ama benim onayımın kimse için bir önemi yok."

George'un onayı muhtemelen Nita için önemliydi.

"Nasıl oluyor da evli olmadığınız halde kadın zihninin işleyişini kavrayabiliyorsunuz?" Tremaine sordu. Gerçekten de Haddonfield'in böylesine içgörülere ve çarpıcı bir yakışıklılığa sahip olması haksızlıktı.

"Birkaç yıl öncesine kadar bir annem vardı. Kız kardeşlerim, baldızlarım, kuzenlerim ve başka bir şeyim daha var."

Dramatik bir his, kesinlikle. "Peki bu ne ?"

"Ortalama bir kadının cesaret ve metanetine karşı sizde olmayan bir takdir. Belki de artık evlenmeyi düşünmeliyim." George atını ileri doğru iterek Tremaine'i Leydi Nita'nın eyere binmesine yardım etmesi için yalnız bıraktı.

Siz de kimsiniz? George'un ses tonu, Tremaine'in kendini Brobdingnagialılardan oluşan bir kabilenin üyesi gibi hissetmesine neden oldu; Tremaine'in adım atmak şöyle dursun, göremeyeceği kadar küçük özelliklere sahip bir arazide dikkatsizce yürüyordu.

Nita'nın kısırağa binmesine yardım etti, paketini heybesine koydu ve William'ın soğuk eyerine geçti.

"Leydi Nita, koyun yeni kuzular aramayı düşünüyorum.

Bana katılmak ister misiniz?"

Atlar ahırdan çıkarken, "Muhtemelen çıkmalıyız," dedi. "Bu kar ciddi gibi görünüyor ve birileri koyunların yeterli samana sahip olduğundan emin olmalı."

Bu Kinser'ın işi tabii ki.

Tremaine, George Haddonfield'in geri çekilen sırtına dilini çıkarma dürtüsüne karşı koyarak, "Tam da benim düşüncem," dedi.

On iki

"*Kar yağıyor.*" Della bu gözlemini sanki beş yıldır kar yağmamış gibi, sanki kar harika bir şeymiş gibi dile getirmişti, oysa Susannah kardan nefret ederdi.

Susannah, "Kar böyle devam ederse Nita ve Bay St. Michael köyü ziyaret ettiklerine pişman olacaklar," dedi. Yine de ona yeni kitaplar getirebilirlerdi. Yeni kitaplar için yanıp tutuşuyordu.

"Eğer kalacaksak," dedi Della, nakışını pencere ışığına tutarak, "biraz temiz hava almak için daha fazla neden var. Ne okuyorsun?"

Susannah kitabına baktı. "*Titus Andronicus.*"

Della nakışını bir kenara bıraktı -çiçekler ve kelebekler ipek bir kombinezonun eteklerinde uçuşuyorlardı- ve Susannah'nın kucağındaki kitabı kaptı.

"Utanç verici Suze, zihnini tüm bu şiddet ve intikamla kirletiyorsun. Bir sorun mu var?"

Anlayışlı küçük kardeşe dikkat edin.

"Bir trajedi olması kötü bir edebiyat olduğu anlamına gelmez," diye karşılık verdi Susannah. "Hayat zencefilli bisküvi ve çikolatadan ibaret olamaz."

Yine de tepside tek bir bisküvi bile kalmamıştı ve tencere boştu. Susannah aşırı düşkünlüğünün suçunu Edward Nash'in çizmeli ayaklarına yükledi.

"Ama *Titus Andronicus*, Suze? Kimin kimden neyin intikamını almak için kimi öldürdüğünü ya da yağmaladığını ya da hangi uzvunu kestiğini asla hatırlayamıyorum. Ve hepsi de sıcak, tozlu, eski bir imparatorluğu yönetme ayrıcalığı için. Son zamanlarda Edward'dan haber aldın mı?"

Oh, kin! Oh, cehennem! Oh, lanet olası küçük kardeş! "Bu havada mı?"

Della *Titus*'u şöminenin üzerine koydu, esaret altındaki tek minyon Haddonfield için bu biraz zorlama bir hareketti.

"Sadece kış," dedi Della, koltuğa dönüp terlikli ayağını eteğinin altına sokarak. "Herkes hayali karakterleri yeterince neşelendirici bir arkadaş olarak görmüyor. Bazılarımız telefon ediyor ve birbirimize bakıyoruz. Kirsten'in bile egzersiz yapmak ve temiz hava almak için evden ayrıldığı biliniyor."

"Onunla mı ?" Susannah cevap verdi. "Bu sabah Nita'ya eşlik edip biraz temiz hava almak için mi? Hasta odasının böyle bir girişim için ideal bir yer olduğunu sanmıyorum."

Susannah'nın neredeyse ezbere bildiği *Titus Andronicus*, odanın öbür ucundan ona sesleniyordu. Kitabı, bir çocuğun en sevdiği bebeği tuttuğu gibi elinde tutmak istedi.

Bu da Edward'ın lanetlenmiş hatasıydı. Susannah ona çok değer veriyordu, o kadar değer veriyordu ki toplantıdan önce evlenme teklif etmezse onu öldürmek zorunda kalacaktı.

"Keyfin yerinde değil Susannah. Toplantı seni geriyor mu? Edward şimdiye kadar evlenme teklif etmeliydi, değil mi?"

"O her şeyi boyuna düşünen biri," dedi Susannah, çünkü eş rolünde başarılı olmak isteyen birinin sadakatle hareket etmesi gerekirdi. "Düşünmek olgunluk ve içten saygı göstergesidir bence."

"Müzakere kararsızlığın bir işaretidir," dedi Della. "Dün gece geç saatlere kadar ayaktaydım ve son bir fincan çikolata için mutfığa gittiğimde Bay St. Michael'ın Nita'nın odasından bir şeyler çaldığını gördüm." Della kasnağını aldı ve iğneyi pembe bir gülün boğazına sapladı. "Saçları darmadağınikti."

Birden *Titus*'un çekiciliği azaldı.

"Saçı mı? Saçla ne alakası var-?" Bay St. Michael'ın dalgalanma ve kıvrılma eğilimi gösteren kalın, koyu renk saçları. "*Nita'nın* odasından mı? Bizim Nita'nın mı?"

"Bernita Christina Mayflower Haddonfield'ı gece yarısı arayan biri vardı.

Kıskandım."

"Rezilsin," diye mırıldandı Susannah. "Ben de kıskanıyorum. Oldukça yakışıklı." Ayrıca zengin ve muhteşem bir aksanı var.

Bay Burns'ün şiirlerini okuduğu için. Nita da onun sağlıklı bir tip olmasını isterdi.

Yine de Bay St. Michael'ın çok fazla olduğu ve yerinde durmaktan çok gürültü yaptığı söyleniyordu.

Susannah olduğu yerde kalmayı tercih etti.

"Bu hiç adil değil," dedi Della, iğnesinin etrafına altın iplik sararken. "Sen ev huzurunun ruhusun, tatlı, yumuşak dilli, edebi ve ağırbaşlısın ve Edward bir ziyaret için iki mil gitmeye zahmet edemiyor. Nita kendi gardırobunu görmezden geliyor, sadece Alman tıp kitaplarını okuyor ve günlerini Dr. Horton'un şarlatanlık ettiği hastalarla ilgilenerek geçiriyor ve gece geç saatlerde arayan o oluyor."

"Sus, Della." Çünkü Edward'ın düşündüğü şey Nicholas'ın lanet olası koyunları ve Nita'nın talihsiz Bay St. Kirsten, Nicholas'ın bu konuyu tartıştığını duymuş ve Susannah'ya Edward'ın koyunların evlilik anlaşmasına dahil edilmesini istediğini söylemişti.

Koyun, tüm kokuşmuş, çaresiz, aptal yaratıkların arasından.

Edward'ın konumundaki bir adam, gelininin evliliğe bazı varlıklar getirmesini bekleyebilirdi. Bunda bir aşağılama yoktu, hatta iyi bir servete sahip olması gereken bir kontun kızı için bile.

Della kumaşı tekrar bıçakladı. "Kayınbirader olarak bir Fransız-İskoç koyun asilzadesi ister misin? Nita'yı whistte güldürdü. Ondan hoşlanıyorum."

Susannah bir yastık kaptı ve onunla kız kardeşine vurdu. "Bu konuyu açman çok korkunç. Nita olmasaydı düğün gecemde beni neyin beklediğini bilemezdim ve susmazsan sana söylemeyeceğim."

Elbette Edward bu konuda da biraz aydınlanma sağlamıştı. Birkaç kez.

Gerçekten de Susannah, diz çöküp elinde yüzükle evlenme teklif etmezse onu öldürecekti ve koyunlar lanetlenenecekti.

Della yastığı yere fırlattı. "Düğün gecesini zaten biliyorum. Nita bana da anlattı. Bana çok tuhaf geldi. Çok kişisel. Öpüşme kısmı ilginç olabilir."

Bütün bunlar Susannah'nın katlanacağı bir eş olmanın parçasıydı. Edward'ın öpücüklerinin tadı piposu gibiydi, o birkaç öpücük

tesadüfen karşılaşmıştı. Öpücükler dolaylı olarak ve eninde sonunda bebeklere yol açıyordu. Bebeklere hikayeler okunabilirdi.

Biri bebekleri tutabilir ve onları sevebilir de.

"Neden iç çekiyorsun?" diye sordu Della . "Sesin bir Bayan gibi çıkıyor.

Radcliffe'in kadın kahramanları 287. sayfada."

Susannah, "Başlarına gelen belalardan kurtulmak için her zaman bir erkeğe ihtiyaç duyuyorlarsa kadın kahraman sayılmazlar," dedi. Kendi annesi de buna dikkat çekmişti. Bir kadın kaderine iki eliyle sarılmalıydı, yoksa kitaplarla ve kedilerle çevrili, yalnız, yaşlı bir hizmetçi .

Elbette kaderine el koyarken *görülmemeli* ve belki de bir evlilik teklifini kabul etmeden önce kaderine el koymamalıydı.

"Bu kar ciddi gibi görünüyor," dedi Susannah. Çalılar ve ağaçlar şimdiden beyaza bürünmüştü ama Susannah'nın da niyeti işti. Bir sonraki toplantıya daha üç ay vardı ve o da Shakespeare aleminin neredeyse sonuna gelmişti. "Belki de biraz temiz hava almalıyız. Toplantıda karşılaşmayı beklemektense Bayan Nash'i şimdi ziyaret edelim."

Della ipliğini bir başka altın Fransız düğümü için sardı. "Ama dışarısoğuk ve zavallı, tek elli Titus seni çok özleyecek ve George bütün çikolatalı bisküvileri yiyecek ve-"

Bazı kardeşlerin bolca dayak yemeye ihtiyacı olduğu için sedirler bol miktarda yastıkla birlikte geldi.

"Ben gidiyorum," dedi Susannah, kız kardeşini sertçe azarlayarak. "Benimle gelmesi için Kirsten'a rüşvet vermem gerekse bile . Ed'i, yani Elsie Nash'i ziyaret etmek için zorlayıcı bir ihtiyaç hissediyorum."

Della gülmeyi bırakıp çemberini bir kenara koydu. "Kirsten'a rüşvet vermek asla iyi sonuçlanmaz. Kendi uydurduğu faizleri talep ediyor. Örneğin, sizin Bay Nash'le dans etmek zorunda kalabilirim ve piposunun başına geçtiğinde nefesi pek de hoş değildir - yani sizin beyefendi alınmasın."

"Bu bahar Londra'ya gitmen için sabırsızlanıyorum. Sinirlerimi bozuyorsun, Della Haddonfield. Küstahlığın için, ziyaretimizi tamamladıktan sonra ödünç verme kütüphanesine kısa bir ziyarette bulunarak beni şımartacaksın."

Della ayağa kalktı ve gerindi; küçük, güzel, rahat ve gerçekten sevgili bir genç hanımdı. "Uzan, Macduff, ve 'Kitaplar yeter!' diye ilk haykırana lanet olsun!"

Susannah, *Titus*'a son bir kez baktı -korkunç, açgözlü, vahşi insanlar hakkında korkunç bir hikâye- ve merdivenlerin dibinde Della ile yollarını ayırdı. Ev huzurunun tatlı, yumuşak dilli, edebi ve ağırbaşlı ruhu Edward'ı aramak için zafere kararlı bir Romalı generalin tüm planlaması ve ince kurnazlığıyla kendini hazırlaması gerekiyordu.

* * *

Çok genç bir adamken Tremaine'in üreme organlarının tatminine duyduğu hayranlık ve bağıllık bir saplantıya dönüşmüştü. Hayatı, hüsrana uğramış dürtüler, fanteziler, sık sık kendini tatmin etme vesileleri ve ne hakkında olduğunu bilen istekli bir kadınla nadiren, çok beklenen bir ilişki alayından ibaretti.

Tremaine'in durumu iyileştikçe bu tür kadınlara daha kolay ulaşılır olmuş, erotik hazza olan düşkünlüğü ise ilginç bir şekilde azalmıştı.

Ve böylece birçok yetişkin içgörüsünün ilki başına gelmişti: sahip olamayacağı şeyi istemekte mükemmeldi ve bu şüpheli yeteneğin kökleri, incelenmeden bırakılan en iyi çocukluk anıları etrafında dönüyordu.

Görünüşe bakılırsa bu kökler hâlâ canlıydı, çünkü Tremaine Nita'ya koyun ağılının dışında attan inmesi için yardım ederken, onu yeniden baştan yaratmak istiyordu ama da öte, evlilik teklifini kabul istiyordu.

"Oyalanmamalıyız," dedi elleri adamın omuzlarında kalarak. "Görünüşe bakılırsa bizi biraz hava durumu bekliyor."

Nita çok güzeldi, kar atkısının ve kirpiklerinin tozunu alırken, aslında çenesi sıcak, mis kokulu bir banyoda olmalıydı. Bunun yerine Tremaine'le birlikte yünlü bir kuş sürüsünü ziyaret ediyordu.

Seni seviyorum. Bu sözler zihninde yankılandı - Tanrı'ya şükür sadece zihnindeydi - içten olduğu kadar ürkütücüydü de.

"Atları arka tarafa götüreyim," dedi, "rüzgârdan uzak dursunlar. İçeri girin. Daha sıcak olursun."

Onu dudaklarından öptü, George'un Kinser'a bakma konusunda büyük bir sağduyusu vardı. Biraz azarlamaya meyilli olsa da, iyi bir adamdı George. Tremaine atları ambarın arkasındaki üvez ağacına bağladı ve lanet karın dinmesi için gökyüzüne bir dua gönderdi.

Böylece o ve hanımı *oyalanabilirdi*.

"Koyunları nasıl ayırt ediyorsun?" Tremaine ona ahırın içinde katıldığında Nita sordu. Rahat olmasa da, küçük taş yapı dışarıdakinden kayda değer ölçüde daha sıcaktı ve şişman, öğütücü koyunlarla doluydu. Bazıları samanların üzerine uzanmış geviş getiriyor, bazıları Leydi Nita'nın eteklerini kokluyor, ikisi kuzu emziriyor, biri de yanında bir kuzuyla -Tremaine'in küçük koçuyla- uyukluyordu.

Tremaine, "İnsanları nasıl ayırt ediyorsanız onları da öyle ayırt edersiniz," dedi. "Yüz ifadelerinden, genel görünümlelerinden, seslerinden, hareket tarzlarından. Arkadaşımıza merhaba diyelim mi?"

Uyuyan çifte yaklaştıklarında, koyun uyandı ama samanların içinde kıvrılmış halde kaldı.

Leydi Nita eldivenlerini çıkarıp diz çökerek, "İyi ki eski kıyafetlerimi " dedi. "Acı verecek kadar sevimli."

Bunu kastetmişti, kuzunun annesine sarılmış görüntüsünün kalbini sızlattığını kastetmişti. Tremaine'in lanet kalbi de Nita'nın küçük dostunu okşadığını ve gözlerini kırıştırdığını görünce sızladı.

"Küçük Annie iyi olacak mı?" diye sordu.

Nita eldivenlerini kullanarak onun gözlerini kaydırdı. "Öyle olmalı. Krup yaygındır ve ciddi olması gerekmez. Ona bir isim verelim mi? Yiğitçe ve cesurca bir şey?"

Bir erkek, sıcak bir kadına kıvrılıp rüyalara dalmak için ne kadar cesur olmalıydı?

"Ona istediğiniz ismi verin leydim. Sürünün diğer koçları arasında kendisine bir isim verildiği için onur duyacaktır."

Evlen benimle. Sana adımı vereyim.

Koyun hoşgörölü bir türdü ya da belki de öğleden sonraki uykusuna dadanan insanların kokusunu hatırlıyordu. Nita'nın elini kokladı, sonra yavrusunun kulaklarının etrafını birkaç kez yaladı.

Nita koyuna, "Onu uyandırma," dedi. "Küçüklerin dinlenmeye ihtiyacı var."

Tremaine Nita'yı ayağa kaldırdı ve doğruca kollarına aldı. Nita kendi isteğiyle ona sarıldı ve kat kat kışkık giysiler içinde bile ona sarıldığını hissetmek Tremaine'in sinirlerini bir nebze olsun yatıştırdı.

"Teklifimi düşündünüz mü?"

Nita onun omzuna doğru başını salladı ve olduğu yerde kaldı. Konuyu burada, arasında, havada yoğun saman ve hayvan kokuları varken açması hiç de iyi olmamıştı.

Yine de yer de uygundu. Tremaine, Nita'yı ilk kez -gerçekten fark *etmişti*- donmuş toprakta titreyen yeni doğmuş bir kuzuyla bu kadar ilgilendiğinde fark etmişti.

"Mantıklı olmak istiyorum," dedi.

Tremaine, "Hasta olana kadar mantıklı davrandın," dedi, ancak ironik bir şekilde Nita'nın özverili, yorulmak bilmeyen, pragmatik tıbbi becerileri başkalarını da iyileştirdi.

Onu bu paradokstan kurtarabilirdi ve bunu memnuniyetle yapardı.

"Hasta değilim," dedi Nita, "ama yalnız olduğum kesin. Seninleyken olmadığım biri gibi davranmama gerek yok."

George Haddonfield bu sözlerin etmek istediği duyguları çözebilirdi. Tremaine, Nita'nın gözleminde sadece yeni yeni oluşmaya başlayan bir kabullenme duydu.

Tremaine bir eliyle Nita'nın saçlarını okşayarak, "Sosyal incelikler uğruna kendimi kasmıyorum," dedi. "Ve bana emanet korurum. Ben nefes alırken karımın savaştan zarar görmüş bir ülkeye kaçmasına izin vermeyeceğim, Nita Haddonfield. Kendini uyarılmış say."

Nita'nın korunmaya ihtiyacı vardı. Ailesi bu davadan yıllar önce vazgeçmişti ve Tremaine onların bu hatasını telafi etmeyi dört gözle bekliyordu. Hatta Nita'nın kendisiyle evlenmesinin bir nedeninin, tıbbi çılgınlığından zarifçe çekilmesine izin vermek olduğu düşüncesine bile kapılmıştı.

Nita geri çekilince Tremaine, canı acısa da onu bıraktı.

"Ne kadar dramatik. Savaş alanlarına gitmeye niyetim yok Bay St. Michael. Koyunlar sağlıklı görünüyor," dedi ve eldivenini bir koyuna koklaması için uzattı. "Berbat havaya rağmen hepsi harika bir şekilde sağlıklı görünüyor. Bu beni mutlu ediyor."

Tremaine'in dikkat etmeyi öğrendiği o gülümseme vardı.

"Sağlığın iyi olması onları da mutlu eder, öyle ki koyunlar daha ince duygular için kendilerini rahatsız ederler. *Beni* mutlu eder misin, Bernita Haddonfield?"

Görünüşe göre, istenmeyen soruların sorulduğu bir gündü.

Nita bitmek bilmeyen bir an boyunca Tremaine'i inceledi, gülümsemesi tam çiçeklenmeden uzak duruyordu. Kulübenin dışında yaşlı bir koyun meleyerek George Haddonfield'ın onlara doğru geliyor olabileceğini düşündürdü.

"İnsan bir başkasını mutlu edemez Bay St. Michael, tıpkı bir başkasını sağlıklı *kılamayacağı* gibi."

Tremaine, Nita'nın tereddüdünün nereden kaynaklandığını anlayamıyordu, oysa Nita kendi konumundaki pek çok hanımefendiden daha doğal bir dikkat ve entelektüel titizlikle doluydu.

"Dün gece bana bir şey yaptın," dedi Tremaine. "Mutlu etmediysen bile buna çok yakın bir şey. Umarım duygularımız paylaşılmıştır ve umarım bunları yakında ve sık sık tekrar paylaşabiliriz."

Dün gece, tüm ihtiyatına rağmen, ikisini de ebeveyn yapabiliirdi. Endişelenmesi gerekirken bu fikir hoşuna gitti.

"Dün gece... çok güzeldi," dedi Nita. "Çok hoş *hissettim*. Kendimi yaramaz, üzgün ve suçlu hissetmeliyim elbette ama hissedemiyorum. Denedim ve tek hissedebildiğim ... güzeldi."

Nita, Tremaine'in kollarında bir süre için George'un deyimiyle kendini saymıştı ve bu duygunun bir kısmı duruşunda, memnun, özel gülümsemesinde varlığını sürdürüyordu. Zafer, koyun ağılının gölgeli, kokulu derinliklerinden Tremaine'e fısıldadı.

"Nita Haddonfield, eğer şimdiye kadar çok güzel olduğunu bilmiyorsan" -aynı zamanda sevgili, nazik, akıllı, cesur ve *korunmaya değer*- "hayatımın geri kalanını seni buna ikna ederek geçirmeyi en büyük onur sayacağım."

Çiçekli konuşmalar onu etkilemese de, o yaramaz gülümsemeyi de yok etmedi. Eldivenlerini giydi.

"Siz de çok hoşsunuz Bay St. Michael."

Kendinden . "Tremaine, eğer birlikte güzel olacaksak."

Bir koyunun dizlerine hafifçe vurması, George'un yaklaştığına dair bir başka uyarıydı.

"Haddondale'de beklememize izin verdiniz mi?" Leydi Nita sordu.

İşte böyle, kışın ortasında Tremaine Sokağı'na bahar geldi. Michael'ın kalbine, tüm hayatına.

"Yapabiliriz. Ticari çıkarlarım seyahat etmemi gerektiriyor ama iyi kâhyalarım ve yardımcılarım var ve sen de ailene yakın olmak isteyeceksin." Özellikle de bebekler doğduğunda, ki Tremaine doğacaklarından emindi.

"Toplantıda o zaman," dedi eşarbının kuyruğunu omzunun üzerinden savurarak -Leydi Nita için çırpınmak yok. "Duyuruyu Nicholas yapabilir ama detayları konuşmayı sonraya bırakalım Bay St. Michael. Hava giderek kötüleşiyor ve ben de henüz banyo yapmadım."

Nita, Tremaine daha onu öpemedi koyun ağılından dışarı fırladı. Onun ardından kuzulardan ikisi samanların üzerinde dans etmeye başladı, sebepsiz yere sıçrayıp zıpladılar ve üçüncü kuzunun ayağa kalkması için ilham verdiler.

"Senin adın Lucky," dedi Tremaine, yavruyu kucağına alıp minik yünlü başını öperek. "Senin adın Şanslı ve sen damızlık sürü içinsin, dostum. Lucky St. Michael, bu sensin."

Kuzuyu arkadaşlarıyla oynaması için yere bıraktı ve gerçekten de her an daha da kötüleşen kış havasına doğru yürüdü.

* * *

Koyun ağılına döndüğünde Nita, Bay St. Michael'ı yakalayıp öpücüklere boğma ve çok saygı duyabileceği bir adamla nişanlandığını hayvanlara duyurma dürtüsünü bastırmıştı.

Niyetleri sırayla ani, çekingen, sevimli ve kendinden emindi ama ona ihtiyacı olan iki güvenceyi vermişti.

Birincisi, ailesinin ve hastalarının bulunduğu Haddondale'de yaşayabilirlerdi ve ikincisi, kimsenin görünüş anlayışını memnun etmek için tembel bir ev süsü olmak zorunda değildi - "sosyal incelikleri" yatıştırmak için kendini bükmek yoktu.

Tremaine St. Michael ne muhteşem bir .

Ayrıca tutkuluydu. Nita onun bu yönünü özellikle seviyordu ve eğer bir erkekle kutsal evlilik yapma konusunda kuşkuları varsa

Daha yeni tanıştığı bir adamdan da bu beklenirdi.

Birbirlerini daha iyi tanımak için bir ömürleri olacaktı.

Atlar giderek karlı hale gelen yolda ilerlerken George, "Küçük kız kardeşlerimizin ahırda olduğuna inanıyorum," dedi. "Belki de İkinci Geliş çok yakındır."

Susannah ve Della kadınların binek yerinde yan yana oturmuş, görünüşe göre atların getirilmesini bekliyorlardı.

"Bu havada hack yapmaya mı gidiyorlar?" Bay St. Michael sordu.

Nita onu Tremaine olarak düşünmeye cesaret edemiyordu, kardeşlerinin önüne geçmesin diye, ama o Tremaine'di. *Onun Tremaine'i.*

"Görünüşe göre bir yere gidiyorlar," dedi George, "yine de işlerinin Stonebridge yönünde olduğundan şüpheleniyorum. Susannah'yı kitaplarından daha az zorlayıcı bir şey koparamazdı ama ben bir eskort sağlamayı reddediyorum. Kıçım dondu."

Kardeşler. Susannah'nın kısırağına bindiği için Nita tırısla önde gidiyordu. "Halloo! Kısırağını alacak mısın Suze? Bu süre için mükemmel bir hanımefendiydi ve eyeri ısıttım."

"Susannah ben alırım," dedi Della.

"Benim eyerim sana uymaz," diye karşılık verdi Susannah. "Gerçi Nita'ya yeterince uyuyor. Kütüphane açık mıydı?"

Bay St. Michael dizginleri çekti ve atından indi. "Öyleydi, yine de hanımefendileri uyarmalıyım, yollar karlı, sıcaklık düşüyor ve kontun böyle bir havada uzun süreli bir gezintiyi onaylayacağından şüpheliyim."

George atını seyise teslim ederken, "Bu tartışmayı ahırda yapabiliriz," dedi. "Sizi gitmekten men edemem hanımlar, ama Bay St. Michael'ın yaptığı gibi gitmemenizi tavsiye edebilirim."

"Susannah'nın toplantıdan önce yaşlı Edward'ı kendine getirmesi gerekiyor," dedi Della, montaj taşından atlayarak. "Evlenme teklifini bir an önce bitirmezse, Eski Ahit'e geri dönecek ve Beltane'ye kadar her şey savaşlar, öldürmeler ve yalvarmalarla geçecek."

Bu duyuruyu kış sessizliği karşıladı, sonra George bir kolunu Della'nın omuzlarına koydu. "Şimdi benimle gel, Della. Kimse bir yere gitmiyor ve Susannah seni boğazlamadan önce birinin yüzünü karla yıkaması gerekiyor."

Della'yı eve doğru yürütürken Susannah montaj bloğunda kaldı, solgun ve üşümüş görünüyordu.

"Della sadece dürüst davranıyor," dedi Susannah. "Bay St. Michael, Haddonfield'ların nezaket konusunda fazla yükümlü olmadıklarını artık biliyor olmalı."

Seyisler Bay St. Michael'ın atını götürmeden önce heybesinden bir şey çıkardı.

"Eğer Stonebridge'e bir ziyarette bulunmayacaksanız, belki bu öğleden sonranızı renklendirir. , size iyi günler dilerim." Aziz Michael Susannah'ya iki kitap uzattı, Nita'nın yanağını öptü ve George ile Della'nın peşinden yürüdü.

Nita onu takip etmek istedi ama o doğru tahmin etmişti. Susannah büyük bir üzüntü ya da belki de bir küfür nöbeti geçirecekmiş gibi kitapları ortasına sıkıştırmış bir haldeydi.

Susannah'nın on yedi yaşından beri küfrettiği duyulmamıştı ve çay danslarında arkadaşlıklarına katlandığı diğer bazı genç hanımlara tahammül edemiyordu.

Son at da ahıra götürülürken Nita Susannah'nın yanına oturdu.

"Della dün gece Bay St. Michael'ı görmüş," dedi Susannah donuk bir sesle. "Geç bir saatte senin odandan çıkıyordu. Ondan hoşlanıyorum ama dikkatli ol, Nita." Suze bir sitemden çok uyarıda bulunmuştu ki bu onun yapacağı bir şey değildi.

"Ben dikkatli olacağım, o da öyle. Bu havada gerçekten Stonebridge'e mi gidiyordunuz?"

Susannah kitaplara bakmamıştı bile.

"Açıkçası orada bir ya da iki gün mahsur kalmayı umuyordum." Susannah'nın bakışları düzdü, yanakları solgun ve başında sülün tüyleriyle süslenmiş, son derece kullanışsız bir şapka vardı.

Nita eşarbını Susannah'nın boynuna doladı. Bahçeden gelen bir çığlık, George'un Della'nın düşüncesizce söylediği sözler için soğuk ve ıslak bir kardeşlik cezası verdiğini düşündürüyordu.

Bir kar tanesi doğrudan Nita'nın sağ gözüne kondu ve beraberinde soğuk bir sororal sezgi getirdi.

"Edward Nash senin şahsiyetinle oynadı mı, Suze?"

"Beni azarlama, Nita," diye karşılık verdi Susannah. "Babam hayattayken kendimi o kadar da yaşlı hissetmiyordum ama şimdi Nicholas kont oldu ve yakında Della bile dışarı çıkacak. Evlenmeyi ve bir aileye sahip olmayı çok istiyorum. Tek istediğim bu ve bunu istemek için yetiştirildim."

Hepsi de istemek için yetiştirilmişti.

"İşte bilmen gerekenler," dedi Nita, huysuz bir hastaya tedavi rejimini özetlerken kullandığı tempolu ses tonuyla. "Seni seviyorum ve Edward senin için yeterince iyi değil. Hem maddi hem de başka sorunları var Susannah, bu da onu senin sevgin için uygun bir aday yapmıyor. Elsie onun mizacı ya da ılımlılığı hakkında iyi şeyler söylemiyor. Eğer çapkınlık yaptıysa bana söyleyeceksin, ben de sana gelen yardımı yapacağım, buna regl dönemini başlatacak tisaneler de dahil."

Susannah doğruldu. "Böyle tisanlar var mı?"

Edward Nash'i öldüreceğim. "Her ebe ve bitki uzmanı bunları bilir ve annem de kesinlikle biliyordu. Hiçbir şekilde kusursuz değiller ama ne kadar erken alırsan o kadar güvenli ve etkili olurlar. Aybaşını kaçırdın mı?"

"Hayır, henüz değil."

Tanrı'ya şükür. "Eğer seni rahatlatacaksa, nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum."

Susannah Nita'nın omzuna yaslandı, Suze'un ablasına on yıldır göstermediği mağlup bir şefkat jestiydi bu.

"Nasıl hissettiğimi bilmen mümkün değil, Neets. Ben bir aptalım. O aptal telef olan koyunlar yüzünden üç kez evlenme teklif ettim ve Edward hâlâ teklif etmedi."

Nita, Ozan'ın kız kardeşini böylesine kaçırmasına ne zaman izin vermişti?

"Ben de biliyorum," dedi Nita. "İlk elden tanıdığım semptomları tarif edeceğim: şaşkınlık, kendi kendini cezalandırma ve kişinin uygunluktan düşüşünün gözle görülür bir şekilde ortaya çıkacağına dair büyük bir korku. Bir ya da iki gün sonra, arkadaşınızda, kendinizde ve deneyiminizde hayal kırıklığına uğradığınızı kabul edersiniz. En çok da bu deneyimde. Sonra tekrar olur ve hiçbir gelişme göremezsiniz ve bu daha da hayal kırıklığı yaratır."

Susannah, Nita'nın eşarbının ucuyla yanağını sildi. "Hayal kırıklığı, Tanrı aşkına. İlk seferinde Edward'ın acelesi vardı ve

Dürüst olmak gerekirse şaşırdım. Son seferinde eyer odasında beni pusuya düşürmesine izin vermiştim. Bir at battaniyesinin insanın kıcını ne kadar kaşındırdığını biliyor musunuz?"

Kendinden şüphe duymak kadar kaşındırıcı, bir kadının kalbindeki pişmanlık kadar kaşındırıcı. "Muhtemelen hizmetçilerin salonundaki yıpranmış bir yün halı kadar kaşındırıyordur," Nita cevap verdi. "Edward seni zorladı mı?"

Susannah çizmelerinin topuklarını montaj bloğunun sert tahtasına vurdu. "Hayır, yapmadı. O ikna etti ve ben de kurnazlık yaptığımı, benim için teklif etme zorunluluğu yarattığımı düşündüm ki bu itiraf etmesi korkunç bir şey. Ben bir aptaldım. Edward beni zorlamak zorunda değildi, ilk seferinde değil."

Bu da sonraki olayların cazibeden daha az bir şeyle sonuçlandığı anlamına geliyordu. Lanet Edward.

"Norton da aynıydı," dedi Nita, birisi ahırın kapısını kötüleşen havaya karşı kapatırken. "Seveceğim konusunda ısrar etti, işin tekrarlandıkça geliştiğini söyledi. Norton yalan söyledi, eğer onunla tekrarlamayı kastediyorsa."

"Norton?" Susannah . "Norton Nash mi? Nita, birkaç kez üniversiteden uzaklaştırılmıştı. Seni zavallı şey, saç *sakalı* birbirine karışmıştı."

"Annem hastaydı, ben yalnızdım ve o da çekiciydi." Şimdi kulağa ne kadar basit ve ne kadar acınası geliyordu. Ne kadar çaresiz.

"Belki de yalnızlık genç kadınlar için bir hastalık sayılabilir, çünkü Edward'dan hoşlandığımdan bile emin değilim. sanıyordum. Daha çok Shakespeare'i seviyorum." Susannah'nın sesi çok üzgün, ihanete uğramış gibiydi.

"Doğru adam olduğunda bunu anlayacaksın," dedi Nita. "O zaman geçmişe dönük görüşün şaşırtıcı derecede net olacak. Edward doğru adam değil, Suze."

"Tisaneleriniz kusursuz mu?"

"Tıpla ilgili çok az şey kusursuzdur." Nita'nın kız kardeşine yardım etme kararlılığı dinmek bilmezken, bazı yanları da *iyice* soğumaya başlamıştı. "Addy Chalmers ve Harrison Goodenough'a daha az, sana daha çok dikkat ."

Nita bunu Nicholas'a asla itiraf etmezdi, hasta bebeklerin onu korkuttuğunu itiraf ettiği gibi.

Susannah, "Bir adam kendini ayağından vurduğunda, içinde bulunduğu durumu görmezden gelmek zordur," diye gözlemledi.

"Yeterince doğru." Yaşlı Bay Goodenough o sırada sarhoştı, eyerinden bir serseriye ateş etmeye çalışıyor ve silahını kınından çıkaramıyordu. "Ne yapacaksın Suze?"

Etraflarında ahırın avlusu karla doluyor, ahırın içinden ise serin bir esintiyle hayvanların ve samanın rahatlatıcı kokuları yayılıyordu. Susannah için duyduğu endişe Nita'nın nişanlanmaktan duyduğu mutluluğu bastırıyor ve sevincini minnettarlıkla harmanlıyordu.

Tremaine St. Michael dünyadaki tüm Norton Nash'lerden çok daha değerliydi ve onun çocuğuydu.

"Okuyacağım" -Susannah kitaplara baktı- "Bay Burns'ün şiirlerini ve Bayan Wollstonecraft'ın bir denemesini. İlginç görünüyor. Bay St. Michael'ı sevdim, Nita. Aptal değil ama yine de gülebiliyor."

Ayık bir ruha sahip olan Susannah'nın bu gözlemi yapması tuhaftı.

"Bay St. Michael tıp bilgime saygı duyuyor ve harika öpüşüyor." Nita'nın bunu önermesi daha da garip.

Susannah elinde kitaplarla ayağa kalktı ve göz alıcı, kullanışsız küçük şapkasını çıkardı. "Hepsinden iyisi, Bay St. Michael'ın sakalı yok."

Bu neşeli gözlemler eve döndüler ve birbirlerini uzun, sıcak bir banyonun rahatlığına bıraktılar.

* * *

Kar, shire'daki herkesin üzerine bir karış soğuk yağdırdıktan sonra dinmiş olsa da Tremaine'in Kent'e yaptığı ziyaret uzadıkça, bir müzakerenin kârlı bir sonuca ulaştığı hissine kapılıyordu. Leydi Nita'ya teklifini sunmuştu; Nita da onun beklentilerini araştırmış ve beğenmişti.

Tremaine'in nişanlanmasından birkaç gün sonra, geriye Bellefonte Kontu ile anlaşmaya varmak kalmıştı.

Hiçbir yerde bulunamayan. Tremaine kütüphanede, salonlarda, emlak ofisinde, hatta aile kanadının koridorlarında dolaştı. Bir ocak ve iki mangalla süslenmiş rahat bir salonda, Bayan Wollstonecraft'ın güzel sözlerine gömülmüş Leydi Della'ya rastladı.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim leydim, ama kardeşlerinizden hiçbirinin yerini tespit edemiyorum."

Tremaine hizmetkârlara müstakbel kayınvalidesinin nerede olduğunu da sormayacaktı. Leydi Nita toplantıda bir duyuru yapılmasının uygun olacağını söylemişti ve o zamana kadar Tremaine son derece ihtiyatlı davranacaktı.

"Terk edildik," dedi Leydi Della. "İçeri girin, yoksa kıskançlıkla biriktirdiğim tüm sıcaklığı dışarı atarsınız."

Aile olacaklardı, bu yüzden Tremaine kapıyı kapattı. Leydi Della, genç hanımların cesaret gibi görünen ama aslında aptallık olan şeylerle başlarını belaya sokabilecekleri tehlikeli bir yaşıydı ve yine de Tremaine onun hakkında bildiklerinden hoşlanıyordu.

"Nita ve Kirsten temiz havanın tadını çıkarmak için atlarına ama Chalmers'ların evini ziyaret edeceklerinden şüpheleniyorum," dedi Leydi Della, kitap okumayı bir kenara bırakarak. "Susannah da onlarla birlikte gitti, şüphesiz kütüphaneyi ödünç almaya niyetliydi ve George da kız kardeşlerimin hepsi birden yola çıktığında bir kargaşa çıkmamasını sağlamak için onlara eşlik etti."

Küçük kardeş, rahat salonundan, Tremaine'in hiçbirini bulamadığı dört yetişkinin nerede olduğunu bir şekilde biliyordu. Chalmers ailesine yapılacak bir veda ziyareti anlaşılabilirdi ya da belki Leydi Nita onların refahını Leydi Kirsten'a emanet edebilirdi.

"Neden onlarla gitmedin?" Tremaine sordu.

Tremaine, Bellefonte'un ahıra gidip gelirken patika yol kullandığını görmesine rağmen, kar birkaç gündür herkesi Belle Maison binasında tutuyordu. Kimse ata binmese de kontes ara sıra onunla birlikte gidiyordu.

"Burnumu çekiyorum." Leydi Della, Tremaine'le, kendisiyle ya da genel olarak kibar kurgularla alay edercesine nazikçe burnunu çekti. "Bayan Wollstonecraft'ınızı sevdim ve Susannah'ya el sallamanızı daha çok sevdim."

Kayınvalideler arasında bir müttefik asla hafife alınmamalıydı. "Herkesin Shakespeare'e ara vermeye ihtiyacı vardır."

"Ayrıca *Debrett's'ten*. Babamın vefatı nedeniyle ortaya çıkışım gecikti ama Nicholas'ın büyükannesi bana *Debrett's'ten* sanki kutsal kitapmış gibi ezberden okuturdu."

Tremaine ateşin yanında yerini alırken, "Bunu faydalı buldum," dedi. Soğuk havalarda sıcacık bir odanın zemini bile soğuk olurdu; Leydi Della bu durumu kaygan ayaklarını bir çorabın üzerinde tutarak idare ediyordu.

"Sen ve Nita toplantıda bir duyuru yapacak mısınız?" Bu salvoyu kahverengi ve kırmızı yün bir yorganı dizlerinin üzerine rahatça örterken yaptı. Haddonfield'ın tek siyah saçlısı olarak renkler onu gururlandırıyor.

"Bir duyuru mu?"

"Nezaketsizliğin en büyük yeteneğiniz değil efendim. Nita son zamanlarda farklı. İçten içe gülümsüyor ve dışa karşı o kadar canlı değil. Geçen gece seni onun odasından çıkarken gördüm, ertesi gün de onu gördüm. Akşam yemeğinde kulaklarını takmıştı."

Nita'nın gözlerine ve gülümsemesine çok yakışan küçük safir ve altın damlalar. Kontes, Tremaine'i merhametli bir şekilde niyetinin yanına oturtmuştu, böylece yan bakışlarla ve ara sıra masanın altından geçen ellerle kendine eziyet edebilecekti.

Nita'nın biraz kur yapması gerekiyordu ama ne kadar erken evlenirlerse o kadar iyiydi.

"Belki de hanımefendi ve ben sadece tıbbi bir durum hakkında gece geç saatlere kadar sohbet ediyorduk."

"Tıbbi bir rahatsızlığınız yoktu," dedi Leydi Della, "ama görünüşe bakılırsa bu durum bazı erkekleri ague'den daha kötü etkiliyor. Susannah ve Bay Nash bir açıklama yapmazsa, size ve Nita'ya da haberlerinizi gizli tutmanız için yalvarırım."

"Bir haberimiz olduğunu söylemedim." Yine de Leydi Della haklıydı. Susannah nişanlanmadıysa, nezaket bir duyurunun beklenmesi gerektiğini söylüyordu.

"Ben en küçüğüm," diye cevap verdi Leydi Della, sesi hiç de değilmiş gibi çıkıyordu. "En küçüğüm ve er ya da geç yaşlı kontun annemi affettiği bir patavatsızlık yaptığımı duyacaksınız. Susannah'nın evlenmesi gerekiyor, Bay St. Michael. O koyunları istediğinizi biliyorum ve Nita'ya olan saygınızı aşağılamak istemem ama Susannah'nın o koyunlara daha çok ihtiyacı var."

Tremaine davetsiz olarak Leydi Della'nın yanına oturdu. "Doğum koşullarınızı bana bile anlatmamalısınız leydim. Durumunuz unvanlı aileler arasında yeterince yaygın olsa da, bu bilgi sizin aleyhinize kullanılabilir."

Bir tabak bisküvi uzattı, çok solgun oldukları için zencefilli değildi. Limon, belki. Tremaine kibarlık olsun diye bir tane aldı.

Leydi Della tabağı Bayan Wollstonecraft'ın yanına bırakırken, "Nita nazik olduğunuzu söyledi," dedi. "Bay Nash'i sevmem ama Susannah'nın ona ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim ve bu da o lanet koyunlara ihtiyacı olduğu anlamına geliyor."

Leydi Della'nın ifadesi rahatsız edici derecede kararlıydı ve kardeşleri tarafından bilgi toplama konusunda usta olarak görülüyordu. Küçük, sevimli bir aristokrat şekerleme gibi görünüyordu, ama bir şey -ya da biri- Leydi Susannah söz konusu olduğunda koruyucu içgüdülerini harekete geçirmişti.

Tremaine bisküviden bir ısırık aldı ve içgüdülerinin dürtüsüne boyun eğdi.

"Kız kardeşlerinizi nadiren yaptıkları uygunsuzluklar sırasında yakalamak gibi bir alışkanlığınız mı var?" diye sordu. Çünkü Leydi Della bir şeyler görmüş, izin verilen özgürlüklere, hatta beklenen yeminlere bir göz atmıştı. Nita, Susannah'nın yanlış adım attığını biliyor muydu? Susannah hatasının fark edildiğini biliyor muydu?

Bellefonte'un sık sık tedirgin bir ifade takınmasına şaşmamalı.

"Kardeşlerime göz kulak olmayı alışkanlık haline getirdim," dedi Leydi Della, sesindeki o soğukkanlı yetişkin tonu her zamankinden daha belirgindi. "Onlar da bana göz kulak oluyor. Ben de bu iyiliğe karşılık veriyorum. Bu George için de geçerli."

Yakışıklılığının elimizdeki konuyla ne ilgisi varsa.

Tremaine lavanta aromalı nefis bir bisküviyi bitirirken, "Koyunların Leydi Nita'nın çeyizine dahil edilmesini isteyemeyeceğime çoktan karar verdim," dedi. Kararını Leydi Della'yla neden paylaşması gerektiği bir muammaydı. Belki de evlilik yoluyla edinilmiş olsalar bile kardeşlerle böyle konuşulurdu.

"Yani onları altı ay sonra ayrı bir işlemle satın alacaksınız," diye karşılık verdi Leydi Della, "ve Nicholas bu planın ruhu olacak, çünkü o da başka bir ahmak erkek. Size söylüyorum, Susannah'nın o koyunlara ihtiyacı var."

Tremaine, "Kontu bulabilseydim," dedi, "o lanet koyunlara sahip olmamı engelleyecek anlaşmalar için onunla seve seve pazarlık ederdim, ama gözümden kaçıyor. Cüssesine bakılırsa, bu onun bulunmak istemediğini gösteriyor."

Kontun kontese olan düşkünlüğü göz önüne alındığında, lordun aile kanadında başka bir yerde olduğu, belki de karlı bir sabahı veraseti daha da güvence altına almak için kullandığı anlaşılıyordu.

"Nicholas bir sorunla boğuşurken kuş evleri yapıyor," dedi Leydi Della, bisküvileri tekrar uzatarak. "Leah bazen ona yardım ediyor ya da sırf ona eşlik etmek ve hepimizden uzaklaşmak için atölyesinde ona katılıyor."

Onun bu yorumu Beckman Haddonfield'in Three Springs'teki bir meşenin alt dallarına fantastik bir kuş evi astığı anıyı gün ışığına çıkardı. Çatısında sakallı, boynuzlu bir erkek keçi oymasıyla tamamlanan minyatür dağ evi, Kont'un düşün hediyesiydi.

"Bu kuş evlerini Bellefonte mi yapıyor?" İşçilik mükemmeldi, bir ağaca asılamayacak kadar inceydi. "O kuş evleri salon süsü olarak iyi para edebilir."

Tremaine bu yorumuyla tüccar ruhuna ihanet etmişti ve Leydi Della'nın ona gönderdiği bakış -gözler dans ediyor, dudaklar yukarı kalkmakla tehdit ediyordu

-Bunu bildiğini söyledi. Daha fazla saçmalamadan ağzına yarım bisküvi daha tıktırdı.

"Nicholas ahşap işçiliğinin başarılı olduğunu duyunca çok sevinecek," dedi Leydi Della. "Ayrıca çatal kullanmada da oldukça yetenekli, eminim kontes de Nicholas'ın yardımını isterken bunu göz önünde bulundurmuştur. Atölyesi ahırların arka tarafında. Eyer odasına girdiğinizde arka duvarda küçük bir kapı göreceksiniz. Hiç kimse Nicholas'ı küçük bir kapının ardında aramayı düşünmez."

Onun refahını koruyan küçük bir kız kardeş bulmayı da düşünmezler.

Tremaine ayağa kalkarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Bir uşağa mangalınız için daha fazla kömür getirmesini söyleyeyim mi?"

"Peki personel seninle kapalı olduğumu biliyor mu? Hayır, teşekkür ederim."

Tremaine'i, *A Vindication of the Rights of Woman*'ı okumaya devam etmek gibi basit bir yöntemle başından savdı. Bütün Haddonfield'lar gibi Leydi Della da zekiydi ama ne Nita ve Kirsten gibi bu konuda huzursuzdu ne de Susannah'nın evcimen eğilimlerinden hoşlanıyordu.

Yine de Leydi Della yalnızdı, Tremaine bu konuda William'la bahse girebilirdi. Yaşını, cüssesini ve piç olduğunu açıklamasının nedeni de buydu. Yalnızdı ve yeni evlendiği kardeşi tarafından görmezden gelinmeyi bekliyordu.

Tremaine gözden kaçırmayacak ya da hafife almayacaktı. En geç akşam yemeğine kadar, koyunlara sahip olmasını engelleyen bir anlaşmanın aynı hayvanları *kiralamasına* engel teşkil etmeyeceğini anlayacaktı.

Bu da Tremaine'i, Nita'nın neden Chalmers ailesine son bir ziyarette bulunacağını söylemediği ya da onu kendisine eşlik etmeye davet etmediği konusunda düşünmeye itti.

On üç

Susannah'nın kuş evini yapmak kolay olmuştu. Nick çeşitli ciltleri - Fordyce'in *Vaazları*, Shakespeare'in oyunları ve soneleri, Wordsworth'ün son şiirleri- barındıran bir dizi rafa benzeyen bir yapı tasarlamıştı. Nick bunları kuşlar için bir yuva haline getirdi, iki kat yüksekliğinde kitaplar, bitmiş ürün sadece birkaç metre öteden gözleri yanıltıyordu.

"Nita beni şaşırttı," dedi Nick, tezgâhın üzerinde oturmuş sağ patisini yıkayan şişman, beyaz bir erkek kediye. "İnsan ona ne vereceğini bilemiyor, o kadar bağımsız ki."

Nick'in önündeki eskiz defteri boş bir sayfaya açılmıştı, bir saattir baktığı aynı boş sayfaya.

"Koyun, belki, çünkü Koyun Kontu'nun sevgisini kazanmış, ama ya onun takım elbisesini küçümsüyorsa?"

Nick kalemi kulağının arkasından çekti ve yünlü bir merinos yönünde birkaç çizgi denedi.

"Koyunlar genellikle ağaçlarda dolaşmazlar." Kitaplar da öyle. "Kediler yapar." Kirsten, kadınsı bir kayıtsızlıkla yıkamayacağı bir erkek bulursa kedi şeklinde bir kuş evinden hoşlanabilirdi.

On beş dakika sonra Nick, kuş evindeki koyunları toynaklı bulutlara benzediği için öğrenerek kalemini yere attı.

"Nita, Aziz Michael'ı rahat bir salonda sıkıştırıp ona daha fazla şiir okutabilir, dedikoducuları heyecanlandırmak için onu köye sürükleyebilir, onunla kuzuları saymaya gidebilirdi, ama hayır. Kolik bir bebekle ya da daha kötüsüyle uğraşmak zorunda kaldı."

Kedi başını Nick'in çenesine vurdu ve beyaz sayfada kahverengi pati izleri bıraktı.

Kapıya vurulan bir tıkırtı Nick'in düşüncelerini bölerken, kedi yön değiştirerek Nick'in çenesinin altından bir geçiş daha yaptı. Nick'in kontesi şüphesiz onu sonunda hüzünlü düşüncelerinden kurtarmaya gelmişti.

Nick dönmeden, "İçeri gel tatlım," dedi. "Seni çok özledim ve beni neşelendirecek öpücüklere ihtiyacım var."

"Sizi şımartmaktan mutluluk duyarım Bellefonte," dedi aksanlı bir erkek sesi, "ama kardeşiniz George kıskanabilir, kontesinizin şaşkınlığı da cabası."

Vay canına. Nick eskiz defterini kapattı ve taburesinin üzerinde döndü. "Aziz Michael, günaydın. Kontesimi bekliyordum." George şimdi ne yapmıştı da böyle bir yorumda bulunmuştu?

"Kuş evlerini burada mı yapıyorsun?" Aziz Michael kapının içinde durmuş Nick'in atölyesini inceliyordu. Binici kıyafetleri giymişti, paltosu düğmeli değil açıktı ve elleri çıplaktı.

"Biliyorum ve buraya düşünmek için geliyorum." Kedi iki patisini Nick'in omzuna koydu, sanki oraya tünemeyi düşünüyormuş gibi.

"Leydi Nita davamı kabul etti," dedi Aziz Michael, bir "kitaba" uzandı ve sonra elini geri çekti. "Bir *trompe l'oeil*. Çok zekice. Yaşlı Fordyce'in zevkinize uygun olacağını düşünmemiştim."

"Kız kardeşlerim var ve bu yüzden Fordyce kütüphanemizi süslüyor. Neşelenmek istediklerinde onu okuyorlar. Sanırım lanet olası koyunlar hakkında konuşmaya geldiniz?"

Başka koşullar altında Aziz Michael bir dost olabilirdi. Kurnazdı, törene bağlı değildi ve eski bir Kıta aristosu neslinden gelenlerin pragmatik bakış açısına sahipti ama yine de Nick'in Nita için hayal ettiği kişi değildi.

"Birliğimizi kutsayacağınızı varsayarak Leydi Nita'nın yerleşim yerleri hakkında konuşmaya geldim."

Aziz Michael kuş evini incelemeyi bıraktı ve Nick'in bir duvara astığı aletlere doğru ilerledi. Bazılarını Nick kendisi yapmıştı, sapları tam olarak kavrayışına uyacak şekilde düzeltilmişti.

"Daha önce tanıdığım hiçbir konta benzemiyorsunuz," diye mırıldandı Aziz Michael, "ve ben pek çok kontla tanıştım."

"Daha önce tanıştığım hiçbir koyun çiftçisine benzemiyorsunuz. Anlaşmalarla ilgili olarak, babam kız kardeşlerimin her biri için para ayırdı, ama

imkanları mütevazıydı."

"Kız kardeşinle daha fazla paraya ihtiyacım olduğu için evlenmiyorum Bellefonte," dedi Aziz Michael nazikçe. Duvardan bir çekiç kaldırdı. "Bu biraz zarar verebilir."

Sap meşe ağacındandı, Nick'in gençken dövdüğü ağırlıktaydı.

"Oyuncaklarımla oynamayı bırak, Aziz Michael. Yerleşimlerin amacı sizi hanımefendi için teklifte bulunmaya ikna etmek değil. O senin ödülün ve bunun farkına varmazsan vay haline. Bu ödemeler Nita için, böylece ona değer verdiğimizi ve dul kalırsa ona bakacağımızı biliyor."

Gerçi babam, Nita yaşlılıktan dul kalmadığı sürece, bu sonucu garanti edecek kadar para ayırmayı başaramamıştı. Nick bu durumu kız kardeşlerine anlatmış ama henüz bir çare bulamamıştı.

Kedi Nick'in omzunu yağurmaya başladı, iğne gibi pençeleri Nick'in gömleğinin ve yeleğinin kumaşını kazıyordu.

Aziz Michael çekici yerine yerleştirdi ve tam Nick hayvanı yere bırakacakken kedi alıp götürdü. Aziz Michael onu çenesinin altından kaşırken lanet olası haşere mırıldanmaya başladı.

"Hayvanların bile seninle istediklerini yapmalarına izin verirken nasıl ciddi bir müzakere yapabilirim Bellefonte? Koyunlar konusundaki tutumunuz nedir?"

"Koyunları bu işe karıştıрма. Başka teklifler de aldım."

Aziz Michael'ın parmakları durakladı ve kedi kuyruğunu sallamaya başladı. "Diğer teklifler? Çoğul mu? Leydi Kirsten'in bir talibi var mı acaba?" "Seni ilgilendirmez, ama eğer , şüphesiz o koyunları da istiyorum."

Aziz Michael, sanki kitaplar bir kütüphane rafındaki başlıklarmış gibi kuş evini incelemeye devam etti. "Eğer koyunları düşünüyorsanız, onlar için en iyi seçenek benim. Hayvanlarıma çok iyi bakarım."

"Kız kardeşlerimi düşünüyorum. Edward Nash, Susannah'nın payının mütevazı olduğunu biliyor ve para yerine değerli bir şeyi kabul etmeye hazır."

Aziz Michael, kilerde savunmasız bir krema tenceresine rastlamış ve bir yudum aldıktan sonra tencerenin boş olduğunu fark etmiş bir kedi gibi yüzünü buruşturdu.

içeriği bozuldu.

Kedi kollarında mırıldanırken Aziz Michael, "Leydi Nita, Bay Nash ile Leydi Susannah arasında bir eşleşme olmasını istemiyor," dedi. "Lütfen nedenini ona sorun."

"Leydi Nita'nın Nash erkeklerini sevmemek için kendine göre nedenleri var. Onun hayallerinin Susannah'yı iyi bir eşten mahrum etmesine izin veremem." Gerçi Nick Edward'ı pek sevmezdi. Adam dul baldızını bir çiftlik karısı gibi giydiriyor, yeğeniyle hiç ilgilenmiyor ve Susannah'ya adreslerini vermesine rağmen taverna hizmetçilerine sarkıntılık ediyordu. "Nash, Susannah'nın iyilikle baktığı ilk erkek ve bu yüzden böyle bir evliliği teşvik etmek zorundayım."

"Leydi Nita'nın kız kardeşinin seçimine yönelik itirazları Bay Edward Nash'e özeldir. Leydi Susannah'nın iyiliği için kız kardeşinizle konuşmanızı şiddetle tavsiye ediyorum."

"Denemediğimi mi sanıyorsun?" Nick taburesinden kalkarak sordu. "Nita Haddonfield inatçılığı İrlanda katırlarına bile öğretebilir. Bir konuyu açmaya yanaşmazsa, o konu açılmamış olarak kalır."

Aziz Michael kediye çalışma masasının üzerine bıraktı. Kedi Nick'in kapalı eskiz defterinin üzerine oturmuş, kuyruğunu patilerine dolamış, mükemmel ve küstah bir memnuniyet içindeydi. Nita'nın talibi Nick'in boşalan taburesini aldı ve dirseklerini tezgâha dayayarak arkasına yaslandı.

"Kız kardeşini bana vermekten memnun olacak mısınız?" Aziz Michael sordu.

Kız kardeşler pazarda belli bir meblağ karşılığında teslim edilecek çiftlik hayvanları değildi.

"Kilise avlusunda," dedi Nick, "bütün kadınlara boş bir gülümseme sunacağım ve her zamanki kusursuz neşemle Nita'nın hesabına iyi dilekleri kabul edeceğim. Karım hariç herkese, Nita'nın sizin *kontesiniz* olmasından *son* derece memnunmuş gibi davranacağım, ama Aziz Michael, kız kardeşlerimin her birine uygun bir kur yapılmasını umuyordum."

"Leydi Nita'nın gözüne girdiysem, bu kur yapmak için yeterli değil mi?"

Della'nın mırıldanmalarına inanmak gerekirse, görünüşe göre fazlasıyla yeterliydi.

"Babama kızgınlım," dedi Nick, Aziz Michael'ın yanına ikinci bir tabure çekerek. "Rahmetli konta da sık sık kızıyorum, o da muhtemelen gecikmiş bir borcun geri ödenmesi olarak görüyor."

Kedinin tırmalayıcı dili Nick'in kulağının üstünde gezindi. Küçük canavarın nefesi oldukça kötü kokuyordu.

Michael, "Anne ve babama duyduğum öfke ölümlerinden yıllar sonra da sürdü," dedi. "Babamın servetinin ortasında ölmek istemesini anlayabilirdim -Fransa onun eviydi- ama annemin bir seçeneği vardı. İskoçya'da kalıp oğullarını büyütebilir ya da babamın Fransa'daki mülklerinin daha konforlu ortamına dönebilirdi. Tehlikeye rağmen lüksü seçti ve onu durdurabilecek olan büyükbabam da kocasının otoritesine boyun eğdi. Leydi Nita çocuklarını seçerdi. O güvenilir bir ortak ve ben de onunla yeterince iyi anlaşacağım."

Kirsten, George ve Della, Nick'e Bay St. Michael, Nita ile çok iyi anlaşıyordu.

Her saat ve hanımefendinin yatak odasının mahremiyetinde.

"Bence kız kardeşimi hafife alıyorsun," dedi Nick, kedilerin öpücük menziline çıkıp öne doğru oturarak. Bırakın Aziz Michael aşırı sevgi dolu kedigillerle uğraşsın.

"Çoğu erkek çoğu kadını hafife alır ve sanırım da bundan hoşlanıyor," dedi Aziz Michael, kediye Nick'in eskiz defterinden çekip aldı ve onu bir bez bebek gibi havaya kaldırdı. "Hiç saygın yok mu senin, kedi? Bellefonte senin kiler fahişelerinden biri değil ki, cazibene katlansın."

Kedi hâlâ mırıldanıyordu, hatta Aziz Michael'ın göz hizasında sallanıyordu.

"Seni duyamaz," dedi Nick. "Zavallı herif bir düşes kadar sağır. Bunu bana gösteren bir doktor arkadaşım var."

"Sağır olduğuna emin misin?"

"Fairly Vikontu David, İskoçya'da doktorluk eğitimi almıştır ve çok kurnazdır. Kedinin sakatlığını çeşitli şekillerde gösterdi. Zavallı yaratık titreşimleri algılamasına rağmen hiçbir şey duyamıyor, mükemmel bir görme yetisine sahip ve kadın arkadaşlardan yoksun değil."

Belki de kadınların yanında sağır olmak tamamen bir lanet değildi.

"İlginç." Aziz Michael kediye tekrar tezgâhın üzerine koydu. "Eğer bu koyunlarla yakında bir şeyler yapmazsan, hepsi

hastalıklar. Aralarında zaten birkaç küçük örnek var."

Lanet koyunların canı cehenneme. "O koyunları alamayacaksınız, Aziz Michael. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Şimdi kedi tünemişti, bir pençesi Nick'in omzunda, diğeri St. Michael's.

"Nash onları alacak mı?" Aziz Michael sordu.

İkisi de inatçıydı ama kedinin Aziz Michael'ı sevmesi biraz teselli oldu. Nick, Aziz Michael taburesinde rahatça otururken, kediyi eyer odasına götürdü.

Nick, "Rahmetli kontu kızgıyım," dedi, "koşulları kız kardeşlerim için cömert çeyizleri engellediği için değil. Kiralar eskisi gibi gelir sağlamıyor, vergiler her yıl artıyor ve yarım düzineden fazla çocuk yetiştirmek pahalıya mal oluyor. Babam elinden gelenin en iyisini yaptı."

"Yine de fırsatın olsa şimdi sevgili babama İsyan Yasası'nı okurdun," dedi Aziz Michael. "Neden mi? O seni dilini ve geleneklerini bilmediğin yabancı bir ülkede terk etmedi. Sen sert koyun etiyle ve bitmek bilmeyen kilise ayinleriyle beslenirken o koşarak şatosuna geri dönmedi."

Aziz Michael'ın merakının altında acı anılar yatıyordu. Nick, şefkatli ve yalnız bir kalbi olan Nita'nın sert bir adamla evlenmediğini umuyordu.

"Babam öleceğini biliyordu," dedi Nick, kelimeleri söylemekte zorlansa da. "Hepimizi uzaklara gönderdi. Beckman, Three Springs malikânesine el koyacaktı. Ben bir gelin bulacaktım. George, çoğunlukla Adolphus'a göz kulak olmak için Cambridge civarında oyalandı ve kızlar akrabalara ve ev partilerine sürgün edildi. Babamın arasının açık olduğu kardeşim Ethan son bir ziyaret için davet edildi ve Nita'nın Belle Maison'da kalmasına izin verildi."

"Tıbbi bilgisi yüzünden mi?" Aziz Michael önerdi.

"Nita çok bilgili bir kadın, ama yaşadığı mevsime rağmen hâlâ evlenmedi. Nita' faydalandığı için babama kızgıyım. Kardeşlerim ve ben yaban yulafı ekerken, annesi hastalanırken, yaşlı kont solup giderken o burayı işletti."

Nick'in anlattıkları bir açıklamadan bir itirafa doğru kayıyordu ve belki de uygun olan buydu.

"Leydi Nita iyi iş çıkardı," dedi Aziz Michael. "Pek çok kadın evde kalmış olmasına rağmen faydalı olmanın yollarını bulur."

Nita'nın elleri bu işle dolu olacaktı ama St'in de öyle.

Michael'ın elleri dolu.

"Nita okuldan kız kurusu olarak mezun olmadı, seni ahmak. Okuldan *dulluğa* mezun oldu, arada geçen kahkaha ve mutluluk dolu yılların hiçbirisi olmadan, sevecek bebekleri ya da torunları olmadan, bir kız kurusunun dünyeviliğini bile koruyamadan. Annesi bir nevi şifacıydı, ama Nita annesinin örneğini gölgede bıraktı ve şimdi her türlü sefaleti cezasız bırakıyor."

Aziz Michael'ın yüz hatları Nick'in ne demek istediğini anlamadığını düşündürürcesine kapandı.

"Kardeşlik duygularını ilettiğin için teşekkür ederim, Bellefonte, ancak henüz yerleşimleri çözemedik."

Leah, Aziz Michael söz konusu olduğunda Nick'e sabırlı olmasını öğütlemişti ve kontes her zamanki gibi net bir şekilde görmüştü.

"Beni dinleyin Aziz Michael, yoksa anlaşmaları tartışmaya gerek kalmayacak. Nita gibi kadınlar ihtiyaç duyulduklarını hissetmek isterler. Babam bundan yararlandı, ta ki Nita hayır diyebileceğini unutana, omuzladığı tüm yüklerin, doğurabildiği bebeklerin onun değerinin toplamı olduğunu düşünene kadar. Leah, Nita'nın Belle Maison'u yönetme yükünü hafifletti ve Nita bu iyilik karşısında yarı yarıya çöküşe geçti."

Nick çekicini eline aldı ve yıllardır olduğu gibi eline tam oturdu.

"Bu üzücü hikâyeye ortak olduğum için suçluyum," diye devam etti, "ama seni işleri yoluna koymakla görevlendiriyorum. Gerekirse Nita'nın yatmasına izin verin, ama artık kız kardeşime revir yok, kurşun yaralarına bakmak yok, çürümüş boğazlar ya da kangren olmuş ayak parmakları yok, artık-"

Kapıda kedi içeri alınmak için tırmalıyordu. Nick'in ahşap işleme atölyesi, büyük, tüylü atların yakınlığının yanı sıra sıcak kömürlerle dolu mangallar sayesinde ahırdaki en sıcak yerd.

"Onun... bununla uğraşmasına izin mi verdin?" Aziz Michael dehşetin Fransızcasını aniden benimseyerek şöyle dedi.

"Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor," dedi Nick, mangallardan birinde kömürleri karıştırmak için bir çengel kullanırken. "İzin babam hastalanmadan önce başladı, yani evet. Nita şifalı otları iyi bilir ama aynı zamanda işinin ehli bir cerrah ve hekimdir. Dr. Horton bilimde çağın gerisinde kaldı ve buradaki çoğu insan bunu biliyor ve buna göre Nita'dan faydalaniyor."

"O zaman Horton daha genç bir asistan bulmalı."

Aziz Michael başkalarının sorunlarını çözmekte ustaydı.

Nita bunu görmezse çocuklar onu bu kibirden kurtaracaktı.

Nick, "Bunu Horton'a da söyledim," dedi, "o da bu düşünceyle alay ediyor. Papaz yardımcısı da onunla aynı fikirde ve sorunun Nita'nın dünyadaki yerini tam olarak anlayamaması olduğunu söylüyor. Adamın haksız olduğunu söyleyemem."

Gerçi başkalarının ona ihtiyaç duymasına izin verdiği için Nita'nın da suçu yoktu. Kapının uzak tarafındaki kedi sinir bozucu bir şekilde ısrarcıydı.

"Papazınız hatalı olmayabilir," dedi Aziz Michael, "ama pek Hristiyan da sayılmaz. Cemaatinin hayırseverlik dürtülerini harekete geçirmek için daha fazlasını yapsaydı, Leydi Nita kilise fakirleri için kilerinizi karıştırmazdı."

İskoçlar pratik insanlardı ve ailelerine de son derece bağlıydılar. Aziz Michael, Nita'yı cömertliği ya da şefkati yüzünden eleştirmezdi ve bu biraz rahatlatırdı.

"Eski papaz daha nazik biriydi," dedi Nick, birdenbire üşüdüğünü hissederek. "Onu özlüyoruz." Nick de babasını özliyordu. Hem de her gün. Nick'in aklına ilk kez, Nita'nın da babasını en az onun kadar, hatta daha fazla özlemiş olabileceği geldi.

Annesi ve Belle Maison'u iyi düzenlenmiş, konforlu bir yuva haline getirdiği diğer evli erkek kardeşleri.

"Kız kardeşinin mutluluğu için endişeleniyorsun," dedi Aziz Michael, çekici Nick'in elinden alıp tekrar yerine asarken. "Bu senin hakkında iyi şeyler söylüyor. Leydi Nita için ayırdığın parayı evlendikten sonra üç katına çıkaracağım ve sen de uygun gördüğün şekilde yönetebilirsin. Kendi seçtiğim altı koç, bir ve altı koyun istiyorum."

"Katılıyorum," dedi Nick, "ama sadece Nita'ya o mutlu yılları, o çocukları ve torunları vereceğin için. En iyisini seç

Eğer onu, önüne konan her yükümlülüğü kabul etmek zorunda olmadığına, kendi içinde değerli ve kıymetli olduğuna ikna edebilirsiniz, sürüden ayrılabilir."

Çekiç Aziz Michael'a doğru asılmıyordu ve lanet kedi kapıyı tırmalamaktan vazgeçmiyordu, bu yüzden Nick hayvana acıdı.

"Kız kardeşine yılın büyük bir bölümünde ailesinin yanında kalabileceğimize söz verdim, ancak çocuk meselesi Tanrı'nın ellerinde." Aziz Michael açık kapı aralığında durakladı. "Diğerine gelince - boğaz ağrıları ve Her neyse. bitti ile o, özellikle ile enfeksiyonlar ve hastalıklar. Kontesim olarak onu meşgul edecek pek çok hoş görevi olacak ve sağlığı artık başkaları için riske atılmayacak. Bakmakla yükümlü olduğum kişilerin refahını ciddiye aldığım konusunda onu uyardım ve Leydi Nita hastalık ve ölüme karşı savaş açmayı bıraktı." Nita bu açıklamayı onaylamak için orada olsaydı Nick daha da rahatlayacaktı. Aziz Michael'ın en azından

Amaç.

Nick elini uzattı. "İyi şanslar Aziz Michael ve ailemize hoş geldiniz."

Aziz Michael elini sıkıca salladı ve Nick'i bir kez daha kedinin yanında, en büyük kız kardeşi için nasıl bir düşün hediyesi hazırlayacağı konusunda hiçbir fikri olmadan bırakarak oradan ayrıldı.

* * *

"Bu on pound eder," dedi Kirsten.

"Benim on poundum değil," diye cevap verdi Nita, parayı pelerininin cebine geri . "Bay St. Michael parayı Addy'ye vermemi istedi, ama biri tereddüt etti."

"Sence mi?"

Kirsten kendini beğenmiş, zarif bir kısağa biniyordu ama bu sabah Hecate, Atlas'ın yanında ilerlemekten memnundu.

Nita, "Addy'nin yerinde olsaydım ne yapardım acaba?" dedi, Chalmers'ların kulübesine giden yoldan aşağı dönerken. "Eğer genç bir adam benim erdemimi benden koparıp beni çocuk sahibi yapsaydı o zaman

Beni terk etti, ailesinin ve benim ailemin de bana sırtını dönmesi için kapıyı açtı, nasıl başa çıkabilirim?"

"Norton'u mu düşünüyorsun? Kardeşlerimizden herhangi biri onu bu hale getirebilirdi, Nita."

Atlas tökezledi, karlı zeminlerde en emin adımlarla yürüyen atların bile ara sıra kötü adımlar atması olağandı.

"Kendimi düşünüyorum, Norton'un karısı olmaya katlanıp katlanamayacağımı. Ona aşık olmak istedim, ama-" Nita'nın Tremaine St. Michael'a karşı hissettikleriyle kıyaslandığında, Norton Nash'e duyduğu çekim, sevgiden çok merak ve can sıkıntısından ibaretti.

Ve yalnızlık. Yığınla ve yıllarca süren yalnızlık.

"Norton, Edward'dan daha eğlence düşkün ve daha az kibirliydi," dedi Kirsten, "ama Elsie o çöpü seçti."

Susannah bücür için bir oyun oynarken.

"Addy'nin bacasından çıkan dumanı her gördüğümde cesaretleniyorum," dedi Nita, Atlas'ı çürük verandanın önünde durdurarak. "Duman, Addy'nin çocuklarını donarak ölmeleri için terk etmediği anlamına geliyor."

Kirsten dizini boynuzdan kurtardı ve aşağı kayd, kısırağı manevrayı canlandırmak için yana doğru bir adım attı.

"Bu yüzden mi bu gezinti için nişanlının eskortunu çağırmadın?" Kirsten üzengisini atının derisinde gezdirerek sordu. "Bir gün bu yoldan gelip başka bir ölü bebek bulacağından mı endişeleniyorsun?" Nita atından indi, Kirsten'in dobra dobra konuşmasını bir kez olsun yerinde bulmuştu. "Kimse bundan bahsetmiyor ama o çocuğu ben doğurdum ve kardeşleri için endişeleniyorum." Bebekler korkunç bir sıklıkta ölüyordu ama anne kısa bir süre sonra içmeye başladığında bebeğin hiç şansı yoktu

yattıktan sonra.

"Bu cemaatin erkeklerinin Addy'nin hizmetlerine nasıl katıldıklarını hep merak etmişimdir," dedi Kirsten, getirdikleri iki çuvaldan birini Nita'ya uzatırken. "Bu adamların çoğu onunla birlikte büyüdü, onu ayinlerde gördü ve ailesini tanıdı. Bir zamanlar saygıdeğer olduğunu bildikleri bir kadına kazançlı bir iş teklif etmek varken, onunla nasıl iş yapabilirler?"

"Leydi Nita!" Evan kapının girişinde duruyordu, küçük yüzü gülümsemelerle doluydu, boynunda mavi bir atkı vardı ve uçları neredeyse

diz çöktü. "Ve Leydi Kirsten! Bebek uyandı ve ben de adımın harflerini öğreniyorum."

"Mektuplar güzel şeylerdir," dedi Nita kulübeye girerken. Addy ocağın önündeki sallanan sandalyede oturuyordu, Annie kucağındaydı. "Addy, merhaba."

"Hanımlarım." Kucağındaki çocukla birlikte reverans yaparak ayağa kalktı. "Evan, şu kapıyı kapat yoksa hepimiz donacağız. Mary, kardeşinin burnunu sil."

"Annie nasıl?" diye sordu Kirsten, "Sen nasılsın Addy?"

"Annie daha iyi ve idare ediyoruz." İdare etmek, kulübenin herhangi bir konukseverlik sunduğu anlamına gelmiyordu. Bir fincan çay bile Addy'nin imkânlarının ötesinde bir savurganlıktı.

Nita bebeğe bakarak, "Çoğumuzun yapabileceğinin en iyisi idare etmek," dedi. "Rengi iyi ve iyi nefes alıyor."

Addy çocuğun alnından öptü, bu hareket hem savunmacı hem de koruyucuydu. "Bunu kaybetmeyeceğim. Bunu da."

Kirsten, Nita'nın elinde tuttuğu çuvalı aldı. "Çocuklar, size biraz ekmek dilimleyeceğim ve bu çuvalların içinde bir yerlerde tereyağı ve reçel var. Belki onları bulmama yardım edersiniz?"

Kirsten pek dedikodu yapmasa ve çocuklar iyi yemek beklentisiyle meşgul olsalar da, ev misafirperverlikten daha fazla mahremiyet sağlamıyordu.

"Seni yargılamıyorum Addy," dedi Nita, bir eldivenini çıkarıp parmağını çocuğun yanağında gezdirerek. "Küçük Annie'yi kesinlikle yargılamıyorum."

Bebek annesinin omzuna yaslanmıştı; bu normal, sağlıklı bir bebeğin beslenmeye olan ilgisinin göstergesiydi ve diğer çocuklarla aynı ilgiyi paylaşıyordu.

"Gel benimle otur," dedi Addy, uyku bölmesine doğru ilerleyerek. Nita onu perdenin arkasından takip ederek, acınacak düzenli bir yatak takımının, fazladan bir battaniyenin yanına gitti.

Addy'nin yatağın ayak ucunda katlanmış olarak taşıdığını öğrendi.

Addy bebeğin üzerinden geçti ve çocuğunu emzirme beklentisiyle atletini gevşetti. Giysileri yeniden düzenlendikten sonra Addy, deneyimli bir annenin soğukkanlılığıyla bebeği göğsüne yatırdı.

"Size bir şey söylemek istiyorum leydim."

Dehşet, Nita'nın ortasından, bir kış fırtınasının açtığı pencereden rahat bir salona giren soğuk bir rüzgâr gibi yükseliyordu.

"Bu çocuğu kiliseye teslim etmeyeceksin," dedi Nita. "Onu kimsesizler hastanesine de götürmeyeceğim."

Bebek açgözlülükle yapıştı, annesi sancılarla irkildi. Kendisi de yedi çocuk annesi olan merhum kontes, bu sancıların genellikle doğum sancıları kadar acı verici olduğunu söylemişti ama Nita yine de Addy'nin rahatsızlığını kıskanıyordu.

Addy, "Çocuğu kiliseye teslim etmeyeceğim," dedi, "ama neden böyle anlıyorum. Kâğıda ve kaleme ihtiyacım var Leydi Nita, çünkü yazmam gereken bir mektup var. Benim için bu kadar çok şey yapmışken istemekten nefret ediyorum ama Shropshire'da bir kuzenim var, son duyduğuma göre çocuk özlemi çekmiş ama bir sahip olamamış. Kocası nazik bir adam ve Mary geldikten sonra bile bana mektup yazdı."

Bu on yıl kadar önceydi ama Addy yine de kuzeniyle ilgili umudunu koruyordu.

"Bebeği ona mı göndereceksin?" Nita bu fikirden nefret ediyordu, çünkü yeni doğmuş bir bebeğin annesine ihtiyacı vardı.

"Ve Evan. Jacob ve Esau iyi, sağlam çocuklar ama Evan'ın bir ticarete ihtiyacı var. Bebek sütten kesilene kadar istemeyeceğim, ama yapamam-"

Addy'nin bir zamanlar güzel olan yüz hatlarında bir dizi duygu bir arada dolaşıyordu. Kararlılık, boyun eğme, öfke ve umutsuzluk, doğanın her çocuğun doğduğu andan itibaren bilmesini istediği anne sevgisiyle daha da tutkulu hale geldi.

"Neyi yapamazsın, Addy?" diye sordu Nita. Perdenin arkasında, büyük çocuklar ekmek, reçel ve tereyağından oluşan cömertliklerini yerken kulübe sessizleşmişti.

"Şu ana kadar yaptığım gibi devam edemem. Buna geri dönemem Leydi Nita. Bu utanca ve erkeklere alıştığımı düşünebilirsiniz ama . Anniem ve Mary için daha iyisini istiyorum."

Hiç utanca alışan biri oldu mu? Suçluluk duygusuna? "Peki ya babaları? En azından çocuklara yardım edebilirler mi?" Hiç utanç hissettiler mi?

Bebek, bezlerinin acilen bakıma ihtiyacı olduğunu düşündüren bir ses çıkardı.

Addy güler yüzlü bir sabırla, "Bir ucu besili, diğer ucu temiz," dedi. Bebeği Nita'ya verdi, elbisesini düzeltti ve Annie'yi geri aldı. "Ben bebeklerimi öldürmedim, Leydi Nita."

Küçük bir bebeğin yaratabileceği pis koku muazzamdı. "Seni asla bununla suçlamam."

"Çünkü çok nazıksınız. Taşıyıcı olduğumu bildiğimde, cinlerden uzak durmaya çalışıyorum ve sadece çoğu kadının zaman zaman içtiği küçük biralardan içiyorum. İçkiler pahalı ve çocuklarımla yemek yemesi gerekiyor. Para kazanabilmek için içiyorum."

Başka bir deyişle Addy müşterilerinin ilgisine katlanabiliyordu. Nita yataktan kalktı.

"Bunu bana açıklamana gerek yok, Addy. Başka pek çok kadın şimdiye kadar çocuklarını kiliseye bırakıp Londra'ya gitmiş olurdu." Gerçi kilise bu çocukları kabul etmeyebilirdi, tüm hayatları boyunca Haddondale'de yaşamış olmalarına rağmen.

"Londra'da beni hastalıktan başka bir şey beklemiyor, bunu biliyorum," dedi Addy, çocuğu yatağın ortasına yatırarak. "Birçok kişinin gitmemi tercih edeceğini de biliyorum ama çocuklarıma bunu yapamam. İçki içmemeye çalışıyorum ve bebekler geldiğinde, elimden geldiğince onlarla kalıyorum."

"Ama yemek yemeleri gerekiyor, bu yüzden köydeki faaliyetlerinize devam edin."

Addy perdeyi geri çekti ve ocağın etrafında toplanmış, Kirsten' hevesle mektuplarını gösteren dört büyük çocuğu ortaya çıkardı.

"Bunu yapmak için de içiyorum. Bebeklerimden biri öldüğünde de içiyorum, gerçi Tanrı biliyor ya, cennet onlara burada sunabileceklerimden daha iyi olmalı."

Bu duygu o kadar sefil, o kadar dürüsttü ki, Nita bunu kabul edemezdi.

"Çocuklarınıza bakın," dedi. "Yeterince sıcaklar, karınlarında yemek var. Onlara bakmak için aylardır sahip olduğundan daha fazla olanağa sahipsin Addy Chalmers. Kuzenine yazacaksın; ben de Nicholas'la konuşacağım. Belle Maison'un bir bulaşıkçıya ya da çoban çocuğa ihtiyacı vardır."

Arkalarındaki yatakta yatan bebek, küçük yumruklarını havada sallayarak mızızlanıyordu.

"Nita, "Beziyle ilgilendikten sonra gazını çıkarmalısın," dedi.

"Pis bir koku alıyorum," diye cıvıladı Evan ocaktan.

"Ben üstünü değiştirim," dedi Mary, ayağa fırlayıp masanın üstündeki yığından temiz bir bez kaparak.

"Onlar iyi çocuklar," dedi Nita, "ve onlar için daha iyi bir şey istemekte haklısın. Geri döneceğim Addy, en azından kalem ve kâğıtla."

Jacob, Esau ve Evan görünüşe göre Leydi Kirsten'e vurulmuşlardı, çünkü o ayağa kalktığı anda küçük yüzleri düştü.

"Gitme zamanı mı?" Kirsten biraz fazla neşeyle sordu. "Eğer akademisyenlerinizle işiniz bittiyse," diye yanıtladı Nita. Addy gözlerini devirdi ama o da gülümsüyordu.

Nita bir sonraki ziyaretinde getireceği erzak listesine birkaç basit kitap ekledi ve çok geçmeden Kirsten'la birlikte eyerlerine geri döndüler, ancak eve dönüş yolculuklarında rüzgâra karşı at sürüyorlardı.

"Buna nasıl dayanıyorsun?" Kirsten daha yolun sonuna varmadan sordu.

"Kokuya dayanabiliyor musun?"

"Koku, pislik, umutsuzluk. Addy senden çok yaşlı değil ve muhtemelen yakında çiçek hastalığından, soğuktan, açlıktan ya da tamamen melankoliden ölecek. Oraya geri dönmek istemiyorum, Nita. Daha nazik olmalıyım, daha cesur olmalıyım, ama oraya geri dönmek istemiyorum. Addy düştü ve o çocukların sonu geldi."

Atlas başı eğik, ağır ağır ilerliyordu. Hava Kirsten'ın kısırağını bile bastırmış gibiydi.

"Ben de geri dönmek istemiyorum." Nita asla geri dönmek istemiyordu, bebeklerin öldüğü bir eve değil, ayağından ayrılmak istemeyen bir adamın yakında enfeksiyondan öleceğini görmeye değil, cenneti özleyen yaşlı bir kadına işe yaramaz çaylar sunmaya değil.

"O zaman neden yapıyorsun?" Kirsten eldivenin tersiyle yanağına vurarak feryat etti. "Neden kendini o kötü kokulu kulübeye, o sıkışmış yüzlere, o sevgili küçük bebeğe bakmaya zorluyorsun?"

Kirsten bebeğe göz ucuyla bile bakmamıştı.

"Addy'nin içki içmesinin son çocuğunu da ondan aldığını sanıyordum," dedi Nita. "Bunun küçük Annie'nin başına gelmesine dayanamazdım."

Kirsten burnunu çekti. "Addy'nin içki içmesinin o çocuğun hayatına mal olduğunu herkes biliyor."

"Herkes yanılıyor," dedi Nita. "Ben de yanılmıştım. Çocuğun ölümü Addy'yi çırçır fabrikasına geri gönderdi. Bebekler bazen sebepsiz yere ölürlere ve görünüşe göre bu da o zamanlardan biriydi. Annie'nin yaşamasını istiyorum. Annesi de bunu istiyor." Her normal anne gibi çocuğunun yaşamasını, gelişmesini ve hayatta bir şansı olmasını isterdi.

"Babası fitilini batırmak isterken," diye tükürdü Kirsten, "ve sonra muhtemelen mecliste seninle ya da benimle birlikte ayağa kalkarken. Sana o evde eşlik ettim çünkü merak ediyordum Nita, Hristiyan hayırseverliğine yatkın olduğum için değil. Addy Chalmers'ın ne kadar düştüğünü görmek istedim, erdemsiz bir kadının ne hale geldiğini görmek istedim. Özür dilerim."

Nita, Kirsten'in kulübeyi ilk ziyaretinde bunların hepsini gördüğünü gözlemlemek yerine atını donmuş bir su birikintisinin etrafından dolaştırdı.

"Korkutucu, değil mi?" Nita söyledi. Korkutucu ve yorucu. "Addy'nin yaptığı muhakeme hatalarının aynısını ben de yaptım ve görünüşe göre Suze da yaptı. Addy her şeyini kaybederken Suze ve ben hiçbir sonuçla karşılaşmadık."

"Hepsi değil. O çocuklara sahip ve bu bölgedeki hasta insanların yarısı gibi sana da sahip."

Nita Atlas'ı tırısı kaldırdı, hedefine dönmek için sabırsızlanıyordu. Kirsten yine de haklıydı. Shire'daki hasta insanlar Nita'ya sahipti, bu yüzden doğruca eve gitmek yerine önce Alton Horst ve Mary Eckhardt'a kısa bir ziyarette bulunacaktı.

On dört

Tremaine Nita'yı çok seviyordu; nişanlısı olmasından hoşlanmıyordu. Eski duygular, umut ve endişe, zevk ve kızgınlık, nişanlı olmakla birlikte geliyordu.

Biraz da delilik: Ya Nita fikrini değiştirdiyse? Ya Chalmers'ın kulübesine gittiyse ve bir daha geri dönmediyse? Ya mendilini çıkararak veda edip gittiyse ve adam onu bir daha hiç görmediyse?

Neyse ki Tremaine bir sabahı yazışmalara bakarak geçirdikten sonra Leydi Nita, yanında Leydi Kirsten olduğu halde karlı bahçeyi adımlayarak geldi. Öğle yemeğinde jambon ve patates püresinin yanı sıra neşeli porsiyonlar da vardı.

Masada Leydi Nita, lavanta rengi bir fuşya ve ona uygun bir şalla süslenmiş yeşil kadife elbisesiyle mükemmel bir performans sergilemişti. Tremaine'e yönelttiği gülümsemeler yumuşak ve değerliydi.

Masanın altında adamın kalçasını okşayan eli saf bir şeytanlıktı.

Akşam yemeği de aynıydı, sonrasında hanımlarla geçirilen zaman daha da kötüydü, ta ki Tremaine gerçek bir baş ağrısının başlangıcını hissedene kadar. Soyunmuş, yıkanmış, sonra da yatağına dönerken ayak çürümesi üzerine bir inceleme okumuştı ama bu onun yıpranmış sinirlerini yatıştırmaya yetmemişti.

Biri kapısına vurduğunda, hırlayarak cevap verdi. "İçeri gel."

"Tremaine?" Nita kapının yanından süzüldü, saçları omzunun üzerinde altın rengi tek bir örgü halindeydi, kıyafeti yine mavi bir ve gri yün çoraplardı.

Yataktan kalktı. "Bir kova kömürle bir uşak bekliyordum." Ya da belki George Haddonfield flört etmeye gelmiştir.

Nita kapıyı kilitledi, metalin metale çarpmasından çıkan küçük ve kesin bir çıtırtı, Tremaine'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle bir tabanca atışı olabilirdi.

"Seni özledim, Tremaine St. Michael."

Bu itirafı onun mecazi, nişanlı ayaklarına fırlattı, bir meydan okuma ve bir taviz bir aradaydı. Tremaine'in onu terk etmesini bekleyen çılgın yanı bu sözlerle rahatlamıştı. Erkek tarafı ise cevap olarak neredeyse üzerine atlayacaktı.

"Bugün iki güzel yemeği paylaştık," dedi sinsice yaklaşarak, "ve yemekten sonra tanınabilir bir düet söyledik." Hemen onun önünde durdu. "Beni özölüyor olamazsın."

Nita onu öpmek için parmak uçlarına kalktı ve Tremaine'e lavanta, limon ve bambaşka bir delilik kokusu getirdi. Bir eliyle onun çenesini kavradı.

Diğer eliyle onun sikini nazikçe sıktı. "Sen de beni özlediğini söyle Tremaine. Biz nişanlıyız. Aramızda duygusal konuşmalara izin var."

Bu kadının konuşmaya niyeti yoktu. "Burada olmamalısn, canım." *Burada kal. Lütfen kal.*

Bir kez daha sıktı, fevkalade sertti. "Katılıyorum. Burada olmamalıydım. Odama gelmeliydin. Koridorlar soğuk ve ayaklarım üşüyor."

Tremaine'in ağzı Nita'nının üzerine inerken, içgüdüleri bir teori ortaya attı: Nita'yı da yeminlerinin asla gerçekleşmeyeceği, Tremaine'in onu kokuşmuş boğaz ağrılarına ve küfürbaz Quaker'lara terk edeceği, asla bebek sahibi olamayacağı ya da kendi kuramayacağı korkusu sarmıştı.

Yağmalayabilecekken, öpücüğü el üstünde tuttu. "Özel ruhsatla evlenmemize izin verecek misiniz leydim?"

"Pazarlığı bırak, Tremaine. Nicholas bana senin şartlarını kabul ettiğini söyledi, şimdi sen de benimkileri kabul edeceksin."

Nita'nın terimler listesi bir başka olağanüstü kapsamlı öpücük ve akıl sağlığını bozan birkaç sıkma ile başladı.

"*Bu*," dedi onun ağzına karşı, "öğleden sonrayı yazışmalarınızla geçirdiğiniz için."

Tremaine de onu öptü, sonra soğuk ayaklarından tutup yatağa yatırdı.

"Bu, yemek sohbeti konusundaki sınırlı becerimi tehlikeye attığınız için, Leydi Nita. Evlendiğimizde düzgün bir masanın iki ucunda oturacağız."

İki yumruğuyla onu gecelik entarisinin yakalarından tutarak kendine yaklaştırdı. "Kahvaltıda olmaz. Özel olarak yemek yerken olmaz. Nehir kenarında piknik yaparken olmaz."

Tremaine onu sevmiştir. Cesaretini ve gözü pekliğini sevmiştir, daha az şanslı olanlara duyduğu şefkati sevmiştir, ona duyduğu şiddetli arzuyu sevmiştir.

Tremaine geceliğinin kuşağını çözerek, "Ya benimle özel bir izinle evlenirsin," dedi, "ya da zavallı, savunmasız bir nişanlıya acır ve yatağımı terk edersin."

Adamın üzgün, yalnız ve hayal kırıklığına uğramış bir yanı hâlâ kadının bunu yapmasını bekliyordu; onu akıl sağlığının son noktasına kadar kızdırmasını, sonra da gecenin karanlığına karışıp gitmesini. Geri kalanı ise beş dakika önce kapıyı kilitleyecek kadar akli olmasına seviniyordu.

"Benimle seviş, Tremaine. Nicholas'a, Della'nın bu bahardaki çıkışını gölgelememek için özel bir lisans konusunda ısrarcı olduğumu ."

Tremaine 884 numaralı yayı çözüp 885 numaralı yayı açmak arasında durakladı.

"Özel bir ruhsat için başka bir nedeniniz var mı ?"

Nita elini onun saçlarında gezdirdi, okşayışının tonu tartışmalarını çiftleşen yetişkinlerin sözlü atışmalarından aşıklar arasındaki bir değiş tokuşa dönüştürdü.

"Korkarım yarın uyandığımda seni rüyamda gördüğümü fark edeceğim," dedi. "Belle Maison'a hiç uğramadın ya da uğradıysan bile Nicholas'ın koyunlarını pazarlıkla elinden alıp yoluna devam ettin. Ben kimsenin nişanlısı değilim, kimsenin karısı da olmayacağım. Ben sade, güvenilir Leydi Nita'yım ve hep öyle kalacağım."

Tremaine yanağını Nita'nın yanağına bastırmak için kıvrıldı ve büyük bir kalp ağrısı olan küçük bir çocuk hakkında ona güvenmesi gerekirken, yetim cesareti kendi kendine yeten yetişkin bir erkeğin ihtiyatlılığının arkasına kaçtı.

"Buradayım, Nita. Ben gerçeğim ve senin nişanlınım. Ne zaman istersen o zaman evleniriz. Ruhsat pazartesi günü teslim edilecek."

Ondan sonra kelimeler yetersiz kaldı. Öpücükler, okşamalar, gülümsemeler ve fısıltılar arasında birbirlerini yavaşça soydular. Tehditler sözlerle yer değiştirdi, ta ki Tremaine yorganın altında ten tene, niyetlendiği şeyin üzerinde durana dek.

"Hâlâ hayallerinizin bir ürünü olduğumdan mı korkuyorsunuz leydim?"

"Bir parçam bundan her zaman korkacak," dedi, parmakları yastığın üzerinde onunkilere dolanırken. "Annemle babamın cenazeleri ve düğünleri arasında bir yerde, bir parçamı kaybettim Tremaine ve sen onu benim için buldun."

Nita umut etme cesaretini kaybetmişti ve Tremaine bu yoksulluğu ne kadar iyi biliyordu. Hayat, zorlukların üstesinden gelme, daima ileriye odaklanma, asla geride kalmama meselesi haline gelmişti.

Ve asla içe doğru değil.

"Ne zaman evleneceğiz?" diye sordu samimi bir şekilde birleşmeye başladıklarında. "Henüz kendimize ait bir mülk seçmedik ve bu biraz zaman alabilir."

Tremaine, Nita'nın kollarında ihtiyaç duyacağı tüm yuvayı bulmuştu ama yine de birlikteliklerini tamamlamayı erteledi.

"Nerede yaşadığımız umurumda değil Tremaine, yeter ki rutubet ve cereyan olmasın. *Pazarlık etmeyi bırak.*" Nita kalçalarını havaya kaldırdı ve inisiyatifi onun elinden aldı.

"Salı," diye homurdandı, içinde kabaran arzuya rağmen kasıtlı bir ritim tuttururken. "Salı sabahı."

"Erken," diye fısıldadı, ayak bileklerini adamın sırtının alt kısmına kilitleyerek. "Belki Pazartesi akşamı bile olabilir."

Bir hafta içinde evleneceklerdi ve bu, o yeminlerin ilk beklentisi değildi. Tremaine leydisine yavaş bir çiftleşme yaşatmalı, beklentinin artmasına izin vermeli, onun ve kendisinin tepkilerini keşfetmeliydi.

Aciliyet onu acımasızca sürükledi, ustalığını elinden aldı ve çaresiz bıraktı. Nita onun altında parçalandı, boğazına doğru usulca inledi, zevkten titredi. Tremaine'in ellerini tutuşu gevşediğinde ve Nita'nın doyduğundan emin olduğunda, Tremaine kendine Nita'yı tatmin olması için takip etme izni verdi.

Zevkler içinde fırtınalar estirerek planları, düşünceleri ve hatta Tremaine'in korkularının çoğunu eritti.

Ama hepsi değil. Tremaine'in en tutkulu arzusuyla çelişmesine rağmen, son anda geri hamle yaptı ve tohumunu vücutlarının arasına döktü.

* * *

" misin?" Della sordu.

Nita, annesine ait basit bir altın bileziği sağ gece eldiveninin bileğine takarken, "Başka bir toplantı hakkında değil," diye cevap verdi. Tremaine önceki gece ona özel ruhsatla birlikte bir yüzük geleceğini söylemişti. "Gergin misin?"

Della şevval aynada kendini seyretti, ama önce aynayı eğmesi gerekiyordu, çünkü ayna Nita'nın boyuna göre ayarlanmıştı.

"Sağlarımı topladığımdan beri dans ettiğim aynı adamlarla bitmek bilmeyen bir akşam daha kır dansı yapacağım için gergin misin? Aynı ılık puntan içip, aynı bayat sandviçleri kemirmekten mi?"

Ablasının içgüdüleri Nita'ya Della'nın gergin olduğunu söylüyordu, ama toplantı konusunda değil.

"Londra da farklı değil Della. Arada sırada fena olmayan bir dansçı ya da zekice bir söz alışverişiyle noktalanan bir sürü can sıkıntısı. Sen arkadaşlarına bakarsın, onlar da sana bakar. Londra'daki bir balo salonu ile Haddondale'deki toplantı salonları arasındaki tek fark terzilik kalitesi ve bir noktada vals yapmanıza izin verilecek olması."

"Tek fark," dedi Della, kendini Nita'nın yatağına atarak, "bu yaz eve şimdi olduğumdan daha hayal kırıklığıyla döneceğim. Annemin anısını sana daha yakın tutmasının yanı sıra, neden tüm hasta bebeklere ve cesur yaşlılara baktığını anlıyorum."

Nita bileziğin altındaki eldivenini çekiştirdi, çünkü mücevher bileğinin altındaki deriyi bükümüştü.

"Annemin anısını onurlandırmak mı?" diye mırıldandı. "Bay Clackengeld'e baş ağrısı tozlarını göndererek ve Dora Angelsey'nin göğsüne vurarak mı?" Annem asla kemik kırmamış, hayırseverliğiyle papazın öfkesini üzerine çekmemiş, Paracelsus ya da Galen okumamıştı.

Hiç dünyevi alemden ayrılmış bir bebeği canlandırmaya çalışmadım, annesi hıçkıra hıçkıra ağlarken bebeğin vücudundan çıkan sıcaklığı hissetmedim

Soğuk, çorak bir kulübede işe yaramaz bir şekilde.

Lanet olası bilezik kötü bir fikirdi, çünkü şimdi tokası eldivene takılmıştı.

"Baş ağrısı tozu için annemin tarifini kullanıyorsun," dedi Della. "Onun el yazısıyla yazdığı tarifi. Şimdi annemin arabasını çeken ata biniyorsun. Bu eksantriklik yönünde atılmış bir adım, biliyorsun. Atlas iyi bir adam, ama eyerli değil ve Nicholas onu sadece bir hevesle eyerlemeye alıştırdı."

Atlas uzun boylu bir binici için iyi bir binekti. Annem onun üzerine titrerdi ve annem bu aptal altın atı severdi.

"Çek şu lanet şeyi üstümden," dedi Nita bileğini Della'nın burnunun dibine sokarak. "Atlas ziyan olacaktı ve bu bilezik bileğime çok küçük geliyor. Onu sen almalısın."

Della yatağın kenarına tırmandı ve Nita'nın bileğini avuçlarının arasına aldı. "Bana annemin bileziğini mi veriyorsun? Bu onun büyük büyükannesiydi, Nita. Emin misin?"

Büyük Büyükanne Nita'nın ailesindeki asıl şifacıydı, onlarca yıl önce şimdiki Kral'ın valilerine sağlığı konusunda ünlü tavsiyelerde bulunmuş olan müthiş bir Alman kadındı.

Yine de Kral sonraki yıllarda oldukça hastalanmıştı.

Della tokayı açmaya çalışırken Nita, "Bilezik senin," dedi. "Dr. Horton'un düzgün tedavi edemediği ya da edemeyeceği hastalarla ben ilgileniyorum. Annem gideli yıllar oldu ve hafızasının hiçbir şeyle ilgisi yok. Yatağında uzanmaya devam edersen o elbiseyi kırıştıracaksın, Della."

Della bileziği bir ödül postu gibi havaya kaldırdı. "Bu çok sevdim," dedi, altın uzunluğunu bileğine dolayarak. "Sade ve zarif, hatta bir sosyete kızı bile akşamları takabilir. Teşekkür ederim, Nita."

Nita, bileziği zarif bir şekilde gevşemiş olan Della'nın tokasını taktı. Della yatakta oturmaya devam etti, kolunu kaldırarak bileziğin bir düzine mumun ışığını almasını sağladı.

"Elbisemi, alnımı, eldivenlerimi kırıştırmamalıyım... Bebeklerle ilgilenirsiniz, böylece kırıksıklıklar için -Allah bizi bağışlasın! İpek kırışır ama biz onu giyeriz çünkü kırışmış olsa bile hem hafif hem de sıcaktır. İnsanları iyileştirirsiniz

Çünkü kırıksız bir elbiseye sahip olmanın asla yapamayacağı şekilde kalbini ısıtır."

Bazen hastalarla ilgilenmek Nita'nın içini ısıtırken, çoğu zaman da kalbini kırıyor.

George kafasını Nita'nın odasına soktu ve parmaklarını kapısına vurdu. "On beş dakika, siz ikiniz. Nicholas dansı Leah'yla birlikte açacağını söylüyor ve şimdiden kütüphanede volta atıyor. Kirsten ve Suze aşağıda ona eziyet ederken Leah çocuk odasında son bir mola veriyor."

"Peki ya Bay St. Michael?" Nita aynadaki görüntüsüne bir bakış atarak sordu. Adını söylemek bile onu memnun etmiş ve Della'nın yorumunun neden olduğu üzüntünün bir kısmını yok etmişti. Nita yakında Bayan St. Michael olacaktı. Çok yakında.

"Bir sonraki durağım St. Michael," dedi George, "ama şunu söylemeliyim ki, ikiniz de çok güzel görünüyorsunuz ve çok güzel giyinen kız kardeşlerimiz dışında herkesi kıskandıracaksınız."

George geri çekildi ve Della yataktan sıçradı. "George evlenmeli. Kıtada sefahat içindeymiş gibi davranarak dolaşamayacak kadar değerli biri."

Mükemmel bir nokta. "George sefahat düşkünü değil," dedi Nita "ama alışılmadık zevkleri sorun yaratıyor."

"Byron da aynı zevklere sahipti," diye karşılık verdi Della, "ve alacaklıları borçlarına itiraz edene kadar Kıta'ya gitmedi. Evlendi."

"Byron her şeye rağmen sefil bir evlilik yaptı." Gerçi Byron da en az iki kez baba olmuştu. "Botlarını getirmen gerekiyor mu, Della?"

"Çizmelerimi getireyim," dedi Della, "ama George yalnız kalırken sen ve Bay St. Michael aşık oldunuz diye kendini suçlu hissetmene gerek yok."

Della içgörülerini dile getirirken müthişti. Nita şalını kolunun üzerine katladı ve Della'ya tek koluyla, hatta muhtemelen elbisesini kırıstırarak sarıldı.

"Londra'da yeni arkadaşlar edineceksin," dedi Nita, dışarı çıkmaya hazırlanırken kendisine söylenen aynı sahte basmakalıp sözleri çok iyi hatırlıyordu. "Ve evimde her zaman hoş karşılanacaksınız. Bay St. Michael

bir aile istiyor. Sanırım beni çekici bulmasının bir nedeni de bu, çünkü birliğe geniş ve sevgi dolu bir aile getiriyorum."

"Büyük ve gürültülü bir aile," dedi Della gülümseyerek. "Çok güzel görünüyorsun, Neets. Bay St. Michael'ın bakışları gözlerine ışıltı katmış. Seni kıskanıyorum."

Della da tatlıydı, tıpkı George'un tatlı olduğu gibi. Della'nın kıskançlığı neşeli bir hediye idi, gülerek Nita'nın kucağına atılmıştı.

"Seni seviyorum Della Haddonfield ve bu evden ayrıldığımda seni özleyeceğim."

Della da ona sarıldı, kucaklaşma Nita'yı anlaşılmas bir şekilde melankolik bıraktı. Della botlarını aramaya koyuldu, Nita da makyaj masasından boncuklu bir retikül aldı. Haddonfield kız kardeşlerinin en sade, en yaşlı, en az romantik olanı evlenecekti ve varlıklı, yakışıklı bir adamla evlenecekti.

Tremaine'in yakında yeminlerini edeceklerine verdiği teminata rağmen Nita şansına inanamıyordu. O artık Nita'nın sevgilisi, arkadaşı ve nişanlısıydı.

Tohumunu evlilik eyleminde harcama zevkinden kendini mahrum bırakması, ona duyduğu saygının bir göstergesiydi elbette.

Peki Nita neden Tremaine'in müstakbel eşinden gebe kalma riskini değil de kalbinin bir parçasını esirgediğini düşünüyordu?

Aynada kendine son bir kez baktı, ama Della aynayı eğmişti, böylece Nita'nın yansıması omuzlarından aşağıya doğru görünüyordu. Şimdi Nita kendi görüntüsünü inceleyecek kadar mahremiyete sahipti ve gördüklerinden belli belirsiz rahatsız oldu.

"Anneme benziyorum." Bunun farkına varmak hiç de sevindirici değildi. Boynundan aşağısı Nita'nın ölen annesinin zayıf, solgun, hatta hayalet versiyonuna çok benziyordu. Aynaya döndü, mumları teker teker söndürdü ve bir başka yerel toplantıda gülümseyerek dans etmeye hazırlandı.

* * *

Yakın uyum içindeki iki keman ve hırıltılı küçük bir spinet, dans eden düzinelerce çift ayak için küçük bir rekabetti. Bu ayakların gümbürtüsü ve kayması Tremaine'in şakaklarında bir gümbürtü olarak yankılandı.

Nita ise mavi kadife kıyafeti içinde ışıl ışıldı; güler yüzlü, neşeli ve zarif hareketlerin ışıltılı bir kanıtı gibiydi.

Ve yakında onun olacaktı.

Edward Nash, Tremaine'in yanından, "Kış toplantıları her zaman umutsuz bir nitelik taşır," diye gözlemledi. "İnsan kesinlikle odaların daha fazla açık penceresi olmasını diliyor."

Ne yazık ki insan böyle bir pencereden atlamak isteyebilirdi ama Tremaine onun sinirliliğinin şimdiki arkadaşlıktan başka bir nedeni olduğunu düşünmüyordu.

"Bay Nash, selamlar. Baldızınız bu topluluğa çok hoş bir katkı sağlamış."

Güzeldi ama Elsie Nash'le selamlaşırken Tremaine, kadının modası birkaç yıl geçmiş kıyafetlerinden daha fazlası için de endişe duyduğunu hissetmişti.

Yine de gözleri morarmamıştı. Tremaine, Elsie Nash'in yara almamış olduğunu görünce rahatlamıştı. Aksi takdirde Nita muhtemelen Bay Nash'i dışarı ağıracaktı.

"Bellefonte ile merinoslar konusunda bir anlaşmaya vardınız mı?" Nash, Tremaine'in temkinli bir yudum aldıktan sonra kenara koyduğu puntan bir yudum aldı.

"Sosyal bir etkinlikte iş mi, Bay Nash?" Tremaine yumuşak bir sesle karşı ıktı. "Koyun sürüsüne odaklanmaktansa bir sonraki adımda hangi güzel bayana liderlik edeceğimize odaklansak daha iyi olmaz mı?"

Tremaine, Nita'nın Edward Nash'ten nefret etmesine rağmen, koyunların Nash'in eldivenli ellerinde -eğer Bellefonte onları orada istiyorsa- olduğu kadar iyi olmasını sağlamak için çok uğraşmıştı. Bırakın pazarlığı kontla ya da Leydi Susannah'yla yapsın.

"Meleyen koyunlar, meleyen kadınlar," dedi Nash. "Konular birbiriyle bağlantılı. Susannah o koyunların bende olduğunu görecektir, eminim."

Leydi Susannah, Tanrı aşkına. "Takım elbisenizden bu kadar emin misiniz?" Nash, "Haddonfield kız kardeşleri de trop, Bay St. Michael," diye cevap verdi. Muhtemelen kendini sofistike sanıyordu ama ses tonu onun önemsiz bir adam olduğunu gösteriyordu. "Bellefonte'un kreşinde bir varisi var ve yaşlanan teyzeler kontun ihtiyaçı olmayan bir masraf.

Susannah bunu biliyor."

Hiç şüphesiz Nash ona kurnazca bunu hatırlattığı için.

Set bitiyordu, hem de çok erken değil. Nita partnerine reverans yaptı; George Haddonfield'a inanılacak olursa, bir önceki yaz neredeyse kendi ayağını vuracak olan yaşlı bir adamdı bu.

Tremaine, "Leydi Nita görünüşe göre bir sonraki dans için boş," dedi. "Onun elinden yararlanırsam beni mazur görürsünüz."

"Sanırım Nita Haddonfield için teklifte bulundunuz?"

Nash o kadar yüksek sesle konuşmuştu ki, keman seslerinin ve ayak vuruşlarının olmadığı bir ortamda sorduğu soru başların dönmesine neden oldu. Teni kızarmıştı ve elindeki bardak hafifçe titriyordu.

Hem de herkesin içinde. Komşularla sosyalleşmenin sonucu buydu.

"Eğer Leydi Nita'ya evlenme teklif ettiysem," dedi Tremaine, "o da kabul etme onurunu bana bahşettiye, Bellefonte nişanımızı yakında ilan edecektir, değil mi? Belki de Kont'un suskunluğu, başkalarının da kendi iyi haberlerini genel neşeye katmalarına zaman tanımak içindir." Tremaine bu gözlemi üzerine oradan uzaklaşacaktı -Leydi Susannah'nın eş seçimine acımak gerekirdi- ama Nash elini Tremaine'in koluna koydu.

"O koyunları alamayacaksın, Aziz Michael. Kimi istersen karına alabilirsin, ama ben koyunlar konusundaki tavrımı açıkça belirttim."

Tremaine bu konuda başka seçeneği olmayan koyuna bir anlığına acımıştı. "O halde tüm girişimlerinizde bol şans."

"Şansa ihtiyacı olan sensin." Nash'in neşesi zorlamaydı ve toplantı salonundaki herkes onu duyabilirdi. "Leydi Nita'yla evlenirseniz, yakında her türlü iğrenç hastalığı ve zararlı rahatsızlığı kapınıza getirecek. Yoksa Bellefonte'nin unvanı devraldığında yapması gerektiği gibi onun saçmalıklarını mı kısıtlayacaksınız?"

Bellefonte dört metre ötede içkisini incelemekle meşguldü, kontesin eli bir kelepçe gibi koluna dolanmıştı.

Tremaine kimsenin sözlerini yanlış anlamayacağı kadar yüksek sesle konuşuyordu. Onun hiçbir karısı, hayırseverlik dürtülerini abarttığı için dedikodu konusu olmak şöyle dursun, kendisinden aşağı olanların yargısına maruz kalmazdı.

"Nash, yeni bir kocanın görevlerini vicdanlı bir şekilde yerine getirmesi durumunda, yeni eşin sancılı bebekleri ya da hasta amcaları düşünmeyeceğini anlıyorsun değil mi? Herhangi bir bayan

Kontesimin pek çok görevi olacak, hepsi de benim yapabileceğim kadar zevkli olacak ve hiçbirinin onun refahını tehlikeye atmayacak."

Tremaine Nash'in pençelerinden kurtuldu ve niyetine göz kırptı. Tremaine'in sözleri samimi olduğu için, artık böyle bir rezilin işgüzarlığına tahammül etmesine gerek yoktu. Bir kocanın karısını şımartmaya ve onun tarafından şımartılmaya hakkı vardı.

Ayrıca onu korumak için. Nita'nın tam da bu noktayı anladığından emin olmuştu. Nita hafifçe gülümsedi, sonra kardeşi George'a döndü.

Leydi Kirsten, Tremaine'in yanında belirdi ve ona vahşi bir gülümseme yöneltti. "Beni dansa kaldırın Bay St. Michael. Şimdi dansa kaldırın."

Anlaşılan Leydi Kirsten da Nash'in postundan bir parça istiyordu.

Tremaine onun elinin üzerine eğildi. ", bu onuru bana bahşeder misiniz?"

Reverans yaptı, bu hareket bir düelloğunun açılış selamını andırıyordu. Leydi Kirsten çok az kadının sahip olduğu zahmetsiz bir zarafetle dans ediyordu ama yine de Tremaine'in partner olmayı tercih edeceği Nita değildi.

"Onu aramayın," diye tısladı Leydi Kirsten. "Ona o hoşgörölü, kendinden geçmiş gülüşünü atma. Bana kaşlarını çatma, yoksa aptal ayağına basarım."

İfadesi samimi bir saygı taşıyordu, gözleri ise cinayet vaat ediyordu.

Zavalılık muhtemelen kısıkanıyordu. Alçakgönüllülükle söylemek gerekirse, Nita gayet iyi bir evlilik yapıyordu -Nita isterse Tremaine Fransız unvanını kullanmaya devam edebilirdi- ve Leydi Susannah da en azından evleniyordu. Leydi Kirsten şüphesiz yaklaşan kız kurusu olmanın sancılarını çekiyordu.

"Kırdım mı leydim?"

Salona döndüler, dans seçiminin bir sonucu olarak pist önemli ölçüde daha az kalabalıktı. Nita kardeşi George'la birlikte dönüyordu, gülümsemesi sakindi.

"Gerçekten de beni gücendirdiniz," diye mırıldandı Leydi Kirsten. "Sana lanet olası koyunlarının keyfini diliyorum."

Bir tiyatro yazarı o zaman. Her ailede bir tane vardır. "Nash yarı ve arkadaşlar arasındaki bazı şakalaşmalar sadece küçük bir konuşmaya neden olacak. I

Eleştirilerinizi iyi kalpli beyefendiye ve Leydi Susannah'ya yöneltmenizi öneririm. Nash gerçekten de ona layık değil."

Leydi Kirsten'in ayağı Tremaine'inkinin üzerine indi ve terlik giymesine rağmen narin bir çiçek değildi.

"Nash küstah bir aptal," dedi. "Onunla Susannah'yı kötü etkilemeyecek bir şekilde başa çıkmanın bir yolunu bulacağız. Ancak sen bir aptalsın."

Tremaine dans figürlerini hem Fransız hem de İskoç kökenli bir erkeğin becerisiyle uygularken, akıllı Leydi Kirsten'in bariz üzüntüsünü düşünüyordu. Nita dans pistinde dolaşırken, her zamanki gibi zarif ve dengeli görünüyor, kardeşiyle sohbet ediyor, gülümsüyor ve iyi mizahına tamamen sahipti.

Dengeli duruşu Tremaine'i rahatlatmalıydı.

Müzik nihayet sona erdiğinde Tremaine eğildi, Leydi Kirsten alçak sesle reverans yaptı ve onu odanın kenarına götürdü. George ve Nita da bir başka kır dansı için sıraya girerken onlara katıldı.

Merhametli bir ruh bir pencereyi açmıştı, çünkü oda hem sıcaktı hem de topluluğun çabalarıyla kokuyordu.

"Leydi Nita, oldukça iyi dans ediyorsunuz," dedi Tremaine. Üç kardeş, Tremaine'in sevgilisini boynuzları ve kuyruğu olmakla suçladığını ima eden bir bakış attı.

"Siz de öyle Bay St. Michael," diye yanıtladı Nita. "George, belki sen ve Kirsten bize bir bardak punç getirecek kadar iyi olursunuz?"

George, Kirsten'i da peşinden sürükleyerek aceleyle uzaklaştı.

Tremaine sessizce, "Leydi Kirsten daha önce Nash'e söylediğim sözlerle itiraz etti," dedi, çünkü odanın dört bir yanını şuhlar, dullar ve huysuz ihtiyarlar sarmıştı. "O aptala laf yetiştirdiğim için özür dilerim ama aptalca davranıyordu."

"Anlıyorum."

Belirsizlik, Tremaine'in midesindeki tek yudumluk ucuz punçla karıştı. "Ne anlıyorsunuz leydim?"

Gülümsemesi yardımsever, yüzü sakindi. "Edward bu akşam sık sık punç kâsesini ziyaret etti ve Susannah

onu görmezden geldi. Bazı beyefendiler isteklerinin engellenmesini pek hoş karşılamazlar."

"Leydi Susannah için iyi oldu." Tremaine nişanlısına doğru bir gülümseme gönderdi ama bakışları dans pistine geri dönmüştü. Nita'nın perişanlığı arttıkça daha sakin görünme becerisine sahip olduğu aklına geldikçe kararsızlığı bir parça sinirlilik kazandı.

Bu hatıra onu hiç de neşelendirmemişti.

* * *

Nasıl ?

Nita ayak parmağını aşağı yukarı rastgele vuruyor, ona doğru bakanlara gülümsüyor ve zihnini Annie'nin kirli bezlerinin anısıyla, haşlanmış lahana kokusuyla, Fordyce'in vaazlarıyla, ağlamamak için *her şeyle* dolduruyordu.

Tremaine St. Michael, çocuklar acı çekerken ve anneler çaresizce endişelenirken karısının evde oturup çoraplarını dikmesini bekliyordu. Kamuoyuna yaptığı açıklamaya ihanet edilmesi, bunun düpedüz varsayılması, yerinden çıkmış bir eklem gibi acı veriyordu.

Daha da kötüsü, hastayı muayene ederken en önemli belirtileri gözden kaçırmış olma hissiydi. Nita, Tremaine'in pragmatizmini, onurunu, cömertliğini ve evet, görkemli, sağlıklı, erkeksi fiziğini not etmişti.

Onun öpücüklerinden ve tutkusundan büyülenmişti.

Yine de onu tanımlayan şeyi tamamen görmezden gelmişti: uzaktaki koyun sürülerine, atına, aç çocukların ailelerine ve uzak Yaylalar'daki kuzenlerine uzanan koruyucu bir içgüdü.

Böyle bir adam Nita'nın bir şifacı olarak aldığı risklere katlanmaya hazır değildi.

"Punch," dedi George, elinde iki fincan ve parlak bir gülümsemeyle. Kirsten, şükürler olsun ki, daha sonra dans edeceği adama acıyarak kendini dışarı atmıştı.

"Leydi Nita." Tremaine Nita'ya bir bardak uzattı ama Nita'nın isteyeceği son şey, karnında kaynayan üzüntüye ılık, mide bulandırıcı tatlı bir yumruk eklemektir.

"Teşekkür ederim." İçmeden fincanı dudaklarına götürdü ve Tremaine de aynısını yapar gibi göründü.

Tıpkı kalbinin istediği her şey gibi görüldüğü gibi.

"Elsie Nash seni soruyordu, Nita," dedi George yumuşak bir sesle. "Tahminimde yanılmıyorsam, bir konuda çılgına dönmüş durumda."

Tremaine kolunu kanatlandırdı.

Nita görmemiş gibi davrandı. "Uzun sürmez." George'a fincanını uzattı ve Tremaine'in yanından ayrılmak için bir bahane bulduğuna şükrederek aceleyle uzaklaştı. Onu ne kadar incittiğinin farkında değildi ve bu da durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Leydi Nita, iyi akşamlar." Zümrüt yeşili bir elbise giymiş rağmen Elsie'nin gülümsemesi kırılıyordu. "Toplantının tadını çıkarıyor musunuz?"

Hayır, Nita değildi ve muhtemelen bir daha asla bir toplantıdan zevk alamayacaktı. "Elsie, sorun ne?"

"Edward seni çağırmama izin vermedi ama Digby oldukça hasta. Horton onun kanını akıtacak ve Penny bile bir çocuğun kanının akıtılmasını istemedi. Eğer uğrayabilirsen diye düşündüm-" Elsie duraklayarak karısıyla birlikte sallana sallana geçen papaza gülümsedi, dans etmek gut hastalığına iyi geliyordu elbette.

"Toplantıdan ayrılmamı mı istiyorsunuz?" Nita'nın hasta bir çocukla uğraşacak hali yoktu ama toplantıdan ayrılmaktan, hatta bir kez daha Stonebridge'in arka merdivenlerinden gizlice çıkmaktan mutluydu. Buradan kurtulmak için her şeyi yapardı.

"Kimse gittiğinizi anlamadan geri dönebilirsiniz." Elsie, dans figürleri arasında dönerken fazlasıyla sofistike görünen Della'ya parmaklarını salladı. "Edward, hava durumuna ve Digby'nin öksürüğünün giderek kötüleşmesine rağmen çocuğun her gün papaz evine gitmesi için ısrar ediyor. Oğlum için endişeleniyorum, yoksa istemezdim."

Elsie'nin ince davranışlarının ardında kırılma noktasında bir anne gizleniyordu, Addy Chalmers'ın yıllardır dans ettiği kırılma noktasının aynısı.

Lanet olsun Edward Nash'e, lanet olsun kendi ihtiyaçlarının başkalarınınkinden üstün olduğunu düşünen tüm sağlıklı erkeklere.

"Kokteylden uzak dur," dedi Nita, "ve eğer biri sorarsa, kafamı boşaltmak için biraz temiz hava almak istedim. Kirsten'a Edward'la dans etmesini söyle, sonra da Della ve Leah onunla uğraşsınlar."

"Teşekkür ederim leydim. Size borcumu ödemek için yapabileceğim bir şey olursa, sadece istemeniz yeterli."

Nita George'un yanına döndü ve bu bir kez daha Tremaine'le yüzleşmek anlamına geliyordu. Gece kıyafetleri içinde son derece çekiciydi ve çok güzel dans ediyordu. Gülümsemesi hoşgörölü ve tatlıydı.

Nita, Bayan Tremaine St. Michael olmayı çok istiyordu ama Tremaine gerçekten de resmi salonu için duvar kağıdı seçmenin küçük bir çocuğun hayatından daha önemli olduğuna mı inanıyordu?

"George, bir alabilir miyim?" dedi Nita. "Bay St. Michael, bize izin verir misin?"

O özel, sadece sana özel gülümseme bir an duraksadı. "İyi misiniz leydim?"

"Sağlığım çok iyi, teşekkür ederim." Yorgun ayaklara, ağrıyan bir kalbe, zonklayan bir kafaya ve ezici bir şaşkınlığa rağmen Nita yine de mükemmel bir sağlığa sahipti.

Benimle gelmeyi teklif et. Lütfen, benimle gelmeyi teklif et, ben de farklılıklarımızı uzlaştırabileceğimiz umudunu . Onunla nişanlandığından beri Tremaine'in toplum içindeki davranışları son derece düzgündü.

"O halde dönüşünüzü bekleyeceğim." Kibarca eğildi ve Nita'nın George'u odadan çıkarmaktan başka çaresi kalmadı.

"Ne halt ediyorsun, Nita Haddonfield?" George onun pelerinini tutarken sordu. "Yokluğunuz fark edilecek ve Elsie Nash bana yaklaştığında neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı."

"Ben de ağlamak üzereyim George, ama Bay St. Michael duvar çiçekleriyle ayakta durduğu sürece kimse yokluğumu fark etmeyecektir. Beni Stonebridge'e götür lütfen."

George rengârenk bir küfür savurdu -tam bir Haddonfield'liydi- ve sonra omuz silkerek paltosunu giydi.

"Sorun çocuk, değil mi? Durumu kötüleşti ve Nash ona tıbbi bakım sağlamayı reddetti."

Nita boynuna bir eşarp doladı. "Eğer Edward, Digby'yi Dr. Horton'un şefkatli yardımlarından mahrum bıraktıysa, o zaman çocuğun sonunda iyileşeceğine dair umudumuzu koruyabiliriz."

Keşke Nita da kendi evlilik olasılıkları konusunda bu kadar iyimser olabilseydi.

On beş

"Benimle dans eder misiniz, Bayan Nash?" George Elsie'ye elini uzatarak davetini kabul etmesini istedi. Nita, George'u toplantı salonuna bırakmadan önce onu endişeli bir anneye haber iletmekle görevlendirmişti ve George her iki kadını da hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

George teklifini geri çekmese de Elsie onun elini hemen . "Benimle dans ederken görölmek istemezsin, Elsie. Yine de benimle dans et. Seni istenmeyen öpücöklere boğmayacağıma söz veriyorum."

Onu ve kendisini şaşırtmıştı. Eldivenli parmaklarının uçlarını onun avucuna yerleştirdi.

"Onur duyarım, Bay Haddonfield." Sonra George onu dans pistine götürürken usulca ekledi: "Düşündüğünüz gibi değil."

Orkestra, gecenin ikinci ve son valsinin üç ölçülü girişini ağır aksak .

"Ben ne düşünüyorum?"

George, Elsie'nin Edward Nash'in bir sonraki öfke nöbetinden korkarak yaşayamayacak kadar tatlı, içine itildiği duruma katlanamayacak kadar iyi biri olduğunu *düşünüyordu*.

Elsie yumuşak bir sesle, "Senin birkaç yaban yulafının, onurlu biri olduğunu bildiğim bir adamdan kalıcı olarak nefret etmeme neden olacağını sanıyorsun," dedi. "Çok yanıliyorsun. Seninle olan ilişkimi sınırlayan tek şey Edward'ın küçük zorbalığı."

Müzik başladı ve George kucağında Elsie'yle yola koyuldu. Kız kardeşlerinden daha küçüktü, daha kolay yönlendiriliyordu ve tamamen kadınsıydı.

Lanet olası aptal siki bu sonuncuyu not etti, kişisel cinsel rüzgar gülü, neşeyle kendini mevcut herhangi bir esintiyle hizaladı. Hem tahmin edilebilir hem de beklenmedik yerlere dönüşümlerce yaban yulafı ekmişti ve bunun için gösterecek çok az hasadı vardı.

"Digby akciğer ateşiyle flört ediyor," dedi George. "Nita endişelenmiyor ama göğsü için hardallı yara bandı hazırladı, ateşini düşürmek için söğüt kabuğu çayı ve boğazını rahatlatmak için de siğir eti çayı sipariş etti. Papaz yardımcısıyla konuştum. Edward yarın Vicar'ın gut hastalığı nedeniyle Digby'nin bu haftaki derslerini iptal eden bir not alacak."

Digby'nin tatili sayesinde koro fonu beş pound daha zenginleşti ve Papaz'ın Hristiyan hayırseverliğine bakışının George'unkiyle uyuşmadığı bir kez daha teyit edilmiş oldu.

"Teşekkür ederim," dedi Elsie. "Lütfen Leydi Nita'ya benim için de teşekkür edin. Eğer Digby'yi kaybedersem, Edward'ın hayatı için endişelenmelisin."

Odanın etrafında döndüler, Londra'daki balo salonlarının güçlü temposuyla değil, bir geceyi sonlandırmak için uygun olan daha yavaş, daha yumuşak bir tempoyla. George partnerini daha yakına sokma isteğine direndi, çünkü Edward erkekler içki kâsesinin yanındaki yerinden baykuş gibi onları izliyordu.

"Çaresizliğin nasıl bir his olduğunu biliyorum Elsie ve umutsuzluğa teslim olamazsın. Sen Digby'nin sahip olduğu tek şeysin, onunla Edward'ın en kötü dürtüleri duran tek şeysin. Digby'nin sana ihtiyacı var ve sen de arkadaşsız değilsin. Düşüncesizce bir şey yapmadan önce beni ara, seni yüzüstü bırakmayacağım."

Bu sözler düşüncesizceydi, çünkü George'un kişisel serveti vardı ama Elsie ve Digby söz konusu olduğunda hiçbir yetkisi yoktu.

"Kendini bu işe bulaştırmamalıydın," dedi Elsie. "Edward bunu yanlış anlar. Dans için teşekkür ederim, Bay Haddonfield."

Müzik son ritmine geldi. George eğildi, Elsie reverans yaptı ve kadına Edward Nash'in yanına kadar eşlik etmekten başka çaresi kalmadı. Nicholas, George'u kırbaçlanmayı hak eden bir adamla havadan sudan konuşmak zorunda kalmaktan kurtarmıştı.

"George, hanımlarımız yorgunluktan ölmek üzereler," dedi Nicholas. "Eve kadar yürümek istemiyorsan bana eşlik etmeni öneririm. Nash, baldızın da biraz yorgun görünüyor."

Nicholas Elsie'gölümsedi, çünkü kadınları etkilemek Nicholas'a George'a dans etmek kadar kolay geliyordu.

"Belki Bayan Nash'i eve bırakmayı teklif edebiliriz," dedi George. "Hem arabayı hem de kızıağı getirdik, değil mi?"

George kızıağı getirmişti, arabada yer yoktu ve kızak Nita'yı eve bıraktıktan sonra geri dönmüştü

Belle Maison'a.

Nicholas, "İki aracımız var," diye cevap verdi. "Gelin Bayan Nash. Kontesim size eşlik etmeyi özlemiş ve kayınbiraderiniz de muhtemelen son bir iki kadeh içki içmek için meyhaneye giden beylere katılacak."

, *Nicholas*.

Nash'in çatık kaşları doğan güneşin önündeki kırağı gibi kayboldu. "Bir ya da iki bira? Benim için sakıncası yok," dedi. "Dans etmek insanın susuzluğunu giderir. Elsie, Lord Hazretleri'nin konukseverliğini kabul edeceksin. Bellefonte, Bay Haddonfield, size iyi akşamlar dilerim."

Nash biraz dengesiz bir şekilde yürürken, George kolunu Elsie'ye uzattı. "Gelin hanımefendi. Sizi kızakla eve götüreceğim ve Lord Hazretlerinin şüpheli flört girişimlerinden kurtulmuş olacaksınız."

"Buna alındım," dedi Nick. "Kutsal evlilik, flört etme konusundaki doğal yeteneğimi geliştirdi. Bana inanmıyorsanız kontesime sorun."

Nick hanımlar orada olduğu için iyi davranıyordu. Şüphesiz George, Nita'nın erken ayrılmasına yardım ettiği için sözlü bir dayak yiyecekti.

"Bay St. Michael nereye ?" Elsie sordu.

"Belle Maison'a kadar yürümek istediğini söyledi," dedi Nick. "Kötü ruhlar ve temiz havayla ilgili bir şeyler söyledi. Eski bir İskoç çoban çocuğun daha sert bir kafaya sahip olmasını beklerdim, yine de temiz havayı takdir etmesini çok iyi anlıyorum."

George, Nicholas'tan vestiyerde ayrılırken, "Bayan Nash'le ben vestiyere gidiyoruz," dedi; orada çeşitli Haddonfield kadınları pelerinleri, eşarpları, çizmeleri ve manşonları ayırıyorlardı. Özellikle Susannah gitmeye hazır görünüyordu.

George caddeye ulaştığında Elsie onun yanında yürüdü, bir kız kardeşin yapacağı gibi onu acele ettirmedi, ama sanki onun arkadaşlığından gerçekten hoşlanıyormuş gibiydi.

"Yakında tekrar seyahat edecek misiniz, Bay Haddonfield?"

"Bana George diyebilir misiniz?" Ve evet, yakında Almanya'ya, tüm soğuk ve uzak yerlere, oradan da Polonya'ya ve muhtemelen Rusya'ya doğru yola çıkacaktı.

"Sana Şimdi George dersem, Edward'ın ayakları altında kayabilirim. Senin Stonebridge binasına girmesine izin verilmemesi gereken ahlaksız bir adam olduğunu iddia ediyor."

"Tabii ki Edward'ı daha fazla içmesi için serbest bırakmazsa. Ara sıra ahlaksız ama asla bir kadına vurmam. Ona nasıl katlanıyorsun, Elsie?"

Hafif bir kar yaĐıŐı, hanın gelen neşeyi boğuyor, kızak çanlarının ve araba koŐumlarının solmakta olan çınlamalarına masalsı bir nitelik kazandırıyor.

"Bilmen gerekiyorsa Edward'dan nefret ediyorum," dedi Elsie. "Penny'nin çarçur etti. Yine de Digby'nin vasisi o, yani gidecek başka yerim yok. Dürüst olmak gerekirse, Leydi Susannah'nın ödemelerinin Edward'ın mali durumunu düzelteceğini umuyordum, Digby'nin fonlarını düzeltmek için hiçbir Şey yapmayacak olsa bile."

Elsie o sırada tamamen kararlı bir Şekilde dayanıyordu ve bunun farkına varması George'un içini parçaladı.

"Onu senin için öldürebilirim," dedi George. "Bu bahar kıtaya doğru yola çıkıyorum. Planlanandan önce yola çıkabilirim."

Sadece yarı Şaka yapıyordu.

"Onu zehirlemeyi düşünüdüm," dedi Elsie ve Őakanın dörtte birini bile yapmıyordu. Ahırın köşesini döndüler ve aniden toplantının sonundaki gürültü ve telaŐ arkalarında kaldı. "Bazen sonu gelmeyecek bir kâbusun içinde olduğumu düşünüyorum. Edward'dan sakladığım biraz param var ve Digby'yle kaçmayı, hatta gemiye binmeyi düşünüyorum ama Edward'ın kanun var. En azından Şimdi oğlumla aynı çatıyı paylaşıyorum."

George düşünmedi, sadece Elsie'yi kollarına aldı. "Sen iyi bir annesin Elsie Nash ve seni sağ salim İtalya'ya, hatta Amerika'ya götürecek kadar param var. Hiçbir çocuk sağlığından endişe ederek büyümemeli, geleceği çok az vicdanı ve çok fazla gururu olan bir amca tarafından heba edilmemeli."

Daha da kötüsü, piç kurusu yumruklarını fazla serbest kullanıyordu ve bu da Digby'nin geleceği için kötüye işaretti.

Elsie George'a yaslandı, bir an için tüm yorgunluğunu ve korkusunu, tüm öfkesini ve umutsuzluğunu ona bıraktı. Ona sarılmak

İyi, gerçi ona sarılmak hak ettiği kadar rahatlatmıyordu.

Ve sonra onu öptü.

George'un aklından tek bir düşünce geçti - Elsie'yi öpmek de iyi hissettiriyordu!

* * *

Tremaine en son niyetiyle yakınlaştığında, onu odasına kadar takip etmediği, *bir soğukluk* vakası yaşattığı için onu azarlamıştı.

Tremaine'in ayakları üşüyordu, burnu yüzünün ön yapışmış bir buz sarkıtydı, kulakları daha sıcak değildi ve ayak parmakları soğuktan donmak üzereydi. Birçok erken Highland fırtınasında olduğu gibi, Stonebridge'in sarkan çitlerini, Belle Maison'un koyun otlaklarını geçerek yoluna devam etti. Bir kilometre sonra ısınacaktı ve Belle Maison arabasının yanından geçip gitme isteği adımlarını hızlandırdı.

Nita, George'un kolunda kaybolmuş ve bir daha geri dönmemişti, bu da onun tıbbi ziyaretlerinden birine gittiğini gösteriyordu. Büyük ihtimalle Elsie Nash'in oğlu.

Bulaşıcı bir şey, çünkü kış sonu bulaşıcılığın sosyal mevsimiydi, yaz ise kolera ve tifüs için bir yeniden doğuş sunuyordu.

Haddonfield at arabası ekibi geçip gitmişti ama Tremaine orada yaşayanların onu gördüğünden şüpheliydi. Pelerinlerine ve atkılarına bürünmüş, kimin kime koyun gözü attığını ve bazı çiftlerin kavga edip etmediğini inceliyor olacaktı.

Tremaine bu konuyu yarım mil boyunca düşündü ve belki de Nita'yla tartışıyor olabilecekleri sonucuna vardı. Nash'le konuşurken söylediği bir şey hanımefendinin pek hoşuna gitmemiştir.

Belki de etrafta dans etmek yerine nişanlandıklarını resmen kabul etmeliydi? Elbette Bellefonte'nin yapması gereken bir açıklamaydı.

Belki de Nash daha sert bir azarı hak ediyordu? Tremaine kesinlikle Nash'i daha sert bir şekilde azarlamak istemiştir. Şafakta otuz adım

Tremaine'in duygularını kolayca aktarabilir.

Tremaine, Leydi Nita'nın odasına girdiğinde hâlâ neyi farklı yapacağını ya da yapması gerektiğini düşünüyordu. Birkaç gün içinde evleneceklerdi ve kapıyı çalmak biraz aptalca görünüyordu.

Aynı zamanda tehlikeliydi, çünkü kapıyı çalan bir adam gitmesi söylenebilecek bir adamdı.

"İyi akşamlar leydim." Tanrı yardımcısı olsun, Nita'nın saçları çözülmüştü, omuzlarının üzerinden parıldayan bir altın ateş nehri akıyordu, ocağın önünde oturuyordu, çıplak ayaklarından biri bir hassock'un üzerindeydi, diğeri altına sıkışmıştı.

"Merhaba. Ceketini çıkarmayı düşünmedin mi?"

Nita mavi gece elbisesini giyerken, Tremaine -kendisinin aptallığı-hâlâ paltosunu, atkısını ve eldivenlerini giyyordu.

"İyi olduğuna dair güvenceye ihtiyacım vardı," dedi Tremaine, boynundaki atkıyı çözerek. "George'la gittiniz ve o siz olmadan döndü. Endişelendim."

Endişeli, öfkeli, yetim bir çocuğun onun iyiliği için duyduğu mantıksız korkudan hasta.

"Özür dilerim. Gördüğünüz gibi, henüz sağlığım mükemmel."

Mükemmel sağlık. Tremaine bu ifadeden nefret ederdi. Tahmininde yanılmadıysa, Nita çok sinirliydi ya da öyle bir şeydi. Eldivenlerini cebine soktu ve paltosunu yatak direklerinden birine astı.

"Ne okuyorsun?" diye sordu, maşayı ateşe götürüp biraz daha kömür ekleyerek.

"Orijinal Latince Paracelsus."

Tremaine, İtalyanca ve İspanyolca öğrenmesini kolaylaştırmış olsa da Latince'den nefret ederdi. Fransızca'sının üzerine İskoçça ve Galce'yi, ardından da İngilizce'yi aşıladıktan sonra, Latince çok fazla şeyin dışında kalmıştı.

"Paracelsus ne diyor?" Tremaine sordu.

Nita Tremaine'e gitmesini söylemediği sürece yem atmaya devam edecekti. Aklına neşeli bir düşünce geldi: Belki de aylığı toplantının ortasında gelmişti. Bu, sağlığının çok iyi olduğunu söylemesine rağmen pek çok şeyi açıklıyordu.

"Paracelsus, cerrahi aletlerin her kullanımdan sonra yıkanmasının daha az enfeksiyon vakasına ve enfeksiyondan kaynaklanan daha az ölüme neden olduğunu söylüyor. Bunu yüzlerce yıl önce söylemişti ama İngiliz tıbbı hala onun bilgeliğine kulak vermiyor."

Nita tıbbi eğlencesini ne kadar çabuk bırakırsa, yastık sohbetleri o kadar mutlu olacaktı.

Tremaine, "Biri bunu ordu cerrahlarına anlatmalı," dedi ve Nita'nın oturduğu yere oturdu. "Savaş meydanlarında ölenler genellikle yaralananlar tarafından kışkırlılır."

"Wellington'ın özel cerrahına yazdım," dedi Nita, ikinci ayağını altına çekerek. "Bana bir cevap verme lütfunda bulunmadı."

Akıllı adam, yoksa Nita onu öğrenilmiş yazışmalarla bombardımana tutardı. Elbette akıllı adam Nita'ya kulak vermiş olsaydı, hastane çadırlarında daha az can kaybı yaşanırdı.

Tüm o sefil, gereksiz ölümleri düşünmek Tremaine'in huzursuzluk hissini daha da artırıyordu.

"Delikanlı nasıl?" Tremaine, ince bir kadın ayağını hanımefendinin fundamentinin altından nazikçe çıkararak sordu.

"Digby? Nasıl tahmin ettin?"

"Ben de bir zamanlar delikanlıydım ve kış, koyunlara bakmak için en sevdiğim mevsim değildi. Bu gece ayakların üşümüyor."

Tremaine'in Nita'nın bir parçasına dokunması gerekiyordu, çünkü Nita başka bir yere gitmiş, günler önce aynı saatte soğuk bir ahırda ilk kez karşılaştığı o uzak, kibar kadına dönmüştü.

"Digby'nin durumu kötü," dedi Nita. "Edward çocuğun ölmesini isteyebilir."

Shire'in yarısı muhtemelen Edward'ın ebedi ödülünü bulmasını diliyordu. "Nash aptalın teki ama eminim Nash bile sıradan bir çocuğa zarar vermek istemez."

Tremaine'in annesi iki erkek çocuğa sırtını dönmüştü, ancak ilk kez, bunu yaparken çocukların fiziksel güvenliğini ve huysuz da olsa sevgi dolu bir akrabanın gözetiminde bir çocukluk geçirmelerini sağladığını kabul etti.

"Edward Digby'ye zarar vermek istediğini kendisine bile itiraf etmez," dedi Nita, "ama Nash'ler her zaman

Birbirlerini. Penny Nash evlendi ve bir oğlu oldu, kardeşleri ise evlenmedi ya da evlenemedi. Neden buradasın, Tremaine?"

Niyetiyle sevişmek, aralarındaki her şeyin yolunda olduğuna kendini ikna etmek için oradaydı.

Nita'nın hafif bir hanımelik kokusu taşıyan ayak bileğini öptü. "Bu akşam seninle vals yapmak istiyordum ama kız kardeşin beni vazgeçirdi. Her şeye rağmen nişanımızın ilan edilmesini mi istiyordun?"

"Hayır. Yatağa gelebilir misin, Tremaine?"

Nita onun ellerinde tuttuğu ayağına baktı. Kaşları çatıktı, yüz ifadesi şaşkıındı, sanki semptomlar bir teşhis koymaya yetmezmiş gibi.

Nita Haddonfield ile evli olmak iş gerektiriyordu ama onun ruh halinin ve zihinsel süreçlerinin gizemlerini çözmek Tremaine'in hoşuna gidecek bir işti. O bir meydan okumaydı, onun meydan okuması.

"Hadi yatağa gidelim," diyerek ayağa kalktı ve elini ona uzattı. "Ailemizi büyüteceğimiz ideal ev hakkında konuşmalıyız."

Tremaine kadınlar konusunda uzman değildi ama böyle bir konu Nita'nın ilgisini çekmeliydi. Tünediği yerden kalkıp makyaj masasına gitti, sonra oturup saçlarını örmeye başladı.

"Anladığım kadarıyla benden çok çocuk bekliyorsun?" diye sordu saçlarını üç çile haline getirerek.

Tremaine kravatının düğmelerini çözdü ve kol düğmelerini açtı. "Tanrı'nın izniyle size bebek vermek benim için bir ayrıcalık olacak leydim. Cinsiyet konusunda da titiz değilim. Fransız unvanı bir iş kolaylığıdır, benim kim olduğum değil, bu yüzden kızlarımızın oğullarımızdan daha az önemli olacağını düşünmeye cüret etmeyin."

Nita sanki saçlarının arasında bir düğüm bulmuş gibi yüzünü buruşturdu. "Çok demokratsınız."

Tremaine yatağın üzerine oturarak, iyi bir yağlama için mutfakta bırakılması gereken çizimlerini aldı.

"Çok babacan biriyim. Ben de bir kadının kendi çocuklarına bakması gerektiği görüşündeyim, ancak bu konudaki isteklerinizi kabul edeceğim."

Nita giyinme taburesinde döndü. "Kent Düşesi'nin küçük Prensesi Alexandrina için sütanne kullanmayı reddettiğini biliyor muydunuz?"

Sonunda, bir ilgi kıvılcımı.

"Ve sen de bunu onaylıyorsun, bu da daha evlenmeden ebeveynler olarak bir anlaşma alanı bulduğumuzu gösteriyor. Toplantı hoşunuza gitti mi?"

Nita kibriyle yüzleşmek için geri döndü. "İnsan çoğunlukla toplantılara katlanır."

Nita Haddonfield o kadar kurnaz değildi ki, Tremaine'in makyaj aynasından yüz ifadesini okuyabilmesini hesaba katmamıştı. Bir şey ya da biri onu fena halde üzmüştü.

Tremaine gömleğini başına geçirdi, pantolonunu çıkardı ve kadının arkasından sinsice yaklaştı.

Kurdeleyi kadının parmaklarından aldı ve örgüsünün kuyruğuna doladı. "Yorgunsunuz ve şımartılmaya ihtiyacınız var leydim. Yatağa gel ve benimle birlikte isim seç. Bizim durumumuzdaki insanların aptalca davranışlara hakkı olduğu söylendi." Ayrıca, Tremaine'in ateşi paylaştığı her çobana göre, her tür megrimi ve melankoliyi iyileştirebilecek şehvetli davranışlar.

Tremaine nazik bir kucaklamayla bu şımartmayı başlatacakken Nita ayağa kalktı.

"Sen ateşi yakarsan ben de mumları getiririm," dedi ve şöminenin üzerindeki bir daldan başladı. Her bir alevi teker teker söndürdü, odadaki gölgeler yavaş yavaş karanlığa dönüştü.

Tremaine kapıyı kilitledi, kömürleri ısıtıcıya doldurdu, ateşi yaktı ve ısıtıcıyı çarşafın üzerinde gezdirdi. Bunun önümüzdeki elli yıl boyunca paylaşacakları bir rutinin başlangıcı olmasını umuyordu - tehlikeli bir girişimdi, umuyordu - ama Nita'nın ruh hali bozuktu ve nedenini hâlâ bilmiyordu.

Belki bu da evlilik hayatının bir parçasıydı?

Nita cübbesini çıkardı, sonra geceliğini başına geçirdi. Tremaine birkaç saniye boyunca, sönmekte olan ateşin titrek ışığında niyetini seyretti. Uzun, zarif uzuvlar, soluk bir ten, pembe göğüsler, kadınsı bir bele doğru hafifçe kıvrılan dolgun kalçalar, uyluklarının birleştiği yerde kırmızımsı altın rengi bukleler.

"Güzel bir kadınla evleniyorum." İçi de dışı da, kalbi de, bedeni de, huzursuz ve dinç zihni de güzel.

Nita yatağa tırmanarak, "Yakışıklısın," dedi, "ve biraz şımartılmayı hak . Yavruların iyileşmeye devam etti mi?"

Tremaine ona yorganın altında eşlik etti ve o da Tremaine'in yanına sokuldu, sessizce mükemmel bir andı.

"Bugün adamımdan haber aldım ve evet, her biri ayağa kalkmış, içkisini yudumlayan bir denizci gibi su içiyor ve onlar için bıraktığımız otları kemiriyorlar."

Gelecek yıl bu zamanlar, o çocukların hepsi ilk kuzularını bekliyor olacaktı ve belki Tremaine de öyle olacaktı.

"Öp beni , Nita Haddonfield. sen gibi olmak Nita St. Michael?"

Nita onu yavaşça, neredeyse saygıyla öptü ve Tremaine ne zaman kadını düşünse içinde kaynayan arzuyu körükledi.

"Böyle devam edersen fazla sarılamayacağız," diye mırıldandı, onun üzerine uzandı ve sırtını öptü. "Yine de sanırım daha sonra sarılabiliriz."

* * *

Daha sonra her zaman kucaklaşamazlardı.

Nita ellerini Tremaine'in omuzlarındaki ve sırtındaki zarif kasların üzerinde gezdirdi, parmaklarını Tremaine'in saç diplerinde gezdirdi ve ağlamamaya çalıştı.

Başkalarını iyileştirme yeteneğini reddeden bir adamla evlenemezdi. Tremaine, anlamlı bir hayatın sadece yapmaktan hoşlanılan şeyleri değil, yapılması gereken şeyleri yapmayı da içerdiğini anlamalıydı.

Başkalarına karşı korumacıydı. Nita onun bu yönüne hayranlık duyuyordu, ona çok hayranlık duyuyordu ama onun da koruyucu olmasına izin vermiyordu.

"Benimle seviş, Tremaine."

Bir keresinde ona, kendi seçtiği zaman ve yerde kullanması için bir lütufta bulunmuştu. Nita bu anı değerlendirdi, Tremaine'in sabah olduğunda bencilliği yüzünden onu hor göreceğini biliyordu. Açgözlülük ediyordu ve muhtemelen aptalcaydı ama bu dürtüsünden pişmanlık duyacağı ve aptallığının anısına değer vereceği onlarca yılı olacaktı.

Tremaine yetenekli bir öpücüydü ama Nita'nın sözleri üzerine daha da alçalarak ağzını onun göğüslerine dayadı.

"Bunu yaptığında nefes alamıyorum," diye fısıldadı, onu daha yakından kucaklayarak. "Düşünemiyorum. Yapamıyorum-"

Adam vazgeçti ve Nita onu tekrar yerine çekecekti ama adamın dilinin kaburgalarında gezinme hissi, zaten arzusun aydınlattığı yollarda ilerliyordu. Bir sonraki hedefi, Nita'nın bir erkeğin ağzıyla yapabileceğini hayal ettiği şeyleri bile aşıyordu.

"Bunu beğendin mi?" diye sordu, karnının alt kısmına sokularak. "Burada bile çiçek tadı alıyorsun, biliyorsun. Çayır çiçekleri"-cinsel organına ıslak, yavaş bir dokunuş yaptı-"ve lavanta"-Nita iki yumruğuyla yastıkları kavrarken bir dokunuş daha yaptı-"ve biraz da hanımeli."

Sanki Tremaine, Nita'nın fikrini karanlık ve değerli zevklerle değiştirmeye çalışıyormuş gibi bir delilik iması.

"Tremaine, gerek yok-"

"Sus, aşkım." Adamın ağzı, Nita'nın sadece İtalyanca olarak adlandırabildiği bir yerine yapışmıştı. Tanrı aşkına, Nicholas ve Leah'nın birbirlerine duydukları arzu ve sevgiyle aptallaşmalarına şaşmamalı.

Tremaine onu anatomik olarak aydınlanmış hayal gücünde bile hayal edemeyeceği coşkulara sürüklemekten önce Nita'nın son tutarlı düşüncesi buydu. Zevkin havai fişekleri onu içten içe yakıyor, his üzerine his, ardından bildiği hiçbir dilde adı olmayan duygular geliyordu.

Tremaine yaramazlıklarını bitirdiğinde yanağını Nita'nın göğsüne yasladı.

"Sizi memnun edebildim mi leydim?"

İlgisinin samimiyeti ve cömertliğiyle onu şok etmişti.

"Beni pek çok yönden mahvettin. Bilmiyordum... İnsan kardeşlerinin kabalıklarına kulak misafiri oluyor ama-"

Tremaine bir parmağını Nita'nın dudaklarında gezdirdi. "Dahası da var, biliyorsun. Ağzını üzerime koyabilirsin, ellerini üzerimde kullanabilirsin. Bana binebilirsin, koyunlar gibi dizlerimizin üzerinde çiftleşebiliriz. Sanırım düğün yolculuğunun amacı bu, büyük başkentler ve saraylar tamamen göz ardı çarşıların arasında gizlenen tüm manzaraları ve harikaları görmek."

Nita onu özleyecekti. Onun kuru mizahını, şehvetli erkek vücudunu, her şeyini özleyecekti.

"Şimdi benimle sevişecek misin, Tremaine? Bir erkeğin bir kadınla seviştiği gibi?"

Bir kocanın karısıyla seviştiği gibi mi?

"Sormana gerek yok, biliyorsun," dedi. "İkisi tek beden olacak ve bu da sahip olmak için senin olduğum anlamına geliyor. Saçlarını örmeni izlerken bile tahrik oluyorum."

Artık tahrik olmuştu. Nita onu kalçasında sert, sıcak ve özür dilemeden hissedebiliyordu. Fiziksel zevkten, erotik bir eğitimden öte, Nita'ya şu anda verdiği şey, hak etmediği bir evlilik güveniydi.

"Rica ediyorum, Tremaine. Benimle seviş."

Nita'nın ondan talep ettiği şeyin yanlışı, içinde kaynayan uyarılmışlıkla harmanlanarak, özlem ve kalp kırıklığının yanıcı bir karışımını oluşturdu. Tremaine yavaş ve derin bir hamleyle vücutlarını birleştirdiğinde, Nita öncekinden daha yoğun bir şekilde tekrar boşaldı.

"Kopenhag'ı az önce kaçırdın," diye alay etti, yavaş ve sallantılı bir ritme geçerek. "Sonra, Paris'e ve Bonn'a giden yolu sevebiliriz. Seni seviyorum, biliyorsun. Hem de çok."

Nita onu hayatının sonuna kadar özleyecekti. "Bu kadar gevezelik yeter, yoksa Berlin'i görmezden geleceğiz."

"Berlin, Cenevre ya da Roma'yı kaçırmamalıyız..."

Tremaine, Nita'yı kalbinin her parçasını ve aklının çoğunu kaybedene kadar sevdi, acı ve ağrı çekene kadar ve yakında eski bir sevgiliden bir anı koparmayı düşünen kadından tamamen farklı bir kadın olana kadar.

"Tremaine, lütfen. Şimdi."

Anlamıştı. Yüzünü Nita'nın omzuna dayamış, onu saran duygulara tam olarak uyan bir acıya dönüşen zevke katlanıyordu.

"Sarıl bana," diye homurdandı Tremaine. "Asla , asla."

Sadece bir aşık olarak değil, aynı zamanda Nita'ya kalbiyle güvenen bir adam olarak da konuşuyordu. Bu sefer tohumunu harcadığında, Nita

sıcaklığını içinde hissetti ve sanki onu hiç bırakmayacakmış gibi ona .

* * *

Kışın şafak geç söküyordu ama güneş ışığının yetersiz olduğu zamanlarda açlık insanı uyandırabilirdi. Tremaine sevgilisinin etrafında kıvrılmış, yemekle hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi özel bir lisansla ilgili olan yollarla doyurulmuş olarak kaldı.

"Uyanmışsın," diye mırıldandı Nita, . "Gidelim mi?"

Gitmesini istiyor muydu? Kapı kilitliydi, hizmetçiler ve uşaklar henüz kıpırdamamıştı.

Tremaine kolunu Nita'nın omuzlarına dolayacak ve Nita'nın görkemli, sıcak boynunu yan tarafına yaslayacak şekilde kendini yeniden düzenledi.

"Tüm bu çocukları nasıl bir evde büyüteceğimize bir türlü karar veremedik leydim. Yoksa size *Kontes* mi demeliyim?" Paylaştıkları geceden sonra, Tremaine'in niyetinden aşkım, kuzum ve hatta kuzum-aşkım diye bahsetme riski vardı. "Siz cevabınızı düşünürken, ben de ateşle ilgileneyim."

Oda soğuktu ama Tremaine'in çocukken bildiği çoban kulübelerine hiç benzemiyordu. Çoğu, ateşin sıcaklığını uğuldayan gece havasına kaybetmek için daha iyi bir bacaya sahip, yüceltilmiş rüzgâr siperleri.

Nita onun külleri karıştırmasını, biraz çıra ve ardından birkaç kömür atmasını izledi. Tremaine soğuğa rağmen giyinme zahmetine katlanmamıştıeşinin çıplak halini istediği kadar hayranlıkla seyretmek bir eşin ayrıcalığıydı.

Nita'nın bakışlarında endişe olsa da, bir kocanın ayrıcalığı takdir edilmeliydi.

"Seni tekrar seveyim mi?" Tremaine ona yorganın altında yeniden katılarak sordu. "Seni Atina'nın zevklerinden uzaklaştırayım mı?"

Nita onun yanında toparlandı. ". En az üç kere sıırıslık banyoya ihtiyacım var. Senin daha iyi durumda olduğundan şüpheliyim."

Tremaine biraz ağırlı olsa da mükemmel durumdaydı. "Nazik bir aşık olabilirim, biliyorsun."

Nita yüzünü adamın omzuna çevirdi, sanki adam ona sataşmıyor da alay ediyormuş gibi.

"Nita, çok mu sert davrandım? Dürüst ol."

Onu nazikçe ısırdı. "Neredeyse mükemmeldin. Tadın bile güzeldi."

Tremaine *neredeyse* duydu ve tedirginlik bir sabahın normal arzusunun ötesine geçti.

"Bir ev hakkında hiç konuşmadık leydim."

Yine de bu cazibe Nita'nın hoşuna gitmedi. Bir bacağını Tremaine'in kalçalarının arasına soktu ve başparmağıyla meme ucunu okşadı.

"Pekâlâ, şu çok ev hakkında konuşalım."

Nita'nın kendi evi haline getireceği konuttan etkilenmesi gerekirdi, her kadının etkilenmesi gerekirdi. Tremaine onun elini tuttu ve parmak eklemlerini öptü.

"Rahatlığı modaya tercih ederim," dedi, "ancak ikisi bir arada bulunabilir. Geniş bir sanat ve heykel koleksiyonum var, bunlar aile kanadından ziyade bir galeride yer alabilir. Ayrıca tertemiz mutfakları ve rahat bir hizmetçi salonunu tercih ederim. Ne kadar çok çalışırlarsa çalışsınlar, yardımcılar en azından çaylarını içebilecekleri rahat bir yere sahip olmalılar."

Nita seçirdi, omuzlarında tuhaf bir kamburluk vardı. "Bir aile evinde tüm öncelikler iyidir ama benim için en önemli oda şifalı bitkiler odasıdır. Aktarın çamaşırhaneye yakın olmasını isterim, böylece temiz suyum olur. Aktarın ayrıca havalandırılması ve mükemmel ışık alması gerekir. Orada ziyaretçilerimi de ağırlayabileceğim yeterli alana ve tarifleri ve referansları saklamak için raflara ihtiyacım var. konusunda çok titizimdir."

Müstakbel karısı çocuk odasından ya da özel salonundan bahsetmediği için Tremaine'in içinde bir huzursuzluk oluşmuştu.

"İnsanların seni ziyaret etmesi için neden bitkisel odaya ihtiyacın olsun ki, Nita? Resmi salonlarınız, gayri resmi ve büyük olasılıkla kendi kişisel oturma odanız olacak."

Yatak odalarına bitişik olarak paylaşacakları oturma odasıyla karıştırılmamalıdır.

Sırt üstü yuvarlandı, bakışları üzerlerindeki boş tavana dikildi.

"Tremaine, insanlar benim iyileştirme yeteneklerimi aradıklarında, bunu bir salonda yapmaktan nadiren rahat olurlar. Özellikle de onları muayene edeceksem,

bitkisel daha iyi hizmet eder."

"Ne demek istiyorsun?" Eski moda bir malikâne hanımı kendi ailesine, hatta kendi hizmetçilerine bakabilirdi ama ev halkı dışındaki arkadaşlarına ya da yabancılara bakamazdı. Hizmetçiler bile hanımefendiden ziyade hizmetçinin sorumluluğundaydı.

"Dün geceki toplantıda Harrison Goodenough ile dans ettim, Tremaine."

"Bu isim hiçbir şey ifade etmiyor." Panik, Tremaine'in soğukkanlılığına korku salmaya başladı: Nita'nın niyeti onun için hiçbir şey ifade etmiyor muydu?

"Yaşlanıyor ama geçen yaz silahıyla bir kaza geçirdi ve kendini ayağından vurdu."

Şu. "O zaman o bir aptal, hem de şanslı bir ."

"Neredeyse ölü bir aptaldı. Dr. Horton ayağını kesmek istedi ama kurşun sadece yan tarafını sıyırmıştı. Büyük bir karmaşa ve kötü bir yara ama kemiklerde hasar yok. O ayağı kurtardım. Bir adamın kendi arazisinde yardım almadan yürüyebilmesini, yarı yaşından daha küçük bir kadınla dans edebilmesini kurtardım. Büyük ihtimalle hayatını kurtardım."

Tremaine'in hayal gücü mendillerin çırpındığını gördü ama ses tonunu hoş tuttu.

"Bununla gurur duyuyorsunuz, haklı olarak leydim. Bu poulticing ve dikiş işinin bizim evimizle ne ilgisi var?"

Nita oturduğu yerden kalktı ve Tremaine'in sıcaklığını ve sabrının yarısını alıp götürdü. Harika bir gece geçirmişlerdi ve şimdi hiçbir anlam ifade etmeyen bir kadın uçuşuna çıkmıştı.

"Krup yeni doğmuş bir bebeği öldürebilir," dedi. "Kuşpalazı bile olmamaları gerekir ama Addy Chalmers zor koşullarda yaşıyor ve Evan her zaman hasta oldu. Mary benden yardım istediğinde müdahale etmemiş olsaydım, küçük Annie ölmüş olabilirdi."

Tremaine'in içinde bir şey ölmüştü. Ona bir isim vermemişti ama bu, Nita'nın kendisinden bunları isteyen herkesin önüne serdiği armağanlar olan umut ve şifanın yakın bir akrabasıydı.

"Evlendiğimizde bile, kendi çocukların kreşimizi doldurduğunda bile, sana ihtiyacı olan herkese bakmaya devam edeceğini söylüyorsun." Tremaine bu özeti sunmak için müzakere becerilerine, en açık şekilde yeniden ifade etme yeteneğine başvurmuştu

bir rakibin pozisyonunu, genellikle o pozisyonu yok etmeden önce belirler.

Nita ocağı aydınlatan küçük alevi incelemeyi bırakıp Tremaine'e baktı. Saç örgüsü dağınıktı, omuzları çıplaktı ve yanağında buruşuk çarşaflardan kaynaklanan bir kırısklık vardı.

"Benim bir yeteneğim var, Tremaine St. Michael. Hayat kurtarabilirim. Acıları azaltabilir ve yok edebilirim. Bu becerileri kazanmak için çok çalıştım ve akşam yemeği partilerinizi planlamak ya da çocuk odanız için duvar kağıdı seçmek küçük Annie'nin hayatından daha önemli değil. Addy sonuna geldi. Bir çocuk daha kaybetmek diğerlerini kilisede, Addy'yi ise bir fakir mezarında görecek. Bunun vicdan azabını çekemem."

Tremaine yataktan kalktı, sesini bağırmanın altında zor tutuyordu. "Evan'ın sağlık durumunun kötü olmasının nedeninin *sen olabileceğin* hiç aklına geldi mi?"

Sorusu çaresizdi ama Nita'nın hayatı, Tremaine'in akıl sağlığı ve onurunun büyük bir kısmıyla birlikte tartışmasız bir denge içindeydi. Bunu nasıl görememişti? Nita'nın sorumluluk duygusunun onu uzun zamandır tanımladığını, sadece bir kocaya karşı duyduğu yeni bir cazibeye yenik düştüğünü nasıl fark etmemişti?

"Evan' tedavi etmedim," dedi yorganı kollarının altına çekerek.

"Digby Nash'i tedavi ettiniz ve o hasta. Sonra da Chalmers'ların evine dalıp tatlılık, hafiflik ve büyük olasılıkla bulaşıcı hastalık dağıtıyor sun."

Tremaine'in mantığı zalimceydi, *aynı zamanda tamamen geçerliydi*.

"Ben önlemimi alırım," dedi Nita, yatağın ayakucuna serilmiş mavi bornoza uzanarak. Bornozu tutup yorganı çenesinin altında tutamayacağı için Tremaine bornozu ona fırlattı.

"Yıkama suyu ve güçlü sabunu olmayan bir kulübede önlem alamazsınız," dedi gömleğini başından çekerek. "Soluduğunuz pis mikroplara karşı önlem alamazsınız. İhtiyacı olan herkese hizmet eden bir melek olarak görevinizden istifa ettiğinizde olacağınız kadar güvende olmanızı sağlayacak önlemleri asla alamazsınız."

"Yardım edebilecekken çocukların ölmesine izin veremem ve vermeyeceğim, Tremaine. Horton'un şüpheli danışmanlığına başvuramayacak kadar utandıkları için kadınların mahrem yerlerinden şikayetçi olmalarına izin veremem. Hristiyanlığınız nerede?"

Tremaine pantolonunu çekiştirdi. "Aklın nerede senin? Hiçbir kadına bir ebenin yardımını çok görmüyorum ve acılarını dindirmek için tentürdiyotlar hazırlamana ya da tozlar karıştırmana da itiraz etmiyorum ama küçük Evan'ın burun akıntısı kendi çocuklarının hayatından daha mı önemli? Seni uyarmıştım, karımın güvenliğini riske atmana izin vermeyeceğim ve ziyaret ettiğin her hasta odası bir savaş alanı, Nita Haddonfield."

Neden bu meselenin bir trajedi olduğunu görememişti? Nita Haddonfield muhtemelen yıllarca kendisine ne para ödeyen ne de yeteneklerine saygı duyan komşularının hayatlarını kurtarmaya devam edecekti, ta ki içlerinden biri onu, güçlü bünyesinin bile dayanamayacağı bir hastalığa yakalayana kadar.

"Benim kendi çocuğum yok," dedi, "ve görünen o ki bu hep böyle olacak."

"Bu büyük ölçüde senin kararın." Tremaine botlarını kapıp odadan çıkmak istedi ama Nita'nın inatçılığının sadece küçük bir kısmı kendi adınaydı. "Nezaketinizi yadırgamıyorum leydim ama sırf istemek için kendinizi ve sevdiklerinizi tekrar tekrar riske atmanıza tahammül edemiyorum. Senden bunu isteyen herkes için *hayatını riske atıyorsun* Nita. Ben sana mutluluk ve bir kocanın haklı korumasını sunuyorum, sen ise takım elbisemi küçümsüyorsun."

Asıl trajedi buydu. Nita Haddonfield'in verem, kolera ya da tifüsten gereksiz yere yakında ölecek olması. Dünyanın, Tremaine'in ve sahip olabileceği çocukların ona canlı ihtiyacı vardı.

"Evlenebileceğimi hiç tahmin etmemiştim," diye feryat etti Nita usulca. "Evlilik planlarımda yoktu."

Tremaine yatakta onun yanına oturdu, kalbi kırılmış, gururu paramparça olmuştu. "Benimkinde de öyle. Hastalandığında sana kim bakacak? Dr. Horton mu?"

Görünüşe göre Nita da bu olasılığı öngörememişti ve Tremaine neredeyse hayal kırıklığıyla uluyordu. Bu kadar saf ve temiz bir kalp

kararlılık kendisi için bir tehlikeydi ve yine de Nita onun kendisini korumasına izin vermeyecekti.

"Kız kardeşlerim bana göz kulak olur." Kararsız ses tonuna dayanan umutsuz bir umut.

Tremaine bir kolunu Nita'nın omuzlarına dolayarak, "Onların da kocaları ve çocukları olacak," dedi. "Fikrini değiştiremem, değil mi?"

Çünkü Nita'nın fikrini değiştirmesi, kalbini de değiştirmesi anlamına gelecekti ve Nita Haddonfield, tüm o duruşunun ve pratikliğinin ardında şefkatli ve cömert bir kalple lanetlenmişti.

Tremaine'in değer verdiği.

Daha temkinli ruhlar tereddüt ederken fırsatları değerlendiren bir adam, aynı zamanda zaman zaman kötü gaflar yapan bir adamdı.

"Komşularımın sağlıklı olmasını sağlayabilir misiniz?" Nita başını onun omzuna koyarak sordu. "Ellerini yıkamaya bile tenezzül etmeyen Horton'a aletlerini yıkatabilir misin? Hastalığa neyin sebep olduğunu tam olarak bilmiyoruz ama Horton neşeyle hastalığı ahlaki eksikliklere, acıyı da ahlaki kefarete bağlıyor. O bir tıp barbarı ve sahip oldukları tek şey."

Gerçekten de Nita da Tremaine gibi zorlu bir düşmanla karşı karşıyaydı. "Evlilik teklifimi reddediyor musun, Nita Haddonfield?"

"Bir şifacı olarak çağırımı reddediyor musun, Tremaine St. Michael?"

Öyle miydi? Tremaine bir elini örgüsünün yıpranmış altın ipinde gezdirdi ve en azından dürüst bir cevap bulmaya çalıştı.

"Cesarete ihtiyacım var, Nita Haddonfield. Küçük bir çocukken, benim için her şey demek olan bir kadının bir daha dönmek uzaklaşmasını izledim. Bulaşıcı bir hastalıktan muzdarip bir hastayı her ziyaret ettiğinizde aynı riski alıyorsunuz. Seni günün ya da gecenin herhangi bir saatinde bu tür yolculuklara gönderecek cesarettten yoksunum, özellikle de yolculuklarının kendi çocuklarına ölüm getirebileceğini bildiğim halde."

Ya da kocasına, gerçi Tremaine o aptal için endişelenmiyordu.

Nita ona daha da ağır bir şekilde yaslandı. "Benden imkânsız bir seçim yapmamı istiyorsun."

"Karşılaştığımız durum imkânsız değil," dedi Tremaine, "sadece üzücü." Çok üzücü ve bir yanı tartışmak isterken

ve kırılabilir eşyalara şiddet uygularken, başka bir yanı küçük çocuğun itiraf etmek istemediği şeyi fark etti:

Kadın seçimini yaparken gözyaşları içindeydi; acı, yürek parçalayan gözyaşları.

On altı

Nick yakında kayınbiraderi olacak olan konuğuna baktı. "Dün gece kasabadaki bekâr kadınların yarısının dans pistinde seni kovaladığını düşünürsek erken kalkmışsın."

"Yemeğimizi kütüphaneye götürebilir miyiz?" Aziz Michael, kahvaltısı iki parça tereyağlı tosttan ibaret olmasına rağmen sordu.

Nick bir tabak yumurta, kızarmış ekmek ve jambon aldı. "Elbette. Kız kardeşlerim birazdan içeri girecekler ve hiçbir savaş, onların sabah çayı içerken bir ülke meclisini inceleyebildikleri kadar derinlemesine incelenmemiştir."

Aziz Michael yakışıklı bir piçti, ama yorgun bir yakışıklı piçti. İçindeki nişastanın bir kısmı atılmıştı ya da belki de çürük punç ona kötü hizmet etmişti. Nick'le birlikte sessiz koridorlardan kütüphanenin sıcaklığına doğru ilerlerken Nick'in aklına birkaç gün önceki ilk karşılaşmaları geldi.

Aziz Michael Nick'in masasının karşısına otururken Nick de rahmetli babasının masanın arkasında kullandığı sandalyeye oturdu.

"Kadınlardan saklanmak için erkek korkaklığı bir nedenimiz var mı?" Nick bir ağız dolusu yumurta yerken sordu.

"Şey, hayır, aslında. Havanın uygun olduğunu varsayarsak bugün geç saatlerde ayrılacağım. Leydi Nita evlilik teklifimi reddetti."

Michael, sanki borsada sahip olduğu bazı hisselerin değerinde hafif bir düşüş olduğunu bildirmiş gibi tostuna yumuldu.

Nick, "Benimle sözde akrabasın Aziz Michael ve çoğunlukla senden hoşlanıyorum," dedi. "Eğer kız kardeşimin kalbini kırdıysan, yine de işlerini yoluna koysan iyi edersin. Nita sana abayı yakmış durumda; kontesim de bu konudaki fikrimi doğruladı."

Leah, Nick'in önemli bir konuda yanıldığı durumlar dışında, genellikle onun fikirlerini onaylardı ve Nita'nın nişanı

son derece önemli bir konu.

"Ben de ona vurgunum," dedi St. Michael, o aynı geçiştirici ses tonuyla, "yine de bunu onun yanında dile getirirsen hanımefendiye iyilik yapmış olmazsın. Kabul edemeyeceğim şartlar öne sürdü, bu yüzden sahayı terk ediyorum. Onu azarlamayacaksın, ona zorbalık etmeyeceksin, *yokluğumun* farkına bile varmayacaksın Bellefonte, yoksa işlerin girse iyi olur."

Kontluk yedi çeşit karmaşa içindeydi ama Nick'in evliliği düzene girmişti ve en önemli şey de buydu. Aziz Michael, kadehinin eline nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi kadehine baktı.

Nita gerçekten de zavallı adamı yüzüstü bırakmıştı ve Aziz Michael bunun olacağını tahmin edememişti.

"Aziz Michael, Nita size tapıyor ve o tapınmaya yatkın bir kadın değil. Ne oldu?"

Basit bir soru, tartışmayı gergin bir pazarlıktan ortak bir erkek şaşkınlığı oturumuna kaydırды. Aziz Michael tostunu tabağına geri koydu ve masanın üzerindeki güveçten bir zencefilli bisküvi aldı.

"Neyin önemli olduğuna dikkat etmedim," dedi. "Ben daha iyi biliyorum. Nita'nın tatlı dikkat ettim, kendi versiyonumu salladım, karımın refahını korumakla ilgili birkaç çınlayan açıklama yaptım ve kendimi kurnaz, cesur, şanslı bir adam olduğum için kutladım. Ama şeytan ayrıntıda gizlidir, değil mi? Bir kadının tutkusunun ayrıntı olmaması dışında."

Nick bisküvi kabını konuşuna doğru yaklaştırdı. "Ben Oxford eğitilmiş ve kuşaklı bir kontum. Yavaş konuşur ve tekrar denersen, bu sefer mantıklı konuşabilirsin."

Michael'ın sınırlı kelime dağarcığı karşısında yenilgiye uğramıştır.

"Leydi Nita'nın tutkusu şifa dağıtmak," dedi avuçlarının tozunu alırken. "Onun tutkusunun ben olduğumu sanıyordum, ya da benimle evlenip kendi ailesini kuracağını. Yanılmışım."

Bu son üç kelimeyi duymak acı vericiydi.

Nick bir pastırma şeridini çiğneyerek unuttu. "Sık sık yanıliyorum. İnsan bu rezillikten bir şekilde kurtuluyor. Bir bisküvi daha al."

Aziz Michael çömleğin kapağını açtı ve içindekilere baktı. "Bir annenin çocuklarını hastalıktan korumasını beklemenin makul olduğunu düşündüm - ve tabii ki kendisini de."

Nick de aynı fikirdeydi ama o Nita'nın ağabeyiydi ve ailenin reisiydi. Nita onun otorite iddialarıyla yıllarca alay etmişti.

"Belki de bir evliliğin mantıktan daha fazlası üzerine inşa edilmesi gerekiyordur?" Nick tabağını itti ve bir bisküvi aldı.

"Görev, kesinlikle bir rol oynamalı," diye yanıtladı Aziz Michael. "İşimle ilgileniyorum çünkü babamın izinden gitmeyeceğim, atalarımın servetiyle ve kazanmak için hiçbir şey yapmadığım bir rütbeyle yaşamayacağım. Bir adam onurunu uygun gördüğü şekilde korumalıdır ve benim için bu ticari endüstri anlamına geliyor."

Nick sessizce kendisinin de yanıldığını itiraf etti: Tremaine St. Michael açgözlü değildi, kendisine sağladığı güç için para biriktirmiyordu. Tek bildiği bu olduğu için çalışıyordu, tıpkı Nita'nın hayatına anlam katmak için huysuz evlatlıklarına ve sancılı bebeklerine ihtiyaç duyması gibi.

"Üzgünüm, Aziz Michael. Kapım size her zaman açık olacak. Kadınların fikirlerini değiştirdikleri bilinmektedir."

Nita Haddonfield olmasa da. O, inandığı değerlere sıkı sıkıya bağlı bir kadın abidesiydi ve inatçılığı muhtemelen birden fazla kez ölümü alt etmişti.

"Seni şiddete etmeden bunu nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum," dedi Aziz Michael, "ama kız kardeşin kendini benimle evlenmek zorunda bulabilir."

Zavallı herifin çok fazla yumruk yemiş gibi görünmesine şaşmamalı.

Nick, "Nita bir Haddonfield'lidir, bu yüzden ona hak vermek gerekir," dedi. "İnanmak için nedenlerim var-"

"Eğer onun ilk eşi olmadığımı söylersen, seni öldürürüm Bellefonte. Nita'nın kararları senin yargına tabi değil." Aziz Michael bir bisküviyi ikiye böldü ve Nick'e büyük kısmını ikram etti, Nick de sağduyulu bir ağabey ve kuşaklı bir kulak olarak -ayrıca kalp kırıklıklarını bilen bir adam olarak- kabul etti.

"Nick, "Nita'nın, ziyaretinizin istenmeyen sonuçlarını önleyecek iksirleri olduğuna inanmak için nedenlerim var," diye devam etti.

burada."

Aziz Michael'ın yüz ifadesi öfkeden kederli bir ifadeye dönüştü ve bisküvinin yarısı masaya çarparak etrafa kırıntılar saçtı. "Bu açıklama için sana teşekkür etmem mi gerekiyor Bellefonte?"

Nick kırıntıları avucunun içine süpürdü ve çöp kutusuna attı. "Sanırım olmaz. Ne yapacaksın?"

Nick, Aziz Michael'a düğün hediyesi olarak vermeyi düşündüğü koyunları ne yapacaktı? Kanlı hayvanlar muazzam miktarda iyi ot yiyordu ve yaşlı Difty Kinser rekor bir kuzu mahsulünün yolda olduğunu söyledi.

"Ben yola devam edeceğim," dedi Aziz Michael ayağa kalkarak. "George Alman pansiyonlarıyla ilgili bazı yararlı bilgiler verdi ve Çavdar ekmeği mahkemelerinin çoğuyla bağlantılarım var."

Aziz Mikail sanki sevdiği birinin cenaze törenini planlıyormuş gibi konuştu.

"George'u seninle göndereyim mi?" Çünkü baharın kışı bir kenara itmesi gerekirken hava yine kışın yeniden başlamasıyla tehdit ediyordu.

Aziz Michael bisküvi kabının kapağını tekrar kapattı. "Hayır, yapmayacaksın. Bay George Haddonfield iyi bir çoban ve iş adamının tüm özelliklerine sahip. Leydi Susannah'ya yapacağı teklifi bekleyerek koyunları Bay Edward Nash'e devredeceksin. Ancak önce, Nash'in öfkesinin şiddete dönüşme tehlikesi varsa onu sağlam bir dayakla korkutacaksın."

Nick soğuk, tereyağlı tostundan bir ısırık aldı. "Aptal mısın sen? Susannah'nın o soytarıyla evlenmesini istemiyorum. Bu konuda en ufak bir *şüphem* varsa bile dün gece içki kâsesinde yüzmesi onun uygun biri olmadığını doğruluyor. Susannah'nın onun teklifini kabul etmesini engelleyemem ama koyunu alıkoyarsam onun sonunu da hızlandırmamış olurum."

Aziz Michael elini düzgünce taranmış siyah saçlarında gezdirdi. "Bellefonte, lütfen bana eşlik et. Birazdan ayrılacağım ve kulakları iyi duymayan kontlarla uğraşacak halim yok. Leydi Susannah o aptalla evlense de evlenmese de koyunları mümkünse bugün Nash'e devredeceksin çünkü Elsie Nash ve oğlu o evde kapana kısılmış durumda."

Kapana kısılmış. Toplantıdan eve dönerken Leah, Elsie'nin durumunu aynı kelimeyle tanımlamıştı.

"İş adamlarım Nash'e dün öğleden sonra postayla bu koyunlar için özenle yazılmış, şartlı ve kazançlı bir teklifte bulundular," dedi St. "Karmaşık metinde yer alan bir şarta göre Nash, Digby adlı çocuğun vasiliğini size ya da sizin seçeceğiniz bir vasiye devredecek. Nash koyunları bana önemli bir kârla satacak. Zaman Fransa'da benim aracım olarak hizmet etme isteği karşılığında onları kardeşin George'a devredeceğim. Çocuk için paraya ihtiyacınız olursa, ben temin ."

Kadehler isteksizce kalktı. "Nash'e Stonebridge'i yola getirmek için ihtiyaç duyduğu fonları neden sağlayacaksınız?"

"Leydi Susannah, Nita'nın kız kardeşi. Susannah mutlu değilse, Nita da mutlu olamaz ve birçok erkek ancak servetleri battığında aşırıya kaçarak içer. Leydi Susannah'nın yardımı, elindeki para, senin ve George'un da işlere göz kulak olmasıyla Nash'in en kötü eğilimleri dizginlenebilir, özellikle de çocuk ve annesi mali bir yük değilse. Bu bir uzlaşma lordum, birçok pazarlık gibi. Leydi Susannah daha iyisini hak ediyor ama bir beyefendi bir leydi ile tartışmaz."

Nita reddettiği adamın kalibresinin farkında mıydı? "Bu umuda dayalı önemli bir yatırım, Aziz Michael."

"Tahmin üzerine, Lord Hazretleri. Artık umut etme işinde değilim."

Aziz Michael'ın planında entrika kokusu vardı ama Nick yine de bir kusur bulamıyordu. "Hatırı sayılır bir paradan olacaksın ve George koyunları istemeyebilir."

"Kardeşinizi küçümsüyorsunuz lordum. Kimsenin aptalı değildir, sıkı çalışmaktan korkmaz ve konuştuğundan daha çok dinler. Kız kardeşlerini de en az sizin kadar çok seviyor ve iyi nitelikleri birkaç önemsiz kusurundan çok daha fazla. Gerekirse ona bir otlak kiralayın, ama akıllı varsa, yakında kendi işyerine sahip olacaktır."

Nick soğuk tostun boğazında yarattığı yumruyu hafifletmek için çaydan bir yudum aldı ama çay da soğumuştur.

"Sizi hafife almışım Aziz Michael," dedi Nick. "Nita takım elbiseni reddettiğine pişman olacak ve bunu yaptığında, umarım sevgilerin

başka bir şeyle meşgul değil. Yine de bir sorum var. Fransa'da araziniz ve muhtemelen orada akrabalarınız var. Neden George'u bu mülkleri denetlemesi için tuttunuz?"

Aziz Michael kapıya doğru yürüdü. "Çünkü seyahat etmekten bıktım ve Fransa'daki anılarımı geride bırakmanın zamanı geldi. Kontesinize ve kardeşlerinize vedalarımı sunacaksınız."

Sonra Nick'i teselli etmesi ve öğüt vermesi için bir kız kardeşle baş başa bırakarak gitti.

* * *

"İmkânlarım var," dedi George. "Anne tarafımdan büyük bir teyze, ne mirasçı, ne yedek, ne de yakışıklı olduğum için hayata bir başlangıç yapmam gerektiğine karar verdi. Yatırım konusunda da biraz şanslıyım. Sen ve Digby hiçbir şey istemezsiniz."

Stonebridge'in mutfağı sıcaktı çünkü sabah ekmeği fırından yeni çıkmıştı. Taze pişmiş ekmek kokusu, George'un öğrenci pansiyonları ve ucuz hanlarla özdeşleştirdiği donyağı kokusuyla yarışıyordu. Elsie'ye burada, onunla mutfak masasında otururken evlenme teklif etmezse, muhtemelen bir daha eline fırsat geçmeyecekti.

"Sen beni eve getirdiğinde Digby sessizce dinleniyordu," dedi Elsie, "ve eğer o olmasaydı..."

George'un teklifinin bir kısmı çocuk yüzündendi ama hepsi değil. Hiçbir şekilde hepsi değil.

"Elsie, ben bir kontun oğluyum. Nicholas evlendiğimiz takdirde Digby'nin vasisi olma isteğimi destekleyecektir. Edward çocuğun masraflarını üstlenmeme ses çıkarmayacak ve birkaç yıl içinde Digby her halükarda devlet okuluna gidecek."

Pencerelerden süzülen zayıf ışık Elsie'nin gözlerinin etrafındaki yorgunluğu ama aynı zamanda yüz hatlarının güzelliğini de gösteriyordu. Ufak tefek ve yorgundu ama yine de güzel gözleri, zarif bir profili ve ağzı vardı.

Bu ağzın bir adamı uyandırma, ona yapabileceği seçimleri, seçebileceği yolları gösterme gücü vardı.

"Bana acıyorsun," dedi Elsie, "ama yine de baştan çıktım, George Haddonfield. Digby senden hoşlanıyor ve sen harika bir baba olursun."

George onun elini tuttu, nasır tutmaması gereken bir eldi bu. "Seni harika bir koca yapacağım Elsie, ya da elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Seni öpmemeliydim."

Yaptıkları tek şey buydu - şaşırtıcı bir tutkuyla da olsa öpüşmüşlerdi - ve Stonebridge'e giden kısa yolda, kızakla seyahat ederken gerekli olan kucak bornozlarının altına, her çiftin sarılabileceği gibi sarılmışlardı.

"Neden beni öpmemeliydin?"

Elsie'nin yüz ifadesinden George'un sorusunun onu şaşırttığı anlaşılıyordu ama George ciddiye ve bir hedefe kilitlenmiş bir Haddonfield küçük bir direnişle caydırılamazdı.

"Beni ahlaksız bulacaksın," dedi, "ve o zaman Edward'ın benim hakkımdaki kötü düşüncesi haklı çıkacak."

"Sen de daha ahlaksız değilsin." George sesini alçalttı, çünkü Stonebridge ev halkı henüz uyanmamıştı. Sabahın ilk ışıklarından önce ata binmişti ve eve iyi haberler götürmeye niyetliydi.

"Sen bir erkeksin-" diye başladı Elsie, sanki tüm türün kimsenin iyi düşüncesi için endişelenmesine gerek yokmuş gibi.

"Ben bir erkeğim, zaman zaman kendi cinsinden olanlara ilgi duyan biriyim. Muhtemelen gelecekte de öyle olacak ama önemli olan şu Elsie Nash: Senden fazlasıyla hoşlanıyorum ve senden etkileniyorum. Hoşgörölüsün, kibarsın, adilsin ve sadık bir annesin. Geçici bir yakışıklılığa ve hatta güzel bir yüze duyduğum saygı, bu özelliklerin ilham verdiği sadakat tarafından gölgede bırakılıyor."

Umut ediyordu. George'un umudu birkaç sağlam gerçeğe dayanıyordu. Birincisi, erkeklerle olan ilişkisi hiçbir zaman gündelik ya da fiziksel olmaktan öteye geçmemişti. George'un deneyimlerine göre erkekler çok zahmetliydi, çalım ve gevezelikle doluydular, her balo salonunu dolduran kızarmış sosyete kızları kadar drama yeteneğine sahipti.

İkincisi, Elsie'ye duyduğu saygı fiziksel çekiciliğin yanı sıra daha ince duyguları da içeriyordu. Ona saygı duyuyor, arkadaşlığından hoşlanıyor, ondan hoşlanıyordu. Ondan çok hoşlanıyordu, hep hoşlanmıştı.

Üçüncüsü, çocuk vardı. Digby'nin bir babaya, onunla Edward Nash arasında duracak birine ihtiyacı vardı. George akşamlarını Londra'da aylak aylak dolaşarak, sıkılarak, azgınlık yaparak ve ailesini endişelendirerek geçirirse bu baba olamazdı.

Elsie ayağa kalktı ve soğumakta olan ekmek somunlarını tavalarından çıkarırken ellerini korumak için önlüğünün kıvrılmış kumaşını kullandı. Çevrilen somunlardan buhar yükseldi, bir, iki, üç. Sanki sonsuz mutluluğun gizemini barındırıyormuş gibi buharı izledi.

"Daha fazla çocuk isteyeceğim, George. Eğer yapamazsan, Digby'nin kardeşlere ihtiyacı var. Ben öldüğümde onun yalnız kalmasını istemiyorum. Bu yüzden beyaz bir evlilik arıyorsan, bana ne kadar acı verse de, reddetmek zorunda kalacağım."

O daha tek kelime edemedi George ayağa kalkmış, kollarını ona dolamıştı.

"Sus. Sana bir sonraki erkek kadar çocuk verebilirim, Elsie Nash. Sen sevgili ve cazibelisin ve benim mütevazı benliğimde de benzer özellikler bulursan, harika bir şekilde idare ederiz."

Onun kollarında kendini iyi, tatlı, güzel ve değerli hissediyordu.

"Talepkar olmayacağım. Dırdır etmeyeceğim, George.

Söz veriyorum." Aptal kadın ona yoldan sapması için izin veriyordu.

"Talepkâr olacağım," dedi George. "Senden beklediğim sadakat ve bağlılığın aynısını kendimden de isteyeceğim Elsie. Yeminlerimin boş sözler değil, içtenlikle söylenmesini isteyeceğim. Senden ve Digby'den hiçbir şey istememenizi ve iyiliğiniz için asla korkmamanızı talep edeceğim. Bana bir şey olursa, ailem ikinize de bir ev sağlayacaktır."

George bundan emindi. Günün sonunda Nicholas ve kız kardeşleri de bundan emin olacaklardı.

Elsie başını onun omzuna koydu. "O zaman evet, binlerce kez evet. Seninle seve seve evlenirim, George Haddonfield. Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

George o anı hafızasına kazıdı: Elsie kollarında, mutfak sessiz ve taze ekmek kokulu, pencereden gelen zayıf kış ışığı ve ruhuna dolan huzur ve neşe.

"Edward ne zaman kalkıyor?" diye sordu George. "Beklememi tercih etmezseniz, onunla bugün konuşacağım." Elsie dul bir kadın olarak yeniden evlenebilirdi.

George onun yerine nezaket kurallarına uysa da, bu nezaket kurallarının çok uzun sürmemesi şartıyla.

"Edward dün gece eve gelmedi," dedi Elsie. "Ara sıra fazla kaçırır ve geceyi handa geçirir. Ertesi sabah çok içtiği ve çok kumar oynadığı için eve huysuz bir halde gelir."

"Nişanlandığımızı öğrendikten sonra ruh haliyle sizi rahatsız etmeyecektir," dedi George. "Onu handan alacağım ve eve varmadan önce ruh halini düzelteceğim."

Elsie George'un kucağından gevşedi. "Dikkatli ol, George. Edward'ın kötü ruh hali şiddete dönüşebilir."

"Nasıl dikkatli olunacağını biliyorum, Elsie. Toplanmaya başla, çünkü bir hafta içinde evleneceğiz."

George'a müstakbel bir geline yakışır bir gülümseme atması gerekirken, Elsie onu arka koridora götürdü ve paltosunu indirdi.

"Henüz evli değiliz, George. Edward'a sırtını dönme. Sana zarar verirse kalbim kırılır."

"Edward Nash son vahşi ruh halinin tadını çıkardı," dedi George, atkısını boynuna dolayarak ve şans getirmesi için niyetini bir kez daha öperek.

Elsie, George'un bu sözünü yerine getirmesine izin vermeden önce, eşarbının uçlarını kavradı ve onu geri öptü.

* * *

"Seninle özel olarak vedalaşmak istedim," dedi Nita, gerçi büyük bir kısmı Tremaine'le hiç vedalaşmak istemiyordu.

Artık onun yüz ifadesini okuyamıyordu ya da belki de artık ondan pek bir şey anlamıyordu. Binici kıyafetleri içinde zarif bir görüntüsü vardı, ancak binici çizimleri hava koşullarına karşı neredeyse hiç koruma sağlamıyordu.

"Seni rahatsız edeceğimi düşünmemiştim," dedi, kapıyı arkasından kapatmak için yatak odasına geçerken. "İyi uyuyamamışsın."

Ve Tremaine kapıyı kilitlememişti. Anlaşılan Nita'yı hâlâ okuyabiliyordu, çünkü onu kollarının arasına aldı. Cömertliği daha fazlaydı.

Nita'nın dayanabileceğinden daha fazla.

"Tremaine, özür dilerim. Seni asla yanlış yönlendirmek istemedim." Nita bir daha asla ağlamayacağından eminken gözyaşları sel oldu. Başı zonkluyor, gözleri kaşınıyor ve sesi erkeklerin içki masasında fazla içmiş gibi çıkıyordu.

"Yanıltılmak istedim," dedi. "Belki sen de istedin."

Nita fena halde, fena halde kandırılmak, sevilme ve kabul edilmek istemişti. "Yapmamalıydım-"

"Dün gece benimle seviştin mi? Belki de yapmadım. Motivasyonlarınızı çözmek için bir ömür boyu uğraşmam gerekecek, değil mi?"

Sözlerinin küçük acısı neredeyse hoş karşılanıyordu, çünkü Nita'nın motivasyonları aptalca ve bencilceydi. Çaresizdi. Çaresiz hissetmeyi hiç bırakacak mıydı?

"Belki de çocuğumuz olmazdı," dedi Nita mutsuz bir şekilde, gerçi gebe kalmayı engellemek için hiçbir yöntem kusursuz değildi, kendisinin kullanmayı başaramadığı hariç.

"Çocuklarımız olacaktı, Tanrı'nın izniyle. Bir sürü çocuğumuz ve bu kadar kutsanmamış olsak bile, sen varsın canım. Sağlığının devamı için gece dua edeceğim."

Tremaine'in Nita'nın saçlarına dokunan eli hem bir lütuf hem de bir azaptı; son bir şefkatli okşayış ve Nita'nın bir kenara attığı her şeyi hatırlatıyordu. Bir uzlaşma, ikilemlerini aşmanın bir yolunu bulmak için beynini yormuştu.

Minik Annie, soluk soluğa Nita'nın umudunu söndürdü. Öksürüğü nihayet kesilen Bay Horst tabutun kapağını kapattı. Mary Eckhardt, art arda gelen hastalıklarla dolu bir kışı daha atlattıktan sonra mezara çiçek koydu.

Tremaine'in annesi, oğullarının erkekliğe adım atışını izlemek yerine ölümü seçerek son ilahiyi söyledi.

"Ben de seni dualarımdan eksik etmeyeceğim," dedi Nita ama geri adım atamıyor, Tremaine'in kollarının sıcaklığından ve rahatlığından uzaklaşamıyordu. Kapı çalındığında bile onun kucağından inmedi.

"Nita, sana mendilimi verirdim," dedi Nicholas, "ama ona kendim ihtiyacım olacak. Lovey, ben Aziz Michael'ı yolda görürken lütfen Nita'yla kal."

Yine de Tremaine geri adım atmadı ve Nita onun ayrılıklarının son anını kendisine bıraktığını fark etti. Tam olarak bir nezaket değil, belki daha çok bir kapanış argümanı.

Birbirlerine aittiler ve küçük Annie de hayatta bir şansı hak ediyordu. İkisi de doğruydı.

Nita geri adım atarak Tremaine'in ona uzattığı mendili kaptı, üzerinde baş harfleri ve kokusu olan beyaz bir teslimiyet bayrağıydı bu.

"İyi yolculuklar leydim," dedi, sözleri hem bir veda hem de bir uyarı niteliğindeydi. "Eğer bana ihtiyacınız olursa-"

Nick ve Leah odada olmasına rağmen Nita onu öperek, "Hoşça kal," dedi. Tremaine hayatından çıkıp giderken Nita olduğu yerde, sırtını kapıya dönmüş bir şekilde kaldı. Tremaine'in ayak sesleri kaybolduğunda yatağına doğru ilerledi, sabahlığını çözdü ve hâlâ onun kokusunu taşıyan yorganın altına girdi.

"Şimdi ağlayacağım," dedi Nita, çünkü Leah tek bir kelime bile etmemişti. "Kendimi tamamen kaybedeceğim, hıçkırma hıçkırma ağlayacağım, feryat edeceğim ve devam edeceğim. Bayan Siddons'ı kendi hoşgörölü dramatizmimle utandıracağım. Gitseniz iyi olur. Hayatım boyunca seveceğim tek adamı az önce gönderdim ve o benden nefret edemeyecek kadar iyi biri."

Leah yatağın başına yerleşti. "İstersen giderim, ama diğerine gelince, tüm o gözyaşları ve kendine düşkünlük, bence senin vaden doldu. Yeterince uzun süre mücadele ettin Nita Haddonfield ve kalp kırıklığı bir hanımefendinin tek başına baş etmek zorunda kalmaması gereken bir trajedidir."

Leah kollarını Nita'ya doladı, bu sadece gözyaşlarının daha hızlı akmasına neden oldu.

* * *

"Gitmeden önce George'la konuşmayı umuyordum." Tremaine de bir mucize, sevdiği tek kadına yaptığı evlilik teklifini yenilemesini sağlayacak parlak bir içgörü umuyordu.

Nita'nın inatçılığı ve özverisi yüzünden Tremaine onu seviyordu, her ne kadar onu hastalığın ve hayırsever bir kalbin onu alçaltamayacağı, lüks bir şekilde döşenmiş bir taş eve kapatmak istese de.

"Kız kardeşimle evleneceğini umuyordum," dedi Bellefonte soğuk bahçeyi geçerlerken. "George muhtemelen hâlâ gerçekten kötü bir yumruğun etkisiyle uyuyordur. Bu öğleden sonra daha fazla kar yağacak gibi görünüyor."

Gökyüzü gerçekten de Tremaine'in geride kalmasını istediği bir güne melankolik katkısını yapıyordu.

"Öğleden sonra Londra'da olacağım, o zaman hava ne isterse yapabilir."

Ancak kötü hava Digby Nash'in akciğer ateşinin daha da kötüleşebileceği ve Nita'nın kendisinin de daha fazla hastalık riski altında olacağı anlamına geliyordu.

"Bir ayak yarışında mıyız, Aziz Michael?"

"Kırık bir kalbi atlatmaya çalışıyorum." Bu da nereden çıktı şimdi?

"Kaybedeceksin," dedi Bellefonte deneyimli bir adamın acımasız kesinliğiyle. "Kırık bir kalbi atlatamazsın, ondan daha iyi düşünemezsin, ondan daha iyi içemezsin ya da onu alt edemezsin. Eğer teselli olacaksa, Nita'nın refahını kilise yoksullarınıninkinden üstün tuttuğun için seni suçlamıyorum. Nita, Belle Maison'daki kreşe hiç gitmiyor. Bu düzenleme bir teyze için işe yarar ama bir anne için değil."

Nita kısmen Bellefonte varisini bulaşıcı hastalıklara maruz bırakmak istemediği için, kısmen de kendi çocuğu olmayacağını düşündüğü için çocuk odasından uzak duruyordu.

"Senin de beni neşelendirme çabalarının da Allah belasını versin, Bellefonte." Öfke de işe yaramıyor," dedi Bellefonte hoş bir ifadeyle. Uzun. George'un atı gitmiş."

Ahırların görece sıcaklığına ulaşmışlardı ve gerçekten de George'un yakışıklı kısırağı ahırında değildi.

Tremaine, "Belki de kardeşin koyunları kontrol etmeye gitmiştir," diye önerdi, ama bugün hiçbir şey planlandığı gibi gitmeyecekti. "Bay Kinser dün geceki toplantıda büyükçe bir şişeden içiyordu."

"Punç kâsesindeki şeytani içkinin tadına baktıktan sonra hepimiz büyük şişelerden yudumluyorduk."

Nita sağlığını riske atarak Nash'in baktığı bir çocukla ilgilenirken Edward Nash, içki kâsesinde neredeyse yüzükoyun yatıyordu.

Tremaine, "Nash'i kısa bir süre dizginleyeceğine söz ver," dedi. "Leydi Susannah'ya elini vermesi için yalvarsın, tercihen herkesin içinde, dizlerinin üzerinde. Kütüphaneyi onun seçeceği kitaplarla dolduracağına dair ona söz vermesini sağla."

William dışarı çıkarılırken Bellefonte, "Harika bir fikir," dedi. Beline iki çuval geçirilmişti, muhtemelen Nita'nın işiydi. "Keşke gitmeseydiniz Aziz Michael. Sizden bir şeyler öğrenebilirdim. Koyunlarla ilgili kısım çok zekiceydi, aynı zamanda cömertti."

"Koyunların satışından elde edilen gelirin üçte biri çocuk için bir fona yatırılacak. Sen ve George mütevellisiniz." Tremaine bunu da açıklamak niyetinde değildi. "Nash, koyunlar için aldığı teklifin, Digby'ye miras kalması pek mümkün olmayan, yeni evlenmiş baronet büyük amcasından geldiği gibi yanlış bir izlenime kapılmış olabilir."

"Yeni mi evlendin?"

Bellefonte fazlasıyla güveniyordu ama zaten pek çok iyi adam da . "Güzel Bayan Pamela Sandeen'e," dedi Tremaine, "Hagerton Crossing, Derbyshire'dan. Babası ticaretle uğraşıyor, annesinin yakınları bankacı ve insan bir şeyler duyuyor."

Bellefonte alçalan gökyüzüne baktı. "Dur tahmin edeyim: ilk kez geçen yıl ata bindi ve efsanevi derecede iyi yetiştiricilerden oluşan bir aileden geliyor?"

Baronet'in gelini on ikisi erkek on dört kişilik bir aileden geliyordu.

Tremaine, Kraliçe'nin Harebell'ine ulakla ulaştırılan raporun içeriğini tekrarlayarak, "Onun çıkışı iki yıl önceydi," dedi. "Nash'in beklentileri çoğunlukla aklında kalıyor. Şimdiki baronet, leydisine bir yıllık nişanlılık izni verdi, ancak çiftin utanmazca sevgi dolu olduğu söyleniyor."

Bellefonte yavaşça, "Belki de atınıza bindiğinizi görmek konusunda o kadar da isteksiz değilimdir," dedi. "Misafirperverliğimin tadını çıkarmadan önce durumumu iyice araştırdığınızı varsayıyorum."

Evet, Tremaine'in vardı ve Leydi Della'nın ortaya çıkışı Kont'un zihninde ağır bir yük oluşturunuyordu.

"Yeterince değil lordum."

Tremaine, Bellefonte'a elini uzattığında sağlam bir erkek kucağına çekildi, kürek kemiklerinin arasına sertçe vuruldu ve ardından montaj bloğuna doğru itildi.

"Yolun açık olsun, Aziz Michael."

Tremaine kanlı soğuk eyerine tırmandı, kırbacıyla selam verdi ve atını Kasaba yönüne çevirdi. Koyun otlaklarının yanından tırıska geçerken, taş duvarların dönüşümlü olarak donan ve çözülen toprağın kabarmasına yol açtığı iki yeri fark etti. Koyunlar bu zayıf noktaları her an fark edebilir, sonra da Lucky'nin annesi ve arkadaşları ot sarhoşu bir halde mahallede tura çıkabilirdi.

Her türlü sarhoşun acınası bir çekiciliğı vardı. Tremaine bu düşünceyle köye ulaştı ve George Haddonfield'in atının hanın dışında bağılı olduğunu gördü. Tremaine'in zihninin kederle yıkılmamış kısmında tanıdık bir iş çağrısı duyuldu.

Ne kadar zahmetli ya da uygunsuz olursa olsun, ticari fırsatları yakalamaktan gurur duyuyordu ve George Haddonfield hem İngiltere'de hem de yurtdışında mükemmel bir faktör olacaktı.

Yine de fırsatı kaçırmamanın Tremaine'i Nita ile nereye getirdiğine bakın. İşin canı cehenneme. Tremaine, George'dan mektupla yardım isteyebilirdi. William'ı yeşil alanı geçmesi için teşvik etti ama at duraksadı.

Tremaine atına, "Eğer burada, Haddondale'de oyalanırsan, günün ilerleyen saatlerinde uğraşman gereken daha kötü bir hava olacak," dedi.

William isteksizce ayaklarını sürüyerek ilerledi.

Tremaine, "Atın yalağına da bakmak istiyorsun," diye akıl yürüttü. Özellikle kış aylarında atı sık sık sulamak iyi bakımın bir parçasıydı ve William'a mükemmel bir bakım borçluydu. Tremaine atı Kraliçe'nin Harebell'ine doğru çevirirken paltosunun cebinden gelen bir çıtırtı dikkatini çekti.

Tremaine hanın önünde sallanarak, "Bütün gün canını sıkma," dedi.

Sorumluluk sahibi bir adam atını ihmal etmezdi. O zaman Tremaine ve George konuşmalıydılar, Tremaine ne kadar çok istese de

sevgili, inatçı eski nişanlısıyla arasına mesafe koydu.

On yedi

George hanın ortak alanını inceledi, hayal kırıklığı iyi ruhunu bozuyordu. Birine -herkese, herkese- bir kutlama içkisi ısmarlamak istiyordu ama kıpırdayan tek varlık gözleri yaşlı bir hizmetçiydi.

"Bartlow buralarda mı?" George ona sordu.

"Arkada kahve yapıyor," dedi ve reverans yaptı. "Başı ağrıyacak, o yüzden bağırmasan iyi olur." George paltosunu askıya asıp barın arkasına geçerken o mutfağa doğru koştu.

Bartlow omzunda bir havluyla mutfaktan çıkarken, "Günaydın, Efendi George," dedi. "Sizin için ne yapabilirim?" Buğday sarısı, iri yarı bir adamdı ve her zamanki güler yüzüyle dikkat çekerek ama bu sabah Bartlow yavaş hareket ediyor ve alçak sesle konuşuyordu.

"Edward Nash'i arıyorum," dedi George. "Tarçınını nerede saklıyorsun, Bartlow? Bay Nash'e bir iki kadeh içki ısmarlamak istiyorum."

Baharatlar dışında her şey hazırды. Bartlow bir tabureye otururken George iki içki için yeterli miktarda alkollü içkiyi karıştırdı.

"Bay Nash'i rahatsız etmek istemezsiniz, Efendi George. Güçlü bir kafası vardır ve bu durumdayken pek de nazik değildir."

"Sana da bir toddy yapayım mı?" George sordu, çünkü dünyaya karşı hayırseverdi ve bu kesinlikle mutlu bir evliliğin habercisiydi.

"Evet. Bu bir nezaket olurdu."

Tremaine St. Michael, yüz ifadesinden tüm shire'da bol miktarda ağrılı kafa olduğu anlaşılan ortak alana doğru yürüdü.

"Bay Haddonfield, bu güzel müessesede iş buldunuz mu?" Aziz Michael sordu.

Aziz Michael yakında aileden biri olacaktı, bu yüzden George biraz daha içki doldurdu. "Edward Nash'i kendi rahatlığına geri götürmek için buradayım.

ocak. Bartlow, onu buraya getir ve kahvaltısını hazırladığımı söyle. Aziz Michael, bize katılacak mısın?"

Aziz Michael'ın oldukça büyük bir gagası vardı ve burnunu kırıştırdı. "Önce seninle konuşmak isterim, ama Nash kendini toparlarsa, sanırım benim davranışlarım da bu meydan okumaya hazırdır."

George'un Nash'e karşı duyguları da aynı çeşitlilikteydi, ancak Nash de aileden biri olacağı için George karıştırmaya devam etti.

"Bu güzel ve soğuk sabahta seni buraya getiren nedir?" George Aziz Michael'a sordu.

"İş diyebilirsiniz. Eğer yapmaya çalışıyorsanız baharata ihtiyacınız var ve unutmadan Kinsera söyleyin, mera duvarlarını bir an onarmak isteyecektir."

"Sen söyle ona," dedi George. "Eğer tahminimde yanılmıyorsam, önümüzdeki elli yıl boyunca ayak altında ." George hizmetçiye baharatları getirmesi için bağırdı ve üst katta taşkınlıklarını uyuyarak atmaya çalışan herkesin canı cehenneme.

Aziz Michael salondaki bankın üzerine yığıldı. "Gelecekte nerede olacağıma dair tahmininiz yanlış, Bay Haddonfield."

"O zaman kırk yıl, çünkü Nita seni yıpratacak." Hizmetçi baharatları getirdikten sonra mutfağa geri döndü. Elsie de muhtemelen aynı sessizce hareket etme yeteneğine sahipti ve bunun için Edward Nash'in cevap vermesi gerekiyordu.

George karışımını ortak alanın devasa ocağındaki kömürlerin üzerinde ısıttı, iki içki doldurdu ve Aziz Michael'ın yanına gitti.

"Beni tebrik edin, Aziz Michael. Evleneceğim."

Aziz Michael masanın üzerine iki belge koydu. Biri, üzerinde bir tür liste yazılı olan küçük bir kağıttı, diğeri ise sarkan bir mühürle tamamlanmış resmi bir belgeydi.

"Yaklaşan için tebrikler, Bay Haddonfield. Ancak evlenmeyeceğim için beni hoş görün. Önünüzde özel bir

Ne yazık ki Leydi Nita bu lisansı kullanmayı reddetti. Bu diğer kâğıtta ise kız kardeşinize uygun olabileceğini düşündüğüm bölgedeki mülklerin bir listesi var. Belki siz ve gelininiz bunlardan birinde ikamet edersiniz."

"Lanet olası cehennem," dedi George, Aziz Michael'ın önüne bir içki koyarak. "Özür dilerim. Nita ağladı mı?"

Aziz Michael içkisinden sanki viskiymiş gibi zarif bir nefes aldı. "Uygun olmazdı. Size ve Bayan Nash'e en iyi dileklerimi sunuyorum ve evlilik sevincinizi atlattıktan sonra sizinle bir iş konusunu görüşmek istiyorum."

"Gerçekten bu kadar taş kalpli misiniz? En iyi dileklerimizle uymaz mıyız?" Peki Aziz Michael George'un kime evlenme teklif ettiğini nereden biliyordu?

Aziz Michael henüz içkisinden bir yudum almamıştı ki, Edward Nash garipleşmeye yüz tutmuş bir sessizliğin ortasında gümbür gümbür merdivenlerden indi.

"Sizin isteğiniz üzerine uygunsuz bir saatte kalkmamı gerektiren ne olabilir Bay Haddonfield? Ve *onun* burada ne işi var?" Nash, Aziz Michael'a göz kırparak sordu.

Aziz Michael ayağa kalktı. "Ben gidiyorum. Bay Haddonfield, Fransa'da benim temsilcim olarak görev yapma konusunda benden yeni yazışmalar bekleyebilirsiniz. Bay Nash, iyi günler."

"İyi bir gün değil," dedi Nash, George'un Aziz Michael için hazırladığı içkiyi araklayarak. Nash duraklamadan önce içkinin yarısını içti. "Seni Nita mı gönderdi?"

George, Aziz Michael ile birlikte, "Leydi Nitasize," dedi.

"O senin için bir şey ifade etmiyor, değil mi Aziz Michael?" Nash iğrenç bir neşeyle sordu. George adamın nefesinin kokusunu iki metre öteden alabiliyordu -kötü kişisel hijyenle harmanlanmış çürük ve harabe- bu da St. Michael'ın da bir patlama yaşadığı anlamına geliyordu.

"Hanımefendilerine her zaman büyük saygı duyacağım," dedi St. Michael, sesi birdenbire çok daha İskoçça çıkmaya başlamıştı. "Dilinize sahip çıkmanızı öneririm, Bay Nash."

George bu samimi, neredeyse hoş tonu daha önce de çeşitli centilmen kulüplerinde, saat geç olduğunda ve erkeklik onuru aşırı içkiyle körüklendiğinde duymuştu.

Nash, "Leydi Nita'nın reddedilişine fazla üzölmeyin," dedi. "Kardeşim Norton onun bakir tutkularının Addy Chalmers'in günaha yeni adım atmasıyla kıyaslanamayacağını söyledi."

George harekete geçmeden, Aziz Michael içkiyi Nash'in elinden kaptı ve içindekileri aptalın suratına fırlattı.

"Bu sözleri her iki kadın adına da geri alın efendim."

"Aynı fikirdeyim Nash," dedi George ayağa kalkarak. "Gerçi senin bu centilmenlik dışı gözlemin Chalmers'in en yaşlı kızının neden bu kadar tanıdık geldiğini de açıklıyor."

Aziz Michael'in çenesinde bir kas sıçradı. Bartlow merdivenlerin yarısında durdu ve bulaşıkçı mutfaktan dışarı fırladı, arkasını döndü ve geldiği yöne doğru geri gitti. Merdivenlerde, gözleri faltaşı gibi açılmış dört adam kıpırdamadan duruyordu.

"Lanet olası gerçek bu," dedi Nash, buruşuk bir mendille damlayan çenesini silerken. "Nita Haddonfield soğuk bir balık, burnunu ait olmadığı yere sokuyor, kolunun üzerinde bir sepet ilaç var, bacaklarını açtığında merhamet meleği gibi davranıyor-"

Aziz Michael Nash'in çenesine vurdu, muhtemelen yapabileceklerine ve George'un yapmak istediklerine kıyasla sadece bir dokunuştı.

Aziz Michael, "Bu ölçüsüz konuşma için özür dile," dedi. "Sözlerinin hatalı olduğunu, dün geceki içkinin etkisinde kaldığını kabul et ve özür dile. Kendi eviniz Leydi Nita'nın cömertliğinden ve uzmanlığından faydalanmışken, onu kötülemesine izin verilecek en son kişi sizsiniz. Leydi davamı reddetti ama ben onun adını koruma onurundan vazgeçmedim. Özür dile, Nash. *Şimdi*."

Nash yumruğunu bir eski asker ustalığıyla geriye doğru kaldırdı ve Aziz Michael'in çenesine doğru savurdu, ardından gevşek parmaklarını taş bir duvara çarpmış gibi sallayarak centilmenlik kimliğini daha da zedeledi.

"Seninle buluşacağım," diye bağırdı Nash, "seni İskoç koyun yetiştiricisi bozuntusu. Seninle buluşacağım ve kimin özür dilemesi gerektiğini göreceğiz. Nita Haddonfield uzun zamandır bu eyaletin başına bela oldu. Kadının olması gereken yeri umursamıyor, tıp biliminden zerre kadar haberi yok ve ne kadar erken giderse-"

Aziz Michael, Nash'in içmekte olduğu testiýi bir kenara bıraktı. "Nasıl istersen, Nash. Leydi Nita komşularının kınamalarına ve kayıtsız teşekkürlerine çok uzun süre katlandı. *Ona karşı saygısızlığınız artık sona eriyor. İkincinizi söyleyin.*"

Bartlow basamaklara oturmak için kendini aşağı indirdi. Diğer konuklar sessizce para alışverişinde bulundular.

George özel ruhsatı ve mülk listesini cebine koyarken.

* * *

Nita'nın boğazı ağrıyordu, başı ağrıyordu, gözleri ağrıyordu. Mutfak masasında oturmuş, bu çeşitli ağrılara iyi gelen bir posset yudumluyordu ama hiçbir şey kalbindeki acıyı dindirmiyordu.

Nita bir marmelat kilercisine, "Ben pennyroyal çayı içmeliyim," dedi. "Bu fikir beni safralı yapıyor."

İçkisinden bir yudum daha aldı, sonra bir yudum daha. Erkekler bu yüzden sarhoş oluyordu, çünkü ayık kalmak çok acı veriyordu. Nita bir daha asla Bay Clackengeld'i aşırılıklarından dolayı azarlamayacaktı.

Kupasının içindekileri boşaltmak üzereydi ki, soğuk bir hava arka kapıda bir kargaşanın habercisi oldu. Kedi masanın üzerine sıçradı ve gürültünün geldiği yöne doğru baktı.

"İçkime dokunma," dedi Nita, biraz dengesiz bir şekilde ayağa kalkarak. Çizmeci çocuk kapıyı açmıştı ama görünüşe bakılırsa Addy Chalmers'tan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu.

"Addy, Annie iyi mi?" Belki de içkinin suçu vardı ama Nita eldivenlerini ve pelerinini giyip soğuk bir sabahta çocuğa bakacak kararlılığı kendinde bulamıyordu.

Lütfen, bugün olmaz.

Gerçi Nita isterdi. Tabii ki yapardı.

"Annie iyi, ama Leydi Nita, ben ahırdıydım, ahırları temizliyordum, çünkü Bay Clackengeld bu sabah içkiyi fazla kaçırdı. Öyle olacağını biliyordum ama yine de bakılması gerekiyor, değil mi? Çocuklar konuşuyorlardı ve yumurtaları getirdiğinde Bartlow'un bulaşıkçı kızından duymuşlardı."

Addy tedirgindi. Memesinde çocuğu olan bir anne tedirgin olmamalı.
"Ne dedi o?" Nita sordu.

"Bay St. Michael'ınız Edward Nash tarafından çağrıldı. Düello yapacaklar, tabanca kullanacaklar ve George, Bay St. Michael'ın yardımcısı olacak."

Nita, kız kardeşlerinin yaş sırasına göre mandallara asılmış günlük pelerinlerinin arasında duvara yaslandı. Omzunda asılı bir jambon sallanıyordu ve elindeki posset rahatlıktan başka bir şey sağlamıyordu.

"Düello mu?" Nita fısıldadı. "Neden, mantıklı olan her şey adına -?"

Tremaine St. Michael -kurnaz, hesapçı, zeki ve sevgili
-Ölümle yüzleşmeye gidecekti, peki ne için? Bazı düşüncesiz sözler mi? İnatçı adamlar arasında aptalca bir tartışma mı?

Nita öfkelenebilirdi ama Tremaine'in *ölebileceği* düşüncesi onu duvara yapıştırdı, dizleri her zamanki ofislerini aniden reddetti. Ölümün onuru yoktu. Güne sapasağlam uyanan bir adam akşam karanlığında bir tabutun içinde yatabilirdi. Tremaine tek başına ölümü kandırabileceğini düşünüyorsa aptalın tekiydi.

Aptalca ve sonsuz, umutsuzca sevgili.

Addy, "Erkekler onurlarıyla oynamaya başladıklarında aptallığın ta kendisi olabiliyorlar," dedi. "Oturmalısınız, Leydi Nita. Biraz bitkin görünüyorsunuz."

"Mükemmel bir öneri, ama hareket edemiyorum." Nefes alamıyor ya da düşünemiyorum. Tremaine ölebilirdi. Kalbinden vurulursa hızlı bir son. Yara bir uzvunda iltihaplanırsa korkunç, kalıcı bir ölüm ve kurşun karnına isabet ederse hepsinden kötü bir ölüm.

Nita, Tremaine'in geleceğini terk etmesinin acısını içine sindirememişti ve şimdi bu en korkunç, tartışılmaz, kalıcı... ve görünüşe göre bu yolu *isteyerek* seçmişti.

"Sen!" Addy çizmeci çocuğu tersledi. "Kontesi ya da leydimin kız kardeşlerini getir ve elini çabuk tut. Kontun seni görmemesine dikkat et."

"Düello." Daha çok bir cenaze gibi. Nita, Edward Nash'in olmadığı bir dünyaya alışabilirdi ama Tremaine'in ellerinde Edward'ın kanı olabileceğini aklına getiremiyordu. Edward Nash'in sonunu birkaç ay kolera ya da tifüs gibi uzun süren bir rezalet getirebilirdi,

Tremaine St. Michael'ın sağlığı için risk teşkil etmeyen herhangi bir şey.

"Gelin leydim," dedi Addy, Nita'yı kolundan tutarak. Jambonların, pelerinlerin, izmelerin, örülmüş soğanların ve marmelat kedisinin etrafından dolanarak Nita'yı çalışma masasına geri götürdüler.

"Neden tabancalar?" Nita usulca feryat etti. "Kurşun yaraları şeytan gibi kanar ve bir adamı kolayca öldürebilir. Enfeksiyon kaparlar, şekillerini bozarlar. Kurşun yaralarından nefret ediyorum." Nita tüm yaralardan nefret ederdi, en çok da kalp yaralarından. "Sanırım çakırkeyif oldum."

Addy, "Totosu olduğu için seni yargılayacak son kişi benim," dedi. "Norton Nash bana silahların kılıçlara tercih edildiğini, böylece düellonun daha çabuk bittiğini ve silahların delloocuların kaçmasına izin verdiğini söyledi. Herkes havaya ateş ediyor, onurun intikamı alınıyor ve beyefendiler kulüplerine ve kartlarına geri dönebiliyor."

"Bunu sana Norton Nash mi söyledi?" Nita'nın evlenmediği için rahatladığı, huzur içinde yatsın, saçı sakalı birbirine karışmış alçak herif.

Addy aydanlığı kömürlerin üzerinde salladı. "Norton konuşmayı da en az diğer aktiviteleri kadar severdi. Evlenecektik ama renklerini satın aldığı için nişanımızı gizli tutmamızı söyledi. Kimseye söylemeyecek misin?"

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. "Norton'un kötü davranışlarından Edward'ı sorumlu tutacak olan Nicholas'a neden söylemeyeyim? Nicholas dellolara katılamaz çünkü Leah onu öldürür ve o bir yargıç. Mary bir Nash, değil mi?"

Norton'un kibirlendiği parlak kızıl saçlara sahipti, ama saçlarında kıl yoktu.

"Pi kızınızı Edward Nash'in şefkatli merhametine teslim eder misiniz? Penny Nash'e yaklaşmayı düşündüm ama yapmadım çünkü meseleyi Edward'ın ellerine bırakabilirdi. zgnm, Norton'dan hoşlandığınızı da biliyorum."

Görünüşe göre Shire'ın yarısı Norton'dan hoşlanıyordu, ancak Tremaine ölümle yüzleşirken bunun ne önemi vardı?

"Addy, iyi günler." Kontes mutfak merdivenlerinden indi, onu Susannah, Kirsten ve Della izledi. Leah'nın selamında bir soru vardı, çünkü Addy, Belle Maison'un misafirperverliğini bir toplantıda dansı açmaktan daha fazla nemsemezdi.

"Edward Tremaine'i dışarı çağırdı," dedi Nita. "Tremaine önümüzdeki bir saat içinde ölebilir ve ben de hasta olmak üzereyim."

* * *

"Rüzgar yok," dedi George. "Bu iyi bir şey."

Rüzgârın olmaması Tremaine için önemsiz bir konuydu. "Ne var Burada ne işi var?"

Belle Maison'un evinin bulunduğu ormanda, girişimci Chalmers'lar tarafından çalı ve çırpılardan arındırılmış bir açıklık vardı. Kar parçaları, çalılıklar ve çıplak, donmuş toprakla yer değiştiriyordu.

"Horton bölgedeki tek doktor," dedi George, "ve sen bir çift dolu tabanca için bir adamla yüzleşmeyi kabul ettin. Nash'i hallettikten sonra beni vurmayı düşünebilirsin. Nicholas sulh yargıcidir ve kontesini üzdüğü için ritüel cinayetlere pek sıcak bakmaz."

Diğer insanların dertleri ve endişeleri vardı. Tremaine ceketini George'a uzatırken bunu hatırladı. Soğuk hava Nash'i uyandırabilirdi, eğer işin içinde dolu tabancalar varsa bu Tremaine'e makul gelmişti.

"Sevgili Bayan Nash ölümünüz hakkında ne derdi acaba?" Tremaine, George'a iki altın kol düğmesi uzatarak ve bir manşeti geriye doğru kıvrarak sordu.

"Önce Edward'ı öldürdüğün sürece, Digby Stonebridge'in mirasçısı olacak, yani Elsie idare edebilir. Yine de düğün geceme kadar hayatta kalmak isterim."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Tremaine. "Ben de hiçbir zaman devlet okulunu tercih etmedim. Bellefonte sana gerçekten kızacak mı?"

George, Tremaine'in paltosunu William'ın eyerinin üzerine örttü. "Burada olamadığı için üzülecek ve senin için endişelenmiyormuş gibi davranarak evde kadınlarla vakit geçirmek zorunda kalacak. Nash herhangi bir atıştan sorumlu değil."

"O iyi bir adam değil," dedi Tremaine, "yine de onun celladı olmayacağım. Kardeşinin kız kardeşinle ilişkiye girdiğini biliyor muydun?"

Ölümle yüz yüze gelen bir adam, kibar konuşmanın inceliklerine olan zayıf hakimiyetini kaybetti. Görünüşe göre George da bu nezaket kurallarından feragat etmeye hazır bir arkadaştı. Açıklığın öbür ucunda Nash hayali bir idman partneriyle boks yapıyormuş gibi oradan oraya zıplıyordu.

"Norton Nash yakışıklı bir büyücüydü," dedi George, "ama o ölü bir yakışıklı büyücü. Nita tek kelime etmedi ama Addy Chalmers'in durumu dikkate değer. Addy, Norton'un orduya katılmasından kısa bir süre sonra çocuk sahibi olana kadar iyi bir kızdı."

Tremaine, "Ve bize taşrada yaşamın sıkıcı olduğu söyleniyor," dedi.

Ölmekten korkmuyordu. Erken bir kış fırtınasının ortasında yüksek otlaklarda mahsur kalan her çoban ölümle yüzleşti. Savaşla boğuşan bir kıtada Fransız kılığına girmiş bir işadamı da aynı uzlaşmaya katıldı.

Ama Tremaine St. Michael ölmek istemiyordu. Nita'nın onun ölümünün yükünü taşımasını istemiyordu ve bir şekilde Nita'yla anlaşabilecekleri umudundan vazgeçmek istemiyordu.

George, Tremaine'in omzuna vurarak, "Bakalım rakibin birkaç birayı fazla kaçırdıktan sonra Centilmen Jackson'ı taklit etmeyi bitirmiş mi?" dedi ve açıklığı geçti.

Tremaine'in "şeref meydanı "nın aristokrat çılgınlığına tahammülü yoktu. Hayat değerliydi ve birkaç aptalca söz yüzünden Edward Nash'in beynini dağıtmaktansa koyunlarını denize atmayı tercih ederdi.

Yine de Leydi Nita Haddonfield'in iyi ismi daha fazla savunmasız kalamazdı. Erkek kardeşleri onun için şaşkındı, kız kardeşleri onun için endişeleniyordu ama hiçbiri Tremaine'in tanıdığı, kendini düşünmeden ölümle savaştan tek kadının onurunu savunmuyordu. Horton'un eleştirileri, papazın küçümseyici vaazları, Nash'in alaycı küçümsemesi kabul edilemezdi.

Nankörler, .

Nash'in varisi akciğer hummasından ölüyor olabilirdi ama Nita Haddonfield, onun cesareti, cömertliği ve tıp bilimine olan hâkimiyeti sayesinde.

George, Nash'in yardımcılarıyla konuşurken - anlaşılan bu iki kişi tüm girişim hakkında çok az şey biliyordu, çünkü sık sık Dr. Horton'a danışmak zorunda kalıyorlardı - Tremaine bir içgörüyle sarsıldı.

Nita'nın iyi adına atılan aptalca bir iftira yüzünden ölümü göze alıyordu. Nita ölümü *göze aldığı*nda, *bunu en azından çaresiz bir ruhu sağlığına kavuşturmak adına yapıyordu*.

Gerçi Nash delip geçerdi. Kötü şutlar, beceri eksikliklerini ortaya çıkarmak yerine her zaman delip geçerdi.

"Beyler, yerlerinize geçin," dedi George.

Tremaine açıklığın ortasına gitti ve rakibine sırtını döndü. Nash yerini aldığında, Tremaine ter ve cin kokusunu alabiliyordu ve tüm girişim acınası bir nitelik kazanmıştı.

Tremaine o piçi vurmak isteyebilirdi ama Nita bundan hoşlanmazdı.

Sayılar yavaş yavaş ilerlerken Tremaine, keder ve tatlılık onunla birlikte yürüyordu. Nita Haddonfield'ı bir daha asla öpemeyebilirdi - "beş"- ona bir daha asla sarılamayabilirdi - "yedi"- onunla bir daha asla tartışamayabilirdi - "on"- onun gülümsemesini bir daha asla göremeyebilirdi.

Acılar, hepsi.

Ama öpmüştü - "on iki"- ona sarılmıştı - "on dört"- onunla tartışmış ve onun birçok gülümsemesini görmüştü - "on altı." Tanrı'nın isteğiyle-

On sekize kadar sayıldığında, bir tabanca sesi açıklıkta çınladı ve Tremaine'in sağ baldırını yakıcı bir acı kesti.

İnanılmazlık fiziksel acıyla birlikte sıçradı, çünkü piç kurusu mükemmel bir binici çizmesini mahvetmişti.

Ve erkenden kovuldu.

"Faul!" George bağırırdı. "Bay Nash, sayım bitmeden ateş ettiniz. Bay St. Michael, atışınızı yapabilirsiniz."

Ateş edecekti Tremaine, ama sıcak kömürlerle dolu bir botla arkasını dönmek çok rahatsız edici bir girişimdi. Kolunu kaldırdı, düzeltti -Nash altını ıslatırken silah hiç sallanmıyordu- sonra dirseğini kaldırdı ve havaya ateş etti.

İkinci silah sesi duyulduğunda George, Tremaine'in yanına koştu ve bir kolunu beline doladı.

"Hiç bu kadar kötü nişancılık ya da bu kadar kötü bir form görmemiştim. Nash'i tutuklatabiliriz, biliyorsun. Nicholas buna mecbur kalacaktır."

"Horton neden buraya geliyor?"

George, Tremaine'e açıklığın kenarına kadar yardım ederken nazikçe, "Çünkü vuruldun, ihtiyar delikanlı," dedi. "Karda küçük, parlak bir kan izi bırakıyorsun ve bu cesaret verici bir işaret olamaz."

Horton elinde siyah bir çantayla koşarak geldi. "Şu botu kesin Bay Haddonfield. Neşterim işinizi görür."

Çantasından ince bir bıçak çıkardı, ında paslı bir leke vardı.

"Sonra da o bıçağı üzerimde mi kullanacaksın?" Tremaine sordu.

"Bıçak keskin," diye karşılık verdi Horton, "ve siz de seçici davranacak durumda değilsiniz, efendim. Bana sorarsanız çok saçma."

Nita Haddonfield'ın iyi ismi pek de saçma değildi. Kan Tremaine'in çizmesinin içinde yapışkan bir sıcaklık yaratmıştı, baldırı yanıyordu ve onu ayakta tutan tek şey George Haddonfield'dı.

Tremaine, "Doktor, hizmetlerinize ihtiyaç duyulmayacak," dedi. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Aziz Michael, aptallık etme," diye tısladı George. "Kan kaybediyorsun. Biz konuşurken bir kurşun bacağınızı zehirliyor olabilir. Seni Belle Maison'a geri taşıyamam."

"William beni taşıyabilir," dedi Tremaine, ama kendi sesi çok uzaklardan ve büyükbabasınıninkine çok benziyordu. "sor, yolculuktan sağ çıkarsam Leydi Nita beni tedavi edecek mi?"

* * *

"İki el ateş edildi," diye mırıldandı Leah özel salonunda volta atarken. "Aptallıklarını evin duyulmasını bile engelleyemediler mi?"

"Sesler soğuk havada yolculuk eder," dedi Kirsten. "Nita, kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Midem o kadar bulanmıyor." Ama Nita'nın durumu *daha iyi* değildi, çünkü tabanca sesleri yapacak çok daha iyi işleri olan iki yetişkin adamın ölümcül silahlarını birbirlerine doğrulttuklarını doğruluyordu.

"Edward hayatta kalırsa onu doğrudan kilise avlusunda keseceğim," dedi Susannah. *Titus Andronicus* kucağında açık duruyordu. "Bütün köyün izlediğinden emin olacağım, Papaz'ın da."

"Papaz beni zaten sevmiyor," dedi Nita. "Senin de onun gözüne girmene gerek yok."

"Kendi cemaatimizi kurabiliriz," diye önerdi Addy. "Papaz'ın kendileri hakkındaki görüşlerinin inançlarını tamamen yok etmesine izin vermeyi reddeden kadınlar."

"Duyduk duymadık demeyin," dedi Della, çaydanlığı sanki kişisel içki borusuymuş gibi kaldırarak. "En azından düello sona erdi. Silah sesleri evdeki odunların olduğu yönden geldi. Nicholas'ı araştırması için gönderelim mi?"

"Ben giderim," dedi Nita ayağa kalkarak. "Eğer benim için bir düello yapıldıysa, artık koruyacak iyi bir yok, değil mi?" Kız kardeşlerinin hatırı için bu düşünce onu gerçekten rahatsız etmeliydi ama önemli olan tek şey Tremaine'in hayatta olması ve öyle kalmasıydı.

"Kesinlikle öyle," diye karşılık verdi Addy, "ama ben de seninle geleceğim." Diğer kadınlar bir anda ayağa kalktı.

Susannah zavallı *Titus*'u kanepeye doğru fırlatarak, "Düello konusunda Edward'a fikrimi söyleyeceğim," dedi.

"George'a rüşvet vereceğim," diye ekledi Kirsten, "çünkü Edward meydan okuduğunda o da oradaydı. Erkekler bize önemli olan kısımları asla söylemezler ve Della, George'u güzel bir dul kadınla uygunsuz bir durumda gördüğünü söylüyor."

"Nicholas gidemez," dedi Leah, "ama ayrıntı isteyecektir. Dul kadın kimdi, Kirsten?"

Nita dul kadının kim olduğundan oldukça emindi. Ancak onu düellodan kaynaklanabilecek kötü haberlerden korumaya niyetli bu melekler grubunu tanııyordu.

"Bana eşlik etmene gerek yok," dedi Nita. "Eğer mahvolacaksam, yanımda ne kadar az görünürsen o kadar iyi."

"Mahvolmadın," dedi Addy şiddetle.

"Addy'ye katılıyorum," dedi Leah ve kontes ve shire'daki en yüksek unvan olarak otoriteyle konuşabilirdi. "Nicholas herkesi bugünkü olayları tartışmaktan caydıracaktır. Ne de olsa erkeklerin aptal aptallıklarına izin verilmeli. Hanımlar, botlarımıza ve pelerinlerimize ihtiyacımız olacak."

Della, "Nita tıbbi çantasını getirmeli," dedi. "Düellolar pis bir hal alabilir."

"Elbette hayır-" diye başladı Nita, çünkü o çanta aile üyeleri arasında nefret edilen bir eşyaydı ve mecazi olarak ona bir

Tremaine ile gelecek.

"Horton da orada olacak," diye ekledi Kirsten. "Ve Edward kendini büyük bir kırsal sporcu olarak görüyor. Bay St. Michael'ın mükemmel bir atıcı olduğundan şüphem yok."

Yüce Tanrım, Horton, kirli aletleri ve hastanın acısını tamamen hiçe saymasıyla. Tremaine için duyduğu korku Nita'yı olduğu yerde boğmakla tehdit ediyordu.

"Çantayı getir," dedi Susannah.

"Pelerinini al," dedi Leah, "ben de sana sağlık çantasını getireyim."

* * *

George Haddonfield belli ki iyi viski içen biriydi, çünkü Tremaine, William durmadan önce o değerli adamın şişesini neredeyse bitirmişti. Tremaine bir kadeh daha içerken, at Belle Maison'un mutfak kapısının önünde sakın sakın duruyordu. Mükemmel bir içkiydi. İnsanın içine işleyen soğuğu yavaşlatırdı.

"Ben bir uşak bulurum," dedi George, atından inerken. "Tanrı aşkına, eyerinizden düşmeyin, Aziz Michael. Nicholas bile buralarda olabilir ve eğer yardım edebilirsenedikodulardan biri daha eksilmiş olur."

Mutfak kapısı açıldı ve pelerinli ve eşarplı yarım düzine kadın dışarı çıktı.

"Jüri toplandı," diye mırıldandı Tremaine. "Hanımlar, durumum için özür dilerim. Gördüğünüz gibi biraz dağınıkım. Güzel bir çizmenin ve daha güzel bir nişanın yasını tutuyorum."

"olmuş," diye mırıldandı George. "Nash erken ateş etti ve St. Michael bundan en kötü şekilde etkilendi, ama siz bunların hiçbirini bilmiyorsunuz."

Tremaine neşeyle, "Çok ayık," diye karşılık verdi. "Ama ne yazık ki, yardım almadan attan inecek durumda değilim."

"Atları ahıra götüreceğim," dedi Susannah. "Leah, Nicholas'a Bay St. Michael'ın çileli hayatından kurtulduğunu söyle. Eğer öğlene kadar dönmezsem Edward Nash'i öldürmeye gidiyorum demektir."

"Onu öldüremezsin," dedi Addy Chalmers -topluluğun arasında ne işi vardı ki? "O Mary'nin amcası. Ben de seninle geleceğim."

"Bay St. Michael'ı mutfağa götürün." Nita zaferden emin bir mareşal edasıyla konuşuyordu. Acı Tremaine'in bilincini yok etmemiştı ama Nita'nın onunla ilgileneceğini bilmenin verdiği rahatlama onu neredeyse bayıltacaktı.

George onu atından indirirken Tremaine, "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim leydim," dedi. "Rahatsız etmek istemezdim ama Horton kirli bıçağıyla oradaydı. Paracelsus bunu onaylamazdı."

"Ben olsam onaylamazdım," dedi Nita. Lanet kadın bir kolunu Tremaine'in beline doladığında hem gülümsüyor hem de ağlıyordu. "Yavaş ol George, Bay St. Michael'ı soğuktan kurtardığımızda kanaması daha da artabilir."

Tremaine'in kalp ağrısı çoktan artmıştı. "İstersen bacağımı çıkarabilirsin," dedi yarı yarıya mutfağa taşınırken. "Zaten kalbimi ele geçirmiş durumdasınız."

"Sarhoş bir çoban şair," diye mırıldandı George. "Onu nerede istiyorsun?"

"Masanın üzerinde. Battaniyelere, daha fazla viskiye, bir miktar şekere, bandajlara ve toplayabildiğiniz kadar duaya ihtiyacım var."

"Peki ya kalbim?" Tremaine mutfak tezgahına yaslanırken sordu. "Ona da ihtiyacın var mı?"

Nita ağzına George Haddonfield'in güzel içkisinden bir şişe daha uzattı. Tremaine itaatkâr bir şekilde yudumladı ama giderek artan zihinsel bulanıklıkla savaştı çünkü sorusuna bir cevap bulması gerekiyordu.

"Kalbimi tutacak mısınız, Leydi Nita?"

"Sarhoşsunuz Bay St. Michael ve kan kaybından zayıf düşmüşsünüz. Şimdi George botunuzu keserken ben de bacağınızı tutacağım."

Tremaine, Leydi Nita'ya daha fazla ısrar edebilirdi ama Leydi Nita onu öptü, tatlı bir gece öpücüğüydü bu, kalbi için iyiye işaretti. Ayrıca ona her zaman neşelenmesine neden olan o canlı ses tonuyla Bay St. Michael diye hitap etmişti.

George hırpalanmış botu çıkarmaya başladığında, Tremaine'in içinden bacağı için hiç de hayra alamet olmayan bir ateş fışkırdı.

Karanlığın onu ele geçirmesine izin verdi, çünkü onu sağlığına kavuşturabilecek biri varsa o da Nita Haddonfield'dı. Gerçi -ne yazık ki gerçek aşk için- bu itiraf, Tremaine'in onun doktorluk mesleğine olan itirazlarının diğer tekmesini de vurmuştu.

* * *

Tremaine St. Michael şanslıydı. Edward'ın atışı görünüşe göre bir kayaya çarpmış ve kurbanın etinde derin bir yarık açmıştı, ancak kurşun Tremaine'e çarpmadan önce gücünün çoğunu harcamıştı.

Yara izi büyük olacaktı ve kan kaybı da öyle, ancak enfeksiyon başlamazsa hasta iyileşecekti.

Nita enfeksiyonun amansız bir düşmanıydı. Hiçbir cephane, ne Cook'un beyaz şeker deposu, ne bal stokları, ne de George'un "kış viskisi" dediği son şişesi, enfeksiyonla mücadelede harcanamayacak kadar değerli değildi.

"Enfeksiyonlu bir ayak tırnağının bir adamı alıp götürdüğünü gördüm," dedi Nita, son zamanlarda sürekli yaşadığı korku yumağının etrafında konuşarak. "Huzurlu bir ölüm de değildi. Ne hasta için, ne de ailesi için."

"Ve senin için değil," diye cevap verdi Nicholas. Tremaine'in odasının dışında Nita'nın karşısına çıkmıştı ve Nita'nın tek istediği hastasının yanına dönmekti.

"Nicholas, eğer şimdi bana tıbbi çabalarımın uygunsuzluğu konusunda nutuk çekersen, seni canının yandığı yerden tekmelerim." Gerçi Nita kimseyi çok sert tekmeleyemeyecek kadar yorgun ve kalp hastasıydı ve dürüst olmak gerekirse, Nicholas ona bu manevrayı on iki yaşına geldiğinde göstermişti.

"Ya medeni bir tartışma yaparsak?" Nick çay tepsisini Nita'dan alıp koridorun karşısındaki büfeye koyarak karşı çıktı. "Ya ailenin reisine ve en sevgili, en tatlı kardeşine biraz zaman ayırırsan? Aziz Michael yakın bir zamanda sokakta dans etmeyecek, Nita ve sen üç gündür hiçbir yemekte görünmedin."

"Sen benim en meraklı ve en rahatsız edici kardeşimsin."

Nick aynı zamanda Haddonfield'in en iri ve en güçlü adamıydı ve kollarını Nita'ya doladığında, Nita onun kucaklamasını kabul etmekten başka bir şey yapamadı.

"Hasta nasıl?" diye sordu.

Nicholas her zaman güzel kokardı, gerçi evlendiğinden beri kokusunda vadideki zambaktan bir iz vardı. Şüphesiz Leah'nın etkisi.

"Sessizce dinleniyor." Nita, Nick'e "beklenebileceği kadar iyi" anlamına gelen tıbbi bir örtmece sözcük verdi ama bu aynı zamanda gerçektir. Tremaine dinlenmenin bir müttefik olduğunu anlamış gibiydi ya da belki de ticaret peşinde yıllar onu belli etmeyecek şekilde yıpratmıştı.

Nick Nita'yı koridorun sonundaki pencere kenarındaki koltuğa yönlendirdi. Kış öğleden sonrasının soğuğu camdan Nita'nın sırtına vururken, Nick de sıcaklığını Nita'nın yan tarafına bastırdı.

"Sessizce dinlenmek ne anlama geliyor, Nita?"

"Bu, şu ana kadar enfeksiyonun başlamadığı anlamına geliyor, ancak bir kurşun yarası, derinliğine ve nereye isabet ettiğine bağlı olarak yavaş yavaş iltihaplanabilir. Kemik parçalanırsa, çevredeki dokuda önemli hasar meydana gelir ve-"

Nick onu alnından öptü. "Öğle yemeğime dikkat edin, Rahibe. Aziz Michael doğru gelecek mi?"

"Bilmiyorum," dedi Nita. Korku bir hastalık gibi karnında da vardı. Korku daha çok kalbindeydi. "Asla bilemiyorum. Hastanın solduğunu düşünüyorum ve sonra hiçbir neden yokken ayağa kalkıyor, bir fincan demli çay için yalvarıyor ve benim diliyor. Başka bir hastanın iyileşmekte olduğunu düşünüyorum ve bir sabahın ortasında kayıp gidiyorlar."

Nick'in kolu Nita'nın omuzlarına yerleşti, rahatlatıcı bir ağırlıktı. "Fairly'den ona bir bakmasını isteyeyim mi?"

Nick rica ediyordu, emir vermiyor, talep etmiyor, yaygara koparmıyor ya da şikâyet etmiyordu. Nita, Tremaine'in bacağındaki yarayı incelerken mutfağa dalmış, yeni yağmış kar gibi bembeyaz kesilmiş ve aniden odadan çıkmıştı. O zamandan beri sessizdi, yüz ifadesi sinirlenmekten çok düşünceliydi.

Ve Nick mükemmel bir öneride bulunmuştu.

Fairly Vikontu David, Shire'a iki saatlik mesafede yaşayan bir komşuydu. Fairly aynı zamanda en iyi ve en ileri görüşlü uygulamaların öğretildiği İskoçya'da eğitim görmüş bir doktordu. Kimse Horton'a danışmayı önermeye cesaret edememişti -Nita bu isimden bahsedenleri bir güzel benzetirdi- ama Fairly tamamen farklı bir kaynaktı.

"İyi bir fikir," dedi Nita, korkusu biraz olsun hafiflemişti. "Lütfen Vikont'a bir edin. Antrenman yapmadığını biliyorum ama bir süredir

Birkaç tartışma yaptık ve sırf cinsiyetim yüzünden fikirlerimi reddetmedi."

" başında bir adam, bizim David'imiz. Ben de mantıklı bir adamım." Nick bir gönül adamıydı.

"Ne söyleyeceksen Nicholas. Sana bağıramayacak kadar yorgunum ve sözlü yumruklaşmaya giremeyecek kadar endişeliyim."

"Bunu bildiğime sevindim, çünkü kontesim son zamanlarda benimle birkaç raunt yaptı ve ben galip geledim. Söylemem gereken şey şu: Seninle gurur duyuyorum Nita Haddonfield, inançlarını kendi rahatının ve konforunun önüne koyduğun için, cesaretin için, bilgiye olan vahşi iştahın için. Aziz Michael çok yakında yeniden cesaretini toplayacak, koyunlarımla ilgili planlar kuracak ve herkesin eğlenmesi için o iğrenç şiirsel lehçeyle konuşacak. Onun sağlığının iyi olması yalnızca sizin başarınızdır."

"Yalnızca yüce Tanrı-" Nita ayağa kalkmaya çalıştığını söyledi.

Nick onu nazikçe kendi tarafına çekti. "Yüce ve sevgili kız kardeşim. Burada kasıla kasıla dolaştığımı, varisimi salladığımı ve kız kardeşlerimin başına bela olduğumu sanıyorsun ama köyde biraz dinleme ve burnumu sokma da yaptım. Horton tam bir rezalet ve kimse onu kullanmıyor. Hepsi sana başvuruyor, zenginler, fakirler, umutsuzlar ve sen onları asla geri çevirmiyorsun. Bu davranışa ne diyoruz biliyor musun?"

"Aptalca," dedi Nita. "Tehlikeli, koyun kafalı, dik başlı dediniz-"

Nick ona bu sözleri ve daha fazlasını haykırmıştı ve Nita'nın Tremaine'in yanına dönmesi gerekirken, Nick kardeşçe söyleyeceklerini söyleyene kadar onu bırakmayacaktı.

"Hepsi çok doğru," dedi Nick, "ama aynı zamanda *onurlu* bir davranış Bernita mine. Kendi başının çaresine bakamayanlarla ilgilenmek, menfaatten çok göreve önem vermek. Bana onurun neleri gerektirdiğini hatırlattınız ve size minnettarım."

Bu son *kelime* -minnettar- Nita'nın pek sık duyduğu bir kelime değildi. "Bu bir özür mü?"

Nick kolunu çekti. "Pek sayılmaz, kontesimle de bu noktada ayrılıyoruz. Hastanıza bakalım mı?"

Nita ayağa fırladı, sonra kendini sabitlemek için Nick'in kolunu kavradı.

"Bir şeyler yemen gerek," diye homurdandı Nick. "Çay ve zencefilli bisküviden başka bir şey."

"Biliyorum, ama bu özür hakkında?"

"Senin güvenliğin ve sağlığın için endişelendiğim için özür dilemiyorum, Nita. Kendime engel olamıyorum. Sevdiklerim için endişeleniyorum ve sen de bu sayının içindesin. Her zaman da olacaksın. Eğer bu bir tekme atma suçuysa, o zaman . Özür dilediğim nokta, yeteneklerinize ve bunları paylaşma tutkunuza saygı duymadığım içindir. Bunun için tüm kalbimle özür dilerim."

Bu konuşma -bir tartışma değil, bir sohbet- önemliydi. Nita'nın Nicholas'ı seven yanı bunu biliyordu. Geri kalanı ise Tremaine'in odasına girdiklerinde bulacaklarından korkuyordu. Birkaç dakika önce yanından ayrıldığında sakın sakın dinleniyordu, ama döndüğünde ateşi yükselmiş ya da daha kötü durumda olabilirdi.

Tüm aksi yöndeki hislere rağmen Tremaine için endişeleniyordu, tıpkı Nick'in onun için endişelendiği gibi - tüm *ailenin yıllardır onun* için endişelendiği gibi.

"Endişeleniyorum," dedi Nita, eli kapının mandalındaydı. "Endişelendiğimi Tanrı biliyor. Aynı özellik için seni suçlayamam." Nita daha ziyade Nick'in çaresizliğini ve endişesini paylaşabilirdi.

"İyi olacak," dedi Nick kapıyı açarken. "Rahatsız edici, entrikacı ve komik konuşuyor ama Aziz Michael iyi olacak."

On sekiz

Nita, kardeşi Kont'u takviye olarak getirmişti ama neyse ki yanında lanet çay tepsisi yoktu. Lazımlığa ulaşmak için yardıma ihtiyacı olan bir adamın çay tepsisine kuşkuyla bakması için bir nedeni vardı.

"Aziz Michael, uyanmışsın."

"Her zamanki gibi zekice,
Bellefonte."

"Geceliklerimle oynamaya devam etmek istiyorsan, kendine çeki düzen versen iyi edersin," diye karşılık verdi Kont, yatağa oturarak. İtiş kakış sadece rahatsızlık veriyordu, birkaç gün önceki gibi acı vermiyordu.

"Çay tepsisini unuttum," dedi Nita.

Lanet tepsiyi rahatsız et.

"Bir iki zencefilli bisküviye hayır demem," dedi Bellefonte, Tremaine'in yatağında rahatlamış görünüyordu.

Nita koşarak dışarı çıktı ama Tremaine'e giderek daha bitkin ve endişeli görünüyordu.

Ayrıca sevgili. Anlatılamayacak kadar sevgili.

"Nash'i amcasına gönderdim," dedi Bellefonte, Nita odadan çıkarken güler yüzlülük numarası kaybolmuştu. "Ben sulh yargıcıyım ve bilgi verme ihtiyacı duyduğumda yaratıcı oluyorum - alenen sarhoşluk, adam öldürmeye teşebbüs, iftira, saldırı... fazlasını eklemek ister misiniz?"

Tremaine'in omuzlarından bir yük kalktı, çünkü Nita aynı mahallede yaşayan bir gelinciğe tahammül etmek zorunda kalmamalıydı. Ayrıca Nash'in kendi güvenliği de muhtemelen Leydi Susannah'dan uzak durmasını gerektiriyordu.

Tremaine, "Elsie Nash'in oğlunun mirasının idaresi konusunda bazı yararlı düşünceleri olabilir," dedi. "Teşekkür ederim ve Nash'in

size de teşekkür etmek istiyorum. Nita, Elsie Nash ve Addy Chalmers onunla birlikte hayır kurumundan ayrıldılar."

Tremaine de öyleydi. İyi bir çift çizme oldukça pahalıydı ama Nita Haddonfield'in iyi ismi Britanya'daki tüm koyunlardan daha değerliydi.

Bellefonte, "Nita *seni önemsiyor*," dedi, sırtını bir atın sağlam bir ağacı kullandığı gibi yatağın direğine dayayarak. "Ben de Nita'ya değer veriyorum, bu yüzden seni muayene etmesi için yetkin bir doktor çağırıyorum."

"Horton değil," dedi Tremaine, kâbuslarından kirli bir neşterin görüntüsü yükseliyordu. "Nita bu hakarete katlanmayacak."

"Horton konusunda ne yapacağımı bilmiyorum, ama Nita'nın bana olan sadakası kesilmesin diye mülküme tombul bir adım bile atmayacak. Sen idare ediyor musun?" Bellefonte, sağlığı son derece yerinde olan bir adamın, günlerdir yatağından çıkmayan başka bir adama gösterdiği özenli ve rahat bir şefkatle sordu.

"Özür dilemeyi planlıyorum," dedi Tremaine. "Leydi Nita hayatımı değilse bile bacağımı kurtardı."

"Özür dilemeyi planlamak asla kolay değildir. Sizi yalnız bırakayım." Bellefonte Tremaine'in dizini okşadı ve ayağa kalktı.

"Boşta birini bulursanız bir uşak işime yarayabilir." Ya da Tremaine gizlilik perdesinin arkasına kendi başına geçebilir, yol boyunca sarhoş bir öküz gibi sağa sola çarpabilirdi.

Bellefonte, "Nita çaya afyon katıyor," dedi. "Bu yüzden biraz dengesizsin. Bacağın iyi olacak yoksa Nita seni rahatlatırdı."

"Bildiğim iyi oldu." Bilmek de korkunçtu, çünkü Bellefonte artık alay etmiyordu. Tremaine yastıklara yaslandı, zencefilli bisküvi ve demli çayın işkenceyi bekliyordu. Özür dilemeyi planlamaya geri döndü ama yarası farklı bir nitelikte olsaydı Nita'nın ona bir testere -temiz, keskin bir testere- çekmiş olabileceği gerçeği dikkatini dağıttı.

Tüm bu çileden nefret ederdi ama yine de Tremaine'e elinden geldiğince iyi baktı. Tremaine'in hayatı tehlikeye girdiğinde, başkalarından esirgemesini beklediği becerilerini kullanması için Nita'ya güvenmişti.

Bir mr boyu özür dilemek yeterli olmayabilirdi, yine de iyi bir zrle başlar ve bir mucize olmasını umardı.

* * *

Tremaine'in iyileşmesinin dördüncü gününde Nita'nın hastasında bir değişiklik oldu.

"Yataktan kalkmış ne yapıyorsun?" diye sordu.

Tremaine, "Yavaşça topallayarak," diye karşılık verdi. "Romatizması azdığında bykbabamı taklit ediyor. Yaralı askerlerin düşmanlarına bir kez daha saldırmaya hevesli olmalarına şaşmamalı. Yürümek sıkıcıdır ama kurşun yarası lanet olası bir zahmettir."

İyileşmekte olan bir hasta da lanet olası bir rahatsızlıktı, çünkü iyileşir iyileşmez Tremaine yola çıkabilirdi.

"Lütfen otur," dedi Nita, oysa yapmak istediği şey bir kolunu Tremaine'in beline dolamak ve onu yatağa geri götürmekti.

"Kanepeye oturacağım," diye cevap verdi ve o yöne doğru yalpalayarak ilerledi. George ya da başka bir hain kardeş bir çift koltuk değneği temin etmişti. Tremaine'in onları kullanma becerisi, bu ihanetin en az bir günü önce işlendiğini gösteriyordu.

"İstediğin yere oturabilirsin ama bacağını yukarı kaldıracaksın."

Tremaine tartışmak ister gibi görünüyordu, bu da iyileştiğinin kesin bir işaretiydi. Ayakları ıplak olmasına rağmen saçları taranmış ve sabahlığı düzgünce kuşaklanmıştı.

"Sakat kalmaktan nefret ediyorum," diye homurdandı, "ve beni tedavi etmeniz için sizi ikna etmekten daha çok nefret ediyorum."

Sanki Nita onun yanına başka birinin yaklaşmasına izin verecekmiş gibi. "Sana daha fazla bakamayacağım. Lord Fairly yaranızın çok güzel iyileştiğini söylüyor."

"Saçmalık. Bir erkeğin etindeki çirkin bir yırtık güzel olamaz. Lütfen oturur musun?"

Bir erkeğin etindeki bir yırtık, ona çok az ısı ya da şişlik eşlik ettiğinde, kokusunda herhangi bir çürüme belirtisi olmadığında ve kenarları çoktan örülmeye başladığında muhteşem olabilirdi.

Nita, Tremaine'in önüne bir çorap koydu ve tartışmak yerine onun yanına oturdu.

"Nicholas, Edward Nash'i amcasına göndermiş," dedi, çünkü birinin Tremaine'e haber vermesi gerekiyordu. "Edward'ı bacağından vurmak ve onu Horton'un şefkatli merhametine bırakmak istedim."

Nita'nın kız kardeşleri Leah ve Addy de bu duyguyu onunla paylaşmış olsalar da, bu duygu bir şifacı olarak ona pek yakışmıyordu. Susannah'nın yaptığı alıntıların hepsi son zamanlarda Ozan'ın en kanlı trajedilerinden alınmıştı.

Tremaine Nita'nın elini tuttu. "Horton'un üzerimde kullanmayı planladığı bıçağı gördüm. George onunla çamurlu botumu kesecek, sonra da Horton'a verecekti."

"Bunu hatırlamana şaşırdım." Tremaine Nita'ya kalbinin zaten onun elinde olduğunu söylediğini de hatırlıyor muydu? Çünkü Nita bu sözleri asla unutmuyacaktı.

Nita'nın içten itirafının olması gereken yeri bir sessizlik kapladı. Tremaine'in elini tuttu ve iyi prova edilmiş konuşmasına nasıl başlayacağını hatırlamaya çalıştı.

". "

Tam olarak aynı anda aynı kelimeleri söylemişlerdi. Tremaine, Nita'nın parmak eklemlerini öptü ama bir yandan da şaşkın bir gülümsemeyi gizlemeye çalışıyordu.

"Başkalarını için onu kınadığım halde, beni kesin bir katliamdan ya da daha kötüsünden kurtaran herhangi bir kadın istediği kadar hatalı olabilir," dedi. "Nita, beni affedebilir misin?"

Tremaine'in katı sıcaklığına yaslandı - onun iyi tarafındaydı, bunun bir önemi yoktu.

"Affedilecek bir şey yok, Tremaine. Hiçbir şey yok."

Tremaine'in kolu onun omuzlarına dolandı. "Tıbbi faaliyetlerine devam edersen seninle evlenmeyeceğimi söyledim, sonra da hayatımı kurtarmanı bekledim. Bu nasıl büyük bir küstahlık, bencillik, dik kafalılık ve bir erkekten nefret etmek için bir neden olmaz?"

Şimdi nasıl tamamen anlaşılabilir değildi? Ama nereden başlamalı? "Ailem beni seviyor."

"Ben de seni seviyorum, genç kız." Huysuz bir açıklama, bir beyan değil.

Nita bekledi, çünkü yanağını okşayan parmaklar Tremaine'in ses tonu ne kadar kabaysa o kadar nazikti.

"Düello aptalca, pervasızca, şiddet içeren bir delilik egzersizidir," dedi, "ama bir adamın önceliklerini sıralayabilir. Ben merdivenlerden inerken

ticareti düşünmedim. Merinos yününü en kârlı şekilde nasıl pazarlayacağımı düşünmedim. Midlands'taki fabrikalarımı son bir mektup yazmış olmayı dilemedim."

Nita elini Tremaine'in sabahlığının içine kaydırdı, avucunun altında kalbinin atışını hissetmek istiyordu.

"Umarım sayıma dikkat etmişsinizdir, efendim."

"Görünüşe göre Nash'ten daha fazla, ama bu konuyla ilgili değil. Önemli olan, kaderime doğru ilerlerken seninle ilgili anıların ve seninle bir gelecek umudunun kalbimi ve zihnimi doldurmasıydı. Sen, Nita Haddonfield. Sen benim için korkunç bir hastalığa yakalanma korkumdan daha önemlisin. beş yıl ya da beş dakika *geçirebilseydim, neden kendimi bu mutluluktan mahrum edeyim ki?*"

"Çünkü sen aptal değilsin," dedi bileğini öperek. "Bakış açımda bir değişiklik oldu, Tremaine."

"Kollarımda kaldığın sürece, bakış açındaki bu değişikliği açıklayabilirsin."

"Addy Chalmers bize düello haberini getirdi. Hanımların böyle şeyleri bilmemesi gerekir ama biz sık sık biliriz. George seni eve getirdiğinde çantam elimdeydi ve ormana doğru gidiyordum."

"Kız kardeşleriniz, kontes ve Addy'den oluşan bir *komite* hatırlıyorum. Yalnız gitmene izin vermezlerdi."

"Bunu şimdi anlıyorum," dedi Nita. "Beni korumak istiyorlar. Kardeşlerim başkalarıyla ilgilendiğim için bana kızgın değiller; benim için korkuyorlar. Addy bize Nash'le bir çift tabanca için yüzleşeceğinizi söylediğinde dehşete kapıldım. Düşünemiyordum, hareket edemiyordum. Tutarlı bir şekilde dua bile edemedim, Tremaine. *Ölebilirdin.*"

Nita dehşete düşmüş, felç geçirmiş, dilsiz kalmış ve dehşete kapılmıştı, hatta Yüce Tanrı'yla sessizce pazarlık ederken bile. *Lütfen, sevdiğim adamı güvende tut.* Asker aileleri gün be gün, yıl be yıl bu dehşetle nasıl başa çıkıyordu?

Nita'nın ailesi bununla nasıl başa çıkmıştı?

"Senin dipsiz cesaretini ne yıldırabilir ki?" Tremaine sordu. Yorulmaya mı başlamıştı?

"Benim pek cesaretim yok," dedi Nita. "Nicholas elimden geldiğince yardım ettiğim için onurlu olduğumu söylüyor ama ben cesur değilim Tremaine. Çok

tıp beni korkutuyor ya da tiksindiriyor. Bunu artık kabul edebilirim."

Ona.

"Asla korkmuş ya da bıkmış görünmüyorsunuz. Kararlı ve yetenekli görünüyorsunuz. Ayrıca çok güzelsin."

Tanrıya şükür gerçekten de iyileşiyordu. "Çayını içtin mi?"

"Hayır, aşkım. Ağabeyin bana çivi çaktığını söyledikten sonra olmaz. Bana korkmaktan biraz daha bahset, Nita."

Evet, söyle ona. Ona bunu da söyle, çünkü bu her şeyi . "Çantamı kaptığım gibi revire gittiğimde benim için *dehşete* düşüyorsun. Bunu şimdi anlıyorum. Sizlerin düello tabancalarınızı elinize aldığınız gibi ben de ilaçlarımı elime alıyorum ve sayımı beklemeyen, protokol tanımayan, onur ya da mantık kavramlarını aklına bile getirmeden tüm aileleri öldüren bir rakibe karşı yürüyorum. Benden hasta bakmayı bırakmamı istediğinizde inatçı, geri kafalı ya da dar görüşlü oluyorsunuz; siz de benim kadar korkuyorsunuz."

Nita'nın yıllardır korktuğu kadar korkmuştu.

Tremaine Nita'ya bir mendil uzattı. Yakında üzerine baş harfleri işlenmiş bir koleksiyonu olacaktı.

"Seni seviyorum," dedi kulağını öperek. "Öpücüklerini, tutkunu, kibar çekingenliğini, mizahını, inatçılığını ve cesaretini seviyorum. Seninle evlenmeyi çok istiyorum, Nita Haddonfield. Bu, seni vebanın kendisiyle savaşmaya göndermem anlamına gelse bile, yine de seninle evlenmek istiyorum."

"Vebayla savaşmak istemiyorum," diye feryat etti Nita usulca. "Seninle evlenmek, senden harika, şişman, sağlıklı bebekler yapmak, çocuklarımızın akşam yemeklerini zencefilli bisküvilerle bozmalarına izin verdiğin için seni azarlamak istiyorum."

"Ama insanlar yardım edeceğimi biliyor," diye devam etti, "ya da yardım etmeye çalışıyor ve annem hepsine bir yeteneğim olduğunu söyledi. Bu yüzden evde bir hastalık ya da yaralanma olduğunda beni çağırıyorlar ve ben gitmezsem kim gidecek? Horton geri kalmış ve beceriksiz biri ve o bile bilgisinin çok eski olduğunu hissediyor. Yardım edebileceğim insanları acı çekmeye terk edemem, ama seni kaybetmeyeceğim Tremaine. Kaybedemem."

Nita söylenmek istediğinde sessizliğe gömülüyordu. Onu Edward Nash'in gururu, inatçılığı ve dar görüşlülüğü yüzünden kaybedebilirdi. Onu kendi yüzünden kaybederse buna dayanamazdı.

* * *

Nita, Tremaine'in yanında tatlı, sıcak, yorgun ve *üzgün bir* ağırlıktı. Ne zaman afyonlu rüyalarından uyansa, Nita yatağının yanında olurdu. Çoğu zaman onun elini kendi elinin içinde buluyor, bazen de yatağının yanındaki sandalyesinde kıvrılmış, eli onun eline sarılmış bir halde uyuyakalıyordu.

"Lord Fairly beni dürttüğçe ben de onu sorguladım." Tremaine birkaç yıl önce Fairly ile ticari ilişkiler kurmuş ama adamın tıbbi yeteneklerinden haberdar olmamıştı.

"Koyunlar hakkında mı?"

"Koyunlar hakkında değil. Hiçbir İngiliz koyunlar hakkında benden daha fazla şey bilemez."

Tremaine onu eğlendirmişti. Tanrı'nın izniyle önümüzdeki yıllarda da Nita'yı sık sık eğlendirecekti.

"Hadi, Tremaine. Zencefilli bisküvi ister misin?"

"Lütfen, Tanrım, başka bir zencefilli bisküvi olmasın. Fairly tıbbi eserlerin ve aletlerin ihracatı konusunda uzman sayılır."

"Oldukça bilgili biri," dedi Nita. "Ayrıca nazik. Bir hastalık ya da bitkisel ilaçla ilgili İngilizce bir kaynak bulamadığımda, genellikle kütüphanesinde bir şeyler vardır."

Neyse ki saygıdeğer Lord Fairly mutlu bir evliliği vardı, yoksa Tremaine onun cömert edebi güdülerini sorgulayabilirdi.

"Fairly çocukluğunun ilk yıllarını İskoçya'da geçirdi ve tıp eğitiminin bir kısmı için oraya döndü. Sizin Dr. Horton'un aksine hem cerrah hem de doktor olarak yetenekli."

Nita Tremaine'in kucağına oturacak şekilde kaydı. "Bu şekilde rahat edebilir misin?"

Hayır, yapamazdı. "Sarıl bana aşkı. Bacağım iyi ve seni özledim."

Nita ve Tremaine ne hakkında mızızlandığını unuttu.

-Her zaman yardımsever Lord Fairly.

"Fairly'den Haddondale'de bir muayenehane açmak için bize bir çift doktor bulmasını istedim. En azından biri genç ve yeni eğitim almış olmalı. Diğerisi daha yaşlı olabilir, yeter ki eğitimi çoğu İngiliz hekime verilen teorik temelin ötesine geçsin. Bu arkadaşlarla görüşüp, onları sınava tabi tutar mısınız?"

Nita onu öptü. "Seni seviyorum. Bizim de iyi bir ebeye ihtiyacımız var."

Görünüşe göre özrü kabul edilmişti -önerisi de öyle- ve Tremaine'in bir sonraki noktasını tahmin etmişti.

"Olmuş bilin, madam. Onunla da röportaj yapacaksınız."

Nita, Tremaine'in yarısından başka bir yerdeki kanın zonklamasına katlanması için kendini hoş şekilde daha soktu.

"Keşke Vicar'ın yerine birini bulabilseydiniz. Adam'ı yoldan çıkardığı için bir kadının çektiği acıyı hak ettiğini söylemekten zevk alıyor. Bu kadar uzun süre şikayet ettiği gut hastalığını merak ediyorum."

Tremaine gut hastalığının teolojisi üzerine kafa yormayı başka bir güne bıraktı. "Kardeşin Fairly'ye Vicar'ın yaşının ilerlediğinden bahsetti ve ben de onların Fairly'nin kayınpederinin yerine geçebilecek birini tartıştıklarını duydum. Nita, bu sabahlığın altında gecelikten başka bir şey giymediğimi biliyorsun, değil mi?"

Doğrulup oturdu. "Yaralısın Tremaine. Aşırıya kaçmamalısın." En azından bu görüşü dile getirdiği için üzgündü.

"Sizinle çelişmek zorundayım. Lord Fairly mümkün olan en kısa sürede normal faaliyetlerime dönmem gerektiğini, acının seçimlerimi etkilemesine izin vermemi söyledi. Acı içindeyim, Nita. Lütfen sıkıntımı bir kez daha dindirir misin?"

", değil mi Tremaine?" Kadın bu soruyu sorarken adamın bornozunu çözdü. "Son zamanlarda biraz midem bulanıyor, bu hiç mantıklı değil ama seninle evlenmek istiyorum. Bulaşıcı hastalıklarla savaşmaktan bıktım, Tremaine. Bırak doktorların o alçakla düello etsin. Arada sırada yatan hastalara bakacağımdan eminim ve yaralanmalarla ilgilenmek için her zaman bana güvenebilirsin, Tanrım."

Tremaine'in bir kısmı coşkulu sağlığını ve yüksek ruh halini gösteriyordu.

"Seni özledim," dedi tekrar. "Senin de beni özlediğini umabilir miyim?"

"Umutsuzca," dedi Nita, ayağa kalkıp kapıyı kilitleyerek. "O özel ehliyet hâlâ sende mi?"

Nita kucağındaki yerini yeniden alırken Tremaine, "Kesinlikle ," diye cevap verdi ve Nita'nın korsajının ipini çözmeye koyuldu. "Yakınlarda bir mülk bulacağız ve-"

Nita onu önce sessizliğe, sonra mutluluk üzerine mutluluğa, sonra da Tremaine'in geçmişte koyunları sayarken ilk çocukları için isim düşündüğü hoş, uyku bir kucaklaşmaya kadar öptü.

* * *

"Ölümlü insanın başına gelmiş en büyük bela, huzuruna yönelik en büyük tehdit, hak edilmemiş alçakgönüllülüğün en şeytani kaynağı *kayınbiraderidir* ve kayınbiraderler kötülerin en kötüsüdür."

Tremaine'in botları Belle Maison'un kütüphanesinin halıları üzerinde gümbürdüyordu, Nita'nın kulağına temposu sağlam ve düzgün geliyordu, oysa daha birkaç hafta önce bir kurşun yarasıyla yatağa getirilmişti.

"Nicholas endişelenir," dedi Nita. "Bu onun doğasında var. Elinde değil ve evlilik ve babalık onu daha da kötüleştirdi."

Yaklaşan babalık, Tremaine'i daha da kötüleştirmişti; en azından şefkat, sessiz öpücükler, okşamalar ve ticari faaliyetlerini sürdürme hızı açısından daha iyi de yapmıştı.

"Ama Bellefonte bizi uğurlamak için neden bütün alayı topladı?" Tremaine homurdandı. Artık sesi hep İskoç gibi çıkıyordu. "İnsan ayrılırken biraz asaletli olmayı seviyor."

Tremaine yüksek bir pencerenin önünde durdu ve Nita'ya elini uzattı. "Sonunda acemilerin sonuncusu da geldi."

"Güneye bakan bahçe duvarı boyunca uzanan Hollanda soğanları filizlenmeye başlıyor," dedi Nita, annelik beklentisi içindeki bir kadın için yeni yaşam tüm cesur ihtişamıyla takdir ediliyordu.

Kocasına doğru eğildi ve onun sevgisi olmadan nasıl idare ettiğini, nasıl dayandığını merak etti.

"Bu yolculuğa benimle çıkmak istediğinden emin misin?" diye sordu, onu yanına yatırarak. "Sen olmadan evimin nasıl işlediğini, benim nasıl işlediğimi merak ediyorum."

Bu sık sık oluyordu; Tremaine'in Nita'yla birlikte uyuması gibi, düşünceleri de birbirini izliyordu.

"Bir düğün yolculuğu yapacağız," dedi Nita. "Nicholas, seçtiğimiz evin biz dönene kadar tamamen yenilenmiş olacağına dair bana güvence verdi. George sizin arazilerinizi yönetecek ve Digby de ona yardım . Büyükbaban Tremaine'le tanışmak istiyorum ve görünüşe göre o da benimle tanışmayı talep etmiş."

Aile üyelerinin talepleri Nita'yı artık evlenmeden önceki kadar rahatsız etmiyordu, gerçi Tremaine'le birlikte mutlu bir şekilde evini kurmakla meşguldü. Nicholas, Tremaine ve Nita'nın İskoçya'ya ve uzak noktalara gitmelerinden önce bir aile toplantısı yapılması konusunda ısrar etmiş, hatta Beckman ve Ethan ile tüm ailelerini çağırmıştı.

En son yaşlı kontun cenazesinde bir araya gelmişlerdi ve Nita da Nicholas'la aynı fikirdeydi; üzölmektense sevinç için bir araya gelmek daha iyiydi. Tremaine'i sadece sevgi dolu bir eşle değil, aynı zamanda rahatsız edici de olsa sevgi dolu bir kayınvalide kabilesiyle evlendiğine ikna etmek daha iyiydi.

George ve Elsie, George'un Edward'ın borçlarının toplamı karşılığında Edward'dan satın aldığı Stonebridge'den . Edward'ın yaşlı baronetin şamar oğlanı olduğu söyleniyordu, ancak hayırseverlik görevi bile Edward'ın cine olan düşkünlüğünü azaltmamıştı.

"Yine onu düşünüyorsun," dedi Tremaine, Nita'nın şakağını öperek. "Böyle değersiz düşüncelerle oğlumu üzeceksin."

Nita bir kız çocuğu taşıyordu. Bunu modern tıbbı yabancı bir içgüdüyle biliyordu. Aberdeen'li bir çift kardeş olan Doktor Macallan onun tahminine güldü ama eğitimli bir ebe olan kız kardeşleri Nita'nın yanılma şansı kadar doğru olma şansının da olduğunu söyledi.

Köyde Dr. Horton'un emekliliğiyle ilgili dedikodular henüz bitmemişti ki, papaz yardımcısı Bath dışında yaşayan bir kardeşiyle evini birleştirmeye karar verdiğini açıkladı. Lord Fairly'nin kayınbiraderi, Daniel Banks adında bir adam, bir ay içinde Haddondale kürsüsünü devralacaktı.

George karısına bir çiçekliğin önünden geçerken Nita, "George ve Elsie en yakında oturuyorlar ama yine de en son onlar geliyor," dedi.

Nergisler hâlâ soğuk toprağın altında uyukluyordu. "Sence neden böyle?"

Tremaine, "Bayan George Haddonfield'in sabahları sindirim sistemi hassaslaşıyor," dedi. "Sıradan bir iskambil oyununun ortasında, anlayamadığım dünyevi bir nedenden ötürü böyle bir sırrın yükü altına giriyor insan."

Başka bir deyişle, Tremaine de Nita gibi George ve Elsie için çok sevinmişti.

"Konuyla ilgili heyecanına dikkat et Tremaine, yoksa bebeğe senin adını verebilirler."

Nita kocasının kolunda bahçeyi geçerken Tremaine ona baktı. "Sence George bir oğlana benim adımı verir mi? Bellefonte kıskanacaktır. Bu fikir hoşuma gitti ama 'Tremaine' bir kız için garip bir isim olabilir."

Bu fikir onu çok etkilemişti ve Nita güzel bir sonbahar sabahı bir kız çocuğu dünyaya getirdiğinde Tremaine çocuğa Nicolette St. Michael adının verilmesini önerdi.

Kızın kardeşleri - ki sonunda bütün bir sürü oldular - aslında ona Dr. Bo Peep diyorlardı, çünkü Nicky St. Michael, ailesinin gurur duyacağı şekilde, koyunların yaygın olarak maruz kaldığı her türlü rahatsızlığı ve yaralanmayı tedavi etme konusunda oldukça yetenekliydi.

Grace Burrowes'un True Gentlemen
serisinin bir sonraki kitabını sipariş
edin

Daniel'in Gerçek Arzusu
Kasım 2015'te satışta
[Buraya tıklayın!](#)

*Kitaptan bir alıntı için okumaya devam edin
Gerçek Beyefendiler serisinin bir sonraki kitabı*

Daniel'in Gerçek Arzusu

"Neden herkes bana yalanlar söyleyerek kendini eğlendirmek zorunda?"

Daniel Banks bu bilmeceyi, görünürdeki tek binanın önünde başı eğik, yanları kabarmış halde durmuş olan atına anlatırken dişleri takırdıyordu.

Daniel kendi kendine, "Kaçıramazsın," diye söylendi. "Köyün yarım mil batısında sola dönen tek yol."

Burası Bellefonte Kontu'nun aile konağı Belle Maison değildi. Daniel, Kraliçe'nin Harebell'indeki iyi insanlar tarafından kendisine verilen talimatları dikkatle dinlemişti. Onu, kükreyen bir kar fırtınasının ortasında, tek penceresinde ışık olsa da kaba, yıpranmış kulübeye göndermişlerdi.

Daniel atına, "Hemen geliyorum," diye söz verdi.

Daniel'in çizmeleri karlı zemine çarptı ve uzun süre soğuğa maruz kalan uzuvlarına acı yayıldı. Bir an durdu, acının azalmasını bekledi, Yirmi Üçüncü Mezmur'u mırıldanması gerekirken sessiz lakaplar uydurdu.

"Halloo, ev!" diye seslendi, üç karlı basamağı gümbür gümbür çıkararak. Verandada küçük bir meşe odunu yığını duruyordu. İçeride biri o meşeyi yakmıştı, çünkü soğuk havada dumanın rahatlatıcı tınısı vardı.

Daniel verandanın çıkıntısının altına girdiğinde rüzgâr hafifledi, ancak erken bir bahar fırtınasının güzelliğini takdir etmek için oyalanmadı. Bir ateşe, biraz ve doğru yol tarifine ihtiyacı vardı ama önemli olan sadece yol tarifiydi.

Bir Tanrı adamının zorlukları hoş karşılaması gerekirdi ve Daniel de öyle yaptı, çünkü sessiz, renkli bir dil kullanıyordu.

etkileyici olmaya başladı.

Kapıyı çalmak için eldivenli yumruğunu kaldırdı. "Halloo, the-!"

Kapı açıldı, Daniel'in kolu sıkıca kavrandı ve o kadar hızlı bir şekilde kulübenin sıcaklığına çekildi ki neredeyse kafasını lentoya çarpacaktı.

"Karanlık çökmeden evde olacağımı söylemiştim," diye mırıldandı onu esir alan kişi, "ve tam karanlık çökmesine daha bir saat var. Bu cehennem karının yavaşlayacağını umuyordum." Kadın sustu, çünkü Daniel'in kolunu genç bir kadın tutuyordu. "Sen George değilsin."

Ne yazık ki benim için. "Peder Daniel Banks, hizmetinizdeyim, madam. Yolumu kaybettim ve Bellefonte malikanesi Belle Maison'a gitmek için yol tarifine ihtiyacım var. Öğleden sonranızı böldüğüm için özür dilerim."

Yine de, Daniel en azından ayakları ve kulakları çözülene kadar lütfen araya girebilir mi? Beelzebub muazzam bir kış kürkü giyen sağlam bir attı. Kısa bir süre için hava koşullarına yeterince iyi dayanabilirdi.

Daniel üşümüş, yorgun ve açken Kont'un büyük evine yapacağı ziyareti en iyi ihtimalle bir kefaret olarak görüyordu.

"Eldivenleriniz donmuş," dedi kadın Daniel'in elindeki eldivenlerden birini çekerek. "Ne düşünüyor olabilirsiniz, efendim?" Daha sonra atkısına yöneldi ve ayak parmaklarının üzerinde durmak zorunda kalmasına rağmen başındaki atkıyı çözdü. İkinci eldivene de el koydu ve eldiveni sallayarak her yöne buz taneleri gönderdi.

Ne düşünüyordu? Daniel son zamanlarda düşünmekten kaçınıyordu. Böylesi her açıdan daha iyiydi.

"Hiç zahmet etmene gerek yok," dedi Daniel, kulübenin sıcaklığı cennet gibiydi. Tencere salıncağında bir çaydanlık buğulanıyor ve tarçın kokusu -bir lüks- mütevazı mekânı dolduruyordu. Birisi evi rahat ettirmişti; ateşin yanında sallanan bir sandalye, apliklerde mis kokulu balmumu mumlar ve tahta zemini kaplayan örgülü kilimler vardı.

"Size çay, ekmek ve tereyağı ikram edebilirim, ama sonra kesinlikle yolumuza devam edeceğiz. Ben Kirsten Haddonfield, Bay Banks ve Belle Maison'a birlikte gidebiliriz."

Haddonfield, Bellefonte unvanıyla birlikte anılan aile adıydı.

"Kontun akrabasısınız o zaman?"

Yılın bu zamanında bir çiftçinin karısının giyeceği türden, yüksek yakalı, sade, lacivert bir yün elbise giymişti. Bir kontun kuzeni bile, aşırı pragmatizmden muzdarip olmadığı sürece böyle giyinmezdi.

"Ben Kont'un küçük kız kardeşlerinden biriyim ve sen yarı donmuşsun. Umarım bunlar iyi çizmelerin değildir, çünkü onları mahvettin."

"Onlar benim tek botlarım."

Kıvrık sarı kaşları kimsenin zarif diyemeyeceği bir burnun üzerinde birleşiyordu ama yine de Leydi Kirsten Haddonfield güzel bir kadındı. İyi yüz kemikleri, belirgin bir çenesi, temiz bir çenesi ve Daniel'a aptallara katlanmadığını söyleyen mavi gözleri vardı -tavrı bu konuda herhangi bir şüpheyi yer bırakmıyordu.

Daniel aptalın tekiydi; handaki adamın onu ne kadar kolay kandırdığına tanık olun. Kendi karısının onu ne kadar kolay kandırdığına tanık olun.

"En azından ateşin önünde biraz oturun," dedi kadın, atkısını ve eldivenlerini ocağın üzerindeki mandallara yerleştirirken. "Hava yüzünden yolunuzu mu kaybettiniz?"

Daniel aylar önce yolunu kaybetmişti. "Hava durumu bir rol oynadı. Burada yalnız mısınız leydim?"

Kollarını, bir din adamının bile Yaratıcı'nın ince bir işçiliği olarak kabul ettiği göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Ailemin arazisindeyim Bay Banks ve onlar nerede olduğumu çok iyi biliyorlar. Hava sadece kötü değil, tehlikeli de. Görgü kuralları uğruna ölmek için kapıdan dışarı fırlamanız gerekiyorsa, sizi durdurmayacağım. Damat ya da kardeşlerimden biri beni eve götürmek için her an burada olabilir. Yanından geçerken kalıntıların hangi hendeğe düştüğünü not edeceğiz."

Ateş çok güzeldi. Onun vahşiliği, Hristiyanlığa aykırı olduğu tartışılabilir olsa da, Daniel'i tamamen farklı bir şekilde ısıttı. Kutsal Kitap'ın hiçbir yerinde İyi Samiriyeli'nin aşırı derecede cazibeli olması gerektiği söylenmez.

"Kibarca lafı gevelemeyi pek sevmiyorsunuz, değil mi leydim?" Bir kontun kızı doğduğu andan itibaren leydi sayılırdı.

Büfeye doğru yürüdü ve bir somun ekmeği kesmeye başladı. "Ben öyle laf ebeliği yapacak biri değilim. Oturmalısın."

"Oturursam hiç kalkamayabilirim. Oxfordshire'dan yola çıktım ve fırtına her milde beni takip etmiş gibi görünüyor."

"Neden Londra'da kalıp havanın düzelmesini beklemiyoruz?"

Daniel ateşe yaklaşarak, "Haddondale kürsüsünü doldurmak için buradayım," dedi. *A Vindication of the Rights of Woman*'ın bir kopyası şöminenin üzerinde açık bir şekilde duruyordu. "Bu pozisyonu doldurmanın acil bir mesele olduğunu anladım."

Hanımefendi gümüş bir bıçağı bir parça tereyağında gezdirdi ve tereyağını ekmeğe sürmeden önce durakladı.

"Yeni papaz *sen misin?*"

Soğuk Daniel'i aptallaştırmıştı. "Beni dini bir görevden alıkoyacak boynuzlarım ya da çatalı ayaklarım var mı ?"

Tereyağını ekmeğin üzerine sürerken kendinden emin hareketler yapıyordu. "Muhteşem kahverengi gözlerin, güzel bir burnun var -her ne kadar biraz

Şu anda kırmızı ve bir gülümseme hileler gösteriyor, Bay Banks. Kahverengi saçlarınızı da kestirseniz iyi olur. Bakanların şık görünmemesi gerekir. Sürüye liderlik edecekseniz, dini inanç paroksizmleri yaşayacak iki küçük kız kardeşim var."

Hisleri ayaklarına geri dönüyordu ve açlık da onunla canlanıyordu.

Leydi Kirsten ekmeği tabağa koymadan ona uzattı. "Ekmek pek taze .
Tereyağı bu gün yapıldı.

Sabah. Sana çay hazırlayayım."

Daniel küçük bir ısırık aldı, sonra bunu yapmadan önce cennete minnettarlık duygularını göndermeyi unuttuğunu fark etti. *Bu ekmek için minnettarım, ayrıca misafirlik için de.*

"Çayınız, Bay Banks. İçin, çünkü kızak çanları duyuyorum."

Daniel sıcak çayı bir dikişte mideye indirdi, çayın tatlılığı ve özü tıpkı Leydi Kirsten'in açık sözlü tavrı gibi onu güçlendirmişti.

"Bırak da açıklamayı ben yapayım," dedi, ekmek ve tereyağını cıvataladıktan sonra ona ısıtılmış eldivenleri uzatırken. "Kızak bize sıcak tuğlalar ve kucak bornozları sağlayacak ama Belle Maison'a vardığımızda sorulardan başka bir şey duymayacağız. Nicholas korumacıdır ve kız kardeşlerim de son derece meraklıdır."

Leydi Kirsten ona karşı çok nazik davranmıştı ve Daniel misafirperverliğinin karşılığında ona bir şey vermek istiyordu. Gerçek bir şey, sadece görgü değil.

Yoksul bir papazın gerçeklerden başka verebileceği çok az şey vardı.

"Kaybolmadım," dedi. "Handa bazı arkadaşlar tarafından yanlış yönlendirildim. Belle Maison'a giden yolu sordum, onlar da beni buraya gönderdi. Tariflerini de karıştırmadım, çünkü onlara sözlerini iki kez tekrarlattım."

Başka bir deyişle, aptal yerine konmuştu. Tekrar.

"Şaka onlara , değil mi?" Leydi Kirsten son mumu üfleyerek söndürdü ve kulübeyi derin bir kasvete gömdü. "Farkında olmadan bir meleği ağırlamış olabilirler ama onun yerine sıra yeni papazın elini sıkmaya geldiğinde çok rahatsız bir an yaşayacaklar. Bunu izlemekten zevk alacağım. Kız kardeşlerim de öyle."

* * *

Sen George değilsin.

Bir kadın daha önce hiç bu kadar aptalca bir gözlemde bulunmuş muydu? Kirsten kendinden duyduğu tiksintiyi bir kenara bırakarak kucak bornozunu dizlerinin üzerine yerleştirdi. Bay Banks sağında, baş delikanlı Alfrydd ise solunda, dizginlerin başındaydı.

Sağ tarafında çok daha fazla sıcaklık vardı.

Kirsten kardeşlerine sunacağı olayların versiyonunu zihninde prova edemeden, Belle Maison'a dakikalar gibi gelen bir sürede ulaştılar. Yalan değil. Onlara yalan söyleme zahmetine hiç girmemişti, gerçi onlar da sık sık yalan söylemesini diliyorlardı.

"Gelin Bay Banks. Alfrydd atınızı mahvedecek ve büyük olasılıkla kontes de size aynısını yapacak."

"Hemen geliyorum," dedi Bay Banks, tüylü, siyah hayvanını kızağın arkasından çözerek. Atın yelesi ve kuyruğu buzla kaplanmıştı ve ayaklarına kar topları yapışmıştı. "Beelzebub bugün bana çok şey gösterdi. En azından onu eyersiz bırakabilirim."

Atına Beelzebub adını veren bir papaz mı?

"Yardım edeceğim," dedi, "ama kontun seni karşılamasından korkmana gerek yok. Kürsüden yıldırımlar yağdırıp kadınlara hakaret etmedikçe

sokakta, sefeinize göre daha iyi olacaksınız."

Bay Banks bineğini loş, nispeten rahat ahıra götürdü, saman ve at kokuları tanıdık bir rahatlık getiriyordu. Kirsten kız kardeşlerinin ince ve güzel olan her Şeye duyduğu sevgiyi paylaşmıyordu, ancak Bay Banks'in yıpranmış bir erkek zarafeti havası vardı.

Bay Banks, "Dizginleri sen alırsan, ben de eyeriyle ilgilenirim," diye önerdi.

Kirsten eldivenini büyük, at gibi, Romalı bir burnun üzerinde gezdirdi. "Neden ona bir Őeytanın adını verdin?" Şeytan'ın bir Şeytanı.

"Yüksek ruh hali ve iyi bir mizah anlayışı ile kutsanmıştır, ancak bir işe yerleştiğinde onu çok az Şey durdurur."

"Sahibin sana değer veriyor," dedi Kirsten ata. İğdişin tıpkı sahibininki gibi koyu renkli, yumuşak gözleri vardı ve aynı Şekilde kalın kirpiklerle çevriliydi. Hem insanda hem de atta, bu gözlerde kadınsı ya da narin hiçbir Şey yoktu.

"Ben atıma değer veririm, Zubbie ise yemine değer verir," dedi Bay Banks, kolanı çözüp eyeri çıkardı ama altındaki yastığı çıkarmadı.

Bay Banks'in sözleri öylesine sevgi doluydu ki Kirsten atı kiskandı.

"Ona uzun zamandır mı sahipsiniz?" diye sordu, çünkü burada bir bağ vardı,

Nicholas'ın kısırağıyla ve George'un yaşadığı gibi. Kirsten'in kardeşleri atlarına güvenir, onlar tarafından teselli edilir ve atlarının rahatsızlıkları için bir  ocuk hastalanmış gibi  z l rlardı.

Erkekler en tuhaf Őeylere bile duygusal yaklaşırdı.

"Beelzebub bir hediye idi," dedi Bay Banks, dizginleri Kirsten'den alıp atın boynuna dolayarak. "Yaşı ilerleyen bir cemaat  yesi onu tayıladı ve Beelzebub'ın yaşlı bir çift için çok büyük ve çok enerjik olacağını gördü. Bir yaşındayken bana verildi ve o zamandan beri ünlü dostlarız."

Bay Banks cebinden parçalanmakta olan bir parça Şeker çıkardı ve Őekerin tüm izleri nazikçe yalanıp yok edilene kadar elini atına uzattı.

İğdiş edilmiş atı okşadı, eyer yastığını sırtından indirdi ve hayvanı gerçek bir saman yatağına sahip gevşek bir kutuya götürdü. Dizginler çıkarıldı ve Bay Banks atın kaslı boynunu okşarken ona bazı duygular aktarıldı.

Nicholas, muhtemelen kız kardeşlerinin üzerine titremesine izin verilmediği için kısırağının üzerine aynı şekilde titriyordu.

Kirsten, "Alfrydd onun bakımlı olduğunu görecek," dedi, çünkü hiçbir koşulda Bay Banks'in kendini duyurmasına izin vermeyecekti. O ve papaz, kardeşler kalesine birlikte saldıracaklardı.

Susannah özellikle Bay Banks'in gözlerindeki şefkate, kederden, gūnahtan ve her ikisini de kabul edecek ruh yüceliğinden söz eden sabırlı merhamete karşı savunmasız kalacaktı. Della bu gözlerdeki samimiyetten hoşlanırdı ve Leah, Nicholas'a aşık olsa da her zaman zeki sohbetlerden hoşlanırdı.

Bay Banks atı bir kez daha okşayarak, "Suyun soğukluğunu seviyor," dedi, "ve diğerlerinin yanında utangaç bir delikanlıdır."

"Nicholas iyi işletilen bir ahırla gurur duyuyor Bay Banks. Beelzebub iyi olacak. Neredeyse üç çeyrek tonluk yakışıklı, at gibi sağlıklı, devlet okulundaki ilk gecesinde hasta bir çocuk değil."

Bay Banks'in yüz hatlarında bir gölge belirdi ve kış yolculuğunun kaçınılmaz olarak yarattığı yorgunluğu ortaya çıkardı.

"Bayanı duydun," dedi büyük, at gibi bir kulağını çimdikleyerek. "İyi bir çocuk ol, yoksa seninle ciddi bir şekilde ilgilenirim." Gitmek için döndü ve at, Bay Banks'in görmezden geldiği kolunu ısırarak için gönülsüz bir girişimde bulundu.

Bay Banks kabinden çıkıp kapıyı kapatırken Kirsten, "Isırmak tehlikeli bir davranıştır," dedi. "Neden onu azarlamadınız?"

Atı tokatlamak istemişti. Onu açıkça seven sahibine kötü davranmaya nasıl cüret ederdi?

Bay Banks cebinden eldivenlerini çıkardı ve çekiştirerek giydi. "Ahırında oyalanmamı istiyor ve eğer arkamı dönüp parmağımı yüzüne doğru sallayarak bir dakika daha geçirirsem, başarmış olacak, değil mi? Üşümüş olmalısınız leydim. Size eve kadar eşlik edebilir miyim?"

Bir kolunu kanatlandırdı. Koluna saman ve ot parçalarının yanı sıra bir miktar koyu renk at kılı yapışmıştı. Kirsten onunla ahırda oyalanmayı, onu ailesiyle paylaşmak zorunda kalacağı anı ertelemeyi arzuluyordu.

Ancak o, meyve verme umudu olmayan bencil planlar peşinde koşmakta özgür olan yaramaz bir at değildi. Bay Banks'in koluna girdi.

ve onunla birlikte yaklaşan karanlığa doğru yürüdü.

* * *

"Hangi cehennemde olabilir ki?" Bellefonte Kontu Nicholas Haddonfield mırıldandı ama kontes cevap vermekten kaçındı. "Mevsimin bu kadar geç saatlerinde böyle kar yağdığını hiç görmemiştim. Kirsten neden böyle berbat bir havada Kent'in vahşi doğasında Marie Antoinette'i oynayarak kaçmak zorunda?"

Kütüphane pencerelerinin dışında, kararan gökyüzünden solgun sağanaklar halinde kar yağıyordu. Bellefonte Kontesi Leah, kocasına bir bardak konyak getirdi. Nick bardağı aldı, sonra karısının dudaklarına götürdü.

"Üşümekten kurtulmak için," diye mırıldandı, ama Leah'nın teklifi şüphesiz onun öfkesini ve endişesini yatıştırmak içindi. Leah içkisini yudumladı -yudumlamadığı sürece yardımsever bir kadındı- sonra da bardağı ona uzattı.

"Geç gelen fırtınaların en güzel yanı kısa sürede unutulmaları, Nicholas. Gelecek hafta bu zamanlar çiğdemleri arıyor ve Hollanda soğanlarını kontrol ediyor olacağız. Yeni papaz ne zaman gelecek?"

"Karlar eriyene kadar kanıt bulacağından şüpheliyim." Nick içkiyi bir kenara koydu. "Lovey, sarıl bana. Öpücüklerinin kuvvetine ihtiyacım var."

Evlenmeden önce nasıl idare etmişti? Eşinin sürekli, cömert şefkati olmadan nasıl idare etmişti? Onun ruh halini sabırla karşılamadan? Hem aile meseleleri hem de kontluğun sorunlarıyla ilgili bilge tavsiyeleri?

"Size katılmadan önce kızak çanlarını duydum," dedi Leah kocasının kucağına sokularak. "Ne kadar neşeli bir ses ve biraz yalnız kalmak istiyorsa Kirsten'i suçlayamazsın. Della bu yıl pruvasını yapıyor ve bu herkesi heyecanlandırıyor."

"Lovey, tüm bu klasörlerden nefret ediyorum-"

Nick'in ağıtları Kirsten'in odaya dalmasıyla kesildi. Kız kardeşler anayasal olarak kapı çalmaktan acizdi, ve böylece

her türlü garipliği hak etmişlerdi. Nick bunu bir kez daha vurgulamak için karısını dudaklarından öptü.

"Bellefonte, Kontes, bir ziyaretçimiz var." Kirsten'in konuşmasında ya da hareketlerinde dramatik bir hava yaratmasına gerek yoktu, çünkü gerginlik tüm vücudunu sarmıştı. Nick onu seviyordu, gerçekten seviyordu, ama Kirsten duygu ve zekâdan oluşan bir ok gibiydi ve beklenmedik yönlere fırlamaya hazırды.

Nick, karısını serbest bırakarak, "Kirsten, belki de kapıyı kapatacak kadar iyi olursun, yoksa bütün sıcaklığı kaybederiz," diye önerdi.

Kirsten kenara çekildi ve arkasındaki adam daha iyi görünmeye başladı.

Nick elini uzatarak, "Bay Banks, selamlar," dedi. "Fırtınanın sizi geciktirebileceğini düşünmüştüm."

Banks eğilerek, "Atım cesurdur," dedi ve Nick'in elini kabul etti. "Bana Haddondale'deki malikânenin boş olduğu söylendi."

"Hava durumu düzelene kadar gecikmiş olabilirsin. Seks partileri yapmıyoruz ya." Nick'in gözlemi Kirsten'in kıs kıs gülmesine yol açtı. "Daha doğrusu *nasıl seks partisi yapılacağını bildiğimizden* değil. Bir içki alır mısın Banks?"

Nick, bu aydınlanmış çağda Oxford eğitiminin bir parçası olarak seks partileri hakkında her şeyi biliyordu. Kirsten ona biraz kardeşlik merhameti göstermiş ve bu gerçeği tartışmaya katmamıştı.

"Ayaklarım Beltane'ye kadar çözülmeyecek," dedi Banks. "Bir içki çok makbule geçer."

Şimdi Kirsten'in akşam yemeği için üstünü değiştirmesi gerektiğini söylemesi ya da kız kardeşleriyle en son syllabub tarifini tartışması için iyi bir zaman olabilirdi ama tabii ki Kirsten, Nick'in kontesiyle kucaklaşmış olabileceği kanepeye oturdu.

"Oxfordshire'dan buraya yolculuk yorucu muydu?" Nick, Banks'e sağlıklı bir tost uzatarak ve kendisinininkini doldurarak sordu.

"Hava pek yardımcı olmadı ama seyahat etmek insana düşünmek için zaman kazandırır. Eski papaz uzun süredir mi yok?"

Yeterince uzun değil. "Bir aydan az," dedi Nick ve Bellefonte Kontları yüzyıllardır Haddondale'de yaşadıkları için Nick gevezelik etmeye devam etti.

Kirsten ise kanepede kedi gibi oturmuş, her kelimeyi yalayıp yutuyordu.

"Önceki papazımız eski kafalıydı," dedi Nick. "Lanet, yargı ve cehennem ateşiyle doluydu, yine de onun tarzına alışmıştık."

"O da yaşlıydı," diye gönüllü oldu Kirsten. "İyi dinlemiyordu ve gut hastalığı onu acımasızca rahatsız ediyordu."

Banks, lekeli binici çizimleri, buruşuk kravatı ve dikiş yerlerinden sökülmesi gereken ceketle bile zarif görünmeyi başarıyordu. Elmacık kemikleri cengâverliği, uzun parmaklı elleri ise hassasiyeti yansıtıyordu. Bir taşra papazı için ne kadar aptalca bir israf.

"Selefimin iştirme sorunları mı vardı?" Banks sordu.

Kirsten, "İyi *dinlemedi*," diye açıklarken Nick, okçunun çenesine doğru geri çekilen bir konuşma yayının gerginliğini hissetti.

Banks'in Nick'e kütüphanedeki düzenlemelerden, konyaktan ya da yaşlı kontun borçlanarak biriktirdiği güzel kitap koleksiyonundan övgüyle söz etmesi gerekirken, o kara gözlerini Kirsten'a çevirmişti.

"Bana bir örnek verebilir misiniz, Leydi Kirsten? Kimse talihsiz tarihin tekerrür etmesini istemez."

Nick konyağını yudumlarken Belle Maison'un kütüphanesinde bir mucize gerçekleştiKirsten Haddonfield, Süpürgesiz Cadı, bir konuğuyla medeni bir sohbete girişti. Ne gizli anlamlar, ne üstü kapalı iğnelemeler, ne de edep sınırlarını hafifçe aşan testler.

"Bay Clackengeld de Vicar gibi gut hastalığından muzdarip," dedi Kirsten, "ama Clackengeld ahırda çalıştığı için her hava koşulunda dışarıda. Vicar'a dizinin nasıl olduğunu sorduğunda, acı çekmenin bize alçakgönüllülük fırsatı verdiğine dair bir ders aldı."

Banks içkisini düşündükten sonra Kirsten'a öyle bir gülümsedi ki, Byron ve tüm sevgilileri bir anda yere serilebilirdi.

"Orada bitmesine izin vermediniz, değil mi leydim?"

Gülümsemesi çok tatlıydı ve sır saklamaya davet ediyordu; en ufak bir flört belirtisi yoktu.

Kirsten, "Alçakgönüllülüğün en iyi örnekle öğrenilen bir erdem olduğunu söylemem gerekenden daha yüksek sesle söyledim," diye cevap verdi.

Bir peri prensi Kirsten Haddonfield'i alıp götürmüş ve onun yerine güzel, gülümseyen, utangaç bir genç kadın bırakmıştı. Utangaç kısmı,

Nick uzun zamandır şüpheleniyordu. Kirsten konuşmasına Latince ifadeler katıyor, kadınsı olmayan bir amaçla yürüyor ve fikirlerini düşmanın süvari hücumuna nişan alan bir topçu çavuşu gibi savuruyordu.

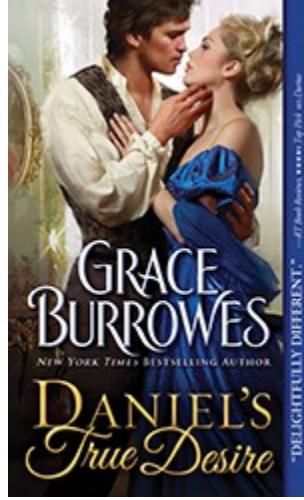
Kısacası, bir hanımefendinin elindeki birkaç etkili silahla yatılıları püskürttü.

Banks'in Kirsten'in güvenini kazanmak için bir gülümsemeden ve rahat, komplocu bir havadan başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

Neden Kirsten Haddonfield'in sosyal dikenlerinin çalılıklarını yarıp geçen ilk kişi fakir, yorgun, neredeyse bitkin bir adamdı ve üstelik *evli* bir adamdı?

Bu olumlu bir gelişme miydi -Nick, Kirsten'in geleceğinden kesmeye, onunla yemek paylaşmaktan bile korkmaya başlamıştı- yoksa bir felaketin habercisi miydi?

Grace Burrowes'un True Gentlemen
serisinin bir sonraki kitabını sipariş
edin

Daniel'in Gerçek Arzusu
Kasım 2015'te satışta
[Buraya tıklayın!](#)

Yazar Hakkında

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı Grace Burrowes'un en çok satan kitapları arasında *The Heir*, *The Soldier*, *Lady Maggie's Secret Scandal*, *Lady Sophie's Christmas Wish*, *Lady Eve's Indiscretion*, *The Captive*, *The Laird* ve *The Duke's Disaster* yer almaktadır. Regency romanları ve İskoçya'da geçen Viktorya dönemi romanları *Publishers Weekly* ve *Booklist*'ten yıldızlı eleştiriler de dahil olmak üzere büyük övgüler aldı. *The Heir Publishers Weekly* 2010'un En İyi Kitabı, *The Soldier Publishers Weekly* 2011'in En İyi Bahar Romanı, *Lady Sophie's Christmas Wish* ve *Once Upon a Tartan* RT Reviewers' Choice Ödülü, *Lady Louisa's Christmas Knight Library Journal* 2012'nin En İyi Kitabı, *The Bridegroom Wore Plaid Publishers Weekly* 2012'nin En İyi Kitabı ve *What a Lady Needs for Christmas Library Journal* 2014'ün En İyi Kitabı seçilmiştir. MacGregor kahramanlarından ikisi KISS ödülleri kazandı ve *Darius: Lord of Pleasure* iBooks Store Yılın En İyi Kitabı ve RITA finalisti oldu.

Grace aile hukuku avukatı olarak çalışmakta ve Maryland kırsalında yaşamaktadır. Okuyucularından haber almayı çok seviyor ve kendisine graceburrowes.com adresindeki web sitesi aracılığıyla ulaşılabilir.

Okuduğunuz için teŖekkürler!

Sourcebooks'ta her zaman yeni ve heyecan verici Ŗeyler üzerinde çalışıyoruz ve bunları kaırmanızı istemiyoruz.

Özel teklifler, bonus içerikler almak ve her zaman yeniliklerden ilk haberdar olmak için hemen kaydolun!

[ŖİMDİ KAYDOLUN!](#)

HE'S HAD EVERYTHING HE COULD EVER WANT...UNTIL NOW

Wealthy wool magnate Tremaine St. Michael is half French, half Scottish, and all business. He prowls the world in search of more profits, rarely settling in one place for long. When he meets practical, reserved Lady Nita Haddonfield, he sees an opportunity to mix business with pleasure by making the lady his own.

Nita Haddonfield has a meaningful life tending to others, though nobody is dedicated to caring for Nita. She insists the limitations of marriage aren't for her, then Tremaine St. Michael arrives—protective, passionate, and very, very determined to win Nita's heart.

GRACE BURROWES WRITES HEROES YOU'LL NEVER FORGET IN HER LONELY LORDS SERIES

"Captivating...sensual and sweet."

—*Long and Short Reviews* for *Douglas*

"Delightfully different...Burrowes brings to life a deeply moving romance that's sure to be remembered and treasured."

—*RT Book Reviews* Top Pick ★★★★★ for *Darius*

"An emotional plot that tugged at my heartstrings...I couldn't put it down."

—*Night Owl Reviews* Reviewer Top Pick for *Ethan*

EBOOK EDITION ALSO AVAILABLE
REQUEST A DEMONSTRATION OF OUR BOOKS AT
sourcebookscasablanca.com
DISCOVER HOW BOOKS CHANGE LIVES AT HEARTBOOKS.COM

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

